

Giới thiệu Đồi Sinh Viên Khổ Nạn

Truyện Đồi Sinh Viên Khổ Nạn, thời sinh viên ai cũng từng trải qua những sốc nổi những cố chấp, nhưng cũng không thể thiếu những chiều trò mà các thầy giáo đưa ra rất khắc nghiệt làm cho sinh viên không thờ nổi với những người quá nghiêm khắc.

Trong trường lúc nào cũng có một thầy giáo lúc nào cũng thích trêu chọc học sinh, luôn sai này sai nọ khiến những sinh viên phải cắn răng chịu đựng chỉ vì muốn có được tấm bằng loại tốt. Ai trong chúng ta cũng từng trải qua những tháng ngày vất vả đó.

Nếu như tôi đặt vào trong tình huống đó chắc không thể nào tưởng tượng được là tôi sẽ làm gì ngay lúc đó. Mẹ nói tôi phải cố gắng gượng để sống những ngày tháng nhần nhục đó rồi sẽ có một ngày thành đạt.

Bạn đang đọc truyện *Đồi Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngày đầu tiên nhập học

Hôm nay là ngày phải đến Nam Khai nhập học, tôi nhét lung tung mấy tờ giấy cần khi nhập học vào ví tiền. Mẹ liếc nhìn tôi một cái, dặn dò:

“Đại học không thể so sánh với trung học, có bao nhiêu tài năng phơi bày hết ra, con nhất định phải khiêm tốn” – tôi rất đồng ý với quan điểm của mẹ, chân thành gật đầu sau đó chạy đi.

Trên xe bus, tôi bất giác nhớ lại những gì đã trải qua sau kỳ thi đại học, rồi tôi lại thờ dài. Vụ Dung tôi học tập chăm chỉ nhiều năm qua như vậy để thi vào một trường đại học trọng điểm vì cái gì chứ? Còn không phải để tìm một người giống anh trai của Điều Thuận sao. Tôi vốn nhắm ghi danh vào trường của Tống Tuấn, vất vả lắm mới nhờ được bạn bè nghe ngóng anh ta tính ghi danh vào Nam Khai, ai ngờ sau khi Tống Tuấn biết được tôi cũng báo danh vào Nam Khai thì lập tức sửa nguyện vọng thành Chiết Đại.

Đến Nam Khai, dọc đường đến nơi đăng ký, nhìn sinh viên mới đều đi cùng cha mẹ, tay cầm túi lớn túi nhỏ, thỉnh thoảng mới thấy vài người một mình đến báo danh. Nhìn thấy một sư huynh đẹp trai nhiệt tình đi đến kéo hành lý cho một bạn học nữ, chủ động yêu cầu dẫn cô ta tới chỗ ghi danh cho tân sinh, tôi mới giật mình, sao tôi lại không nghĩ tới việc này chứ, thất sách thất sách thật, tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này vô ích. Tôi vội vàng lao đến căng tin mua chậu rửa mặt, tay cầm chậu rửa mặt nửa ngày mà không có vị đàn anh đẹp trai nào đến hỏi thăm, mắt lại thấy một tân sinh mang hành lý nửa được đón đi. Cuối cùng tôi nổi giận, lao đến căng tin mua một hơi ba cái chậu nữa. Vất vả cầm một lúc lâu, rốt cuộc lúc sắp đến chỗ báo danh tôi cũng khiến cho một vị đàn anh chú ý, tôi kích động khi thấy anh ta bước nhanh đến chỗ mình, thấy hân ân cần hỏi:

“Em mang chậu đến cho căng tin ký túc xá tân sinh phải không? Có cần anh giúp đỡ gì không?”

“Thị giác tốt thật đấy, không cần, anh ra chỗ khác chơi đi.” – Tên nhóc con, đừng cậy mình đẹp trai, hừ, tôi nhớ cái mặt anh rồi. ...

Sau đó, tôi một mình đến đăng ký, nhận một đồng tài liệu đặt trong chậu rửa mặt, ôm nó đi đến ký túc xá.

(Tái bút: Vì nổi oán hận với vụ nhập học, bốn năm sau đó lúc tôi tiếp đón tân sinh viên, tôi chỉ tiếp những ai mang chậu rửa mặt đến, nhưng lại chẳng tìm được tên nào cầm một lúc bốn cái chậu rửa mặt giống mình.)

*

Tôi là người cuối cùng đến ký túc xá đã được phân, đặt chậu rửa mặt lên trên giường, chiếm lấy một cái giường bên trên cạnh cửa sổ. Lúc này, cô nữ sinh ở giường dưới chủ động chào hỏi với tôi: “Xin chào, mình là Dư Lâm, ở Chiết Giang.”

Đúng là một cái tên hay, tôi nhiệt tình bắt tay với cô ấy: “Tôi gọi là Vụ Dung, người ở thành phố này.”

Nữ sinh trên giường đối diện cũng xuống dưới, tự giới thiệu nói: “Mình là Cổ Họa, cũng là sinh viên thành phố này.”

Chỉ còn lại nữ sinh ở giường dưới đối diện tôi, nhìn qua, đây đúng là một đại mỹ nữ, trong lòng tôi không khỏi nảy sinh chút ghen tị của con gái. Cô ấy dường như hơi ngại ngùng, thấy ba người chúng tôi đều nhìn về phía mình, cô dịu dàng nói:

“Mình là Phạm Thái, người Giang Tô.”

Ngay đến cả giọng nói cũng dễ nghe đến vậy, ông trời ơi, chẳng công bằng gì cả.!

Mặc dù tướng mạo có ba bảy loại, nhưng mà xét về chiều cao, bốn người trong phòng chúng tôi đều không cao đến 1m6, nói chung tâm lý cũng cân bằng được đôi chút. Vừa nói chuyện chưa được vài câu, lúc này một nam sinh bước vào, anh ta nhìn lướt qua tôi, Dư Lâm và Cổ Họa, sau đó rạng rỡ chuyển mắt sang Phạm Thái. Thôi xong, hoa tươi xuất hiện, tôi tự động biến thành lá cây, may mắn là lá cây không chỉ có một mình tôi!

Nam sinh hỏi Phạm Thái: “Ngăn tủ của em ở đâu?”

Phạm Thái chỉ xuống dưới, nam sinh giúp cô đặt chậu rửa mặt xong mới quay sang ba người chúng tôi: “Tôi là Chu Hữu, lớp trưởng năm thứ hai.”

Cổ Họa lịch sự lại gần nói chuyện với hân, còn tôi và Dur Lâm hai người bất động tại chỗ, tôi liếc mắt nhìn Dur Lâm, thấy cô nàng hai tay khoanh trước ngực, lừ mắt nhìn Chu Hữu, trên mặt viết: ‘Anh có thích chết không! Ai cần biết anh là ai chứ!’

Thật ra Dur Lâm cũng khá xinh, cô thuộc tuýp mặt tròn đáng yêu, còn Cổ Họa lại có vẻ đoan trang. Ngược lại, dường như tôi không có gì đặc biệt, cũng có người nói tôi giống cái này cái kia, giống con gái thì thôi bỏ qua đi, nhưng có một bác nói tôi giống một mình tinh nam nào đó. Tôi nói bác ơi, mắt bác không tốt thì cũng đừng tùy tiện khoe ra, nói tôi giống con trai tôi cũng nhận, tức nhất là còn nói tôi giống Triệu Bản Sơn! Mọi người nói xem, ngoài việc tôi thích ăn cật ra, tôi với ông ta rốt cục có gì giống nhau nào?!

Lắc đầu, tôi cũng nhanh chóng đánh giá Chu Hữu, đáng người thuộc loại trung, diện mạo khủng khiếp khỏi phải bàn, có vẻ giống cái bánh (cũng tức là rất tròn rất phẳng), hơn nữa lại là bánh bò rắc vừng (trên mặt ngoài tàn nhang còn có mụn trứng cá). Hữu, mặt còn chẳng bằng tôi, mặt tôi ít nhất còn giống người, hân thì giống cái lương khô! Tay chân hân nhanh nhẹn, đầy tham vọng, ngày đầu tiên đã nhắm vào Phạm Thái, vậy cũng đừng trách tôi thực vật hóa rồi lại động vật hóa hân – ví hân như con cóc –.

Chu Hữu mới xã giao vài câu với Cổ Họa đã lại quay sang Phạm Thái, vẻ mặt tươi cười, vầng rắc trên khuôn mặt như cái bánh kia không ngừng run rẩy, phù lên như cái bánh bao. Đúng là không nhìn được nữa, lát nữa tôi còn phải ăn com, ra ngoài đi dạo khôi phục lại sự thèm ăn thôi. Trước khi ra khỏi cửa nhìn qua chậu rửa mặt của Phạm Thái, thì ra chậu rửa mặt phải được đàn anh mua cho, tinh thần sa sút. tôi cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Lắc lư nửa ngày trong khuôn viên trường, cho đến khi đi đến bên một hồ nước, xa xa nhìn thấy trên cầu có mấy chữ lớn “Câu cá Boi lội Trượt băng”. Hơn nữa lại nhìn thấy một người đang thả câu bên hồ, tôi chạy chậm qua, thấy một người đàn ông đeo kính. Anh ta ước chừng hai tám, hai chín tuổi, da dẻ trắng nõn, đằng sau cặp kính là một đôi mắt đen láy sáng ngời, phong thái nho nhã giống như thư sinh thời cổ đại, cả người toát lên hơi thở của văn nhân, lúc này anh ta đang ngồi bên bờ hết sức chăm chú.

“Có cá sao?” Tôi hỏi anh ta.

“Chắc là có.” Anh ta không quay đầu lại nhìn tôi.

“Nửa ngày nay anh không câu được con nào mà.”

“Ừ, rèn luyện tình cảm thôi.” Anh ta vẫn nhìn vào mặt hồ, không quay đầu.

“Vậy tôi đi boi.”

Nói xong, tôi đi đến căng tin, lúc quay người thoáng thấy người đó rút cuộc cũng quay lại nhìn tôi. Bị khí chất thanh xuân của tôi hấp dẫn rồi sao?! Ha ha ha...

Mua một cái áo tắm ở căng tin bên hồ, sau khi thay đồ xong đi đến bên cạnh người đàn ông kia, trước khi anh ta kịp phản ứng, tôi liền nhảy tùm xuống nước. Lúc nhỏ tôi thường xuyên boi trong hồ ở công viên, cũng không cảm thấy nước lạnh, chỉ cảm thấy nước ở đây tương đối bẩn. Gã đàn ông nho nhã kia chăm chú nhìn tôi một lát, sau đó hỏi:

“Biết lặn không?”

Thấy tôi gật đầu, anh ta thu cần câu lại, nói:

“Có thể ngó giúp tôi xem dưới đáy hồ có cái giày nào không?”

Tôi do dự một chút rồi lao um một cái xuống nước, tầm nhìn của hồ nước rất thấp, nhưng may mắn là khi tiện tay sờ dưới đáy hồ thì tôi chạm vào một cái giày. Tôi vừa trồi khỏi mặt nước thì lập tức liền sững sờ, cánh tay cầm giày giờ lên giữa không trung, trong nháy mắt như vậy trên bờ đã có một đám đông xúm lại. Tôi còn chưa làm rõ được tình hình thì hai bác bảo vệ đã xuất hiện, kéo tôi lên bờ. Tôi đỡ dần cầm cái giày, gã đàn ông câu cá chạy vội đến nhận như vớ được vàng. Bác bảo vệ khiển trách tôi:

“Chỗ này cấm câu cá boi lội!”

“Cấm? Không thể nào!”

Tôi kéo bác bảo vệ đi đến chỗ cái biển, vừa mới đi được hai bước thì nhìn thấy một nam sinh lấy xe đạp, trong tay cậu ta cầm hộp quà được bọc đẹp đẽ để đạp xe rời đi, mà chỗ hân vừa mới dựng xe đạp vừa vịn chân mất chữ “Cấm!”

“Cậu... cậu... đứng lại cho tôi!” Tôi hét lớn, định đuổi theo, ai ngờ tên nam sinh kia chỉ quay đầu liếc tôi một cái, cơ bản không xuống xe mà đạp xe đi nhanh như chớp. A... a... hân chạy trốn! Thật ra thì tôi cũng muốn chạy theo, nhưng xem xét đến việc tôi đang mặc áo tắm, lúc chạy sẽ dẫn đến hậu quả rất xấu nên tôi cũng chỉ đành nhận tội!

Lúc này gã trai thả câu đi đến đỡ lấy tôi, an ủi tôi:

“Bạn học đừng sợ, chuyện nhỏ thôi mà!”

Vừa nhìn thấy anh ta, tôi đột nhiên nhớ ra, vội vàng chỉ vào anh ta nói với bảo vệ:

“Tôi tổ giặc, tôi tổ giặc! Anh ta còn câu cá đấy!”

“Thầy Võ, thầy câu cá ?” Bảo vệ nghi ngờ hỏi.

Thầy Võ? Không thể nào, giáo viên biết mà vẫn cố ý vi phạm sao?! Nếu không thấy anh ta câu cá, tôi cũng sẽ không rơi vào tình hình bây giờ! Tôi giận dữ nhìn cái người được gọi là ‘thầy Võ’ kia, anh ta nhìn tôi, nói với bảo vệ:

“Vâng! Tôi câu! Tôi và em này sẽ cùng đến chỗ giáo vụ giải thích, các anh đi về trước đi!”

May mắn là anh ta còn có lương tâm!

Sau khi thay xong quần áo, đám người cũng bị bảo vệ giải tán, thầy Võ và tôi cùng đi đến chỗ giáo vụ. Thình thoảng tôi còn cay đắng quay đầu nhìn lại cái hồ mà có lẽ suốt đời tôi cũng sẽ không bao giờ quên.

(Ghi chú: Cái hồ đó có lẽ tích lũy nỗi oán hận cực đại của tôi nên sau nhiều năm, chỉ có người trượt chân rơi xuống hồ chết chìm chứ không có người nào bơi bời ở đây! Mà cái chữ ‘CẤM’ bên hồ kia không chỉ phóng đại gấp đôi, hơn nữa lại còn ghi thêm cả phiên âm Hán ngữ nữa! (có lẽ bọn họ cho rằng tôi bị mù chữ...))

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khó Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hai kẻ thù lớn

Ngày đầu tiên ghi danh đã xảy ra chuyện đấy, có thể đoán được cuộc sống âm thầm của tôi suốt bốn năm sau đó. Đại học của tao ời, mày thật là khổ, hoa còn chưa nở mà đã héo tàn rồi. Tất cả phải oán trách tên thầy giáo đáng chết kia, hần cứ như vậy mà bóp chết tôi trong cái chậu hoa!

Thầy Võ thấy vẻ mặt tôi uể oải, giống y như đến ngày tận thế, liền chủ động hỏi tôi:

“Sinh viên mới hả?”

“Sinh viên mới thì sao?” Thái độ của tôi rất không tốt.

“Ngày đầu tiên nhập học không tệ!”

Sao tôi lại không thấy thế nhỉ!

“Lần đầu tiên gặp một sinh viên thú vị như em!”

Lần đầu tiên tôi gặp một giáo viên không biết xấu hổ như anh! Tôi hung hăng trừng mắt với anh ta, anh ta dường như làm ngo, tiếp tục nói:

“Lát nữa đến chỗ giáo vụ nên kiểm tra xem em có đủ thông minh để học ở đây không. Đúng rồi, em tên là gì?”

“Không cho thầy biết!” Tôi đã tức giận đến phun lửa.

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi đã đi đến cửa phòng giáo vụ. Anh ta lại dặn một câu:

“Tùy cơ ứng biến nhé!”

Sau đó chúng tôi đi vào.

May mắn sao, hiệu trưởng là một người mặt mũi hiền lành. Vừa thấy vẻ mặt của ông là biết sự tích của tôi ông đã nghe qua. Ông thông cảm nhìn tôi một cái, sau đó chuyển sang thầy Võ:

“Em ấy là sinh viên mới, có thể tha thứ, vì sao cậu biết rõ ở đây không thể câu cá mà còn làm?”

“Tôi câu cá ở đâu?” Thầy Võ lý giải.

Tôi choáng! Kẻ nào đấy?! Trong tay còn cầm cần câu? Người mà anh gọi là thông minh tài trí đang giả ngu ra vẻ ngố đây. Mau lấy tài liệu ghi chép lại,

đây là khóa học đầu tiên khi lên đại học!

Hiệu trưởng cũng lắc đầu, lúc này thấy thầy Võ nhắc chiếc giầy kia lên, hợp tình hợp lý nói:

“Rõ ràng dễ thấy là tôi câu giầy mà! Thầy cũng biết là cái hồ kia làm gì có con cá nào?”

Nói xong, anh ta còn nghiêng đầu nháy mắt với tôi.

Tôi thiếu chút nữa thì tức không thở được, anh thấy tôi bơi trong cái hồ mà ngay cả cá cũng không sống được mà lại không ngăn cản tôi, anh cũng không sợ tôi bị sặc chết sao! Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta, đến nổi mắt cũng sắp bị lác rồi. Thấy tôi bơi, thân là giáo viên không khuyên can thì thôi, lại còn vô sỉ lợi dụng sinh viên không biết, kêu nó đi vớt giầy, quả thực đúng là ‘Cầm thú’ trong ‘Cầm thú’. Tôi quyết định gọi hần là ‘Cầm thú’!

“Chuyện của cậu đợi sau sẽ nói.” Hiệu trưởng bắt đầu dĩ quay sang tôi.

“Còn em sao lại thế này?”

Hiệu trưởng vừa hỏi như vậy, đầu của tôi ngay lập tức quay vòng, nếu tôi trả lời em không thấy được cái chữ ‘Cầm’ kia, hơn nữa còn có giáo viên xúi giục, chẳng phải sẽ bị đồn thổi là đứ đờ thiếu năng sao? Liếc mắt lại thấy ‘Cầm thú’ đang nhíu mày nhìn tôi, tôi hít sâu một hơi, cũng hợp tình hợp lý nói:

“Em vốn là muốn tự sát!”

Chỉ thấy hiệu trưởng ngạc nhiên, liếc mắt lại thấy ‘Cầm thú’ ám chỉ đồ bơi trong tay tôi, tôi ho khan một tiếng, tiếp tục nói:

“Chẳng qua đúng lúc muốn tự sát thì em mặc áo tắm thôi.”

‘Cầm thú’ mỉm cười, bàn tay giờ ngón tay cái lên ở sau lưng tôi, lập tức đổi lấy một cái trợn mắt của tôi.

Hiệu trưởng thở dài một tiếng:

“Vậy sao bây giờ em lại nghĩ thông rồi?”

“Chuyện này...” Tôi nhất thời không biết giải thích thế nào, chỉ thấy ‘Cầm thú’ mở miệng:

“Đó còn không phải là công lao của một giáo viên như tôi sao!”

Không phải chứ! Tôi chưa tìm anh tính sổ, ngược lại anh còn đòi công sao? Chỉ nghe thấy anh ta tiếp tục nói:

“Tôi thấy em ấy nghĩ quần trong lòng, vì thế tôi xin em ấy, trước khi chết thay tôi vớt chiếc giầy có ý nghĩa trọng đại trong cuộc đời tôi bị rơi trong hồ. Sau khi em ấy vớt lên, có lẽ cảm nhận được niềm vui khi giúp đỡ người khác nên lại không muốn chết nữa, phải không?”

‘Cầm thú’ nhíu mày hỏi tôi.

Còn có ‘chiếc giầy có ý nghĩa trọng đại trong cuộc đời’ anh sao?! Anh quả đúng là tấm gương tốt, bụng đầy cỏ rác, là đại biểu điển hình trong đám ‘Cầm thú’! Tôi cắn răng nói:

“Đúng vậy! Giúp người làm vui thật sự vĩ đại, có sức mạnh làm cho con người tái sinh! Lôi Phong à, chúng tôi vĩnh viễn ca tụng anh!”

(Lôi Phong (1940-1962): là một chiến sĩ cộng sản, là tấm gương sáng được toàn Trung Hoa biết tới với thái độ toàn tâm toàn ý phục vụ Đảng, phục vụ nhân dân.)

‘Cầm thú’ tiếp nối câu chuyện của tôi, tiếp tục nói:

“Cho nên, nói là tôi có công cũng không quá, đúng không, em sinh viên này?”

“Vâng.... ạ ...” Phôi của tôi nổ đến nơi rồi.

Hiệu trưởng nhìn thái độ của tôi, có lẽ ông cũng cảm nhận được tôi tức giận đến mức sắp trương phình lên nên hiểu ý nói:

“Em sinh viên à, thật ra đây cũng không phải chuyện gì lớn, thầy cũng sẽ không xử phạt em, đừng khó chịu trong lòng. Đại học thật ra chính là một xã hội thu nhỏ, sau này em chỉ cần nhớ kỹ, có làm việc gì thì trăm ngàn lần chớ để một số người có động cơ thâm kín lợi dụng!”

Hiệu trưởng thấy tôi vừa gật đầu vừa oán hận trừng mắt nhìn ‘Cầm thú’ thì thở dài một tiếng:

“Vậy em quay về đi.”

Sau đó quay sang ‘Cầm thú’:

“Cậu ở lại cho tôi!”

Lúc tôi mở cửa định đi ra ngoài thì nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng của ‘Cầm thú’:

“Nhớ kỹ trăm ngàn lần chớ để một số người có động cơ thâm kín lợi dụng nhé! Cũng nhớ đi về uống chút nước gừng, đừng để bị cảm đấy!”

Ai cần anh giả tạo chứ! Bị anh ta làm cho tức giận đến mức tay không tự chủ mà lên dùng sức, ai ngờ cửa liền nặng nề đóng lại ‘rầm’ một tiếng, làm tôi giật mình. Sợ hiệu trưởng hiểu lầm tôi không lễ phép, tôi vội vàng dán lỗ tai lên cửa, chợt nghe thấy ‘Cầm thú’ kia nói trong phòng:

“Nữ sinh này rất thú vị, phải không?”

“Nữ sinh này thật đáng thương, aizz.”

Hiệu trưởng yếu ớt nói.

“Bây giờ nói xem cái giày kia của cậu là thể nào vậy!”

Đúng lúc này, nhìn thấy xa xa có người tiến lại, tôi không dám nghe lên nữa, vội vàng chạy khỏi phòng giáo vụ.

Không có mặt mũi nào mà đi ra đường lớn, sợ đụng phải người khác, vì thế tôi đi theo con đường hẻo lánh đằng sau phòng giáo vụ trở về ký túc xá, lại tình cờ bắt gặp một màn kịch. Tôi căn cứ theo nguyên tắc ‘kịch miễn phí không xem thì rất phí’, lên lút lạng lễ ần mình. Chỉ thấy nam sinh nhìn chăm chăm nữ sinh trong phút chốc, sau đó lấy ra một hộp quà tinh tế, trầm ngâm, cô gái hình như có chút không kiên nhẫn:

“Có chuyện gì nhanh nói đi, bố mẹ mình còn đang đợi.”

Một lát trôi qua, ngay cả người xem như tôi cũng cảm thấy nóng nảy, có rầm thì mau mà đánh đi chứ, tôi không chê cậu thối đầu. Nhưng cái anh chàng kia cứ khư khư giữ lấy hộp quà, rầm nghẹn lại không chịu đánh, mặt cũng đỏ bừng lên. Aiz, đúng là mất thời gian! Cậu nói thẳng ra đi, không phải ý cậu là thể này sao:

“Con nhóc, em theo đại gia anh đi!”

Đúng rồi, hộp quà này sao nhìn lại quen mắt như vậy nhỉ?

Lúc này nữ sinh hoàn toàn mất kiên nhẫn:

“Vậy mình đi đây, lần sau nói tiếp!”

Nữ sinh vừa mới quay người bước đi một bước, nam sinh một tay giữ chặt lấy cô, buột miệng:

“Bọn mình quen nhau đi!”

Oa! Chờ đợi nửa ngày mới nói ra được một câu lỗi thời như vậy, còn chẳng sáng tạo bằng câu của tôi! Nhưng mà dù sao, đại ca à anh được đấy, đúng là biết nhịn, cẩn thận viêm bàng quang viêm tuyến tiền liệt đấy! Chắc là nên phải anh giả câm giả điếc đi nằm vùng thôi, mấy giây cuối cùng cậu ta đột nhiên thốt ra một câu:

“Thật ra... Mình là điệp viên!”

Sau đó tôi nghiêng cổ đánh giá anh chàng thiết kế câu chuyện kia, lại nghe thấy anh ta tiếp tục nói:

“Mình vì cậu nên mới ghi danh vào đây, mình... mình muốn cùng cậu trải qua từng ngày của thời đại học, một ngày cũng không muốn thiếu, bắt đầu từ hôm nay!”

Nằm mơ à! Một ngày cũng không được! Tôi âm thầm thay nữ sinh nói tiếp trong lòng. Quả nhiên không ngoài dự đoán, nữ sinh bỏ tay nam sinh ra, tuyệt tình nói:

“Tôi đã nói chúng ta không có khả năng đâu.”

Nam sinh chưa từ bỏ ý định, muốn đặt hộp quà trong tay vào tay nữ sinh. Hay lắm! Cậu ta muốn thực hiện chính sách tấn công mạnh đây! Mau lấy giấy bút ghi lại, đợi sau này tôi cũng theo đuôi nam sinh như vậy!

Có điều theo lời nữ sinh này, dường như không phải là lần đầu tiên cô ấy từ chối hẳn, tinh thần theo đuôi nữ sinh dai dẳng đeo bám không thôi này đúng là đáng cho đám hậu bối như tôi đây học tập. Nữ sinh đưa lại hộp quà vào tay nam sinh, giọng nói cứng rắn:

“Cậu không phải tuýp người mình thích, trước kia không phải, sau này cũng tuyệt đối không phải!”

Nữ sinh bỏ đi không quay đầu lại. Vỗ tay... cô gái nói chuyện thật tuyệt! Gọi cậu là quê mùa cũ kỹ, tặng hộp quà, ít nhiều gì cũng phải mang bó hoa đuôi chó đến chứ, tôi mà là nữ sinh cự tuyệt cậu thì hay rồi, có khi tôi cho một xẻng than lên mặt cậu rồi!

(Tác giả: đập cho một xèng là tốt nhất, cùng với cô hợp thành một đôi ‘mặt quả thận’!)

Kết thúc vở kịch, tôi chậm rãi đi ra. Lúc này tôi mới nhìn rõ mặt cậu nam sinh ấy. Thì ra là hấn! Cái tên nam sinh có cái xe đạp che mắt chữ ‘Cầm’! Ngoài ‘Cầm thú’ ra, hấn là một tên thủ phạm khác đã hủy hoại cuộc sống đại học tươi đẹp của tôi!

“Bạn học à... tôi đang muốn tìm cậu!” Lời thoại sau của tôi còn chưa kịp nói ra, thấy hấn lại liếc tôi một cái, như không nhìn thấy gì xoay người bỏ đi. Có phải bây giờ không thịnh cách gọi bạn học không? Tôi vội vàng sửa miệng:

“Lão huynh à? Đại ca à? Tiểu đệ? Anh à, cục cưng ơi... Này! Thằng chết toi kia! Nhớ về nhà ăn cơm!”

(Mẹ tôi vẫn nói với ba tôi như vậy.)

Dù sao thì hấn cũng đã đi xa rồi... Lúc này vài người bạn đi tới, có người nhìn về phía tôi thăm dò, tôi sợ người ta nhận ra mình nên cũng vội vàng tránh đi!

Bước vào ký túc xá, chỉ thấy Dư Lâm đang sống động kể lại cho Phạm Thái nghe chuyện cười mà cô nghe được, đó chính là: tin ngày đầu tiên nhập học có đũa ngốc đi bơi trong cái hồ ở Nam Khai! Cơ mặt của tôi bắt đầu cứng ngắt, lập tức xóa tan ý tưởng ở lại nội trú hôm nay, tôi quyết định về nhà.

Vừa bước vào cửa nhà, chỉ thấy mẹ đang ngồi trên sô pha. Mẹ à, con xin lỗi mẹ! Tên tuổi con gái của mẹ có khi ngày đầu tiên đã lan truyền rất xa rồi! Thật ra tôi cũng muốn khiêm tốn, nhưng mà không may rồi! Aiz, mẹ nhìn thái độ khóc không ra nước mắt của tôi, theo kinh nghiệm trong quá khứ trong lòng bà đã có một nửa bài soạn rồi, bà an ủi tôi:

“Con gái, không sao đâu, lên đại học quan trọng nhất là phải có quan hệ tốt với giáo viên.”

Tôi gật gật đầu, hạ quyết tâm nhất định phải nịnh bợ tốt giáo viên, lật ngược tình thế.

Nếu cuộc sống của con người mà có thể giống máy tính thì tốt rồi, xóa đi những thứ mình không cần, những thứ muốn quên, những thứ không vui, chỉ giữ lại những thứ tốt đẹp, thậm chí sao chép ra. Đáng tiếc là... không thể được.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lý giải trường học.

Sang ngày, sớm đến khoa vật lý để tập trung, tôi chính thức coi ngày hôm nay là ngày đầu tiên trong cuộc sống tân sinh của tôi, ngày hôm qua thì thôi bỏ đi. Năm nay nữ sinh khoa chúng tôi tổng cộng không đến mười người, tôi, Cồ, Dư ba người học chuyên ngành ứng dụng quang học, còn Phạm Thái lại học chuyên ngành ứng dụng vật lý. Cô ấy là người đầu tiên mở ra thời đại mới thay đổi lịch sử của lớp hói đầu, hơn nữa lại là hoa khôi của khoa, càng khiến cho đa số sài lang hồ báo sẫm soi chăm chăm, đương nhiên còn có cả một con cóc kiêu bãnh bò rúc vũng. Lúc đợi giáo viên lớp, Dư Lâm nói với tôi, nam sinh ngành chúng tôi gọi tắt ba người chúng tôi là “ba ba”, mà nam sinh trong khoa lại nói:

“Năm nay lại là năm hạn hán, ngoài Phạm Thái ra, những người còn lại không đáng (ngó) hái.”

Tôi đương nhiên là ở trong bốn chữ ‘những người còn lại’ rồi, có khi còn là người đứng cuối cùng, aiz.

Quá thời gian tập trung mười phút, giáo viên hướng dẫn bước vào, khi tôi nhìn thấy anh ta, đột nhiên máu sôi lên, cơ thể vì phản xạ tức giận mà đứng bật dậy. Nam sinh toàn khoa kinh ngạc nhìn về phía tôi, mà người nọ sau khi nhìn thấy rõ tôi, trên mặt lại hiện ra một nụ cười. Ra cửa dẫm phải phân bò rồi, kẻ thù số một lại đứng là giáo viên hướng dẫn của lớp tôi!

Lúc này, tôi mới ý thức được mình bị hớ, tôi nói quanh co:

“Thưa thầy, thầy tới muộn. Mong sau này thầy có chút khái niệm về thời gian. Tự dung làm mất không thời gian của người khác, Lỗ Tấn nói điều này tương đương với tội giết người.”

Đám sinh viên bên dưới ồn ào, tám phần nghĩ rằng, nữ sinh to gan này là ai? Tôi hơi xấu hổ vội vàng ngồi xuống. Trên mặt ‘Cầm thú’ vẫn là vẻ tươi cười, xem ra hôm nay tâm trạng của hấn không tệ, hấn nói:

“Xin lỗi mọi người, tối hôm qua tâm trạng tôi rất tốt, không ngủ được, cũng lo lắng trời lạnh có người cảm mạo.”

Hấn cố ý nhìn về phía tôi, tôi tức giận hít một hơi thật sâu, anh cười đến mức bụng bị co giật chưa vậy?! Đồ ‘Cầm thú’...

Dù sao tôi cũng đã đụng chạm hấn rồi, cũng không quan tâm nói thêm một câu nữa:

“Nếu thời gian là sinh mệnh, thời gian là tiền tài, như vậy ‘Cầm... kẻ trộm đánh cắp thời gian của người khác, nên đáng bị xử phạt.’”

Thấy hần nhú mày nhìn về phía tôi, tôi lại có chút rụt rè nói:

“Cái này cũng không phải do em nói, đây là lời của Carnegie.”

(Carnegie: là một nhà văn và nhà thuyết trình người Mỹ và là người phát triển các lớp tự giáo dục, nghệ thuật bán hàng, huấn luyện đoàn thể, nói trước công chúng và các kỹ năng giao tiếp giữa mọi người.)

“À, như thế này. Sắp xếp hợp lý thời gian, tương đương với tiết kiệm thời gian. Mà tiết kiệm thời gian tương đương tăng tuổi thọ. Cho nên, sau này tôi sẽ sắp xếp hợp lý thời gian cho các em, từ đó tiết kiệm thời gian và bù lại 10 phút mưu hại ngày hôm nay. Đúng rồi, câu ‘Sắp xếp hợp lý thời gian, tương đương với tiết kiệm thời gian.’ cũng không phải là tôi nói, là Bacon nói.”

(Francis Bacon, là một nhà triết học, chính khách và tiểu luận người Anh.)

Anh ta đặc ý nhìn tôi ghen lời, quay lại với câu chuyện:

“Chào mọi người! Ngày tân sinh viên nhập học những năm trước tôi đều có cảm giác không thoải mái, rất không thoải mái, nhưng mà, năm nay thì khác.”

‘Cầm thú’ mỉm cười liếc nhìn tôi một cái, tiếp tục nói:

“Tôi tên là Võ Thụ, là giáo viên hướng dẫn khóa các em. Sau này các em gọi tôi là Vũ Đạo* là được rồi, tôi vẫn luôn thấy khiêu vũ hay hơn võ thuật, cũng đẹp hơn.”

(Chỗ này tg chơi chữ 1 chút : Vũ Đạo = khiêu vũ = 舞蹈, đồng âm với 武导 = thầy Võ, còn võ thuật = 武术 thì đồng âm với 武树 = Võ Thụ, tên thật của anh này.)

Anh ta dừng lại một chút, mắt mọi người chúng tôi nhìn thẳng.

“Sau này mọi người có vấn đề gì lớn cứ việc... tôi tìm tôi thương lượng, vấn đề nhỏ tìm lớp trưởng là có được rồi. Nhưng mà theo kinh nghiệm của tôi, bốn năm đại học các em dù có vấn đề lớn cũng sẽ không đến tìm tôi.”

Tôi bắt đầu lấy khăn tay lau mồ hôi, thuận tiện lau luôn nước mũi chảy xuống vì trận cảm mạo ngày hôm qua, anh ta tiếp tục nói quên mình:

“Các em khóa này may mắn rồi, tôi vừa tiến bước một khóa sinh viên, bọn họ đánh giá tôi rất cao.” Anh ta dừng lại một chút:

“Họ nói tôi là người không thể nói lý, ngôn hành không thể tưởng tượng nổi, gây ảnh hưởng rất lớn trong cuộc sống của bọn họ.”

Tôi nghe mà gật đầu lia lịa, các anh chị ơi, cho em ôm một cái nào... em rất hiểu anh chị! Các anh chị yên tâm mà đi đi, anh chị đã ngã xuống trước rồi, bây giờ đến bọn em nối nghiệp... Các anh chị thoát ly khổ hải rồi, xin hãy có lòng thấp cho bọn em nén hương đi... nước mắt rùng rùng... tôi lấy khăn tay tiếp tục lau nước mắt. Sinh viên bình thường một chút đã chết lặng, (đương nhiên khoa chúng tôi theo lệ thường còn có thể xuất hiện rất nhiều sinh viên không bình thường), nhưng mà Vũ Đạo hình như vẫn không tính buông tha cho chúng tôi:

“Mà tôi muốn nói là, không phải tôi ngôn hành không thể tưởng tượng nổi, thật ra là các em không hiểu cho lòng tôi. I love you, my students!”

Đột nhiên, tôi cảm giác có cái gì đó dính vào gáy của tôi, sờ vào thì thấy, ra là kẹo cao su! Chịu kích thích cũng không thể phun kẹo loạn như thế được! Với tinh thần bảo vệ môi trường, tôi giận dữ quay đầu lại, ai ngờ nhìn kỹ thì tên nam sinh đứng sau tôi chính là kẻ thù số hai của tôi: tên nam sinh đi xe đạp! Hết dầm phải phân trâu rồi giờ lại dầm phải cứt chó! Xem ra hôm nay tôi nhất định phải đổi giày!

Tôi và hần đều ngẩn ra, lập tức trăm miệng một lời nói:

“Chuyện của tôi không cho phép nói ra ngoài!”

May mắn là chúng tôi đều nắm nhược điểm của đối phương trong tay, tôi cũng coi như yên tâm một nửa, lấy khăn tay lau tóc. Lúc này dưới sức tiến công tình yêu của ‘Cầm thú’, có một số sinh viên đã anh dũng ngã xuống, nhưng vị trâu bò kia vẫn đang nói lời hoa mỹ:

“Các em nghe nhé, khẩu âm của tôi đúng tiêu chuẩn Oxford chưa. I – love – you – my – students!”

Anh ta kéo dài âm tiết, còn mang theo âm rung hoàn chỉnh, Oxford tới mức tôi bị chuột rút, nhìn sang xung quanh, thì ra tôi còn thuộc loại mạnh mẽ, Dư Lâm bên cạnh thấp giọng thì thầm:

“GOD, ngài xem khẩu âm của thầy ấy trâu bò như vậy kia, đón hần quay về thiên đường đi! GOD SAVE ME!”

Thầy Võ nhìn xuống chúng tôi, thờ dài:

“Khóa hiện tại không có được tố chất tâm lý tốt như khóa trước!”

Tôi nói này ông anh, là công lực của anh càng ngày càng thâm hậu thì có!

“Bây giờ để tôi giới thiệu lớp trưởng của các em, Ngô Ngọc!”

Hắn vừa dứt lời, tên nam sinh đi xe đạp phía sau tôi liền đứng lên. Khổ rồi, u ám rồi, thanh xuân của tôi ơi! Vĩnh biệt! Ngắt thôi... kẻ thù số hai của tôi là bạn học của tôi thì thôi đi, giờ lại còn là lớp trưởng của tôi nữa chứ! Trường học này lớn như thế, kẻ thù ít như vậy, sao tất cả đều ở khoa của tôi vậy! Khoa vật lý có sức hút đặc biệt sao? Chẳng lẽ nơi này là trại tập trung biến thái, vậy được rồi, đừng do dự, đem tôi ra xử quyết đi, cho xong hết mọi chuyện! Dù sao tôi ở đây cũng không có tương lai gì đáng bàn!

Không biết hôn mê bao lâu, đột nhiên bị một câu của ‘Cầm thú’ làm cho bừng tỉnh.

“Hôm nay tâm trạng của tôi rất tốt, ngoại lệ dẫn các em đi dạo công viên.”

Mặt của tôi và đám bạn học đều giống nhau, tất cả đều đau khổ, chúng tôi lặng lẽ lên án:

“Thầy không cần ngoại lệ! Bọn em không đỡ được đâu!”

Ra khỏi tòa nhà khoa vật lý, thầy Võ quay người lại, chỉ vào tòa nhà ba tầng cũ nát, giải thích:

“Đây là tòa nhà dạy học thứ ba, tòa nhà cũ có từ hồi thiết kế trường học, lịch sử lâu dài lắm rồi, không tin các em có thể đi sờ cái lớp tường bên ngoài. Mọi người hãy xem trọng tâm và kết cấu ở đây, đoán chừng là sau khi dựa theo phân tích cơ học, giáo sư khoa chúng ta đã thiết kế nó. Trận động đất Đường Sơn năm 76 nghe nói cũng không làm nó lắc lư chút nào, cho nên bốn năm tới các em cũng đừng mong đợi nó hỏng mà đổi cái mới. Đây là cơ sở bốn năm phấn đấu lâu dài của các em, chủ yếu cho nhóm người tự học, người đã thành đôi thành cặp, người tuổi dậy thì đến tương đối muộn và cho những người đã hoàn toàn tuyệt vọng khi tìm đối tượng ở đại học. Có điều chỗ này là nơi yên tĩnh, đằng sau tòa nhà này thường có những cuộc gặp gỡ phi pháp của các sinh viên trẻ tuổi không tuân thủ quy tắc. Tháng trước, còn có một sinh viên nam bị người xấu bắt cóc, may mắn là bạn gái cậu ta giọng khá to, làm kinh động đến nhóm sinh viên đam mê học tập vĩ đại của khoa chúng ta, bọn họ ôm tinh thần xem náo nhiệt và tinh thần hòa bình, chen chúc đi ra, phần lớn quan sát chỉ huy, tính toán phân tích góc độ để bắt, một số ít thì đe dọa uy hiếp, bắt chước máy móc động tác bắt giữ, cuối cùng... để cho kẻ xấu chạy đi, cứu anh chàng sinh viên đó.”

Mọi người nghe vậy cúi gầm đầu xuống. Bảng hiệu Vật lý to lớn đồ sộ sập ầm ầm trước mặt tôi!

Ngay sau đó, chúng tôi đến tòa nhà chính. Trước tòa nhà chính là bức tượng của thủ tướng Chu. Thầy Võ vẫn nhiệt tình:

“Nam sinh khoa vật lý chú ý, nơi này là tòa nhà chính, rất nhiều sinh viên khoa khác đều tới đây tự học, xét thấy tình trạng khó khăn thiếu thốn của tài nguyên nữ sinh khoa chúng ta, tôi tin là nơi này không lâu nữa sẽ trở thành nơi đầu tiên các em chọn để tự học. Trước kia đây từng là kiến trúc cao nhất của trường chúng ta, nhưng bởi vì độ cao của nó mà ngẫu nhiên sẽ có vài sinh viên không lý trí, nghĩ quẩn rồi lựa chọn nhảy xuống từ đây, ban lãnh đạo trường xem xét thấy việc này ảnh hưởng cực kỳ đến hình tượng thủ tướng Chu kính yêu trước tòa nhà, vì vậy đã xây dựng tòa nhà cho khoa kinh tế còn cao hơn. Xin mời các sinh viên hay nghĩ quẩn đi dời sang bên đấy, cũng loại bỏ đi rất nhiều sinh viên lo sợ nhảy ở mức độ này không đủ rồi tạo thành hậu quả tàn tật.”

Đầu các sinh viên cúi xuống thấp hơn. Tôi nói này, chúng tôi là những tân sinh đang tràn đầy hy vọng được bước vào giảng đường đại học đây ạ, anh ra tay nhẹ nhàng một chút đi.

Tiếp theo, chúng tôi đến tòa nhà khoa Hóa hùng vĩ đồ sộ.

“Đây là tòa nhà khoa Hóa. Từ vẻ ngoài của tòa nhà có thể nhìn ra vị trí chênh lệch của khoa chúng ta và khoa Hóa học trong trường. Giảng viên khoa Hóa trường chúng ta rất hùng hậu, có nhiều vị trong học viện Khoa học quốc gia, còn khoa Vật lý ngược lại vẫn phải cố gắng. BUT... khoa Hóa mỗi năm đều xảy ra tai nạn, mỗi khi nghĩ đến đây, tôi liền thấy xúc động sâu sắc, tuân theo sự phát triển của sự vật vật lý mới là con đường sống đúng đắn! Mọi người có cảm thấy như vậy không?”

Các sinh viên vội vàng gật đầu, anh ta tiếp tục nói:

“Dựa theo tỉ lệ trường học, nghe nói trung bình hàng năm tai nạn chết hai người, mà nay năm hình như chỉ phát sinh một sự cố ngoài ý muốn. Cho nên mong các em sinh viên làm nhiều việc thiện tích đức, để cầu bình an.”

“Thầy Võ, thầy học vật lý, sao lại còn tin phật vậy!” Có sinh viên hỏi.

“Là như thế này, tôi là người ủng hộ Chủ nghĩa hữu thần, tôi tin tưởng trên thế giới có quỷ thần tồn tại, cho nên tôi mới học vật lý, để tìm tòi nghiên cứu chân tướng sự vật, trải qua nhiều năm dốc sức nghiên cứu, cuối cùng – tôi càng khẳng định tín ngưỡng của tôi.”

Các sinh viên toát mồ hôi lạnh, một dáng vẻ như thể tín ngưỡng đã bị phá hủy.

“Đừng rồi, mặt khác cá nhân tôi cho rằng, vật lý hạt nhân nên cùng hóa học hạt nhân quy về một mối, vốn là một khoa rất an toàn, hơn nữa chuyên ngành này sẽ không đủ trợn ven!”

(Ghi chú: Bởi vì những lời này của anh ta mà sinh viên khóa này chúng tôi thà đi làm chứ cũng không muốn đi học thạc sĩ chuyên ngành vật lý hạt nhân. Nghe nói, toàn bộ nghiên cứu sinh ngành này khóa đó cả đều là người ngoài.)

Thầy Võ xem như cũng là người hiểu ý, lúc này anh ta cuối cùng quyết định đại xá :

“Sau đây, sinh viên có thể tự nguyện theo tôi đi thăm quan.”

Vừa dứt lời, người không còn đến một nửa. Chúng tôi đi ven đường đến căn tin thứ ba, đội ngũ sinh viên đã thưa thớt, thầy Võ vẫn đang dạt dào cảm xúc:

“Đồ ăn ở đây vô cùng phong phú, khi ăn cơm tốt nhất mọi người đem cất kính đi, cuối cùng cũng đã đến lúc sinh viên có thị lực tốt các em hồi hận vì không được làm khác đi rồi!”

Anh ta đắc ý nâng gọng kính trên mũi.

“Các em cũng không mất bao lâu để hiểu được cách phân biệt cấp học ở đây. Phát hiện có sáu lớp tức đồ hết đi, chắc chắn là cùng năm với các em; gấp sáu ra tiếp tục ăn là đàn anh năm thứ hai của các em; coi không có tiếp tục ăn, thờ ơ là năm thứ ba; chỉ một kiểu thờ dài, cảm khái là năm thứ tư; đến tìm sâu, không tìm thấy sâu ăn không ngon chính là nhóm kỹ tài nghiên cứu sinh và tiến sĩ, là mục tiêu phấn đấu cuối cùng của các em! Tóm lại, đây là một nơi thần kỳ, là nơi tôi thích đến nhất. Hôm nay em có thể cảm thấy em đã tìm ra món ăn kỳ lạ nhất trên thế giới, nhưng đến ngày mai, em luôn có thể phát hiện em đã sai rồi. Nơi này vĩnh viễn có thể đem đến bất ngờ cho chúng tôi ! Đúng rồi, tôi nhớ có sinh viên còn nhiệt tình trình bày một bài thơ:

‘Cháo có thể tắm, cơm có thể đánh chìm, bánh bao bay về đảo Đài Loan!’”

Nhìn thái độ những sinh viên thế sống chết không đến đây ăn cơm kia, trong lòng tôi thầm than, anh có thù oán với mấy người làm trong căn tin này phải không? Tôi muốn đi tố giác anh! Lấy giấy bút ghi lại đã!

Từ biệt căn tin thứ ba mà tôi không muốn quay lại, chúng tôi đi đến ký túc xá 22 và 23 của tân sinh, ký túc xá 22 là khu nhà của nữ sinh bọn tôi, còn ký túc xá 23 là khu nhà nam sinh. Thầy Võ lại lên tiếng:

“Nơi này tôi nghĩ các em đã rất quen thuộc, vậy tôi sẽ giảng giải một chút cho các em biết lịch sử nơi này. Nói trước kia ký túc xá 22 là nữ sinh khoa Lý ở, mà ký túc xá 23 là nữ sinh khoa Văn ở, nhưng bởi vì nơi này hẻo lánh, từng xảy ra việc lưu manh đột nhập vào khu nữ sinh, bởi vì lúc bọn lưu manh bị phát hiện đã không đủ bình tĩnh, chọn sai đường chạy, cứ thế trong lúc nhảy sông tìm chỗ trốn, vô ý bị mùi thối hại chết. Nói ra, con sông hôi thối của trường chúng ta đúng là có tác dụng bảo vệ trường học. Việc này khiến cho lãnh đạo trường rất quan tâm, vì lý do an ninh, nam sinh liền vào ở ký túc xá 23, nhưng hình như nữ sinh oán giận còn nhiều hơn so với trước kia, từ việc rèm cửa sổ ban ngày cùng kéo roàn roạt là có thể biết, đôi khi không phải tự nhiên ký túc xá nữ sinh tài nguyên thiếu thốn. Nam sinh và nữ sinh các em hôm nay có thể đến quầy bán quà vặt bên cạnh mua cái ống nhôm tiến hành rình trộm và đấu tranh chống rình trộm, đây cũng là cuộc đấu tranh lâu dài!”

Vô tình chúng tôi đến sân thể dục, lúc này tôi phát hiện phần lớn sinh viên dường như thừa dịp vừa rồi đã trốn về ký túc xá, cũng có thể là tranh giành lấy ống nhôm. Tôi cẩn thận, tôi phải kiên trì.... cầm chặt sổ ghi chép trong tay, nhất định phải bắt được nhược điểm của ‘Cầm thú’, ghi nhớ lại, hừ! Thầy Võ đứng ở sân thể dục, thái độ đặc biệt nhớ nhung:

“Thật ra, tôi lên lớp giờ đầu tiên ở đây. Khi đó tôi mới trở về từ Anh quốc, giáo viên thể dục đột nhiên có việc, tôi đến dạy thay, để bồi dưỡng chất lượng tổng thể của sinh viên, vì thế tôi quyết định dùng tiếng Anh giáo dục thể chất cho bọn họ, các sinh viên đều nói nghe không hiểu, nghe không hiểu tôi cũng không thể không nói. Đúng là một bài học tốt đẹp đầu tiên!”

Thầy Võ dường như rất say mê. ‘Cầm thú’ ới, tôi nói này, anh là tai họa của khoa vật lý chúng tôi thì thôi cũng đành, anh còn muốn đầu độc đồng bào khoa khác nữa sao, anh lo ngại người bình thường còn quá nhiều sao?

Điểm dừng cuối cùng là hồ Nam Khai, lúc này đi theo phía sau hẳn còn không đến vài người, hẳn cũng không phàn nàn.

“Đây là hồ Nam Khai, tôi chỉ muốn nhấn mạnh một điều, đó chính là ‘câu cá bơi lội và trượt băng’ đều... bị cấm!”

“Thầy Võ, nghe nói ngày đầu tiên khai giảng, có một tân sinh bơi ở đây, lúc ấy thầy còn ở đây câu cá nữa, nữ sinh kia cuối cùng là người khoa nào? Tên là gì?” Một nam sinh hào hứng hỏi.

Lưng tôi chợt lạnh, chỉ thấy thầy Võ cười nhìn tôi.

“Tên là gì nhỉ ? Để tôi nghĩ xem...”

Tìm tôi nhảy lên cổ họng, anh ta thấy tôi lo lắng dường như có chút hài lòng, học theo cách nói của tôi ngày đó, nói:

“Không nói cho anh biết!”

“Chắc...”

Mọi người lập tức giải tán, tôi cũng nhanh chóng rút lui, chỉ cảm thấy sau lưng bị nhìn chăm chú đến phát nóng lên. Tiểu nhân báo thù bốn năm không muộn! WAIT xem!

Chương 4: Ra mặt thay người khác.

Tức giận đùng đùng trở lại ký túc xá, nhìn thấy Phạm Thái đang treo màn cho chiếc giường của cô, mỹ nữ đúng là khác biệt, cần được bảo hiểm gấp đôi. Mà Giả Họa gọi com từ căng tin đang ăn trưa. Tôi hỏi Dư Lâm chạy đi đâu, Phạm Thái nói cô nàng đi chuẩn bị công cụ phòng sỏi rồi. Vừa nói xong Dư Lâm liền mang theo một cái chai bia rỗng trở lại, vừa ném xuống dưới giường của mình, vừa nói:

“Trong trường học không dễ tìm được gạch!”

Tôi động não, tìm Giả Họa đang ăn com xin một cái bánh bao:

“Thầy Võ nói, bánh bao cắn tin trường chúng tôi có thể dùng làm đạn đạo, lấy một cái bánh bao khô chắc là dùng tốt hơn một cục gạch!”

“322! Dưới lầu có người tìm!” Nữ sinh khoa Toán ở cách vách bước vào gọi một tiếng. Gì đấy? Đây không phải cô nữ sinh được Ngô Ngọc thổ lộ sao? Hề hề... sau này sẽ từ từ hỏi thăm!

“Tìm ai?” Giả Họa ăn com ngẩng đầu lên hỏi.

“Không nói!” Nữ sinh khoa toán nói xong bỏ đi.

“Ba người bọn mình cùng đi xuống hay là phải một người đi xuống?” Giả Họa rõ ràng không muốn bị gián đoạn lúc ăn com. Vì thế tôi tiếp lời:

“Cũng phải, ăn nửa bữa com chạy tới chạy lui dễ xì hơi lắm! Cậu đừng đi, mình và Tiểu Dư chơi oẳn tù tì quyết định xem ai đi xuống đi!”

“Được!” Tiểu Dư đồng ý, sau 3 giây, tôi bại trận, nhìn về mặt theo lẽ thường phải có của Tiểu Dư, cảm giác chơi oẳn tù tì hẳn là sở trường của cô nàng này.

Người dưới lầu thì ra là lớp trưởng bé nhỏ của chúng tôi, chỉ theo nghe ngóng của Tiểu Dư ‘Vạn sự thông’ thì hẳn cũng là người Thiên Tân, thi vào khoa của chúng tôi với thành tích cực cao. Lần đầu tiên phân tích ở cự ly gần, mới xác minh được cái sự ‘cực cao’ của cậu ta, 180 (cm) tổng số đây. Quả nhiên là người khiến người ta ngưỡng mộ mà! Có điều trên mặt cũng có mụn trứng cá, chẳng lẽ sống trong thời đại của Lưu Trường đã trở thành hình mẫu thời trang? Tất cả mọi người đều chỉnh dung thành như vậy? Chỉ thấy cậu ta nói:

“Mình tên là Vương Cát, đây là sách của ba người các cậu, nam sinh bọn mình thuận tiện đưa qua giúp.”

Vừa cảm ơn cậu ta thì cậu ta đã đi rồi. Này, không cần phải đi nhanh như vậy chứ, tán gẫu thêm mấy câu thôi. Quan trọng là cậu đi rồi, tôi phải một mình bê ba bó sách này đi lên đây.

Giả Họa com nước xong đi ra ngoài, tôi và Phạm Thái tiếp tục nghe ‘đài phát thanh bà tám’ Tiểu Dư phát sóng tin tức mới nhất của khoa. Nghe xong vài chương trình, rốt cục Phạm Thái ngồi không yên, sách mới của cô nàng chậm chạp mãi không tới. Vốn là cô định đến ký túc xá nam sinh hỏi, nhưng lại cảm thấy ngại ngùng. Điều này làm cho tôi cực kỳ không thể hiểu được suy nghĩ của cậu ta, có cái gì mà phải ngại chứ? (Cô cả đời cũng không hiểu được!) Vì thế tôi vinh quang gánh vác nhiệm vụ đến phòng của nam sinh hỏi giúp cô ấy.

Ký túc xá nam ngay phía sau khu nhà của chúng tôi, tôi bước ba bước đã vào đó, lúc đi vào tôi còn nở nụ cười với ông chủ quản lý. Nam sinh khoa tôi ở tầng một, tôi vừa vặn gặp được Vương Cát, sau khi hỏi cậu ta phòng ngủ của lớp trưởng Vật liệu ứng dụng ở phòng 106, tôi liền gõ cửa đi vào. Vừa vào phòng, chỉ nhìn thấy một nam sinh vóc dáng thấp bé đang ở trên giường cắt dây đèn, hẳn liếc tôi một cái, sau đó tiếp tục với cái dây đèn của mình, nói như không có gì xảy ra:

“Tôi là Lý Băng, cậu là nam là nữ?”

Mẹ nó chứ, có thể nói tiếng người không hả? Không hỏi tôi tên là gì mà lại hỏi tôi là nam hay nữ! Tôi tức giận trả lời hằn:

“Tôi tới tìm lớp trưởng của các cậu!”

“À, vậy cậu tiếp tục tìm đi!” Lý Băng không để ý tới tôi. Người gì đây! Cũng không biết phép lịch sự mà bảo tôi ở đâu đến?! Tôi đang ức chế với Lý Băng thì Ngô Ngọc bước vào. Cậu ta vừa thấy tôi đã khó chịu hỏi:

“Cậu đến đây làm gì?!”

“Tôi đến tìm lớp trưởng Vật liệu ứng dụng!”

“Chính là tôi! Tạm thời đảm nhiệm thôi!”

“Sách của Phạm Thái có ở chỗ cậu không?”

“Không rõ, tôi vừa họp về.”

“Tự lấy ở dưới khoa! Sách của cậu ở trên giường.” Lý Băng đột nhiên nói, sau đó tiếp tục chăm chú vào cái dây đèn của hắn.

Tôi liếc mắt nhìn chồng sách mới trên giường của Ngô Ngọc, nghĩ rằng trong lớp bọn họ chỉ có một nữ sinh, vậy mà cũng không nói sẽ giúp mang qua đây, trong lòng không khỏi chùng xuống. Đi ra, nghe thấy Ngô Ngọc hỏi Lý Băng:

“Cậu làm dây đèn làm gì?”

“Minh muốn thiết kế một góc họp lý, làm giá phơi quần áo!”

“Dừng tay!”

Tôi âm thầm cảm khái thần nhân khoa chúng tôi rồi rời khỏi ký túc xá 23. Sau khi quay về phòng ngủ nói cho Phạm Thái, cô nàng đành một mình đến thư của khoa. Không bao lâu, Phạm Thái trở lại. Tiểu Dư nhận lấy sách của Phạm Thái, bắt đầu nói:

“Cậu bó sách sao mà nát quá vậy, là sách mới sao? Cũng không lựa một chút.”

“Chỉ còn lại có bọc sách này thôi, những người khác đều lĩnh hết cả rồi.” Phạm Thái vô tình nói.

Vốn tôi đang đứng trước gương nhìn mái tóc ngắn của mình, vì câu nói vừa rồi của Lý Băng làm tôi phát điên, lúc này nhìn thấy bọc sách bị mất góc, thậm chí có chỗ bị rách của Phạm Thái, lại nhớ đến cuốn sách mới tinh trên giường của Ngô Ngọc, ngọn lửa trong lòng lại bùng lên. Mặc dù nói nữ sinh bọn tôi ít, mấy cậu cũng không thể đón tiếp chúng tôi như vậy được, nữ sinh khoa Lý trong trường trung học cũng ít, nhưng các nam sinh đều rất coi trọng bọn tôi, sao lên đại học, tỷ lệ nam sinh và nữ sinh khoa Lý lại cách nhau xa như vậy, mà thái độ sao lại tệ như thế chứ! Xem ra vụ khoa vật lý bất người xấu như đuôi dê bắt gà mà thầy Võ kể kia cũng không bịa đặt rồi!

Trong nháy mắt, tôi đã cầm lấy bọc sách kia, hùng hổ đi về phía ký túc xá nam hồi tị. Vào phòng 106, thấy Ngô Ngọc đang ăn cơm, tôi không nói nhiều, ném bọc sách rách nát kia lên giường của cậu ta, sau đó cầm bọc sách mới tinh lên, tức giận nói:

“Phạm Thái là nữ sinh duy nhất trong khoa các cậu, các cậu không lấy sách cho cô ấy thì thôi, còn đưa cho cô ấy cái bọc rách nát này! Cậu không hiểu được thân là lớp trưởng thì phải nhường cho người khác trước, còn mình thì lấy sau à! Không phải đàn ông!”

Nói hết một hơi, tôi cầm bọc sách mới, trong khi mấy kẻ ở trong phòng ngủ còn chưa hồi phục lại tinh thần, tôi bỏ đi.

Cho đến rời khỏi ký túc xá 23, tôi mới tỉnh táo lại đôi chút, hối hận vừa rồi tôi đã xúc động quá mức, mẹ đã dạy tôi thế nào? Tôi là liệt nữ Trinh Đức sao? Chính nghĩa nhiệt huyết như vậy sao? Sao lại xù đuôi lên thế này! Mặc dù cầm sách về rồi nhưng hậu quả đã không thể cứu vãn được! Sau khi tỉnh táo tôi suy sụp quay về ký túc xá, người khác còn nghĩ là tôi bị bắt nạt ở ký túc xá 23 chứ. (rất ít khi có lúc tôi tỉnh táo!)

Sự biết ơn của Phạm Thái không bù lại được vết thương trong lòng tôi, tôi quyết định chạy trốn trước khi tinh thần làm phóng viên của Tiểu Dư nổi lên, tôi nhanh chóng thu dọn đồ, quay về nhà.

Có thể tưởng tượng được bây giờ ký túc xá nam sinh đang nổ tung lên, tất cả mọi người đều tuyên truyền sự tích anh hùng của tôi đây! Mẹ, con gái bất hiếu! Về nhà, mẹ thấy tôi còn đau khổ hơn cả ngày hôm qua, thái độ nhân từ bao dung, ôm tôi vào trong lòng, khuyên giải an ủi nói:

“Con gái à, quan hệ không tốt với giáo viên hướng dẫn cũng không sao, cứ quan hệ tốt với mấy đứa lớp trưởng là được rồi.”

“Mẹ, lớp trưởng cũng không xong. ...”

Mẹ vỗ lưng tôi, thăm thía nói:

“Một ngày mà đã căng thẳng với cả giáo viên hướng dẫn lẫn cán sự, khó khăn rồi, khó khăn rồi. ...”

Mẹ tôi suy nghĩ nửa ngày, vừa định mở miệng, tôi ngắt lời nói:

“Không phải mẹ định nói là, quan hệ tốt với bạn học là được rồi đấy chứ!”

“Đúng thế! Mẹ đang định nói thế đấy, mẹ biết mấy ngày hôm trước có yêu cầu con hơi cao một chút chút, bây giờ chúng ta vẫn nên nhìn khách quan sự thật một chút có lẽ sẽ tốt hơn!”

Hình như mẹ đã sớm chuẩn bị tư tưởng, mẹ nhìn tôi, muốn nói lại thôi, cuối cùng không nhận được nói:

“Con gái à, tiêu chuẩn đã thấp lắm rồi đấy, ngày mai con cố gắng thêm một chút đi!”

Chương 5: Tiếp tục gặp rắc rối.

Sang ngày là thứ hai, tôi tự động xóa bỏ hai ngày trước đó, cuộc sống đại học của tôi quyết định sẽ bắt đầu từ hôm nay. Hai ngày trước chỉ là làm nóng cơ thể thôi, không tính không tính. Sáng sớm, chúng tôi tập hợp ở cửa giảng đường 3. Hôm nay thầy Võ đến rất sớm, đại khái là lần đến muộn vào ngày đầu tiên của tôi đã làm cho anh ta chú ý, xa xa nhìn thấy tôi đi đến, trên mặt anh ta lộ ra một nụ cười nhạt khó nắm bắt, nhìn thái độ ấy giống như anh ta đã biết về sự tích anh hùng của tôi ngày hôm qua rồi ấy.

Sau khi mỗi sinh viên chuyển ghế từ khoa mình vào tập hợp, thầy Võ hỏi:

“Trong khoa ai biết âm nhạc? Giờ tay!”

Có mấy người giờ tay, thầy Võ vừa lòng cười cười, nói:

“Mấy người các em, đi với lớp trưởng chuyển cái kệ kia đến hội trường đi, rồi quay về chuyển ghế!”

“Không phải chứ!” Mấy sinh viên giờ tay lên kia bất mãn, rồi đi theo lớp trưởng.

“Nhân tài biết âm nhạc hiểu được tầm quan trọng của nhạc khí, mới có thể cẩn thận chuyển đồ được.”

Sau khi bọn họ đi, thầy Võ giải thích cho chúng tôi. Anh ta tiếp tục hỏi:

“Ai biết vẽ tranh?”

Vừa rồi mọi người đều trơ mắt nhìn mấy sinh viên trước đó sập bẫy, lần này thì rất lâu không có ai giờ tay, tám phần nghĩ rằng, kêu bọn họ chuyển đồ là việc nhỏ, với cách suy nghĩ của thầy Võ, kêu mấy người biết vẽ tranh phụ trách sơn lại tòa nhà cũ nát của khoa vật lý là điều có thể xảy ra!

Sau một lúc lâu không có ai giờ tay, có một nam sinh trắng trẻo từ từ giờ tay lên, với tình huống như vậy còn dám giờ tay, tôi không thể không khâm phục cậu ta, vội vàng tìm từ điển Tiểu Dư hỏi thăm xem cậu nam sinh này tên là gì, khoa nào, để tôi còn sùng bái.

Thì ra đúng là lớp của bọn tôi, người Quý Châu, tên là Viên Duyệt. Hâm mộ cậu ta rồi, tôi phát hiện cậu ấy nhìn còn rất đẹp trai, bộ mặt chữ điền cương nghị, dáng vẻ rất đàn ông lại mang theo chút phong độ của người tri thức, bước đầu quyết định sau này sẽ theo đuổi cậu ta để từ từ sùng bái. Lúc này mọi người đều háo hức chờ đợi phán quyết cho cậu nam sinh xui xẻo này, lúc này nghe thầy Võ tuyên án:

“Đôi tay của họa sĩ rất quan trọng, đưa ghế của em cho sinh viên bên phải, để cậu ấy cầm cho em!”

Không chỉ có sinh viên ở bên phải trợn tròn mắt, chúng tôi những sinh viên khác cũng rơi cả kính.

(Sinh viên bên phải: Mẹ kiếp, tôi trêu chọc ai hả? Mấy con heo đứng bên cạnh cậu ta tay đã cầm hai cái ghế rồi. Cái này thôi không nói nữa, ề, tác giả, nhân vật phụ ít nhiều gì cũng cho một cái tên chứ!

Mấy sinh viên biết âm nhạc: Bọn tôi cũng chưa giới thiệu đâu đấy!)

“Trong khoa còn ai biết vẽ tranh không?”

Thầy Võ lại hỏi, lần này có hai sinh viên sáng khoái giờ tay lên.

“Hai cậu đi chuyển ghế ở trong khoa đi, giúp giáo viên trong khoa mang đi.”

Không phải chứ! Cùng nghề mà không cùng mệnh rồi! Nhân lúc hai sinh viên còn chưa đi xa, anh ta lại nói với hai sinh viên:

“Sau lễ chào đón sinh viên mới, đến bảng tin báo danh đi! Các cậu phải được dạy dỗ cẩn thận, ích kỷ, chỉ biết nghĩ cho mình không để ý đến sinh viên khác.”

Thầy Võ quay mặt về phía chúng tôi trịnh trọng nói:

“Còn các em, từ chuyện này phải thấu hiểu điểm ấy, làm việc phải dừng cảm một chút, đừng quá chú ý đến áp lực bên ngoài, càng không thể bị sự vật không rõ nguyên nhân cản trở dừng khí làm việc, hơn nữa nghiên cứu vật lý, lại càng cần tinh thần như vậy!”

Ý đầy đủ nên là, còn không phải anh lừa dối sao, dừng khí của mọi người đều lừa dối sạch rồi! Nhưng không biết có phải ảo giác hay không, khi nói những lời này, lúc mắt anh ta đảo qua mọi người hình như dừng lại chỗ tôi một chút. Không phải chứ, chẳng lẽ nói việc hôm kia tôi bơi ở hồ Nam Khai được coi như một ví dụ tích cực của lòng dũng cảm sao? Được anh ta vô tình khen ngợi?! Tôi thật sự muốn khóc, tôi lại bị thầy giáo ‘Cầm thú’ biến thái

khen ngợi!

(Tác giả: Được biến thái khen ngợi cũng là tất nhiên thôi! Thật ra những người biến thái vẫn không biết là mình biến thái, hơn nữa chỉ có thể thấy những kẻ biến thái khác biến thái, nhưng lại duy nhất không thấy được chỗ biến thái của chính mình, nguyên nhân rất đơn giản, mỗi kẻ biến thái đều biến thái khác nhau, biến thái đa dạng!)

Sau đó chúng tôi xếp hàng theo thứ tự đi đến hội trường. Lớp chúng tôi là lớp cuối cùng, mà số thứ tự của nữ sinh xếp sau nam sinh, vì thế ba người khoa tôi đi đến gần chót. Đội ngũ luôn là như vậy, phía trước đi rất sát nhau, càng đến phía sau càng giãn, mà qua quãng thời gian giữ đội hình, thường thường những người đi phía sau luôn phải chạy theo đội, những người ở chót vẫn mệt nhất, bởi vì phải chạy theo ở khoảng cách xa nhất. Bọn tôi ba nữ sinh vóc dáng không đủ 1m6 bề ghế ở cuối nhóm, đôi khi phải chạy theo đội, có khi bị bỏ rơi mất một đoạn. Lớp trưởng Vương Cát thúc giục:

“Đi nhanh lên một chút!”

Tôi và Tiểu Dư hai người lập tức mặc kệ, nhưng vẫn bước nhanh lên vài bước để theo kịp Giả Hòa. Tôi nhìn cậu! Đội ngũ đi được một lúc, gần như bọn tôi phải chạy bộ liên tục mới có thể đuổi kịp. Vốn ở chót nhóm đã đủ bức rồi, Vương Cát cứ một lúc lại đến giục một lần. Nhấn nại của tôi về điểm này đã đến cực hạn! (đúng là chỉ có một chút ...) . Tôi ném ghế xuống đất, ngồi lên ghế, lớn tiếng nói:

“Tôi không phải con lừa của anh, àm ỉ cái gì. Chân tôi không dài như chân anh, muốn tôi đi nhanh lên à, anh bê thay tôi đi, nếu không đừng có ở đây mà chạy như chó chăn dê như thế!”

Vương Cát không ngờ tôi lại ảm ỷ như vậy, đột nhiên sừng sốt, nam sinh phía trước lại ồ lên. Lúc này tôi mới cảm thấy có phải tôi đã quá bốc đồng không? Không ngờ chút động tĩnh ấy lại gọi ‘Cầm thú’ đến. ‘Cầm thú’ đẩy đẩy cặp kính, đi tới, chủ động cầm lấy ghế của tôi, trêu chọc tôi nói:

“Không ngờ trong khoa của chúng ta lại gặp được một nữ sinh có tư tưởng bên vực phái nữ của Anh thế này! Vốn tôi nghĩ rằng chuyện nhận sách ngày hôm qua chỉ là ngẫu nhiên, không ngờ đúng là tất nhiên của tất nhiên!”

Quả nhiên chuyện ngày hôm qua đã lọt vào tai anh ta rồi. Đúng là chuyện tốt không ai biết, chuyện xấu truyền ngàn dặm!

Mà lúc này Viên Duyệt cũng nhận lấy trong tay Tiểu Dư, không nói nhiều quay về hàng ngũ, đại khái trong tay mỗi người đều cầm ghế, chỉ có duy nhất cậu ta không có, ngược lại cũng làm cho cậu ta không được tự nhiên. Đội ngũ tiếp tục đi lên, nhưng đội ngũ nam sinh phía trước cũng không bình tĩnh như lúc trước nữa, bọn họ bắt đầu khe khẽ nói nhỏ. Tiểu Dư đến bên cạnh tôi, cười nói:

“Ngày hôm qua đầu tiên là cậu trách giáo viên hướng dẫn đến muộn, sau đấy dọa lớp trưởng sợ, hôm nay lại đe dọa lớp trưởng, cậu sắp đánh đầu thẳng đó, bất khả chiến bại rồi! Nhưng mình cũng được hưởng lấy hào quang của cậu, ha ha...”

Cô nàng không phải cảm gì xem ra tâm trạng rất tốt, ngược lại, tôi bị mấy câu nói của cậu ta đã kích nghiêm trọng! Mẹ à, con lại thất thủ rồi! Chẳng lẽ tôi thật sự là điển hình của một đứa ngốc không biết dùng đầu óc suy nghĩ, cứ tùy tiện làm rồi sau đấy lại hối hận không ngừng sao?!

Đến cửa hội trường, thầy Võ bắt đầu nói:

“Tôi biết lãnh đạo thay nhau đọc diễn văn có vẻ dài dòng nhàm chán, yêu cầu của tôi với các em không cao, chỉ cần: ‘Lúc lãnh đạo nói chuyện, có thể ăn vặt, nhưng không được phát ra âm thanh, có thể ngủ, nhưng không được ngáy, cũng không được nói mớ. Những sinh viên cố gắng nắm bắt thời gian học tập, có thể đọc sách, nhưng tuyệt không được thảo luận vấn đề, chỉ được tự học’.

Những tiết mục chào đón người mới sau đó, tôi biết có vài tiết mục sẽ hơi nhạt nhẽo, nhưng lúc các em xem, nhất định phải nhiệt tình, nhưng không được cổ vũ! Lúc đại hội kết thúc, có thể tiếp cận các nữ sinh, nhưng nhớ là, tốt nhất lần đầu tiên làm quen đừng để lộ mình là sinh viên khoa lý! Còn nữa, nhớ là trước khi tiếp cận, đưa ghế của cậu nhờ sinh viên khác mang về khoa hộ! OVER! Mọi người vào đi!”

Đúng là cẩn thận! Tiểu nữ bội phục rồi...

Lễ tốt nghiệp không có gì đặc biệt hấp dẫn người xem, mọi người tuân thủ theo quy định của thầy Võ, nam sinh vẫn khá hơn, ngắm mấy cô nàng xinh đẹp đang biểu diễn là tinh thần phấn chấn, còn nữ sinh bọn tôi lại buồn ngủ, đến một nửa anh đẹp trai cũng không thấy đâu cả, thỉnh thoảng có mấy tài tử đi lên, lại là điển hình của những người có nét đẹp nội tâm, không được xem là khó coi, nhưng tuyệt đối không phải là ‘người đẹp khiến cảnh vui lây’.

Ngay lúc tinh thần đại hội đi xuống, lúc tiếng vỗ tay thưa thớt dần, tôi đang mơ màng ngủ thì đột nhiên bị tiếng xôn xao của hội trường đánh thức, trên sân khấu là ban nhạc ba người, một ca sĩ đứng giữa sân khấu, bên phải của anh ta là một tay ghita, còn tay trống đứng phía sau sân khấu, ba người đều đeo một cái kính râm hình dạng khác nhau, trên mặt trang điểm rất đậm, làm cho người khác không thể thấy rõ khuôn mặt thật.

Âm nhạc vừa vang lên, hội trường cũng đã sôi sục lên theo. Âm nhạc có độ rung rất mạnh cùng với ca khúc có tiết tấu nhanh đã mang đến một cao trào chưa từng có trong đại hội, khơi dậy từng tế bào trong mỗi tân sinh viên. Mà lúc này từng giọt máu trong huyết quản của tôi đều đập theo từng tiếng trống dữ dội, dòng máu say ngủ bắt đầu kích động. Tâm mắt của tôi không thể rời khỏi người tay trống, trái tim đập thình thịch theo từng nhịp trống, tôi đã trở thành một khán giả điên cuồng trong hội trường, lớn tiếng hò hét, hét lên chói tai, huyết sáo, nhảy múa theo nhịp điệu cao thấp, tất cả đều phát điên theo âm nhạc, toàn bộ thế giới đều chấn động trong tiếng âm nhạc kim loại nặng.

Lúc âm nhạc chấm dứt, tôi lại không tự chủ được đi theo một số ít nữ sinh chạy lên sân khấu, thấy ba người bọn họ hét lên điên dại, tôi cũng học đòi theo, hô to với tay trống ở góc cuối:

“Tay trống, tay trống!”

Không ngờ tay trống giống như nghe thấy tiếng la hét của tôi, từ phía sau đi tới chỗ tôi, tôi càng thêm kích động, kêu lên:

“Ca ca, em yêu anh!”

Bước chân của tay trống hơi khựng lại. Tôi thấy nữ sinh khác đứng là đến có chuẩn bị, trong tay cầm bó hoa tươi lớn, tôi đánh giá mình từ trên xuống dưới, lại không phát hiện ra mình có cái gì có thể đem tặng, tôi âm thầm nghĩ, ít nhiều gì thì cũng phải mặc cái quần có dây lưng chứ, có thể cời cái dây lưng để tặng cho người ta, bây giờ thì còn có cái gì có thể cời đây? Hay là áo ngực? Dù sao thì mặc hay không mặc tác dụng cũng không lớn lắm!

(Tác giả: Hoàn toàn mất lý trí rồi!)

Đột nhiên, cuối cùng tôi cũng hiểu được ý nghĩa quan trọng của khăn quàng đỏ, thì ra là đồ mang theo người để đi tặng phải chuẩn bị trong bất cứ tình huống nào! Không kịp hối hận vì mình lúc trước đã lấy cái khăn quàng đỏ cuối cùng để buộc miệng túi, lúc này anh ta đã cúi thấp người xuống, lửa cháy đến nơi rồi, tôi mặc kệ tất cả, kéo mấy bông trong bó hoa của nữ sinh bên cạnh. Ai ngờ anh ta thật sự vươn tay nhận lấy hoa của tôi, lúc này tôi kích động đến mức hai gò má nóng hồng, thấy anh ta lộ ra một nụ cười mà tôi vô cùng quen thuộc, nói:

“Em nói thật đấy hả? Không nói cho em biết đâu!”

Sau khi nghe thấy mấy chữ ấy, đầu tôi đột nhiên ầm ầm nổ, một sự tức giận xộc lên, tôi vô thức hô lên:

“‘Cầm thú’!”

Giật mạnh hoa về, hung hăng ném lên đầu hấn ta. Nữ sinh ở xung quanh kinh ngạc nhìn về phía tôi, sự ồn ào trong hội trường trong nháy mắt biến mất. Trước khi mọi người phản ứng lại, tôi đã che mặt chạy mất rồi. Lúc bỏ chạy, tôi không thể không nhớ đến điểm tốt của cái khăn quàng đỏ, thì ra lúc xảy ra sự cố ngoài ý muốn giống tôi lúc này, nó còn có thể dùng để che mặt.

(Ghi chú: liên tục vài năm về sau, tôi rất thích đeo khăn quàng lụa.)

Chạy một mạch về ký túc xá, nằm trên giường chưa được một lát, mấy cô nàng kia đã quay về rồi.

“Tiểu Vu, cậu mạnh mẽ đến mức mình không thể nói gì được rồi! Nhưng cậu lại dắc tội với nữ sinh trong trường mất rồi! Chắc là cậu chưa nghe nói nhì, ban nhạc ba người kia là ban nhạc bí ẩn, vào mỗi lần đón tân sinh viên hàng năm mới biểu diễn một lần, thân phận rất bí ẩn, không ai biết ba người kia ở khoa nào, tên gì! Không phải là cậu quen tay trống kia đấy chứ?” Ánh mắt thăm dò của Tiểu Dư chột lóe lên.

Chẳng lẽ nói với cậu ta đấy là thầy Võ? Vậy chẳng may cậu ta đến hỏi thầy Võ thì không phải sẽ biết được sự tích tôi là cái đứa ngốc đi bơi ngày đầu nhập học sao? Bốn năm sau này tôi làm sao mà sống được ở đây chứ? Tôi quanh co nói:

“Mình nhận nhầm người nên gây ra chuyện đáng cười như vậy đấy. Đúng rồi, mình quên mang ghế về rồi, mình phải nhanh chóng mang nó về khoa Lý đã.”

“Thầy Võ mang về giúp cậu rồi! Thật đấy à, chỉ nhận nhầm người thôi à? Vậy chuyện cười này có thể bị phóng đại rồi!”

“Mình mới đến trường vài ngày, có quen được vài người! Thời tiết lạnh, mình phải về nhà lấy mấy bộ quần áo mùa thu!” Sợ ở lại trường học bị Tiểu Dư thẩm tra cả đêm, tôi quyết định lại về nhà.

“Từ tối hôm nay trong khoa bắt đầu năm ngày học khiêu vũ liên tiếp.” Giả Họa nói.

“À, hôm nay mình xin phép nghỉ, ngày mai nhất định tham gia.” Giả Họa hình như cũng rất thông cảm với tôi nên không nhiều lời.

Về nhà, lúc mẹ thấy tôi bước vào cửa, hít một hơi, không nói năng gì, tôi một chữ cũng không dám nói, chỉ cúi đầu đi vào phòng. Qua rất lâu, mẹ tôi cuối cùng cũng phát tác, đẩy cửa phòng tôi ra, nói:

“Mẹ mặc kệ ở trường học con thế nào, nhà mình cũng phải trả tiền nhà đấy, con không thể ngày nào cũng về nhà được, từ ngày mai không được về nhà, ở trường học một tuần rồi nói tiếp!”

Vừa định đóng cửa lại, hình như đột nhiên lại nghĩ ra cái gì, còn nghiêm túc hỏi tôi:

“Con gái à, mẹ có một chuyện đấy, con có biết ‘khiêm tốn’ có nghĩa là gì không?”

Thấy tôi gật đầu chắc chắn, bà mới nói:

“À, biết là tốt rồi, mẹ còn sợ quan trọng là con không hiểu đúng ý nghĩa của từ này đấy.”

Lăn qua lăn lại trên giường nửa ngày, cuộc sống đại học của tôi từ ngày đầu tiên đã bị ‘Cầm thú’ quấy rầy rồi sau đấy gặp rắc rối liên tiếp, anh ta đúng là làm cho người ta hận thấu xương, nhưng hình dáng anh ta chơi trống lại quanh quẩn mãi trong tâm trí tôi. Một lúc lâu sau, tôi mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trắc nghiệm tâm lý

Sáng đến sáng ngày hôm sau, tôi bị mẹ lôi ra đuổi khỏi nhà:

“Từ hôm nay trở đi, ít nhất một tuần không được về nhà!”

Ha ha! May là tôi đã có chuẩn bị từ trước, tôi giấu chú chó nuôi trong nhà trong túi xách, ai ngờ vừa cười gian một cái, lập tức đã bị đôi mắt sắc bén của mẹ phát hiện, bà giật lấy túi xách, kéo con chó bị tôi bịt mồm bắt cóc ra.

“Mẹ, hôm nay là ngày dạy khiêu vũ của khoa, mẹ giúp con đi mà, cho con về nhà đi, con không biết nhảy nên không muốn bị bêu xấu đâu!” (Thật ra sau khi trải qua hai ngày vừa rồi, tôi sợ là không có ai đến mời tôi làm bạn nhảy nữa.)

“Vậy không phải con sẽ là đối tượng được dạy dỗ đó sao!”

Mẹ nhìn thấy tôi uể oải, lại khuyên răn tôi, bà nói:

“Con gái ạ, tình yêu đẹp nhất phải được tiến hành trong quãng thời gian đẹp nhất của những năm đại học đấy!”

Trúng tử huyết rồi! Tôi đoán trải qua hai ngày vừa rồi, những người vẫn thích được mình có khi còn bất thường hơn cả tôi nữa kìa! Tôi năn nỉ mẹ:

“Mẹ, con gái mẹ không muốn yêu sớm đâu!”

“Không sớm nữa đâu! Còn lấy chồng rồi còn sinh con nữa chứ!”

Chiều này không dùng được, tôi lập tức đổi sang chiều khác, tôi học mấy câu trong phim truyền hình, dịu dàng nói:

“Mẹ, con gái chỉ muốn sống cả đời với mẹ thôi!”

“Thôi đừng! Nhà tôi không có chỗ cho cô ở đâu! Mau mau mà chạy lấy người đi, đợi cô gả đi rồi, phòng của cô tôi còn tính dùng để nuôi thêm mấy con chó con nữa đấy!”

“Mẹ... mẹ...!”

Không đợi tôi nói hết lý do, cửa nhà đã bị mẹ đóng rầm lại. Bực mình quá đi mất!

Cửa lại mở ra, mẹ đưa cho tôi năm trăm tệ:

“Đi mua đôi giày cao gót mà khiêu vũ, con định đi đôi giày thể thao này để đục nước béo cò sao?”

Chú chó trong lòng mẹ dường như cũng hiểu được, nó gâu gâu mấy tiếng phụ họa, cánh cửa lập tức bị đóng lại.

Tôi hít thở sâu, tôi sợ ai chứ? Thời đại này còn được mấy người có trí nhớ tốt nào? Người ta đã sớm quên hết những chuyện tôi làm ba ngày trước rồi.

(Tác giả: Trừ một mình cô đã quên, những người khác chưa ai quên đâu!)

Có người nào biết tôi là ai đâu?

(Có mấy người không biết cô chứ?)

Cuộc sống sinh viên của tôi, sẽ bắt đầu từ hôm nay, ba ngày trước không tính nữa!

(Tác giả: Tổng cộng khai giảng được ba ngày, tất cả đều không tính! Cô lên đại học, một năm học ít hơn người khác mất mấy ngày đấy.)

Sau khi cò kè mặc cả mua được một đôi giày cao gót giá hai mươi tệ ở vỉa hè trên đường đi học, cũng sắp đến lúc vào học môn Cơ học lúc mười giờ. Tiết học đầu tiên sau ngày khai giảng, tôi đến rất sớm, tìm chỗ ngồi ở hàng ghế thứ ba, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết.

Phòng học có diện tích trung bình, học sinh khoa lý ngồi vừa đủ. Sắp đến giờ vào lớp, mấy cô nàng Tiểu Dư mới vội vàng chạy đến, nhưng việc khiến các cô ấy cảm thấy may mắn, còn khiến tôi cảm thấy đau khổ là, mặc dù những chỗ khác đã chật ních người ngồi, nhưng chỗ ngồi xung quanh tôi vẫn còn trống. Mẹ nó chứ! Tôi là bệnh dịch hay sao? Trong phạm vi một mét không có một tên con trai nào! Hít sâu, hít sâu, phải giữ bình tĩnh, bình tĩnh!

Mười giờ năm phút, một thầy giáo già đầu tóc bạc phơ đi vào, dáng vẻ ông ấy giống một vị thần tiên, đúng là khiến người ta khó có thể tin rằng ông ấy có liên quan đến vật lý, một khí chất nhân văn họa sĩ. Ông mở tài liệu ra: “Cơ học chia làm...” Đi thẳng vào vấn đề chính.

Choáng! Một câu vô nghĩa cũng không có, ngay cả phần tự giới thiệu cũng tiết kiệm luôn! Một bài giảng rành mạch kéo dài đến khi giáo sư sò sò bụng, sau đó nói với chúng tôi:

“Tôi đói rồi, nghỉ thôi! Tôi họ Lý tên Giản.”

Nói xong thầy lại bay ra khỏi phòng học như một vị thần tiên, để lại một đám phàn nàn đang ó người ra.

*

Quay về phòng ngủ, theo cơ sở dữ liệu mà Tiểu Dư điều tra được, giáo sư Lý đã từng nhiều lần đạt được giải thưởng quốc gia, đáng sợ nhất là, lúc ông ta còn trẻ đã từng là một tay đua mô tô nghiệp dư, ngay cả xe máy cũng là do ông tự tiết kiệm mua. Tôi kinh ngạc:

“Khoa vật lý của bọn mình đúng là nơi đâu cũng có người tài, mà kẻ có tài bình thường luôn quái đản như vậy, quái đến mức nói không nên lời, hơn nữa kẻ này còn quái hơn cả người kia!”

“Ừ, nghe nói cậu đã đăng quang trên bảng Phong Thần của khoa mình rồi đấy!” Tiểu Dư tiếp lời.

Trời sắp rồi...

Cuộc sống đại học đối với tôi mà nói đã vô cùng nhạt nhẽo nhàm chán, tôi tuyệt vọng đi đến ba căn tin được thầy Võ nói là cực kỳ khủng bố, dù sao tôi cũng đang vô vọng và vô lo. Cũng khá an toàn, chẳng qua chỉ ăn một quả táo, nhưng lại ở trong một cái bánh bao nhân thịt, không cẩn thận nên răng cắn đau chút chút thôi.

Kí túc xá tự động chia làm hai nhóm, Phạm Thái luôn chủ động cặp với tôi. Buổi trưa nhân lúc Phạm Thái đến bưu điện gửi thư, tôi hỏi Tiểu Dư, Tiểu Dư nói từ sau buổi tối cô ấy và Phạm Thái tham gia Hội đồng hương ngày đầu tiên, có rất nhiều nam sinh tới nào cũng đến dưới kí túc xá kêu gào tên Phạm Thái. Không phải chứ, đây chính là nguyên nhân mà Phạm Thái muốn cặp với tôi sao? Cô ấy thật sự coi tôi là người xua đuổi đàn ông à! Chuyện đã đến nước này, chỉ có thể nghĩ đến lợi ích thôi, cặp với Tiểu Dư làm đôi mực ông, thì chẳng bằng tác thành cho cặp ba bà Tiểu Dư và Giả Họa cho rồi!

Chiều là tiết thể dục mà tôi thích nhất. Những nữ sinh khác trong khoa vật lý đều chọn aerobic và yoga, chỉ có một mình tôi chọn Không thủ đạo* (võ Nhật Bản). Cứ nghĩ đến việc ngày nào cũng có thể đánh võ (Thụ), mượn có báo thù là lại thấy hăng hái nhiệt tình.

(Vì quá hăng hái cho nên trong bảng thành tích tốt nghiệp, chỉ có môn thể dục là trên 90 điểm...)

Giáo viên thể dục là một thầy giáo trẻ tên là Trương Văn, lông mày khỏe mắt sắc bén, lúc nghiêm túc, ánh mắt nhìn giống như loài dã thú, lúc cười lại mộc mạc đến vô cùng. Vai rộng eo thon, hai chân thon dài mạnh mẽ, thân hình đẹp đến không nói nên lời. Cả người anh ta giống như được tắm trong ánh nắng mặt trời, là mẫu đàn ông điển hình của thể thao. Anh ta vừa tốt nghiệp, đây là năm đầu tiên dạy ở trong đại học, chúng tôi là sinh viên lớp đầu tiên của anh. Trước khi lên lớp, anh ta khóc lóc kể lể với chúng tôi, theo anh ta nói thì, ước mơ lâu nay của anh ta đã trở thành sự thật.... được lên lớp thể dục với một đám nữ sinh!

Thầy Trương à, em hiểu thầy mà! Cũng đúng, lớp chúng tôi gần như đều là nữ sinh khoa Trung văn và Anh văn, chỉ có mình tôi là nữ sinh khoa vật lý, gái đẹp la liệt, đến con gái như tôi nhìn còn choáng váng, huống chi anh ta? Anh ta kích động đến mức chảy đến cả lít nước mắt cũng là phải thôi!

Trước khi tan lớp, thầy Trương phát cho mỗi người một thẻ điểm danh môn thể dục, yêu cầu chúng tôi phải đi tập thể dục buổi sáng ít nhất ba lần một tuần. Lúc này tôi căn bản không ý thức được rằng một cuộc sống đại học khổ cực hơn đang chờ đợi mình!

*

Quay về phòng ngủ, Giả Họa đang định ra ngoài, trước khi đi cô ấy nói với tôi: “Buổi dạy khiêu vũ tối nay, cậu nhất định phải đi đấy!”

Sau đó lại quay về phía mọi người chúng tôi, “Nhớ là năm giờ đến khoa lý làm trắc nghiệm tâm lý.”

Nói xong thì cô ấy đi. Tiểu Dư lúc này mới qua giải thích: “Nữ sinh khoa lý quá ít mà rất nhiều nam sinh lại chưa có bạn nhảy. Hôm qua thầy Vũ Đạo có nói rồi, nữ sinh tới nào cũng phải đến, coi như là điểm danh.”

Tiểu Dư vừa nói vừa nhìn về phía Phạm Thái tỏ vẻ thương tâm: “Coi như cậu cố gắng vì Phạm Thái mà ngăn cản đám lang sói đó đi.”

Aiz, không làm được ‘Hoa’ thì thôi vậy, bây giờ lại chuyển thành ‘Sứ giả hộ hoa’, đau lòng quá!

Nghe Tiểu Dư sinh động kể lại tình hình dạy khiêu vũ tối qua, thời gian chớp mắt đã đến năm giờ. Sinh viên toàn khoa đã đợi ở sảnh lớn toàn nhà chính, Vũ Đạo cầm theo một xấp giấy xuất hiện, đặt xấp giấy lên bàn, “Các em thi đỗ vào Nam Khai, chỉ có thể nói rằng IQ và năng lực tư duy của các em đạt yêu cầu của trường ta, nhưng tố chất tâm lý và trình độ sức khỏe lại chưa biết được. trắc nghiệm lần này chỉ để nghiên cứu và điều tra tình hình tâm lý của sinh viên, sàng lọc ra những sinh viên có tâm lý không lành mạnh để làm công tác ngăn ngừa và tư vấn.”

Lời còn chưa nói dứt, gần như nam sinh xung quanh biến sắc, Vũ Đạo quét mắt, lại nói: “Các bạn nam sinh, đừng sợ, không phải cái ‘không lành mạnh’

mà các em đang nghĩ đâu.”

Sau đó nhìn về phía chúng tôi, nói: “Các em không cần căng thẳng, khoa chúng ta mỗi năm đều có rất nhiều sinh viên có vấn đề về tâm lý.”

Mẹ nó chứ, nhìn tôi làm gì?

Anh ta không nói còn đỡ, nói ra đám bạn học càng căng thẳng hơn.

“Bạn nào không đạt yêu cầu bài trắc nghiệm, mỗi tuần sẽ trải qua một lớp tư vấn tâm lý của giáo viên khoa tâm lý, cho đến khi giáo viên đó cho rằng bạn ấy không cần tư vấn tâm lý nữa thì mới dừng lại.”

Bạn bè đều nhủ mày, xem ra không ai muốn bị tra tấn một chọi một với giáo viên tâm lý cả. Vũ Đạo liếc mắt nhìn bọn tôi, hạ thấp giọng, nói: “Thật ra, được tư vấn cũng không có gì xấu, khoa tâm lý có mấy cô giáo xinh đẹp gọi cảm tư vấn mà, thuận lợi mọi bề, điển thể nào chẳng được. Thế nhưng tôi lại rất thận trọng, giáo viên nữ đối với tôi mà nói không có chút hấp dẫn nào hết, thay vào đó lại gây kích động vô cùng, nhờ làm không tốt rồi bị giáo viên nữ phụ đạo cho tâm lý không lành mạnh hơn thì sao.

Có lẽ Vũ Đạo thấy rất nhiều nam sinh cười đến ngoác miệng, anh ta nhếch mép, nói: “Vậy bây giờ ta bắt đầu thôi.”

Tôi nhìn nụ cười ranh mãnh của anh ta mà không khỏi cảm thấy có cạm bẫy ở đây.

*

Cầm tờ giấy trong tay, đầu tiên xem qua một lượt, tôi thấy rất nhiều nam sinh đã thích thú bắt đầu điền. Phải rồi mà! Thông qua bài test là không phải lãng phí quãng thời gian tươi đẹp bị cái gọi là ‘tư vấn tâm lý’ gì đó tra tấn, không thông qua thì cũng có cô giáo xinh đẹp gọi cảm tư vấn mà, thuận lợi mọi bề, điển thể nào chẳng được. Thế nhưng tôi lại rất thận trọng, giáo viên nữ đối với tôi mà nói không có chút hấp dẫn nào hết, thay vào đó lại gây kích động vô cùng, nhờ làm không tốt rồi bị giáo viên nữ phụ đạo cho tâm lý không lành mạnh hơn thì sao.

(Cô yên tâm, cô sẽ không gặp phải vấn đề này đâu, tâm lý cô đã chạm đến tận cùng của sự không lành mạnh rồi!)

Nhưng đám ba ba các cô nói, nếu như toàn khoa có năm người không đạt yêu cầu thì chắc chắn có tôi. Tôi nên điền như thế nào đây?

Đúng lúc tôi đang trầm ngâm suy nghĩ, Vũ Đạo đi đến ngồi xuống cạnh tôi, nói: “Em đừng cố gắng đoán xem người bình thường sẽ trả lời thế nào nữa!”

Sao lại nói tôi đoán về người bình thường chứ? Tôi có chỗ nào bất bình thường hả? Lòng mày tôi giống như bị dây kéo lại, có điều thấy đám bạn học đang nhìn về phía mình nên tôi đành dùng ánh mắt để báo thù Vũ Đạo, rồi cúi đầu xuống không để ý đến anh ta nữa. Thế nhưng trong lòng càng nghĩ càng khó chịu, mẹ nó chứ, tôi cứ điền ngược lại là xong chứ gì, cứ chọn đáp án mà tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ chọn ấy. Nếu như tâm lý tôi thật sự bất bình thường giống như bọn họ nói, đáp án như thế này chắc chắn sẽ đạt tiêu chuẩn, nếu như tâm lý tôi bình ổn thì đáp án như thế này sẽ thành không hợp lệ, tôi cũng chịu vậy! Ít nhất cũng là một chuyện tốt. Vũ Đạo ở bên cạnh nhìn tôi trả lời, giống như đang suy tư. Lúc tôi trừng mắt nhìn về phía anh ta một lần nữa, anh ta cười tủm tỉm rồi rời đi, có điều nụ cười đó giống như anh ta nhìn thấu tôi vậy, nó khiến tôi rất khó chịu.

Sau khi nộp giấy rời khỏi phòng, tôi, Tiểu Dư và Phạm Thái đi thẳng đến nhà ăn, trên đường Tiểu Dư hỏi tôi: “Cậu trả lời thế nào vậy?”

“Cũng được!” Tim tôi cũng đang đập thình thịch.

“Cậu nói xem, nếu như nữ sinh bọn mình không thông qua bài trắc nghiệm tâm lý, liệu có thầy giáo trẻ đẹp trai nào phụ đạo cho bọn mình không?” Tiểu Dư háo sắc nói, sau đó quay sang hỏi tôi, “Vậy thì cậu có thể kiểm tra rồi!”

Trời ơi... tại sao mọi người đều cho rằng tôi nhất định sẽ không đạt yêu cầu vậy hả!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khó Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lớp dạy khiêu vũ.

Buổi tối, lần đầu tiên đi giày cao gót tôi thấy rất miễn cưỡng bị ba con rùa màu mè kéo đến lớp dạy khiêu vũ. Loạng choạng đi đến khoa, đám nam sinh đã đến từ sớm. Quả nhiên giống như những gì bọn họ nói, khoa chúng tôi thật ít sói nhiều, ngay cả loại thịt hồng như tôi ít nhiều gì cũng là thịt.

(Trong ánh mắt lang sói, ngay cả là thịt hồng cô cũng chẳng được, cô chỉ là một kẻ ‘giữ thịt’ thôi!)

Đầu tiên là thầy giáo dạy khiêu vũ (thầy này không phải Vũ Đạo kia) biểu diễn bài nhảy, sau đó để mọi người tự ghép đôi nam nữ luyện tập. Thầy giáo vừa nói dứt lời, cái tên Chu Hữu ‘bánh bò rắc vừng’ kia lại tiến về phía chúng tôi. Phạm Thái vẫn đang đỡ cái đĩa đi giày cao gót như đi cà kheo là tôi

đây, lúc này cô ấy lại càng tím chặt lấy tôi, nhìn tôi cầu cứu.

“Phạm Thái, anh mời em nhảy.” Chu Hữu lên tiếng cực kì bình tĩnh, tôi nghiêng đầu xem thái độ của Phạm Thái, rồi lại cảm nhận được cô ấy đang kéo góc áo của tôi, vì vậy tôi ngẩng đầu nói với Chu Hữu: “Mong là anh dùng câu hỏi khi mời con gái khiêu vũ, không được dùng câu cầu khiến, hiểu không? Nếu như không dùng câu hỏi thì cũng phải dùng câu hỏi vắn lại như tôi lúc này, biết chưa?”

Ánh mắt tôi liếc trên nhìn dưới đánh giá Chu Hữu rồi tiếp tục nói: “Thật không biết là anh lấy đâu ra cái tự tin đấy nữa!”

Thấy Chu Hữu tức giận trừng mắt với tôi, tôi cũng buống lên. Tôi nhìn anh lâu rồi nhé, ngay cả một đứa không ở trong phòng như tôi mà cũng bị Tiểu Dư nhắc đến chuyện anh đeo bám quấy rầy Phạm Thái như đĩa đổi làm cho phát chán, bây giờ anh lại tự mình tìm đến chịu đòn, dù sao lớp trưởng năm thứ nhất tôi cũng đắc tội rồi nên cũng không ngại lớp trưởng năm hai như anh đâu. Tôi xô ra: “Nếu tôi nhớ không nhầm, đây là lớp dạy khiêu vũ của tân sinh chúng tôi, đứng ra năm ngoái anh nên được dạy rồi chứ.”

Thấy nam sinh trong khoa hiếm hoi lăm mồm gật đầu phụ họa theo mình, tôi tiếp tục nói: “Làm người phải thiện lương, cho dù không thiện lương thì cũng phải có nguyên tắc, dù không có nguyên tắc thì cũng phải có đạo đức. Anh không thể chỉ dựa vào bản năng được!”

Chu Hữu bị tôi nói đến mức cái mặt vốn đen thui đã biến thành đỏ tía, sau đó không nói không rằng rời khỏi khoa. Xời, làm người phải tự mình biết mình chứ! Cùng theo anh ta rồi đi còn có một nam sinh khác, nhìn kĩ lại, thì ra đó là vị sự huynh nói tôi đến giao xô chậu vào ngày đầu tiên tiếp đón tân sinh! Không sai... tiện thể báo thù luôn! Đáo mắt một lượt tôi mới nhìn thấy Vũ Đạo đang nghiêng người dựa vào khung cửa, cười tủm tỉm nhìn tôi, cũng chẳng biết anh ta đến từ bao giờ. Tiểu Dư đi đến tức giận nheo tôi, nhỏ giọng oán trách: “Cậu đuổi anh ta đi thì mình hoàn toàn đồng ý, nhưng lớp trưởng năm ba Trương Khiêm cũng tức giận bỏ đi rồi, trai đẹp của mình bị cậu xua đi mất rồi.”

“Trương Khiêm? À, vậy đừng đổ tội cho mình, anh ta phải quay về chuẩn bị xuất sứ đi Tây Vực chứ!” Lời còn chưa dứt, tôi đã bị Tiểu Dư dùng sức véo cho một cái.

Thấy lớp trưởng bị tôi đuổi đi, một vài nam sinh không mấy tự tin, không mấy điều kiện hoặc không mấy hứng thú với nữ sinh đã bắt đầu ghép đôi nam nam bắt đầu luyện tập khiêu vũ.

(Ghi chú: Sau đó một đồng chí nào đó trong khoa vẫn đặc biệt biết ơn tôi, cậu ta đã nảy mầm một tình yêu đẹp với một nam sinh khác trong lớp học đó.)

Tiểu Dư và Giả Họa, còn cả những nữ sinh chuyên ngành khác dần dần được người ta mời đi, lúc này chỉ còn lại tôi, người mà không ai muốn mời và Phạm Thái, người mà vì có tôi nên không ai dám mời. Có lẽ tôi chính là một con chó chần chừ trong mắt của những con sói còn lại. Aiz, đóng cái vai này, lòng tôi cũng khó chịu lắm đấy. Tôi bực mình đặt mông ngồi xuống, thầm nghĩ, mỹ nữ ới, nói một chữ ‘không’ không khó vậy đâu, không muốn nhảy với ai thì cứ từ chối thẳng thừng, không thể để tôi một mình làm người xấu mãi được. Bây giờ cô ấy đang xấu hổ đứng sau lưng tôi, tôi lại tùy tiện ngồi như vậy, quả thực đúng là hình ảnh tú bà đang đem bán con gái. Không ngờ lúc này lại có một nam sinh tiến tới chỗ chúng tôi, khiến tôi không khỏi cảm thấy vô cùng bội phục nam sinh đó, rất đàn ông! Nhìn kĩ một chút, thì ra đó là Viên Duyệt, vị ca ca mà tôi ngưỡng mộ, tôi không khỏi hớn hờ mặt mày, có điều nghĩ đến việc người ta đi đến là vì Phạm Thái, tôi lại lập tức thất vọng vô cùng.

Viên Duyệt vào thẳng vấn đề: “Phạm Thái, mình có thể mời cậu nhảy được không?”

Không tôi không tôi, biết dùng câu thỉnh cầu đấy. Phạm Thái kéo áo tôi hai lần, tỏ ý không đồng ý. Ha! Chị em tốt của tôi không cướp đi tình yêu của tôi! Tôi mặt mày vui vẻ lịch sự trả lời Viên Duyệt: “Hình như cô ấy không muốn nhảy với cậu lắm.”

Thấy Viên Duyệt khẽ nhíu mày lại, tôi lại vội vàng khuyên anh ta: “Chuyên ngành người ta chỉ có một nữ sinh, chuyên ngành bên mình thì nhiều hơn chút chút, hay là cậu chọn một bạn bên ngành mình để nhảy đi.”

Thấy hai cô ba ba đã có bạn nhảy, tôi mừng thầm trong lòng. Ai ngờ Viên Duyệt trong phút chốc không lên tiếng, đột nhiên nói: “Phạm Thái, mình muốn theo đuổi cậu.”

Một lời kinh thiên động địa! Can đảm của anh đúng là rất đáng khen! Lúc này không chỉ tôi kinh ngạc há hốc mồm, mà ngay cả đám bạn học khác trong khoa đang khiêu vũ cũng giật mình đến nỗi phải ngừng bước để theo dõi. Không biết vì sao, trong tình huống này tôi lại nảy sinh bản năng, lần đầu tiên nói một câu trong đời: “Vậy mong cậu tiện thể theo đuổi mình luôn đi!”

Tôi cũng bị câu nói đó làm cho kinh hoàng! Ngoài Viên Duyệt nghe nhưng không quan tâm, những người khác cũng lại vì câu nói này của tôi rồi té lộn nhào. Còn tôi nói ra mới từ từ ý thức được, lập tức mặt đỏ lựng lên một nửa. Xấu hổ đảo mắt qua phòng học, thái độ của bạn bè khác nhau, lúc đưa mắt qua Vũ Đạo, tôi lại thấy nụ cười của anh ta dường như nhạt hơn vừa rồi vài phần.

Có mẹ đào tạo hàng ngày, sau khi trải qua vụ việc lỡ lời nghiêm trọng này, chưa đến nửa phút tôi đã khôi phục lại tình trạng bình thường, thật ra cũng không coi là lỡ lời được, chỉ có thể xem là nhanh mồm nhanh miệng một chút thôi.

Mặt mày Viên Duyệt không biến sắc, cậu ta thản nhiên nói: “Hắn là không được.”

Tôi cũng trả lời: “Cảm ơn cậu đã dùng hai chữ ‘hắn là’!”

Dường như Viên Duyệt cũng nhìn ra Phạm Thái không có ý trả lời câu hỏi của cậu ta nên rời đi rất phong độ, cậu ta ngồi xuống bên cạnh một đám nam sinh vẫn chưa chịu từ bỏ bắt đầu bàn bạc to nhỏ. Chẳng đến một lúc, lớp trưởng bé nhỏ Vương Cát đi thẳng về phía này, cao giọng nói với tôi: “Mình mời cậu nhảy.”

Tôi nghiêng đầu nhìn Phạm Thái, lại nghi ngờ chỉ chỉ vào mình, vẫn chưa hiểu chuyện thì đã bị Vương Cát kéo dậy khỏi chỗ ngồi, lôi vào sân nhảy. Tôi vừa bị Vương Cát kéo dậy đã thấy những nam sinh khác ùn ùn tiến về phía Phạm Thái. Phạm Thái bị đám người đó quấy rầy, bắt đắc dĩ vội vàng chọn một nam sinh rồi cũng bước vào sân nhảy. Aiz, cô ấy vẫn khó thoát khỏi vận mệnh ‘cái nhọt chân’ hòm qua.

Tôi buồn cười, nói với Vương Cát: “Thì ra cậu là người hi sinh mà bọn họ chọn trúng!”

Vương Cát cũng chẳng hề mặt mũi, cậu ta trả lời: “Bọn họ nói con cộp cái của lớp, hẳn nên để lớp trưởng như mình làm Võ Tòng!”

Cậu ta vừa nói dứt lời, tôi hưng hăng dậm gót lên chân cậu ta, cậu ta đầu đến mức khê ô lên một tiếng rồi cười khò ha ha cười bỏ đi. Việc đã đến nước này, tôi cũng chẳng để tâm. Mẹ à, cuối cùng con cũng có người mời nhảy đấy, mặc dù là cậu ta gặp tình huống miễn cưỡng, nhưng nói thế nào cũng là có người mời rồi, ha! (Chịu thua luôn!)

Để người chưa học xong cách dùng giày cao gót đi đường bắt đầu dùng giày cao gót để khiêu vũ, mọi người có thể tưởng tượng được nỗi đau khổ dày vò Vương Cát rồi đấy. Không lâu, Vương Cát đột nhiên thả tôi ra, đi đến bên cạnh lớp trưởng Ngô Ngọc nói: “Tiếp sức đi, đau khổ thì vô hạn mà nghĩa vụ của con người thì có hạn, mời cậu thực hiện nghĩa vụ của mình!”

Tôi thấy cảnh đó, trong lòng đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo đến xót xa, xuất phát từ lòng tự tôn, tôi bắt đầu có ý định bỏ đi, nhưng không đợi đến lúc tôi cúi người tháo giày, bàn tay chắc nịch của Ngô Ngọc đột nhiên ôm lấy tôi, lại đỡ cái đĩa đang cúi dở nửa người như tôi dậy. Cậu ta khê dùng sức, tôi tránh đi một chút, nhìn thấy ánh mắt thành khẩn của cậu ta thì tôi đành thôi. Lúc này, điều kì lạ là, không biết từ bao giờ Vũ Đạo đã đi đến cách tôi chưa đến hai mét, ánh mắt chúng tôi cứ như vậy vô ý nhìn nhau một lúc, sau đó anh ta liền tự nhiên ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Tôi và Ngô Ngọc nhảy được một lúc, tôi vẫn chưa có tiến bộ gì, mỗi lần tôi dậm vào chân cậu ta, cậu ta cũng bực bội không lên tiếng, nhưng không oán trách mà chỉ dùng lực tay đỡ lấy tôi, cố gắng giúp tôi kiểm soát trọng tâm, khiến tôi không khỏi có chút cảm kích. Tôi cảm thấy mình đang dần lạc vào cảnh đẹp, trên khuôn mặt cũng dần dần hiện lên ý cười. Đúng lúc này, đột nhiên không biết bị tay nam sinh của đôi nam nam nào đó xô mạnh một cái, trật chân, tôi mất trọng tâm. Thấy tôi sắp ngã vào lòng ôm ấp Ngô Ngọc, trong mắt cậu ta lúc này chợt lóe lên một thoáng do dự, né người đi. Vì vậy nên tôi ngã phịch xuống đất, còn đôi giày vàng ra thì khéo thay lại được Vũ Đạo đưa tay đón lấy. Tôi ngồi dưới đất nhìn chăm chăm Ngô Ngọc, nhưng chẳng nói câu nào. Dường như Ngô Ngọc thấy áy náy, định cúi người đỡ tôi dậy, tôi lại nhìn con đầu nhúc ghê gớm ở chân tự mình đứng dậy, mặc dù lúc đứng dậy chân phải đau đến mức khiến tôi phải loạng choạng. Tôi tháo nốt chiếc giày ở chân kia, chân trần tập tễnh rời khỏi phòng học. Vừa ra khỏi phòng học, khoe mắt tôi đỏ sọc, ba người Tiểu Dư cũng ra theo, gọi với phía sau, tôi cũng chẳng quay đầu, sợ để ba người đó nhìn thấy. May mắn lúc này Vũ Đạo đi ra, chặn ba người họ lại, không biết anh ta nói gì với ba người họ, cuối cùng cũng thành công làm bọn họ quay về phòng học, mà chỉ mình anh ta qua chỗ tôi, khiến tôi không khỏi vui mừng.

Đi đến cầu thang, tôi dựa vào thanh vịn bước được hai bước đã thấy vô cùng khó khăn, ai ngờ Vũ Đạo đột nhiên bế ngang người tôi, trêu đùa: “Để tẹo chân đến vậy thì đừng béo thế chứ!”

“Cái tên ‘Cầm thú’ nhà anh!” Tôi cũng chẳng cần nghĩ, hai tay dùng sức véo tai anh ta.

“Ai da!” Anh ta kêu lên, tôi vội vàng thu tay lại, vừa rồi ám ức quá nên mất đi lí trí, ngay cả thầy giáo hướng dẫn cũng dám động thủ. Có điều véo anh ta như vậy mới phát hiện trong lòng không còn ám ức như lúc nãy nữa.

“Tôi nói này, tôi còn chưa ‘Cầm thú’ bằng em đâu, chưa gì em đã ra tay rồi!” Vũ Đạo ám ức nói.

“Ai bảo anh ‘ôm bạo’* tôi chứ!” Tôi nói xong lập tức hiểu sang nghĩa khác.

(*Tác giả chơi chữ: 强抱: ôm mạnh, đồng âm với 强暴: cường bạo)

“Cường bạo em!” Vũ Đạo sững người, anh ta lập tức phản ứng lại, “Không nói cho em biết, em nói xem tôi có nên chịu trách nhiệm không?”

“Ai cần anh chịu trách nhiệm chứ!”

“Nhưng lòng tôi không yên, vậy cái tên ‘Cầm thú’ này của tôi không phải thành thực rồi sao?” Vũ Đạo vẻ mặt đùa giỡn.

Xuống tầng là đến khoa ngoài, anh ta lấy ra một cái chìa khóa, liên tục mở hai chiếc xe đạp nhưng không được, chiếc thứ ba mới vào, đặt tôi ngồi ở yên sau xong, anh ta đạp xe đi thẳng đến bệnh viện.

“Anh tiện thể cũng nên tìm bác sĩ chữa căn bệnh ‘thanh niên ngu ngốc’ của mình đi, hồ đồ đến mức xe đạp của mình cũng nhận nhầm hai lần!”

“Ai nói là tôi đạp xe của mình đến nào? Tôi chỉ vừa mượn xe đạp của một bạn học nào đó trong khoa để dùng gấp thôi mà.”

“Bạn học nào đó? Ai vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa, sau này em sẽ hiểu thôi, một cái chìa có thể mở được n cái xe đạp!”

“A, nhớ ngày hôm sau mở chỗ nào thì về chỗ đó nhé! Hơn nữa chỉ giới hạn trong trường học thôi!”

Chương 8: Bác sĩ quái dị.

Vũ Đạo đạp xe rất ổn định, lúc có lần ranh giảm tốc anh ta cũng sẽ cố tình bỏ qua. Chúng tôi nhanh chóng đến được bệnh viện của trường. Xuống xe, Vũ Đạo nhìn đôi chân trần của tôi, nói:

“Sàn bệnh viện nói không chừng có vài mẫu kính vỡ...”

Vũ Đạo ta còn chưa nói hết lời thì tôi đã nhảy phốc lên lưng anh ta.

“Em cũng tự giác nhỉ?”

“Hết cách rồi, em vẫn luôn là một học sinh ngoan biết tự giác mà, nếu không thì sao em lại thi vào nơi này chứ?” Chắc... chỉ cần không bị thương, mặt đây một chút có xá gì?

Vũ Đạo công tôi lao thẳng vào trong phòng điều trị, vừa đi vào đã thấy một bác sĩ nam đang dựa người đọc sách ngẩng lên nhìn chúng tôi. Anh ta đeo cặp kính gọng vàng, mặt mày thanh tú, khỏe miệng cười như không cười, xem ra đây chắc hẳn là một thư sinh thông thái, nhưng lại mang theo nét tà khí không sao giấu đi được. Vũ Đạo vừa nhìn rõ mặt anh ta liền quay người định bỏ đi:

“Chúng ta tìm bác sĩ khác!”

Hả?? Bác sĩ đẹp trai thế này cơ mà, đến bệnh viện không để ngắm anh ta thì tôi đến làm gì?

(Quý cô đến khám bệnh cơ mà! Cô ta quên mất điều đó rồi...)

Tôi lẩn lộn lốc trượt xuống khỏi lưng Vũ Đạo, “Bác sĩ ơi, cứu em!”

Vị bác sĩ kia tiến lên đỡ tôi ngồi dậy, rồi anh ta cười liếc nhìn Vũ Đạo. Quả nhiên là một bác sĩ cứu người chết, giúp người bị thương, vừa mới đó mà đã thể hiện đầy đủ cái sự ‘cứu tử’ và ‘giúp đỡ’ đó ra rồi.

“Thì ra là em à! Vụ Dung đúng không?” Vị bác sĩ đó điềm đạm nói.

“Anh bác sĩ biết em sao?” Tôi có chút kinh ngạc.

“À, em không phải là bạn sinh viên hôm đó dùng hoa ném vào tay đánh trống ở lễ chào đón sinh viên mới đó sao!” Anh bác sĩ cười đến là mập mờ.

Không phải chứ, khó khăn lắm mới gặp được một anh chàng bác sĩ đẹp trai, vậy mà anh ta cũng biết đến sự tích ‘hủy hoại thanh danh’ của tôi mấy hôm trước. Không hơn được rồi, trời không có mắt! Tôi chán nản nói: “Anh bác sĩ tên gì vậy?”

Bác sĩ đang định trả lời, đã thấy Vũ Đạo tăng hăng một tiếng, cướp lời nói: “Cậu ta là bác sĩ Trương!”

“Bác sĩ Trương?” Bác sĩ Trương nhìn Vũ Đạo tỏ vẻ hoài nghi, sau đó anh ta quay về phía tôi: “Bạn học Vụ, để tôi khám cho em!”

Bác sĩ Trương kiểm tra thị lực cho tôi trước, mặc dù tôi cảm thấy có chút kì quái nhưng nghĩ đến việc tiện thể kiểm tra xem tật cận thị của mình có nặng hơn không, nên cũng không nói gì. Kiểm tra thị lực xong, bác sĩ Trương vừa viết vào cuốn sổ nhỏ vừa nói:

“Cận thị di truyền, ảnh hưởng di truyền không phải tuyệt đối! Mở ngoặc, mắt long lanh!”

Đúng là một bác sĩ giỏi tận chức tận trách! Chủ yếu là đáng vẻ cũng đẹp trai, lại khen mình ‘đẹp từng phần’!

(Ngũ quan ‘đẹp từng phần’ của cô tạo nên một khuôn mặt mắt cân đối hoàn hảo!)

“Ê, trong bệnh án không cần viết cái ‘mắt long lanh’ ấy đâu!” Vũ Đạo dường như rất không hài lòng.

“Viết câu đó là để nói rõ thủy tinh thể của cô ấy trong suốt, không bị đục!” Bác sĩ Trương giải thích.

“Cậu viết như vậy, bác sĩ khác đọc có hiểu được bệnh án của cậu không?” Vũ Đạo có chút bất lực.

“Tiểu Dung, sau này em chỉ được tìm tôi khám bệnh thôi, biết chưa?” Bác sĩ Trương nở nụ cười mập mờ đến gian xảo, khiến người ta không sao cưỡng lại được, mà xui quýt khiến tôi gật đầu.

Vũ Đạo lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, không lên tiếng nữa.

Sau khi bác sĩ Trương kiểm tra tai mũi họng cho tôi xong, cuối cùng tôi cũng nhận không được mong mỏi bảo anh ta khám cho tôi cái chân, đang định nói thì bị bác sĩ Trương ngắt lời:

“Há to miệng ra!”

Bác sĩ Trương vừa nhìn vừa nói: “Gần đây có hơi nóng!” (Nghĩ thầm: Đồi lại là anh, trải qua mấy ngày vừa rồi, anh có thể không nóng được không?) “Đến giờ vẫn chưa mọc răng khôn, vẫn còn răng sữa!” (Gi cơ? Định nghĩa về ‘răng sữa’ của anh là như thế nào vậy? Nghĩa của anh không phải về mặt y học, mà là về mặt khiêu dâm đúng không?)

(Từ 幼齿 = răng sữa = 1 từ chỉ những cô gái ngốc nghếch, ngây ngô đáng yêu)

“Lại đây, để tôi xem lại tướng tá xem nào!”

Bác sĩ Trương ghé sát vào mặt tôi, chăm chú quan sát xung quanh mắt tôi, nghiêm túc nói:

“Em sắp có tình duyên rồi đấy!”

Lúc này, Vũ Đạo trầm giọng, “Bác sĩ Trương, vậy là đủ rồi!”

“Còn chưa kiểm tra tim gan nội tạng mà! Tốt nhất là lấy ít máu nữa! Nếu không thì...” Bác sĩ Trương còn chưa nói xong đã bị Vũ Đạo ngắt lời: “Tôi mang cô ấy đến là để khám cái chân bị bong gân!”

Tôi vội vàng gật đầu.

“Chân?!” Bác sĩ Trương cuối cùng cũng nhìn xuống cái chân của tôi, ho khan một tiếng, anh ta đang định thông thả nói vài lời gì đó thì lại bị Vũ Đạo cướp lời:

“Có phải cậu định nói, nếu đã bong gân thì nhất định bị ngã hay bị đụng vào đâu đó, nếu đã bị ngã hay bị đụng vào đâu đó thì nói không chừng sẽ gây chấn động não, ngũ quan nội tạng sẽ bị tổn thương, vậy nên kiểm tra toàn diện là điều cần thiết!”

“Ừm, chính là như vậy đấy!” Bác sĩ Trương mỉm cười đồng ý.

Sao Vũ Đạo lại biết vậy? Chẳng lẽ trước đó anh ta cũng từng được bác sĩ Trương khám cho rồi sao? Vũ Đạo cũng học dáng vẻ thông dong của bác sĩ Trương, nói:

“Cậu mà còn giải ngu nữa là chúng tôi tìm bác sĩ khác đấy!”

Không phải là khám loạn lên để thu thêm phí đấy chứ? Lòng tôi lúc này cũng chưa biết điểm dừng, tôi hỏi bác sĩ Trương: “Anh bác sĩ, việc kiểm tra này là miễn phí đấy hả?”

“Miễn phí đấy! Người nhà thoải mái đi.” Bác sĩ Trương cười nói, có điều anh ta liếc mắt nhìn Vũ Đạo, người đang vô cùng bất mãn rồi bắt đầu nói:

“Hôm nay không kiểm tra những cái khác nữa, chắc em cũng không bị chấn động não đâu, nhớ là lần sau rảnh rồi thì đến cho tôi rút ít máu là được!”

Cuối cùng bác sĩ Trương cũng quay trở lại vấn đề chính, khám chân cho tôi. Bị anh ta nắn mát cá chân mấy lần, tôi đau đến điếng người. Bác sĩ Trương thấy tôi nhũn mảy nên lực tay cũng giảm đi, sau đó lại dần dần trở thành xoa bóp chân, anh ta vừa nhìn thái độ của tôi vừa nói:

“Tuần hoàn máu của em không được tốt lắm, có lẽ là do bình thường ngồi nhiều nên cột sống cũng không được ổn.”

“Bác sĩ Trương, anh còn biết cả mát xa chân sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Đúng rồi, học được mát xa chân là lấy được cô vợ tốt!” Nụ cười của bác sĩ Trương vẫn chưa dứt, dường như có ý gì sâu xa, anh ta nói: “Sau này tìm chồng thì em nhất định phải tìm một người biết mát xa chân nhé, nếu anh ta không biết làm thì bảo anh ta mau mà đi học đi! Nếu như anh ta không học thì tìm người nào biết ấy, ví dụ như tôi chẳng hạn!”

“Vâng, vâng!” Tôi vội vàng gật đầu, nhanh chóng lấy ra một cuốn sổ nhỏ, ghi lại: ‘Bác sĩ Trương gián tiếp tỏ tình với mình!’ Tình duyên đến nhanh thật đấy, ha, bác sĩ Trương đoán chuẩn thật!

(Cái này mà cũng tính sao?)

Lúc này lại nghe thấy bác sĩ Trương nói: “Chân vẫn còn duỗi được nhanh và đẹp lắm! Đi giày cỡ 35 đây mà! Ui da...”

“Đúng ạ! Bác sĩ Trương, anh làm sao vậy?”

“Đau chân... Biết là em đau chân nên anh kêu thay em một tiếng!”

Nói xong, anh ta quay đầu nhìn Vũ Đạo đang đứng bên cạnh, lúc này trên mặt Vũ Đạo đang treo lủng lẳng một nụ cười cứng ngắt.

Bác sĩ Trương lấy ra chai rượu thuốc vốn định thoa cho tôi, có điều do dự một chút, anh ta liền đưa cho Vũ Đạo, “Thoa lên!”, còn mình thì ngồi xuống viết vào bệnh án.

Vũ Đạo nhận lấy chai rượu, anh ta ngược nhìn tôi rồi lập tức chuyển tầm nhìn xuống chân tôi, không nhìn tôi nữa. Anh ta ngồi xuống thoa thuốc cho tôi, nhưng đúng vào giây phút tay anh ta chạm vào da mình, tim tôi đột nhiên giật thót, vội vàng rút chân lại còn tay anh ta hình như cũng run lên, lập tức ngừng lại. Tôi bối rối nhìn anh ta nhưng không ngờ chúng tôi lại giao mắt với nhau, đột nhiên có một sự hoảng sợ không biết từ đâu đến, tôi cuống cuống cầm lấy chai rượu từ tay Vũ Đạo, liếc mắt nhìn thấy bác sĩ Trương đang đẩy gọng kính, nhìn hai chúng tôi rất mờ ám. Tôi vội cúi xuống thoa thuốc vào mắt cá, Vũ Đạo lại từ từ đứng dậy.

“Không phải bệnh gì nặng, lúc về nhớ thoa thuốc mỗi ngày, chẳng mấy chốc lại ổn thôi. Trừ giờ thể dục, những giờ học khác đều không được bỏ. Lúc về nhớ nói một tiếng xin nghỉ với Trương Tam nhé.”

“Trương Tam?” Tôi rất ngạc nhiên.

“À, ừm, để thầy Võ của bọn em nói một tiếng với thầy Trương là được rồi.” Bác sĩ Trương có chút ậm ừ, tiện thể nhìn qua, Vũ Đạo đang tròn mắt nhìn anh ta. Bác sĩ Trương vội vàng nói:

“Vẫn nên để anh ta tiếp tục công em về kí túc xá thì hơn.”

Vũ Đạo hơi cúi người xuống, anh ta công tôi rời khỏi bệnh viện. Mặc dù chỉ là công đi một đoạn ngắn nhưng không biết vì sao cảm giác lại không thoải mái giống như đoạn đường anh ta đưa tôi đến, vậy nên ra khỏi bệnh viện là tôi vội vàng ngồi xuống đằng sau yên xe đạp ngay. Bác sĩ Trương tiễn chúng tôi ra tận cửa, dặn tôi: “Nhớ hôm khác quay lại để tôi lấy ít máu nhé!”

Thấy Vũ Đạo lại quay đầu trừng mắt nhìn, anh ta tiếp tục nói: “Nhớ đến một mình nhé!”

Bác sĩ Trương có tình nhún mạnh hai chữ ‘một mình’.

“Thật sự phải đi lấy máu kiểm tra sao?” Trên đường quay về kí túc xá, tôi hỏi Vũ Đạo.

“Đừng để ý đến anh ta!” Hình như tâm trạng của Vũ Đạo rất tệ, tôi cũng không lên tiếng nữa.

Đến kí túc xá nữ sinh, Vũ Đạo không công tôi nữa mà gọi Tiểu Dư và Phạm Thái xuống, đỡ tôi lên tầng.

“Nghiêm trọng không?” Phạm Thái hỏi.

“Không nghiêm trọng, bác sĩ nói thoa thuốc mấy ngày là khỏi.”

“Vậy mà cậu khám lâu vậy sao, làm bọn mình lo đến mức đang định đi đến bệnh viện tìm cậu đấy!” Tiểu Dư tức giận nói.

“Đừng trúng một tay bác sĩ tương đối quái dị, xem có chút mà bắt mình khám toàn thân, vậy nên làm chậm trễ chút chút. Có điều anh ta đẹp trai cực luôn! Anh ta còn nói mình sắp có tình duyên nữa!” Tôi khoái trá nói.

Tiểu Dư liếc nhìn tôi, cười chế giễu: “Cậu ấy à, vì một bác sĩ đẹp trai cũng đáng để bong gân rồi.”

Thấy tôi gật đầu, cậu ta tiếp tục hỏi: “Bác sĩ đó tên gì?”

“Bác sĩ Trương.”

“Hôm khác mình cũng đi ‘see the doctor’, đi xem tướng xem sao.” Tiểu Dư dảng dể tham lam, quả nhiên là ‘sắc nữ một giuộc’ với tôi!

“Sao sớm vậy mà các cậu đã về rồi?”

“Sau khi cậu đi không bao lâu, mọi người cũng giải tán, bọn mình về sớm, chỉ có cán bộ trong khoa ở lại, hình như mở hội gì đó, Giả Họa là bí thư Đoàn cũng vừa mới về.” Tiểu Dư đáp.

Đi vào phòng, nhìn thấy Giả Họa đứng sau rèm cửa sổ nhìn xuống tầng dưới, thấy bọn tôi đi vào, cô ấy liền rời khỏi đó.

Buổi tối, chân tôi âm ỉ đau, khó mà ngủ được. Thực ra chủ yếu là vì Tiểu Dư ở giường dưới thì ngứa, Giả Họa ở đối diện thì nghiêng răng còn Phạm Thái thỉnh thoảng lại nói mớ. Aiz, môi trường ngủ nào nhiệt như vậy cơ mà! Vẫn xui xẻo như mọi khi thôi. Mẹ à, lúc này nhất định mẹ cũng ở nhà ‘thời dài một tiếng’ đấy nhì. Không biết vì sao tình cảnh lúc Vũ Đạo chạm vào chân tôi, cứ liên tục hiện lên. Lúc trước đám bạn thân chạm vào chân, tôi cũng không có phản ứng mạnh đến như vậy, xem ra đúng là không phải tôi ghét Vũ Đạo một cách bình thường rồi. Tôi không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, chỉ nhớ trước khi ngủ, suy nghĩ còn lại trong đầu là: ‘Lúc co chân lại, Vũ Đạo lập tức cúi đầu không cử động, thật tiếc là lúc đấy không nhìn thấy ánh mắt của anh ta. Lúc đó anh ta đang nghĩ gì vậy nhì?’

P/S: Đọc giả bổ sung: “Anh ta đang nghĩ: Ô, mồ hôi chân này, thối quá. À, còn cả nắm chân nữa! Hôi không đứng dậy được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Phong ba chỗ ngồi.

Sáng sớm thức dậy, nhớ đến lúc Ngô Ngọc buông tay ra, tôi vốn định xóa bỏ ngày hôm qua ra khỏi lịch của mình nhưng nghĩ đến việc tối qua đụng phải bác sĩ Trương đẹp trai mà quái dị, tôi lại không nỡ bỏ đi phần đó. Được rồi, ngày hôm qua xem như được nửa ngày đẹp đi! (Lịch năm của cô bạn họ Vu cuối cùng cũng đã có ghi chép, mặc dù chỉ mới xuất hiện nửa ngày nhưng việc này cũng chẳng dễ dàng gì đâu.)

Có lẽ trong lòng Phạm Thái thấy áy náy với chuyện hôm qua, mặc dù thể dục buổi sáng cấm điểm danh hộ nhưng cô ấy vẫn quyết định điểm danh hộ tôi một hôm. Vì buổi sáng thể điểm danh phải có trước bảy giờ, mọi người đều phải mở mắt từ sáu giờ năm mươi lăm phút vừa mặc quần áo, cầm bát rồi chạy ra bãi tập. Vậy nên trước khi điểm danh thì ai cũng là ‘thần gió’, lúc về sau khi chải đầu rửa mặt sửa soạn mới biến thành ‘cô gái nước’. Chẳng bao lâu mấy người Phạm Thái đã quay về, bọn họ mang luôn cả bữa sáng cho tôi. Đưa thẻ điểm danh cho tôi, tôi thấy một dấu tick mặt cười ‘Trương Văn’ trên đó, vội vàng cảm ơn. Phạm Thái áp úng một lúc, sau đó lí nhí nói:

“Cái đó... Ngày mai mình không thể điểm danh cho cậu được rồi! Hôm nay thầy Trương của các cậu hỏi mình tên gì, thầy nói chưa thấy mình bao giờ, còn mình lại bắt cần nói ra tên thật.”

Làm người đẹp thì có cái gì hay ho chứ, đáng về ưu việt, đến cả làm chuyện gian dối cũng khó! Xem ra kiểu khuôn mặt phổ biến quốc tế như tôi, có bỏ vào trong đám người cũng không chọn ra được, từ một góc độ nào đó mà nói, cũng còn có chút ưu thế! Soi gương, sau này vẫn nên ăn ít thận đi một chút, nếu không sẽ xấu xí đến ‘ưu việt’ mất!

Tiểu Dư đang ăn sáng bên cạnh đặt tay lên vai tôi, cười nhăn nhó, “May là còn có mình, ngày mai mình điểm danh cho!”

Tôi thầm hô lớn một tiếng ‘Nhân dân vạn tuế! Hồng nhan bạc mệnh!’, Giả Họa lại lặng lẽ ăn, không nói một lời.

Sau đó, bọn Tiểu Dư dìu tôi đến khoa, tám giờ sáng thứ ba là tiết học của Vũ Đạo, chúng tôi kịp vào giảng đường vài phút trước khi bắt đầu tiết học. Không ngờ rằng lại có rất nhiều nam sinh vẫn chưa tới, nhưng ghế ngồi lại được đám nam sinh dùng sách chiếm chỗ trước, chỉ còn lại hàng cuối cùng là còn ghế trống. Chúng tôi đành phải đi xuống hàng cuối, tôi đi khắp khênh nên càng khiến người ta chú ý. Đi qua hàng thứ ba, nghe thấy Vương Cát nhỏ giọng bàn tán: “Xem ra cậu ta bị thương thật rồi.” Một cậu nam sinh khác lại coi thường đáp: “Già vờ già vịt ấy mà.”

Người bước trong giảng hồ, nào không bị đao đâm?

Bị người ta nói hai câu chứ không phải là bị người ta đâm cho hai đao, không chết được, tôi nhin vậy!

“Bớt vài lời đi!” Giọng Viên Duyệt có vẻ không vui.

“Bảo vệ hoa khôi của khoa, là phải trả giá đấy! Không biết đi giày cao gót mà vẫn đi, cơ thể mất thăng bằng cũng khó tránh được.” Tiếng Lý Tiêu ở hàng thứ tư vang lên không to cũng chẳng nhỏ, giống như cổ tình đề tôi nghe thấy vậy.

Cánh tay Phạm Thái đang đỡ tôi run lên. Lúc này tôi mới nhớ ra, hình như cậu ta là một kẻ trong đám mê một Phạm Thái. Chắc, kẻ đứng trong sân nhảy, khó trách không thất thân!

Thất thân cái *beep*!

(Ê, ‘thất thân’ không phải là ‘cơ thể mất thăng bằng’ đâu đấy.)

Nhìn được, cái này cũng nhìn được!

“Cũng may không phải bị nam sinh bỏ rơi, chỉ là lao vào vòng tay người ta mà không được lại bị người ta quăng đi.” Không biết là tay nam sinh không biết sống chết nào rốt cục nói ra câu chết tiệt đó.

Đao thì lạnh, thịt thì thơm, lợn thì phải giết! Thú tính trong tôi trỗi dậy... Tôi đập mạnh tay xuống bàn, tao không lên con thì chúng mày thật sự cho rằng tao bị quăng đi như quả hồng đập sao, là người thì có thể nắm được mà!

“Mấy cậu đừng nói nữa!” Nào ngờ lúc này Ngô Ngọc đứng dậy tức giận quát lên.

Tôi bị câu nói đó của Ngô Ngọc làm cho sững sờ, dung nham núi lửa đang phun trào cứ vậy mà chảy ngược lại, chẳng qua là bàn cũng đã đập rồi, không thể không có câu thoại kế tiếp được. Nhìn qua mấy cuốn sách mà bạn học dùng để giữ chỗ, tôi cố gắng bình tĩnh hỏi: “Mấy chỗ này có người ngồi chưa vậy?”

“Có rồi!” Hình như cậu ta có chút chột da.

“Thế người đâu rồi? Sao tôi không thấy?” Tôi cầm một cuốn sách lên, “Đây chỉ là sách thôi mà, không phải người. Có điều, nói đi nói lại thì có lúc đồ vật còn tốt hơn những kẻ không phải đồ vật rất nhiều.”

Cậu nam sinh ú ớ, đại khái là vì lúc này mặc dù giọng điệu của tôi khá bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại hung hãn đến mức có thể giết chết Vô Tông. (Cô đã mặc định mình là cọp cái rồi...)

“Cuốn sách này là của cậu à? Cậu tên là gì vậy?” Tôi vẫn nhìn vào cuốn sách.

Cậu nam sinh có lẽ muốn nhanh chóng xóa sạch quan hệ nên vội nói: “Không biết của ai cả.”

“À, thế này vậy!” Lời vừa dứt, cuốn sách đã bị tôi ném ra từ cửa sổ tầng ba, miệng vẫn nói:

“Tôi lỗi tội lỗi, đúng ra sách phải được tôn trọng chứ!”

“Á!” Cậu nam sinh nhỏ giọng hô lên, đau lòng nhìn qua cửa sổ, đợi đến khi quay đầu lại thì đã thấy tôi cầm đến một cuốn sách khác, vội vàng nói: “Sách này là của tôi!”

“Của cậu à, được, trả lại cậu đây!” Nói xong, tôi đẩy nó đến trước chỗ ngồi của cậu ta, sau đó kéo bọn Tiểu Dư đến mấy chỗ ngồi bên cạnh. Vừa ngồi xuống thì phát hiện mấy cuốn sách mới được dùng để giữ chỗ ở những hàng ghế trước đó không biết bị thu sạch từ lúc nào rồi.

Cậu nam sinh thấy tôi ngồi xuống bên cạnh, có lẽ cũng không muốn tiếp tục ngồi ở đấy nữa, cậu ta cầm sách đặt xuống hàng ghế sau cùng, sau đó định đi xuống tầng dưới nhặt sách. Lúc đi qua người tôi, cậu ta tức giận trừng mắt nhìn nhưng không ngờ bị tôi kéo áo: “Bạn học à, bạn tên là gì vậy? Bạn vẫn chưa nói cho mình biết đâu.”

Cậu ta nhìn bàn tay đang kéo áo cậu ta lại, giận dữ nói: “Bỏ tay ra!”

Xem ra cậu ta không muốn nói cho tôi biết tên của mình.

“Cậu biết tên của mình rồi mà mình lại không biết tên của cậu, chẳng công bằng gì cả! Cậu yên tâm, cậu nói cho mình biết tên, mình tuyệt đối sẽ không làm búp bê vải để rửa cậu đâu.”

Không nói ra thì đỡ, nói rồi, cậu nam sinh đó thì trông như có chết cũng không nói cho tôi biết tên vậy.

“Thôi được, không nói thì thôi vậy, mình chỉ muốn nói với cậu là nếu cậu đã không có can đảm thừa nhận những phê bình trước mặt, thì sau này lúc nói xấu mình hãy quay lưng vào mình mà nói!”

Nói xong, tôi bỏ tay cậu ta ra. Lúc này, đột nhiên nghe thấy có người quát lớn ở cửa giảng đường:

“Vưu Dung!”

Tôi quay lại nhìn, thì ra là Vũ Đạo, tay cầm cuốn sách vừa bị ném xuống. Trên mặt Vũ Đạo là sự nghiêm túc hiếm gặp, lộ vẻ không hài lòng, ngừng vài giây, anh ta lại nói tiếp: “Ngực to!”

Toàn khoa cười phá lên.

Bản thân Vũ Đạo cũng sững sờ một lúc, kể đó vội vàng sửa lại cho ăn khớp:

“Bao dung nhân nhượng.”

Có điều nghĩa khác đã được tạo ra rồi, câu này lại càng khiến mọi người cười ghê hơn.

(Giải thích: ý của anh thầy là 有容乃大 Yǒu róng nǎi dà: ý nói bạn Dung có lòng bao dung nhân nhượng, nhưng vì cụm này phát âm giống với: 尤蓉奶大 Yóu róng nǎi dà: Vưu Dung ngực to, hơn nữa anh ấy lại nói ngắt ra nên khiến mọi người cười như vậy)

Vũ Đạo! Tôi với anh không đội trời chung! Tôi gào lên một tiếng, đứng bật dậy, mọi người bị tôi làm cho giật mình, tiếng cười tắt ngúm, tôi cao giọng nói với Vũ Đạo:

“Lẽ nào nói, để bốn nữ sinh cao không đến một mét sáu, ngồi tít sau một đám toàn nam sinh cao một mét bảy mét tám, như vậy là bao dung ư?”

Sau đó tôi quay ra phía đám bạn học, “Chỉ biết theo đuôi Phạm Thái mà không nghĩ rằng, cô ấy sẽ thích mấy người như các cậu sao? Cho dù bị mù cũng không được!”

Nói xong một hồi, lúc ngồi xuống mặt tôi vẫn đỏ phừng phừng nhưng là kết quả của tức giận và xấu hổ. Mẹ nó chứ, thật sự muốn đập cho cái tên Vũ Đạo ấy một trận nhừ tử!

Vũ Đạo nghe xong, vẻ mặt có chút dịu lại, anh ta thân nhiên nói: “Nói như vậy, ném sách đi là điều nên làm, nhưng ném xuống tầng dưới, đụng trúng chủ nhiệm khoa thì không nói làm gì, đụng trúng tôi thì không ổn lắm đâu! Lần sau... trước khi ném tốt nhất nên ngó xuống dưới xem có người tốt không

nhé!” (Lời này hàm ý là, đừng trúng người xấu thì không nói làm gì, do vậy suy ra chủ nhiệm khoa chẳng phải người tốt đẹp gì.)

Nói xong, anh ta đưa sách cho một cậu bạn học. Vũ Đạo đặt giáo trình và mắt kính trên bục giảng, do dự một chút rồi cao giọng nói: “Phong cách mà phụ nữ có thể nhìn thấy là dựa vào nền tảng của thứ cảm giác không nhìn thấy được, đàn ông cũng như vậy. Tôi hi vọng các bạn sinh viên có thể ghi nhớ điều này.”

Mặc dù câu nói này của anh ta là nói với mọi người, không giống như lúc trước là hướng về tôi, có điều thái độ này của anh ta trái ngược với ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, khiến cho câu nói này chính xác như nói với tôi, càng khiến tôi ngọt ngào.

Lúc này đã là tám giờ năm phút, lần lượt có bạn am sinh vội vã chạy vào giảng đường, đáng vẻ ngồi, xem chừng giống với đám nữ sinh bọn tôi, vừa nhập học, chúng tôi đã buồn chuyện trong ký túc xá từ tối muộn đến sáng. Đợi bọn họ ngồi xuống xong, Vũ Đạo nói: “Tôi nhớ lần gặp mặt thứ ba của chúng ta, cũng có bạn học thảo luận với tôi về vấn đề đến muộn, vậy nên giờ của tôi các em có thể không đến nhưng không được đến muộn. Các em đi về ngồi xem tin tức đi.”

Vũ Đạo nheo mắt, lúc này tôi mới phát hiện ra anh ta không đeo mắt kính.

“Tôi dạy các em học điện, vậy nên bây giờ tôi sẽ hỏi mọi người một vài câu hỏi đơn giản để nắm rõ vấn đề. Câu hỏi thứ nhất, điện áp dân dụng của Trung Quốc là bao nhiêu volt?”

Không phải chứ, hỏi một câu đến con gián cũng biết đáp án!

Lúc này Vũ Đạo đeo kính lên, tôi mới phát hiện mắt kính của anh ta trống không. Chẳng lẽ vừa rồi bị cuốn sách này làm vỡ sao? Vũ Đạo nhanh chóng quét mắt nhìn một lượt tất cả sinh viên trong phòng, sau đó gỡ kính xuống, thông dong nói: “Tôi gọi một sinh viên trả lời nhé, Lý Thanh đi!”

Đợi vài giây, không thấy có sinh nào đứng dậy, Vũ Đạo cũng không hỏi han, anh ta vừa cúi đầu viết tên Lý Thanh vào giáo án vừa nói: “Bài thi cuối cùng môn của tôi thường có hai mươi lăm phút, trước giờ tôi không điểm danh, chỉ đặt câu hỏi cho một ai đó trong giờ lên lớp, nếu như bạn đó không có mặt thì tôi sẽ giảm đi năm phút.” Anh ta viết xong tên, ngẩng đầu mỉm cười nhìn chúng tôi, tiếp tục nói: “Câu hỏi thứ hai và câu hỏi thứ ba như nhau, điện áp dân dụng của Trung Quốc là bao nhiêu volt?”

Choáng! Anh cứ nói luôn câu hỏi thứ hai thứ ba giống câu hỏi thứ nhất là được rồi.

“Tôn Sở, Triệu Phong chia nhau trả lời!” Vũ Đạo trên miệng mặc dù nói vậy, nhưng căn bản chẳng đợi chờ chút nào, gần như là vừa gọi tên vừa ghi lại hai cái tên đó vào giáo án. Sau khi đặt bút xuống, anh ta thoải mái nói: “Kết thúc hỏi đáp! Sau đây bắt đầu vào bài!”

Sinh viên bên dưới bắt đầu nhỏ giọng bàn luận, thì ra hôm nay ba người không đến hôm nay chính là Lý Thanh, Tôn Sở và Triệu Phong! Trong khoa có gần trăm người, Vũ Đạo chỉ liếc mắt đã biết ngay ai không đến, trước giờ anh ta tất nhiên không cần điểm danh rồi. Choáng! Chẳng trách anh ta vừa nói bọn tôi có thể không đến, vấn đề là bọn tôi dám không đến sao! Tuyệt thật!

Lúc tan lớp, ‘Cầm thú’ đứng ở cửa giảng đường, lúc đi qua người anh ta tôi không liếc đến một cái, sau này tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy anh ta!

(Ghi chú: Từ đó cứ tới giờ học của Vũ Đạo, trừ trường hợp đặc biệt đã xin nghỉ, còn lại căn bản không có ai vắng mặt, còn anh ta cũng không hỏi mấy câu hỏi phổ biến như kiểu điện áp dân dụng nữa! Còn dãy bàn thứ ba trong giảng đường khoa từ đó cũng tự động bỏ trống, trở thành chỗ ngồi chuyên dụng của bọn nữ sinh chúng tôi. Còn điều khiến tôi đau khổ nhất là, một đứa ngực ‘sân bay’ như tôi phải đội cái biệt danh ‘ngực to’ trên đầu suốt bốn năm ròng!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Bè lũ trung học

Buổi chiều, mọi người đều lên lớp, đưa xin nghỉ học như tôi nằm dài một mình trên giường, càng nghĩ càng muốn khóc, ngày đầu tiên Vũ Đạo hại tôi còn chưa đủ sao, hôm nay anh ta đã hủy hoại tôi hoàn toàn, sau này tôi làm sao nhìn mặt bạn bè đây? Cuối cùng không nhận được nữa, tôi quay số gọi về nhà: “Mẹ ơi!”

“Con gái à, con lại bắt nạt ai rồi hả? Không cần báo cáo với mẹ đâu!” Mẹ thấy tôi im lặng cả nửa ngày không lên tiếng mới hỏi dò: “Chẳng lẽ con bị người ta bắt nạt sao?”

“Vâng!” Giọng tôi nhỏ tí, đột nhiên nhớ ra gì đó nên vội vàng hỏi: “Mẹ, lúc trước tên của con là do ai đặt vậy?”

“Là mẹ đấy! Lúc đó mẹ đã gửi gắm hi vọng mà một phụ nữ ấp ủ vào trong cái tên của con, con có biết là gì không?”

Chẳng lẽ là...?

“Con ghét cái tên đó!” Tôi đã lên con thần kinh điên loạn.

“Cái tên hay như vậy mà, đúng là không hiểu được con, bây giờ qua điện thoại không tiện nói, làm con gái thật ‘đỉnh’!” Mẹ chợt dừng lại, “Thường thì tự bản thân con không thể phát hiện ra đâu, chẳng lẽ có đứa nam sinh nào nói sao? Hôm nào mời nó về nhà cho mẹ gặp, nói không chừng lại là một người đàn ông tốt hiếm gặp đấy.”

“...” Đúng là muốn đập máy luôn, nhưng nhớ đến việc lúc trước mẹ dạy tôi, gác máy trước là quyền lợi của bậc trưởng bối, tôi đành phải tiếp tục chịu đựng.

Có lẽ mẹ thấy tôi không lên tiếng nữa nên có chút bất an, bà đoán: “Đừng nói với mẹ là, con không định tiếp tục học ở đó nữa nhé!”

“Đúng thế! Con muốn chuyển trường! Con phải chuyển trường!” Tôi âm ức gào lớn.

“Con gái, chuyển trường Đại học không dễ dàng như Trung học đâu, con nói xem chuyển từ Nam Khai đến Bắc Kinh liệu có được không? Có điều chuyển từ Đại học Nam Khai đến Trung học Nam Khai chắc không quá khó!”

“Vậy con muốn đổi tên, đổi chứng minh thư!”

“Nói muộn mất nửa năm rồi, bây giờ quá mười tám tuổi không đổi được nữa đâu.”

“Mẹ à, mẹ ép con tự thiện đấy à!”

“Con gái à, nếu con thật sự đã trưởng thành, thì nhanh chóng ‘cắt’ bỏ đi thôi.”

“...”

“Hôm nay có thể con cảm thấy cuộc sống tẻ tẹt đến mức không thể tẻ tẹt hơn, nhưng ngày mai nhìn lại, con sẽ cảm thấy thực ra hôm nay không tẻ như tưởng tượng. Hơn nữa ngày mai có lẽ sẽ xuất hiện niềm vui hoàn toàn mới mà con chưa từng được trải qua. Muốn thưởng thức niềm vui ấy, thì con phải biết chịu đựng chờ đợi những đau khổ trong cuộc hành trình tìm kiếm nó, việc ấy cũng giống như chờ đợi thư của người yêu, là sự giãy vò của hạnh phúc và đó cũng chính là cuộc sống!”

Nói xong những lời thăm thía, giọng của mẹ đột nhiên thay đổi, bà nói: “Sao mẹ lại nói ra được những lời triết lý như vậy nhỉ? Mau mau lấy sổ của con rag hi chép lại đi. Ngoài ra, nếu như đến cuối tuần mà con vẫn thấy không vui, vậy thì về nhà đi. Ừm... nói điện thoại là phải mất tiền đấy, mẹ gác máy đây!”

“...” Tôi chỉ nghe thấy những tiếng tút tút đầu bên kia. Không xong rồi, mẹ ra đòn với tôi mạnh quá, tôi phải tiếp tục quay về giường nằm thôi.

Càng nghĩ càng chán nản, tôi lật vài cuốn sách, nhưng sách tiếng anh và sách chuyên ngành đều xem không vào, vậy nên tôi đi xuống thư viện dưới tầng mượn mấy cuốn ngôn tình. Đám Tiểu Dư nói ngay cả Tịch Quyên Vu Tình mà tôi cũng không biết là ai đã đủ khoa trương lắm rồi, nhưng ngay cả sách và phim của Quỳnh Dao cũng chưa xem, không biết có phải người ngoài hành tinh không nữa. Mượn mấy cuốn tiểu thuyết mà Tiểu Dư nói có thể khiến người ta vô cùng đau khổ để xem, nhưng càng xem thì tâm trạng của tôi lại càng tốt, nó khiến tôi cười đến đứt từng khúc ruột. Lúc đám Tiểu Dư hết giờ học về, bọn họ thấy tôi đang cười như điên.

“Đọc sách gì mà cười vui vậy?” Tiểu Dư quăng sách đi vội vàng chạy bỏ đến, vừa thấy bìa truyện cô ấy đã sững người, “Thế mà cậu còn cười được, chuyện bị thương thế cơ mà.”

Tôi đang định lên tiếng thì đột nhiên bị Tiểu Dư chặn lại: “STOP! Có phải cậu muốn chọc cười không? Mau mau quay về hành tinh của cậu đi, đừng chà đạp cuốn truyện kinh điển trong lòng mình!”

Giả Họa liếc nhìn bìa cuốn sách, lạnh lùng nói: “Vai trò quan trọng nhất trong lịch sử của triều Thanh, chính là đóng góp những cống hiến cực lớn cho sự nghiệp văn hóa sách báo truyền hình của thời đại ngày nay.”

Tiểu Dư vừa định tranh luận với Giả Họa thì lúc này lại nghe dưới tầng có tiếng nam sinh hét lớn:

“Vưu Dung! Vưu Dung!”

Tiểu Dư thò đầu ra xem xét trước, sau đó báo cáo: “Là một anh bạn khá nai tơ!”

Tôi nhìn xuống từ cửa sổ, thì ra là Lưu Vũ, một trong tám đứa bạn thân thiết của tôi thời Trung học, cậu ta đã thi đỗ vào trường Đại học Thiên Tân bên cạnh.

Tiểu Dư diu tôi xuống tầng, thấy tôi khập khiễng đi xuống, đầu tiên Lưu Vũ có chút bất ngờ, sau đó tiến lại đỡ tôi từ tay Tiểu Dư: “Mẹ chúng ta chỉ nói tâm trạng em không tốt, chứ không nói là em bị thương đấy!”

Tiểu Dư sững sờ một lúc, chào hỏi hai câu rồi lập tức lên tầng.

Lưu Vũ đỡ tôi ngồi vào sau xe, “Đi, đi ăn thôi! Anh mới phát hiện một nhà hàng ở gần trường, món đậu phụ hầm mà em thích ăn ở đó làm rất ngon.”

Lúc xe đi qua con đường cạnh ký túc xá, bất cẩn bị xóc một chút, tôi vội vàng giữ lấy eo của Luru Vũ. Thật vừa đúng lúc, bị đám bạn vừa lên lớp về, đám nam sinh ở ký túc xá phía sau nhìn thấy đúng việc này, vốn dĩ việc này với tôi cũng không hề gì, nhưng nhìn thấy Viên Duyệt trong số đó, tôi vội vàng thu tay lại.

Trong nhà hàng, tôi kể khổ với Luru Vũ, mặc dù giữa chừng cậu ta cũng cười không ngớt, sau đó bị tôi đánh đến mức không biết làm thế nào nên cũng chỉ có thể nhin cười. Có điều sau khi tôi xả ra xong, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều. Lúc sắp rời khỏi cửa hàng, Luru Vũ đột nhiên tùm tùm nói:

“Anh có bạn gái rồi!”

Tôi kinh ngạc, “Tên tiểu tử này anh hành động cũng nhanh thật đấy, ở đâu đấy?”

“Nữ sinh của Học viện Mỹ thuật, sang năm thi Đại học, ngoài thành tích chuyên ngành Mỹ thuật rất cừ ra thì những môn khác cũng bình thường, bây giờ anh đang dạy kèm định kỳ cho cô ấy, những lúc rảnh rỗi thì đi về cùng nhau.”

“Tiểu tử này anh cũng biết vun đắp tình cảm đấy nhì!”

“Đúng rồi, chiều mai cũng có hẹn với cô ấy, he he!”

Nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Luru Vũ, tôi thật sự thấy có chút ghen tị.

*

Buổi tối Luru Vũ đưa tôi quay về ký túc xá, vừa vào ký túc xá đã bị Tiểu Dư truy hỏi: “Không nhìn ra đấy, Vu Dục cậu lại là người đầu tiên có bạn trai trong ký túc xá bọn ta, hơn nữa lại là hứa hôn từ bé!”

“Cái gì mà hứa hôn từ bé hả? Đấy là bạn thân hồi Trung học của mình, người ta có bạn gái rồi ạ!”

“Những lúc cậu ta thấy cậu, rõ ràng cậu ta nói là ‘mẹ chúng ta’ mà.”

“Tám đứa bạn thân của mình đều gọi mẹ mình như vậy đấy!”

“Vậy rốt cục cậu có bao nhiêu anh trai tốt hả!”

“Không có ai cả!”

“Xời, tối nay là lễ giới thiệu tân sinh viên khoa mình, mọi người hiểu thêm về nhau, tự giới thiệu mình. Chỉ có mình cậu là không đi, đúng là đáng tiếc. Trong khoa có đến trăm người, có mười mấy người rất đẹp trai, lại còn công bố trao học bổng căn cứ vào thành tích nhập học đứng thứ nhất thứ hai thứ ba nữa! Tên Vương Cát lớp cậu là người được học bổng hạng một đấy!”

“Lễ giới thiệu tân sinh viên?”

Giả Họa lúc này mới thản nhiên nói: “Trước lúc cậu đi, mình quên không nói với cậu.”

Trước khi tắt đèn, lại thấy Phạm Thái ngồi viết thư, tôi ngó đầu ra hỏi một câu: “Viết email là được rồi mà, còn dùng cái công cụ nguyên thủy ấy làm gì.”

“Chữ đánh ra từ máy tính lạnh lẽo lắm, không ấm áp như viết tay.” Cô ấy hạnh phúc cười rồi thu bút lại, gấp thư gọn gàng. Nụ cười này làm tôi liên tưởng đến Luru Vũ.

Con phong ba về cái tên ngày hôm nay đúng là khiến cho người ta không dám nhớ lại, tất nhiên là muốn quên đi chuyện hôm nay càng nhiều càng tốt, có điều điều khuôn mặt đáng ghét của Vũ Đạo thì nhất định phải ghi nhớ, tùy thời cơ báo thù! Đúng rồi, ngày mai liệu có cần đến ba căng tin tố cáo anh ta không? Aiz, càng nghĩ lại càng muốn chuyển trường, có điều khẳng định là mình không thể qua được ải của mẹ! Nếu không thì, mình ở lại một năm? Tránh khỏi cái tên thiên địch này?

*

Kịch bản tự chế (thật ra không phải sự thật)

Ông kính lia xuống tầng dưới.

Vũ Đạo nghĩ đến tiết học của mình ngày hôm nay, tâm trạng rất tốt, dọc đường cứ hát suốt. Đi đến tầng dưới khoa, ngẩng lên nhìn thấy Vu Dục đứng ở cửa sổ, anh ta đang vui vẻ đến mức mở ngoác miệng thì nhìn thấy một vật thể không rõ danh tính từ trong tay Vu Dục bay thẳng xuống với tốc độ cực nhanh, sau đó ‘ui da’ một tiếng, nó liền đụng trúng sống mũi của Vũ Đạo. Vũ Đạo á khẩu như bị chày hai hàng máu mũi, một lúc sau mới hoàn hồn lại, cúi đầu nhìn, thì ra là cuốn sách giáo khoa môn học anh ta dạy, máu bốc lên đầu, nấn lại mũi, nhặt cặp kính bị vỡ nát lên, anh ta hét lớn ‘Bà cố nó’, sau đó phi như bay lên tầng.

Ghi chú: ‘Ngực to’ đáng thương, thực ra là ‘Bà cố’ chuyển đổi thành!

Chương 11: Tin đồn xuất hiện.

Sáng thứ năm, lúc kéo rèm cửa sổ ra tôi mới phát hiện đêm qua trời đổ mưa nhẹ nhẹ. Lúc Tiểu Dư quay lại còn hắt xì một cái, cô ấy cứ phàn nàn thời tiết trở lạnh đột ngột. Lúc cô ấy đưa tôi tắm thể dục, Già Họa cầm lấy, nói: “Thứ sáu mình đi tắm cho!”

Tiểu Dư vừa cầm chậu rửa mặt vừa nói: “Thầy giáo Trương Văn của các cậu hôm nay mặt mũi bầm dập, như bị đánh ấy. Còn dạy Không thủ đạo cơ đấy, rốt cục là có biết hay không vậy, bị người ta đánh thành ra như thế cơ mà!”

“Có lẽ nửa đêm thầy ấy đi hành hung không được nên bị hành hung lại! Aiz, đáng tiếc lúc này không phải Vũ Đạo bị đánh thành như vậy!” Nói đến Vũ Đạo, tôi liền nghiêng răng nghiêng lợi, những người khác trong ký túc xá đều thờ dài.

Đường đến lớp học đi qua bệnh viện của trường, không ngờ đụng trúng thầy Trương Văn và bác sĩ Trương ở cửa. Bác sĩ Trương nhìn thấy tôi từ xa đã mỉm cười.

“Anh ta chính là thầy bói Trương đó hả?” Tiểu Dư dúi tôi nhỏ giọng hỏi.

Thấy tôi gật đầu, cô mới bùi ngùi nói: “Đại tiên đẹp trai thật!”

Chúng tôi dừng lại trước cửa bệnh viện, bác sĩ Trương tươi cười như hoa, hỏi: “Tiểu Vu, đi đâu vậy em?”

“Chào bác sĩ Trương, bọn em đi đến lớp ạ!” Vừa nhìn thấy trai đẹp, tâm trạng của bốn tiểu thư liền tươi sáng hẳn. Có điều thầy Trương Văn đứng bên cạnh bác sĩ Trương đôi mắt lại rất hung dữ, anh ta u ám nói: “Em chính là ‘Ngực’... Vu Dung hả, em là sinh viên của tôi đây mà.”

Thấy tôi gật đầu, anh ta đánh giá tôi một lượt: “Tiết học đầu tiên, sao tôi lại không chú ý đến em nhỉ! Em...”

Bác sĩ Trương liền đứng chắn trước người thầy Trương Văn, trung ra nụ cười quyến rũ chết người, hỏi tôi: “Tiểu Vu, chân sắp khỏi chưa em?”

Sau đó đột nhiên anh ta ghé sát mặt vào tôi, dọa tôi giật nảy người, rồi nhủ thầm nói: “Gần đây tình duyên cực thịnh nhỉ! Có điều vận tình duyên mà tôi xem trúng lại u ám rồi.”

“Bác sĩ Trương anh đoán không đúng gì cả, đến tận hôm nay em vẫn chưa gặp được mảnh tình nào cả.”

Bác sĩ Trương cười bí ẩn, “Thứ hai đến bệnh viện một chuyến, tôi kiểm tra lại cái chân cho em.”

“Được ạ! Tạm biệt bác sĩ Trương! Tạm biệt thầy Trương!” Tôi vội vàng chào bác sĩ Trương, thực ra là vì thái độ trên khuôn mặt bị đánh bầm dập của thầy Trương Văn càng lúc càng khủng bố.

“Thật ra nhìn kĩ thì thầy Trương Văn cũng không xấu, chẳng qua là lúc này bị đánh thành đầu heo mà thôi. Đứng rồi, thứ hai mình đi với cậu đến gặp bác sĩ Trương, để anh ấy xem tình duyên của mình đang ở đâu nhé.” Vừa đi, cái tính phong lưu gian tà của Tiểu Dư lại nổi dậy.

Chúng tôi nhanh chóng đi đến tòa nhà khoa Lý, hôm nay là giờ Cơ học của thầy Lý Giản, không dám chậm trễ, chúng tôi cầm đầu chạy vào trong lớp. Gặp mấy cậu nam sinh, thật ra không có ai dám nói trước mặt, bọn họ chỉ nhìn vào ngực tôi, sau đó mặt mày nhăn nhó vì nín cười vội vàng chạy đi, điều này ngược lại làm tôi càng thêm bức hỏa. Việc khiến tôi vui mừng là, lúc hai người Viên Duyệt và Vương Cát đi qua, Viên Duyệt chủ động chào hỏi tôi, mặc dù chỉ là mấy câu hỏi han ngắn ngủi nhưng cũng khiến tôi cảm thấy biết ơn. Anh chàng duyên số của tôi là cậu ta chẳng?

Vừa vào giảng đường, tôi nghe thấy mấy nam sinh lớp khác ở hàng ghế sau thảo luận:

“Chẳng trách lại kéo như vậy, cũng chẳng cần hình tượng, thì ra người ta không lo buồn gì, có ‘hôn phu ấu thơ’ đợi rồi mà!”

Tôi sững người, nhìn sang Tiểu Dư, còn đám nam sinh kia thấy tôi đến thì im bặt. Sau khi ngồi xuống, Tiểu Dư giải thích: “Hôm qua mình chỉ nói đùa với mấy đứa con gái phòng đối diện thôi.”

Thực hành đến hôm nay, tôi đã không còn sợ những lời bàn tán của người khác, tôi chỉ sợ Viên Duyệt hiểu nhầm. Ngóai đầu nhìn Viên Duyệt, tôi không thấy cậu ấy có bất kỳ thái độ nào.

Bốn tiết học buổi sáng trôi qua, giáo sư Lý Giản vừa rời đi, tôi đã nhìn thấy một nam sinh xách theo một bọc vải ở cửa, gọi tôi: “Vu Dung!”

Cậu ta gọi như vậy, dĩ nhiên là đã thu hút những cái liếc mắt của nam sinh toàn khoa. Thì ra là cậu bạn thân Trần Tùng đang học trong Viện Khoa học Công nghệ. Tôi vội vàng rời khỏi giảng đường, kéo cậu ta ra một góc.

“Sao anh lại tìm đến tận đây vậy?”

“Luru Vũ gọi điện bảo anh là em bị thương, anh vừa đến ký túc xá thì em không có đó nên anh đến khoa tìm. Một thầy giáo trẻ tuổi đeo mắt kính nói là em đang học ở đây.” Trần Tùng ra hiệu rồi đặt bọc vải xuống, “Đây là quần áo, mẹ chúng ta nói em không mang theo quần áo mùa thu nên bảo anh mang qua.”

Lúc này rất nhiều sinh viên lũ lượt rời khỏi giảng đường, tôi vội vàng kéo Trần Tùng từ đầu kia cầu thang ra khỏi tòa nhà khoa.

“Vốn dĩ mọi người tính mười một sẽ tụ tập một bữa, có điều anh nói với mấy đứa là em Chín Diên* bị bong gân rồi nên hai ngày tới đây mấy đứa học trong thành phố này sẽ đến thăm em. Chu Lễ ở Cát Lâm mấy ngày nay hình như thi cử gì đó, tối nay anh sẽ gọi điện cho nó.”

“Đại ca à! Không cần đâu! Mẹ mình nói em phải khiêm tốn!” Còn lo tôi chưa đủ khiến người khác chú ý sao!

“Mẹ chúng ta nghĩ kiểu gì vậy! Việc này có thể làm được sao?”

“...”

(Giải thích: ‘em Chín Diên’, nguyên văn là 瘋九妹: Phong cửu muội, phong này có nghĩa là điên. Ý nói, bạn Dung có 8 người bạn thân, cô ấy là người thứ 9, tên này là tên gọi thân mật của 8 anh chàng kia đặt cho Vuư Dung.)

Tôi quay về ký túc xá, Tiểu Dư báo cho tôi một tin buồn: “Nam sinh khoa chúng ta đã truyền nhau rằng, cậu không chỉ được định hôn từ tám bé, mà còn ‘một chân đạp hai thuyền’*. Mấy đứa nó thấy kiểu con gái như cậu mà cũng có thị trường đến thế, đúng là khiến bọn nó có cảm giác thôi thúc thất thường, rồi tính nghiêm trọng của xu hướng mất cân bằng tỉ lệ nam nữ.”

Mẹ nó chứ! Tôi có con trai theo đuổi thì thôi thôi thất thường sao? Vậy nếu tôi nói với chúng nó đây là các anh của tôi, có phải chúng nó sẽ cảm thấy thế giới lại tái sinh và có hi vọng không? Chẳng quan tâm đến kẻ khác nữa, không được, tôi phải tìm cơ hội để giải thích rõ ràng với Viên Duyệt, cứu vớt lại hình tượng thơ ngây của mình! Máu dồn lên não, không thể đợi được nữa, bây giờ phải đi thôi.

(Một chân đạp hai thuyền: lằng nhằng)

*

Đi đến ký túc xá nam sinh phía sau, lúc bước vào cửa tôi bị bảo vệ nhìn thấy, ông quan tâm hỏi tôi:

“Chân sao vậy cháu?”

“Bị bong gân ạ, qua hai ngày nữa là khỏi thôi ạ!” Tôi mỉm cười nói rồi chạy thẳng vào phòng 108 của Viên Duyệt. Sau khi gõ cửa bước vào, không ngờ Viên Duyệt không có ở đó, Vương Cát ở cùng phòng hỏi tôi: “Có chuyện gì không?”

Tôi vội vàng nói: “Giả Họa và Phạm Thái nhờ mình đến lĩnh học bổng tháng này.”

“Chân của cậu khỏi nhanh thật, bọn họ không tự đến à?” Vương Cát mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng vẫn lấy tiền đưa tôi.

“Ừm, đúng rồi, sao Viên Duyệt không có đây?” Tôi cố gắng giả vờ vô tình hỏi, nhưng chuyện đề tài còn cứng nhắc quá, Vương Cát ngừng lại, trả lời: “Chiều nay không có tiết học, cậu ấy đi CS rồi!”

Lớp mấy rồi còn DB táo bón! Đi vệ sinh cũng phải đợi chiều không có tiết học sao?*

(VC nói là đi CS, bạn Vuư hiểu thành đi 厕所: đi vệ sinh)

“Vậy mình ở đây đợi cậu ấy!”

(Chú thích của tác giả: DB ở Đức là chỉ Deutsche Bahn, tên viết tắt của đường sắt Đức, ở Đức tôi sợ nói thành ‘đại tiện’ bị người ta mắng. Nhưng mà bây giờ tôi về nước rồi!! Ha ha ha)

“Có thể cậu ấy phải lên lớp học tối trước rồi mới về đây.”

“Đi vệ sinh mà cũng phải lâu như vậy sao?” Cuối cùng tôi không nhịn được nữa bèn hỏi.

“CS không phải là ‘đi vệ sinh’!” Vương Cát cười thành tiếng

“Vậy chẳng lẽ là... ‘ăn phân’?!”*

(Chú thích: 吃屎: Chī shǐ: ăn phân)

Những người cùng chung phòng với bọn họ cười ầm lên, trong đó có một cậu sinh viên ôm bụng giải thích: “Đây là tên của một game online!”

Tôi xấu hổ vội vàng cảm ơn rồi rời khỏi đó, sau khi đóng cửa loáng thoáng nghe thấy có một nam sinh trong phòng cảm khái: “Giống như phương trình vũ trụ, khiến người ta không sao giải thích được! Không thương thức nổi cái hay của cô nàng này.”

*

Buổi chiều Lữ Xuyên từ Đại học Thiên Tân đến thăm tôi, tôi nhớ lúc trước khi hỏi mấy cậu ấy CS là cái gì, chính cậu ta đã giải thích với tôi từ đây có nghĩa là ‘nhà vệ sinh’! Sau khi cậu ta bị tôi đánh cho một trận tôi tã, tôi cẩn thận xin cậu ấy thỉnh giáo về CS, rồi bảo cậu ta dẫn tôi ra quán cà phê internet dạy suốt cả chiều, cuối cùng cũng xong.

Buổi tối, chạy vội đến lớp tiếng anh, đại khái là chiều chơi hơi mệt, lúc thực hành nghe, tôi nghe như tiếng chim, tôi buồn ngủ gật gù liên tục, cuối cùng không chịu được nữa ngủ luôn. Đột nhiên, cảm thấy chân nhói đau nên tôi lập tức tỉnh táo, Tiểu Dư đang trừng mắt véo tôi, Phạm Thái lại nhỏ giọng nói: “Gọi cậu trả lời kia.”

Tôi vội vàng đứng bật dậy, thầy giáo tiếng anh tức giận lặp lại câu hỏi, “ABC là viết tắt của cái gì?”

Không ngờ thầy giáo tiếng anh cũng chơi cái trò mắng người kín đáo này! Xem như thầy hỏi đúng người rồi, hừm, đây chính là sở trường của em, tôi không hề do dự, lớn tiếng trả lời:

“Là viết tắt của từ ‘Ah, đồ ngu!’ à!”

Đột nhiên, cả lớp cười ồm lên.

Giây đây, thầy giáo tiếng anh mặt mày đen thui bỗng trắng bệch? Thầy giáo quay người, hung hăng viết lên bảng đen ‘American Broadcasting Company’ (Công ty phát thanh truyền hình Mỹ).”

(Ghi chú: Cái từ ABC đó nhanh chóng trở thành một tác phẩm điển hình được lưu truyền rộng rãi của tôi! Thỉnh thoảng cũng được bạn cùng phòng coi là cách gọi tắt lúc hô tên tôi.)

Buổi tối, nhận được điện thoại của Chu Lễ học tại Đại học Cát Lâm.

“Anh vừa từ phòng tự học về ký túc xá thì nhận được điện thoại của Trần Tùng, nó nói em bị bong gân.”

“Từ lúc nào mà anh chăm chỉ vậy hả!”

“Thứ hai anh có bài thi chuyên ngành, tương đối quan trọng. Bị bong gân có nghiêm trọng không?”

“Nghiêm trọng! Có điều nếu như anh mang quà gì từ Đông Bắc về, có lẽ em có thể khỏi nhanh hơn chút chút!” Tôi nói đùa.

“Nếu thứ hai anh không có bài thi, anh...” Chu Lễ vừa nói được một nửa, tôi thấy Tiểu Dư đi vào, trong lòng vui vẻ, vội vàng nói với Chu Lễ: “Cứ như vậy đi, anh ôn bài cẩn thận nhé, bye bye!”

Nói xong, tôi liền gác máy.

Tôi nhìn vẻ mặt tươi cười của Tiểu Dư là đã biết chuyện tôi nhờ, cô ấy nhất định đã giúp tôi làm xong. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tiểu Dư kể cho tôi nghe bản tin mà mình nghe ngóng được về vụ CS của Viên Duyệt.

Tôi thích thú nằm trên giường, nghĩ thầm ngày mai sẽ là một ngày tươi đẹp, giống như mức độ của tiết tiếng anh đối với tôi mà nói thì chẳng giải quyết được vấn đề gì, điều quan trọng nhất là, một ngày nay tôi không gặp Vũ Đạo, hơn nữa còn có tiến triển với Viên Duyệt, mặc dù chỉ là một chút ít. Quả nhiên, con người chỉ cần sống thì vĩnh viễn có hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tổ tình bất ngờ.

Thứ sáu, tám giờ sáng không có tiết học, chỉ có một mình Giả Họa dậy đi điểm danh. Lúc quay về, Giả Họa nhỏ giọng nói với đứa vẫn đang mơ màng tôi đây: “Hình như là đồ bỏ của cậu đến rồi đây.”

Tôi cho là cô ấy đùa nên không để tâm, tiếp tục ngủ, Giả Họa thì đi đến lớp tự học.

Chín giờ hơn mới tỉnh dậy, chẳng bao lâu dưới cửa sổ có người hô tên tôi, ngó đầu xuống nhìn, thì ra là Chu Lễ!! Sao cậu ta lại đến đây? Không phải cậu

ta đang ở Trường Xuân sao? Chưa hiểu chuyện gì xảy ra, tôi lơ mơ chạy xuống tầng.

“Không phải anh... không phải anh đang ở Trường Xuân sao?”

Chu Lễ chỉ mỉm cười.

Đột nhiên tôi có cảm giác không ổn, từ đôi mắt còn hơi đỏ của Chu Lễ, có thể đoán ra cậu ta đặt vé đứng đi vội đến đây, hơn nữa lúc này trong mắt cậu ấy tràn ngập một cảm xúc không sao che giấu được, chính là thứ tình cảm sâu nặng xa lạ đối với tôi, nó lập tức khiến tôi hoảng loạn. Ngoài bất an, tôi còn cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không biết bản thân đang sợ cái gì.

“Chân em sao rồi?” Nói đoạn, Chu Lễ ngồi xuống định xem chân tôi, tôi lại cuống quýt lùi lại tránh né.

Lúc trước kẻ vai sát cánh tôi cũng chưa từng cảm thấy khó chịu dù chỉ một chút, nhưng lúc này lại khác. Cậu ta chột khựng lại, tôi không nhìn thấy thái độ của Chu Lễ. Tôi cảm thấy ảo não, không hiểu vì sao mình lại thu chân về, tôi chỉ biết dường như mình làm vậy mà không suy nghĩ gì.

“Xem ra không nghiêm trọng như em nói rồi!” Chu Lễ ngượng ngùng thu bàn tay hệt hăng lại, từ từ đứng dậy. Cậu ta cười cười, lấy từ trong cặp sách ra một cây sâm nui và mấy miếng nhung hươu. “Không biết em còn dùng được không đây.”

Xem ra là cậu ta đã nhìn ra hôm qua tôi nói đùa quá khoa trương. Đó là kiểu nói đùa mà lúc trước tôi hay nói, nhưng sau ngày hôm nay, tôi biết, kiểu đùa như vậy, đối với cậu ta, đã khác rồi.

“Haiz... xem ra không dùng được rồi, thôi anh cứ giữ lấy đi.” Với một đĩa bình thường lấy được gì là cướp vội như tôi, lúc này lại không dám nhận.

“Không dùng được thì để mẹ chúng ta bồi bổ cơ thể đi.” Lúc ấy, vừa hay hai cậu nam sinh trong khoa xách nước từ phòng đi qua. “Cái này... mười giờ em có tiết học.” Theo lẽ thường thì tôi nhất định sẽ bỏ tiết để đi chơi với cậu ấy, nhưng lúc này tôi lại không muốn ở một mình với Chu Lễ.

Chu Lễ dừng lại, dường như có chút chán nản, cậu ta chậm rãi nói: “Anh đợi em, để anh đưa em đến lớp trước đã.”

Trên đường đi đến giảng đường khoa, thỉnh thoảng tôi lại nhìn quanh lo lắng, trong lòng thầm nghĩ chạy trốn thế nào, tôi buột miệng không cần suy nghĩ: “Không phải thứ hai anh có bài thi quan trọng sao? Mau về đi chứ.”

“Chú nhật anh về.”

“Vậy hôm nay mà ngày mai anh tính sao?” Tôi vừa nói xong, Chu Lễ khẽ biến sắc, tôi lập tức nhận ra chuyện không ổn.

“Hay là anh quay về nhà trước, cuối tuần em hẹn mọi người cùng đến tụ tập, bây giờ em sẽ gọi điện cho Trần Tùng, để anh ấy sắp xếp.” Tôi nói rất vội vàng và lo lắng, bàn tay đang lấy điện thoại bị Chu Lễ nắm lại, tôi cảm thấy sức mạnh trên bàn tay cậu ấy, đột nhiên cậu ta lại buông ra, thái độ cũng từ nghiêm túc chuyển thành nụ cười nhợt nhạt, “Đừng gọi điện cho mọi người nữa, đột nhiên anh nhớ ra mình không mang theo tài liệu ôn tập, hết cách rồi, chiều anh phải về trường thôi.” Cậu ta nắm tay tôi nửa ngày không buông, cho đến khi tôi khó chịu lắc lắc tay, cậu ta mới từ từ bỏ ra. Một lúc lâu, chúng tôi không ai lên tiếng.

“Em vẫn thích Tống Tuấn sao?” Cậu ta nặng nề hỏi.

Tôi lắc đầu, đột nhiên cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng thấy. Lúc này đã đến cửa khoa, bạn bè lần lượt đi vào, tôi và Chu Lễ tự nhiên trở thành tâm điểm của sự chú ý. Tôi muốn duy trì mối quan hệ trước đây với cậu ấy, không muốn thay đổi, nhưng lần đầu tiên đối diện với tình huống này, tôi lại không biết phải từ chối khéo léo như thế nào, đầu tôi sắp loạn lên rồi. Vừa hay lúc này Viên Duyệt đi qua, tôi bước lên vài bước kéo lấy cậu ấy, tôi chỉ vào Viên Duyệt nói với Chu Lễ: “Em định thích cậu ấy!”

Vì lời tỏ tình bất thành lòng của tôi mà Viên Duyệt sững người một lúc, sau đó lập tức khéo léo thoát khỏi tay tôi, lịch sự nói với tôi và Chu Lễ: “Xin lỗi, mười giờ lên lớp rồi, tôi không vào muộn được.” Nói xong, cậu ta bước vội đi vào.

Còn đám nam sinh trong khoa đang đứng sững ở một bên thì nửa ngày sau mới hoàn hồn, nhao nhao ồ ào đi theo Viên Duyệt vào giảng đường. Nhìn theo bóng dáng của Viên Duyệt, vô tình thấy Vũ Đạo đang đứng bên cạnh cửa sổ giảng đường tầng trên. Anh ta đang nhìn chăm chăm vào tôi, tôi trừng mắt nhìn lại, nhưng dường như anh ta không có ý định rời đi. Tôi cụp mắt xuống, đi đến bên cạnh Chu Lễ, nhỏ giọng nói: “Em xin lỗi!”

Chu Lễ do dự một chút, sau đó xoa đầu làm rối tóc tôi như trước kia, “Em không nên ngoan ngoãn lễ phép như vậy!”

Đúng rồi, trước kia tôi tuyệt đối sẽ nhảy lên làm loạn vô lý. Dường như cậu ấy rất lưu luyến mái tóc tôi, Chu Lễ khẽ thở dài: “Mới hai tuần không gặp mà tóc em đã dài ra rồi, có lẽ em để tóc dài sẽ rất xinh.”

Cùng động tác ấy, lúc trước tôi sẽ cảm thấy rất tự nhiên, nhưng lúc này tôi lại cảm thấy cơ thể mình khẽ cứng đờ, có lẽ cậu ấy cũng cảm thấy điều đó nên bèn thu tay lại, “Anh ra ga xe lửa đây, không đợi em tan học nữa. Sắp muộn rồi, em mau đi đi.”

“Ừm, anh đi đường cẩn thận nhé!” Tôi nói xong, nhanh chóng quay người chạy biến, không dám vừa đi ngược vừa vẫy tay chào tạm biệt cậu ấy như trước kia, lần này tôi cũng không quay đầu lại, đi càng xa tôi càng cảm thấy thoải mái.

Sự xuất hiện bất ngờ của Chu Lễ khiến tôi vào học muộn, mặc dù chỉ muộn chưa đến hai phút nhưng vào giờ Vũ Đạo vẫn trịnh trọng nói tuyệt đối không cho phép đến muộn, mà giờ học này lại chỉ có một người vào muộn, chính là tôi, người đã đề ra ‘lý thuyết đến muộn’.

Sau khi ngồi xuống, Vũ Đạo vừa ghi vào giáo án vừa nói: “Vưu Dung đến muộn, bài thi thành tích trừ ba phút.” Anh ta chẳng liếc nhìn tôi, tháo cặp kính xuống, bắt đầu vào bài.

Nhớ lại lúc thi Đại học, Chu Lễ cho tôi mượn cây thước kẻ duy nhất của cậu ấy, bây giờ nhớ lại mới hiểu. Càng nghĩ càng thấy áy náy với Chu Lễ, càng thấy bức bối, nội dung bài học tôi chỉ viết chữ không nghe. Nếu tôi đã không thể tiếp nhận cậu ấy, chỉ bằng làm giống như cô gái đã từ chối Ngô Ngọc, khiến cho cậu ấy hoàn toàn từ bỏ? Việc từ chối và bỏ chạy không rõ ràng vừa rồi có lẽ đã làm cậu ấy tổn thương sâu sắc. Bây giờ có cần đuổi theo đến ga xe lửa không?

“Vưu Dung!” Vũ Đạo đột nhiên gọi tên tôi, tôi đang thất thần bèn vội vàng đứng lên. Vũ Đạo chỉ vào bên trái tấm bảng, rồi lại chỉ sang bên phải, hỏi: “Tôi giảng đến đâu rồi?”

Thấy vẻ mặt tôi mù tịt, anh ta tiếp tục nói: “Nếu tâm không ở đó, thì chỉ bằng không đến!”

“Vâng! Ba phút với năm phút cũng không khác nhau lớn lắm!” Tôi không ngồi xuống, vừa nói vừa bắt đầu thu dọn đồ dùng, sắp xếp xong mọi thứ, tôi lao thẳng về phía Vũ Đạo, anh ta đang nhìn tôi, lễ phép nói: “Em chào thầy ạ!”

Thái độ của Vũ Đạo có vẻ bất ngờ. Tôi cứ thế rời khỏi giảng đường trong ánh mắt kinh ngạc sững sờ của đám bạn học. Trước khi đóng cửa, tôi nghe thấy Vũ Đạo quay lưng lại với mình, thân nhiên hướng về đám bạn học nói: “Điện và Từ giống như nam và nữ, thân thiết không thể tách rời, nhưng xét từ một góc độ nào đó mà nói thì lại không giống. Sự thay đổi của Điện sinh ra Từ, sự thay đổi của Từ cũng sinh ra Điện, chúng sinh ra nhau. Nếu chưa học tốt môn điện từ học, thì làm sao có thể bàn đến mối quan hệ nam nữ được chứ?”

Ra khỏi khoa, tôi vội vàng gọi điện thoại cho Chu Lễ, nhưng điện thoại đã tắt máy. Vậy nên tôi gọi cho Trần Tùng, không ai bắt máy, tôi cấp bách gửi một tin nhắn. Không đến một lát, Trần Tùng gọi lại cho tôi, “Này, tiểu thư à, em không phải lên lớp sao, còn anh thì vừa đi vệ sinh ra đây, rốt cục là có chuyện gì vậy?”

Tôi kể lại chuyện cho Trần Tùng nghe, đầu bên kia im lặng một lúc, “Trách anh trước giờ không nói với em, hôm nay em mới thấy bất ngờ. Thực ra, cậu ta vẫn luôn đợi đến lúc thi đỗ Đại học này đây!”

Câu nói này của Trần Tùng khiến tôi nhớ đến lời tỏ tình hôm đó của Ngô Ngọc, Trần Tùng bắt đầu nói: “Không ngờ là cậu ta có cảm tình hơn với em, lại làm em đẩy cậu ta ra xa hơn. Em đừng đi đến ga tàu nữa, anh sẽ gọi cho nó, em cứ coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra đi. Nếu như trong lòng thấy khó chịu, thì cứ nghĩ ‘Ai bảo cậu ta thích đứa con gái kì dị như mình chứ, tự làm tự chịu đi!’”

“Ờ, anh đang an ủi em đấy hả?”

“Điện thoại mất tiền đấy, anh cúp đây!”

Mẹ kiếp, lại dám học trò này của mẹ à!

Tôi đang ăn cơm trưa trong phòng kí túc thì đám Tiểu Dư quay về. Tiểu Dư vừa vào đã nổi khùng: “Vũ Đạo uống nhầm thuốc rồi, lần đầu tiên giao bài tập về nhà, lại những mười hai bài. Đúng là không phải người mà! Chia nhau đi, mỗi người ba bài.”

“Mình không đi học, có phải không cần làm không?” Tôi định lười.

“Cậu cho rằng cậu ABC là có thể không làm việc sao?” Lời thỉnh cầu của tôi bị quản phòng Tiểu Dư từ chối.

“Tiểu Vưu phải làm bốn bài.” Giọng điệu của Giả Họa vẫn lạnh lùng như mọi khi.

“Vậy một người làm bốn bài, một đề mà hai người làm, như vậy sẽ không sai được.” Vẫn là Phạm Thái bênh tôi.

“Ngoài ra, Tiểu Vưu, nói cho cậu một tin mừng này, ở trong khoa mình, cậu đã từ ‘một chân đạp hai thuyền’ lên trình thành ‘cô gái không có phẩm hạnh thích đùa bốn chàng trai thuần khiết!’”

“Danh tiếng của tôi, ôi!” Tôi đau khổ ôm đầu.

“Vốn dĩ cũng không tốt rồi, chắc hẳn là ảnh hưởng không lớn lắm đâu.” Tiểu Dư nói mà mặt không biến sắc.

“Mặc dù danh tiếng của mình không được tốt cho lắm, nhưng cũng không tệ hơn được nữa chứ!” Tôi mặt mày đau khổ, vội vàng hỏi Tiểu Dư: “Cậu nói Viên Duyệt liệu có vì việc này mà cũng hiểu lầm mình, rồi mới không đón nhận tình cảm của mình không?”

“Dù cậu ta không hiểu lầm cậu, có lẽ cũng rất khó để tiếp nhận tâm ý của cậu, thực ra là vì cậu quá... khoác lác.”

Hai mắt tôi tối đen. ...

Buổi chiều, ba nữ sinh của ký túc (toàn khoa tổng cộng nhiều nữ sinh như vậy cơ mà) tụ tập lại bàn luận về tiết mục ngày Trung thu. Vì lần này ba khoa lớn Toán Lý Hóa chúng tôi cùng tổ chức liên hoan, vậy nên Vũ Đạo nói nữ sinh bọn tôi phải biểu diễn hai tiết mục. Đối với hoạt động của khoa, lần đầu tiên tôi hăng hái như vậy, đầu tiên tôi nhiệt tình đề nghị chơi trò ‘ba người nửa câu’, nhưng lại không có nữ sinh nào hưởng ứng, kết quả cuối cùng, bọn họ nói tôi có thể chọn thoại độc tấu hoặc đối đáp Thiên Tân. Nhưng ‘ba người nửa câu’ phải có thêm ba cô gái nữa cùng tôi biểu diễn, trừ khi là bọn

họn chết, không phải, chết cũng không được!

(Trò chơi ‘ba người nửa câu’: là 1 hình thức biểu diễn dân gian truyền thống của TQ. 3 người đầu nói 1 câu rất dài, còn người thứ 4 chỉ nói nửa câu hai chữ, là 1 hình thức mang tính chọc cười)

Cuối cùng, tôi đưa ra đề nghị biểu diễn bài ca trống thất truyền của Thiên Tân, mọi người vừa nghe thấy hai chữ ‘thất truyền’ thì tai dựng hết lên. Ai cũng bảo tôi diễn luôn và ngay, nể tình bọn họ đang háo hức mong chờ nên tôi hát, thay tạm gỗ trống bằng đập bàn. Sau bài diễn, tôi phát hiện mặt mũi mọi người xanh lét, cái thái độ như muốn nói ‘nổi nhục của khoa’ và ‘đáng lẽ ra nên thất truyền từ sớm’!! Chẳng lẽ sở thích của tôi thật sự rất khác thường sao? Lúc bố và mẹ cãi nhau, mẹ thường hay hát, mà mỗi khi hát xong, bố tôi thường chủ động nhận sai, vì sao mấy cô nàng này lại không biết thưởng thức nghệ thuật như vậy nhỉ?

(Bố Vu Dưng: Các cháu đã hiểu nổi khổ của chú chưa? Đòi lại là các cháu, các cháu có thể không thỏa hiệp và đầu hàng sao?)

Nữ sinh các khoa vội vàng gật đầu: Bọn cháu hiểu! Thần kinh của bọn cháu sức dẻo dai rất có hạn mà chú! Rõng sinh rõng, phượng sinh phượng, mặc dù chú không quản được mẹ của Vu Dưng, nhưng chú vẫn nên cố gắng quản tốt Vu Dưng, đừng để cậu ấy ra ngoài nhiều dân.)

Cuối cùng, trải qua thảo luận, mọi người chọn tiết mục độc tấu violin của Phạm Thái; Lưu Phần, một nữ sinh khác trong khoa biểu diễn ảo thuật, màn ảo biến hóa. Vì tiết mục này không mấy mới mẻ nên tôi đã đề nghị đổi thành ‘thỏ nhảy qua vòng lửa’, sau cùng tôi bị đoạt mất quyền phát ngôn! Thực ra tôi cảm thấy tiết mục của bọn họ không có gì mới mẻ như của mình, cũng không kích thích, nhưng mọi người lại nói tiết mục của tôi quá mới mẻ, quá kích thích, vậy nên không thể thông qua. Aiz, thiên tài luôn có ít người hiểu. ...

Buổi tối, khổ não làm bốn bài tập kia, tóc trên đầu cũng sắp bị tôi nhổ sạch mà vẫn chưa nghĩ được lối ra, tôi thật sự ABC* sao? Chẳng lẽ thực sự giống như Vũ Đạo nói, giải quyết không xong mối quan hệ giữa nam và nữ là vì tôi học không tốt môn Điện tử học sao? Tôi thề, để giải quyết tốt mối quan hệ giữa nam và nữ, tôi nhất định phải cố gắng học tốt môn Điện tử học! Phải vui đầu khổ học. ...

(ABC: viết tắt của câu: A, đồ ngu! Được bạn nhỏ Dưng sáng tác ra htrc)

(Ôi, cô gái đáng thương bị Vũ Đạo che mắt!!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lần đầu tự học.

Thứ bảy, chín giờ tôi dậy đến lớp tự học. Có lẽ rất nhiều tân sinh mới nhập học đều học tập hăng hái tích cực nên còn rất ít chỗ trống trong tòa nhà chính. Không lâu sau, nhìn thấy một chỗ trống, đáng tiếc là nam sinh bên cạnh xấu quá, xem xét đến tính tích cực của lần đầu đi học, tôi kiên quyết bỏ qua. Sau khi chạy lên bốn năm tầng, cuối cùng tôi cũng tìm được một chỗ ngồi, nhưng ngồi xuống không được lâu, tôi mới phát hiện vị lão huynh ngồi bên cạnh thực ra lại rất ‘trẻ trung rau mùi’. Nhưng tôi không nhần tâm từ bỏ chỗ ngồi không để gì có được này, có điều xuất phát từ bản năng sinh tồn của con người, sau cùng tôi cũng lằng lằng lơ lửng ra khỏi giảng đường. Tôi thăm bệch phục những người khác trong giảng đường, chẳng lẽ bọn họ đều bị viêm xoang cả rồi sao?

Đúng lúc mà tôi tìm kiếm đến mức nản chí, đi qua nhà vệ sinh, tôi đụng trúng Lý Băng đang đi ra, vẻ mặt rất hường thụ, còn cảm khái nói: “Nhà vệ sinh của Đại học đúng là thích!”

Tôi không nhịn được liền hỏi cậu ấy: “Có gì hay vậy?”

“Nhà vệ sinh có móc treo, lúc ngồi trong đó không cần phải đội cặp lên, hơn nữa cũng không phải cậu ‘đi’ bên trên, bên dưới có heo ăn nữa!” Nhìn vẻ mặt thích chí của cậu ta, tôi chỉ cảm thấy toàn thân rét run. Tôi thăm nghĩ, nhân tài như thế này vẫn chưa được vinh danh trên bảng Phong Thần, đứa con gái như mình tài đức gì ảm bị đứng đầu bảng chứ? Đột nhiên nhớ ra, với một vị thần như thế này thì mấy bài tập kia chắc chắn không làm khó được anh ta!

“Cậu viết xong bài tập Điện tử học chưa?”

“Rồi.”

Tôi mừng hóm, vội vàng bước đến nhìn nột, “Nói đơn giản xem cậu dùng định luật với công thức gì vậy? Cho chút gợi ý đi!”

Cậu ta ngẩng đầu nghĩ ngợi, “Viết lâu lắm rồi nên không nhớ nữa!”

Bài tập hôm qua mới cho mà cậu kia?

“Quan trọng là đơn giản quá, lúc về vừa ăn trưa đã viết xong rồi, sau đó ngủ trưa dậy thì quên luôn!”

Đơn giản quá sao? Mình trọng thương rồi!!!

“Có điều có thể cho cậu chút gợi ý!”

Hả, loanh quanh luẩn quẩn rồi cũng nghe thấy Lý Băng tiếp tục nói: “Cậu cũng có thể viết lúc ăn trưa, như vậy sẽ tương đối có linh cảm!”

Nói xong, vị thần đó cười mây bay đi mất hút khỏi tầm nhìn của tôi.

Đau khổ chưa! Sao cùng là người mà khoảng cách lại lớn đến vậy chứ! Không được, tôi nhất định phải cố gắng học hành, nhất quyết phải đi tìm chỗ bằng được. Tôi tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng tìm được một chỗ ngồi bên cạnh một đôi tình nhân. Lúc ngồi xuống, cô gái kia đáp lại bằng một khuôn mặt không hài lòng, khó chịu vì tôi ngồi cạnh bạn trai của cô ấy. Xời, cũng chẳng phải là tôi ngồi giữa hai người nhé!

Hai người đó anh anh em em, trong mắt không còn nhìn thấy ai, tôi vốn dĩ đã không làm được bài, bây giờ cả đầu nóng ran, lại thêm việc cô gái kia cứ một lúc lại trừng mắt liếc xéo qua. Cuối cùng tôi sốt ruột, đặt bút xuống, chống cằm âu yếm nhìn bạn trai cô ta, tôi chăm chú nhìn cậu ta, thay đổi rất nhiều thái độ. Ô, lông tơ trên cánh tay cậu ta sao lại dựng cả lên vậy nè? Lúc tôi đổi một thái độ đa tình khác, hai người đó đã thu đồ đạc rồi đi. Ha! Tác chiến thành công, còn chưa đắc ý được hai phút thì đã thấy một thầy giáo bước vào, viết lên bảng hai chữ lớn ‘Có Họa!’. Á, tôi không cam tâm bước ra khỏi giảng đường.

Tôi thất thế ra khỏi tòa nhà chính, ngồi xuống đắm mình trong ánh mặt trời trước bức tượng thủ tướng Chu phía trước tòa nhà, chẳng bao lâu đã cảm thấy ánh nắng trước mặt bị người ta che mất, tôi mở mắt nhìn, là Vũ Đạo!

“Đợi tôi sao?”

“Có thể sao? Đừng quấy rầy cuộc hẹn của tôi!” Tôi nhìn thấy anh ta thì cục tức ở đâu ập đến.

Vũ Đạo nhìn xung quanh tôi, hỏi: “Anh trai em đâu?”

Tôi ngẩng đầu chỉ chỉ vào bức tượng điêu khắc của thủ tướng Chu.

“Bức tượng đáng thương, tôi rất thông cảm vì ngài không có chân!” Vũ Đạo nói với bức tượng thủ tướng với sự thông cảm vô hạn, ngay sau đó ngồi xuống cạnh tôi.

Anh... tôi đang định vắng ra mấy từ khó chịu thì đột nhiên đầu chợt lóe sáng, tôi nhớ ra đám bài tập kia là do anh ta giao, thế này không phải ‘trời đang nắn hạc lại gặp cơn mưa rào’, bà cô già cuối cùng cũng lấy được chồng sao? Thái độ có chút tức giận của tôi lập tức đổi thành một nụ cười nịnh nọt trong nháy mắt, có lẽ do thay đổi quá chóng nhoáng nên Vũ Đạo bị giật mình đứng phắt dậy, “Không nói với em nữa, tôi đi đây, em cứ từ từ mà hẹn hò, thái độ của em đúng là khủng bố quá đi mất!”

Mẹ nó chứ, hiếm lắm tôi mới ‘bán nụ cười cầu đề’ mà anh ta lại không chịu thua, thái độ của tôi lại chuyển thành giận dữ. Có điều nghĩ đến bốn bài tập kia, tôi lại nín nhịn, tôi dùng cái giọng nũng nịu không gì sánh được hét lên: “Thầy Võ, thầy đừng vội đi mà!”

Trong chốc lát, Vũ Đạo đã nhanh chóng lùi xa hơn ba mét.

“Vưu Dung, em vẫn nên đến chỗ bác sĩ Trương đi!” Nói xong, anh ta định chạy biến đi.

Tôi đứng bật dậy, lôi kéo Vũ Đạo, tức giận nói: “Bài về nhà khó quá, thầy cho chút gợi ý đi mà!”

“Ra là việc này, em phải nói sớm chứ.” Thái độ của anh ta cuối cùng cũng thoải mái hơn, cứ như từ nguy hiểm ra được nơi an toàn, giọng anh ta cũng thay đổi, “Không nói cho em biết!”

“Em đóng học phí rồi, thầy phải có trách nhiệm chứ!”

“Em không lên lớp thì sẽ không làm được, tôi không chịu trách nhiệm!”

“Em không lên lớp, là có lý do chính đáng mà!”

“Có lý do chính đáng gì nào?”

“Tìm đối tượng!” Vũ Đạo quay người định đi, nhưng áo anh ta đã bị tôi liều mình túm lấy. Cái gì chứ, vào Đại học chẳng lẽ không phải là để tìm một đối tượng, rồi tiện thể học hành cho tốt sao? Lúc đầu mẹ cũng dặn mình như thế mà... .

Nhìn thấy áo sập bị kéo đến xộc xệch, Vũ Đạo đau lòng nói: “Này, áo Versace của tôi đấy!!”

“Ai quan tâm chứ!”

“Thế này đi, đêm hội tối trung thu em biểu diễn một tiết mục thì tôi sẽ phụ đạo cho em làm xong mấy bài này.”

“Được, thầy phụ đạo cho em trước đi.” Dù sao anh giúp tôi làm mấy bài tập này trước, đến lúc đó tôi cứ nói tiết mục của tôi không được mấy cô bạn trong khoa thông qua là xong, ha!

Ai ngờ khoe miệng tôi vừa hơi khê cười thì đã nghe thấy Vũ Đạo nói: “Tiết mục của em không phụ thuộc vào quyết định của nữ sinh trong khoa, được tôi thông qua là được rồi. Hôm nay về suy nghĩ cẩn thận đi, ngày mai báo cáo với tôi!”

Nói xong, Vũ Đạo cũng ngồi xuống cầu thang, nhanh chóng giải thích rõ ràng mấy bài tập kia cho tôi. Vừa giảng xong bài, tôi cảm khái nói: “Sau này thầy đừng giao mấy bài tập quá đơn giản như thế này nữa, bài tập quan trọng ở phần rút gọn! Cứ cho một bài khó là đủ rồi!”

Ha... tôi thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị, Vũ Đạo hô lên đằng sau: “Ngày mai mười giờ khoa duyệt tiết mục nhé.”

Lúc đến tầng dưới kí túc xá, nhìn thấy Viên Duyệt đang định đi ra, ánh mắt chúng tôi giao nhau, tôi tìm tìm cười đi đến chỗ cậu ta nhưng đột nhiên lại thấy Viên Duyệt quay người, đi vào kí túc. Việc này vừa hay bị Tiểu Dư đi xuống tầng lấy nước nhìn thấy, cô ấy vỗ vai tôi nói: “Cậu ta hình như bị lời tỏ tình của cậu dọa chết khiếp rồi.” Tiểu Dư chia một bình nước nóng trong tay cho tôi.

“Xời, cậu ấy chỉ xấu hổ thôi mà.” Mặc dù miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng tôi cũng khó chịu vô cùng, “Đúng rồi, vụ CS sao rồi hả?”

“Chiều hôm nay, cậu đi đến kí túc của cậu bạn đồng hương với mình, cậu chơi trên máy tính của cậu ta là có thể vào được máy chủ của bọn họ.”

“Tiểu Dư, cậu tốt quá! Mình không biết phải báo đáp cậu như thế nào đây!” Tôi kích động nói, liền thấy Tiểu Dư đưa nốt cho tôi bình nước nóng còn lại trong tay, nói: “Cứ báo đáp mình như thế này là được rồi.” Nói xong, cô ấy đi lên tầng.

Buổi trưa, đặc ý show với mấy cô bạn cùng phòng chỗ bài tập được phân công, ai ngờ đầu bọn nó đồng loạt nghi ngờ: “Hỏi ai ra đấy?”

Aizz!! Nhìn tôi giống một đứa ngu ngốc không làm nổi bài tập sao?

“Gặp được Vũ Đạo, hỏi anh ta ra đấy.”

“Không tồi nhì, cũng thông minh đấy.” Tiểu Dư ôm lấy cổ tôi.

“Đây là đáp án mà người ta bán thân xin được, mấy cậu phải biết trân trọng đấy!”

“Bán thân?” Giả Họa cuối cùng cũng lộ ra cảm xúc.

“Ừm, đổi bằng điều kiện Vũ Đạo bắt tôi biểu diễn một tiết mục trong đêm hội Trung thu.”

Mặt mày ba đứa Tiểu Dư biến sắc. Ngay sau đó nghe Giả Họa nhỏ giọng nói câu “Vũ Đạo mạo hiểm làm liều rồi!” rồi đi ra ngoài. Tiểu Dư nằm lên giường, thờ dài.

“Mình lại phải lo cho nước cho dân một phen rồi.”

Phạm Thái sợ hãi liếc một cái rồi vội vàng vùi đầu vào cơm trưa.

Ba giờ hơn đi đến kí túc xá nam đánh CS, tâm trạng rất tốt, tôi còn mua cho ông chú ở phòng thường trực một túi đậu phộng. Bạn đồng hương của Tiểu Dư vô cùng nhiệt tình, trận đầu tiên, tôi đã may mắn được cùng đội làm khủng bố với Viên Duyệt. Đây là lần đầu tiên tôi đi tấn công, tôi cảm thấy tốt nhất vẫn nên thận trọng dùng dao, chạy nhanh, trốn cũng thuận tiện. (Sau này tôi mới biết, đây là phương pháp tương đối kiểu căng mà chỉ cao nhân mới dùng.)

Tôi vẫn luôn đi theo Viên Duyệt, đột nhiên bọn tôi đụng phải cảnh sát, một đám người xông đến phía trước, tôi lùi lại phía sau, thấy trong người Viên Duyệt có mấy cây súng, tôi kích động xông qua. Ế? Phịch, tôi chỉ thấy Viên Duyệt ngã xuống trước mặt mình... Tôi đâm cậu ấy chết rồi!!! Đương nhiên, tôi cũng nhanh chóng trở thành viên than tổ ong! (ý là bị bắn lỗ chỗ, người dịch chú thích) Tôi đã rút ra được bài học trong thất bại, tôi chính nghĩa quá, vẫn hợp làm cảnh sát hơn. Mặt khác, dùng dao giết người thật ra không nhân đạo chút nào, tôi quyết định đổi sang súng, như thế nếu như có giết nhầm Viên Duyệt lần nữa thì cậu ấy chết cũng sẽ vui vẻ hơn. Tôi thương cậu ấy lắm... (Thương thì đừng theo đuổi thằng nhỏ nữa!)

Trận thứ hai, tôi gia nhập vào đội cảnh sát, không ngờ Viên Duyệt cũng tham gia vào đội này. (Màn hình chuyển sang cảnh kết thúc trận lúc này: Viên Duyệt giận dữ nói: “Mẹ nó chứ, vừa rồi làm cướp, sắp xong rồi mà tự nhiên lại bị một thằng cùng tổ phía sau xông lên đâm mình chết! Nẫu ruột, không làm cướp nữa! Đừng để mình gặp lại thằng đấy, gặp lại, mình cho quả lựu đạn giải quyết nó luôn!”)

Trong quá trình cảnh sát giải cứu con tin, tôi luôn giữ khoảng cách bám theo cậu ấy. Ai ngờ đầu bọn khủng bố xuất hiện, tôi thấy Viên Duyệt gặp nguy hiểm, trong mưa bom bão đạn, trong lòng lo lắng nên tôi lại xông qua đó. Đối mặt với trận bão đạn của kẻ thù, mặc dù tôi đã thành công tiêu diệt vài tên địch nhưng lại bất cẩn tiêu diệt luôn cả Viên Duyệt. Aizz, quan tâm quá nên thành loạn, sau này vì sự an toàn của Viên Duyệt, tôi nên hi sinh mình một chút, cứ ở xa xa lạnh lẽo quan tâm cậu ấy là được rồi, (từ sớm đã làm vậy thì đâu có việc gì!) đừng chăm chăm nhìn vào cậu ấy, trước hết cứ tiêu diệt đám người xấu rồi tôi lại cùng cậu ấy sống cuộc sống hạnh phúc. (Tiêu diệt kẻ xấu rồi, chỉ cần cô không chết thì cậu ta cũng chẳng hạnh phúc gì đâu!)

(Màn hình chuyển cảnh: Viên Duyệt nằm chết dưới đất: Mẹ nhà nó chứ, thằng kia nó có thù với mình à? Sao nó lại cũng thành cảnh sát thế này? Mình phải bảo quản lý mạng tất chế độ ngộ thương* mới được, nếu không thì khỏi chơi luôn, chơi với thằng đàn như thế thì chỉ có thể, mẹ kiếp, làm con tin

thôi!)

(*Ngộ thương: vô ý gây tổn thương cho người khác)

Có lẽ quản lý mạng xét thấy hai lần trải nghiệm của Viên Duyệt quá sức thâm thúy nên đã thông qua kiến nghị của cậu ta.

Trận thứ ba lại bắt đầu, lần này tôi ngoan rồi, tôi đi theo sát phía sau mọi người, lúc gặp tình trạng chiến đấu, tôi lập tức trốn vào hầm trú ẩn gần nhất, hỗ trợ tinh thần cho Viên Duyệt, đúng lúc lại chặn mất tuyến đường trú ẩn của Viên Duyệt. Trong thời gian dài phơi mình trong hỏa lực của kẻ thù, cậu ấy lại nằm xuống đầu tiên! (Trước khi chết, Viên Duyệt đã click vào nhân vật của Vu Duyệt: Thằng này đúng là rất vênh váo, lần nào cũng không đổi tên, tao nhớ mặt cái thằng ngu này rồi! Có mày thì tao hết đường chơi! Nẫu ruột... chẳng bằng đi về làm bài tập cho rồi!)

Bạn đồng hương của Tiểu Dư vội vàng tiến tới, cậu ta rung rung nói: “Sau này cậu đừng đến chơi nữa, cậu nam sinh bị cậu thích ấy, đúng là rất đáng thương!”

Tôi ủ oải quay về phòng, xem ra khả năng tiếp xúc với Viên Duyệt từ trong game, rồi cùng cậu ấy tiếp tục phát triển tình cảm không được lớn cho lắm (Căn bản là không có khả năng!) Mù mờ mấy game như thế này là không được, tôi quyết định sẽ mua máy tính!

(Nếu như lãnh đạo nhà trường biết mọi người bị Vu Duyệt ép đến mức không thể chơi game, chỉ có thể học hành thì tám mươi phần trăm sẽ cổ vũ Vu Duyệt cố gắng chơi game hàng ngày, để cải thiện thành tích học tập của sinh viên!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khó Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chuẩn bị tiết mục

Sáng chủ nhật, tôi bắt đầu đi đến văn phòng khoa tìm Vũ Đạo chịu hình. Hết cách rồi, cuộc sống giống như miếng sandwich, một miếng rau một miếng thịt một miếng phô mai, chứ không thể hoàn toàn là thịt được.

Mười giờ năm phút tôi mới đến cửa phòng khoa, từ xa xa đã nhìn thấy Vũ Đạo đang đợi, tôi miễn cưỡng lết tới đó. Vũ Đạo kéo cái đĩa không tình nguyện tôi đẩy vào văn phòng khoa, vừa đi vừa nói: “Em đã mưu sát tôi năm phút, tôi nhớ rồi đấy, sau này trả lại cho tôi.”

Bước vào giảng đường, Vũ Đạo tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống, sau đó nói: “Bắt đầu báo cáo diễn xuất thôi!”

“Vậy em báo cáo tiết mục đơn nhé!”

Xời, chẳng qua chỉ biết nhiều hơn tôi mấy bài tập thôi mà, nếu như đổi lại là tôi ra đề thì tôi cũng biết đáp án, anh kéo cái gì chứ, hừm... Trong lòng mặc dù nói vậy nhưng ngoài miệng vẫn thành thật báo cáo: “Tiết mục thứ nhất, bài trống thất truyền của Thiên Tân.”

Tôi uống một ngụm nước cho nhuận họng, lấy ra một cây gậy nhỏ chuẩn bị từ sau thắt lưng, tôi phân tích nguyên nhân thất bại của lần trước chủ yếu là do gậy gỗ không tốt. Tôi chuẩn bị tốt tư thế, tăng hăng một tiếng. Vũ Đạo thấy tôi nở mồm như vậy thì gật gật đầu, hình như rất hài lòng. Sau đó, tôi bắt đầu phát huy võ công nhuần nhuyễn tế bào nghệ thuật được thừa hưởng từ mẹ, có điều kì lạ là, mặt mày Vũ Đạo lại dần dần từ thư thái tự nhiên, biến thành nhăn nhúm một đồng. Chưa hát được mấy câu thì Vũ Đạo đã hơi cúi đầu xuống, yếu ớt vẫy tay nói, “Này, chúng ta đổi sang chỗ khác đi, em hát tan nát cõi lòng như vậy, không biết người ta có cho rằng tôi đang làm điều xằng bậy với em không nữa!”

Tôi nhìn nhìn cây gậy gỗ trong tay, chẳng lẽ vấn đề không phải tại cây gậy sao? Xem ra phải mang theo trống rồi. Vũ Đạo và tôi đi ra khỏi toàn nhà khoa, hướng về phía hồ. Vũ Đạo vừa đi vừa hỏi tôi: “Sự can đảm thường ngày của em có phải đều nhờ hát cái bài trống mạnh mẽ này mà có không?”

Tôi thật sự muốn đập cái gậy này vào đầu anh ta. Một lúc sau, Vũ Đạo chọn một nơi ít người qua lại rồi ngồi xuống, nói: “Tiếp tục tiết mục đơn đi.”

“Ừm.” Tôi lại rút cây gậy gỗ từ sau thắt lưng ra, nói: “Tiết mục thứ hai, bài trống thất truyền Thiên Tân hai!”

“Dừng!” Vũ Đạo vội vàng giơ tay ngăn lại, “Bài này với bài đầu không phải giống nhau sao?”

“Không hẳn là giống, đây là bài trống hai, là một khúc khác.” Tôi vừa giải thích vừa nhét cây gậy vào sau thắt lưng. Vũ Đạo bắt đầu nói: “Bỏ qua tiết mục hai, next đi!”

Vừa dứt lời, tôi lại đưa tay rút gậy ra, Vũ Đạo cuống lòi giữ tôi lại: “Chẳng lẽ tiết mục thứ ba là bài trống thất truyền Thiên Tân ba?”

“Đúng vậy!”

Vũ Đạo thiếu chút nữa thì hôn mê ngã xuống hồ, anh ta nói, giọng có chút đau lòng: “May mà em còn làm một tiết mục đơn... em đừng làm hồng nghệ

thuật truyền thống nữa.”

“Em đang phát triển nghệ thuật truyền thống mà.”

“Mất đi một người như em, tất có người kế tiếp, không cần em phát triển đâu.” Vũ Đạo nói thái độ khinh khỉnh, rồi nhớ ra chuyện gì đó, anh ta tiếp tục nói: “Có phải em đang làm qua loa cho có lệ với tôi không đấy?”

“Đâu có, em vẫn coi thầy là mục tiêu để em cố gắng học hành mà, em cực kỳ tôn sùng thầy đấy. Câu hỏi ngày đầu lên lớp của thầy, câu thứ nhất với câu thứ hai ba không phải cũng giống nhau đó sao, em thế này vẫn đỡ hơn thầy mà, bài ca vẫn còn vài chỗ khác nhau!” Tôi nghiêm túc trả lời.

“Em đúng là học sinh ngoan của tôi.” Vũ Đạo tỏ vẻ hối hận như kiểu ‘gieo nhân nào gặt quả nấy’, “Tôi nói này ‘không cho thầy biết’...”

“Đừng gọi em là ‘không cho thầy biết’, em tên là Vu Dung!”

(Chú thích người dịch: Ở chương 2, khi VD hỏi tên VD, bạn này đã nói câu ‘Không cho thầy biết’ nên VD coi đây là tên VD luôn)

“Nhưng lần đầu tôi gặp em, lúc tôi hỏi em tên gì, rõ ràng em nói với tôi là, em tên là ‘Không cho thầy biết’ mà!”

“Không nói linh tinh với thầy nữa! Thật ra ấy, em suy nghĩ rồi, lí do tại sao bài trống này của em không được thông qua, là bởi vì em không mang theo trống, không phải thầy cũng là một tay trống sao? Sao không cho em mượn trống dùng một lúc đi.”

Cả người Vũ Đạo run bắn, sau đó nói cho có lệ: “Tiết mục này thôi bỏ qua. Em nghĩ cái khác đi.”

“Em chỉ biết một bài này thôi!” Có thích không đây, không thích thì khỏi đi!

Vũ Đạo đột nhiên đâm tay trái vào tay phải của mình, giống như chợt nghĩ ra điều gì đó, “Suýt nữa thì quên, lần này chương trình Trung thu hình như có một giải thưởng cho tiết mục đặc biệt, phần thưởng hình như là...”

“Là gì cơ?” Có phần thưởng là có động lực rồi...

“Hình như là máy vi tính gì đó thì phải.”

A... đúng là máy vi tính mà tôi đang muốn mua!! Không được, nhiệm vụ quan trọng như vậy, nhất định phải mời mẹ ra tay. Tôi vội vàng nói với Vũ Đạo: “Thầy đợi chút để em đi gọi cuộc điện thoại đã, để xem nhà em còn có tiết mục gia truyền nào không!” Lúc đưa tay lấy di động ra, nhìn thấy nụ cười thần nhiên của Vũ Đạo, đột nhiên tôi có dự cảm không được tốt, hình như mình trúng bẫy thì phải.

“Mẹ à, hôm nay con muốn về nhà.”

“Lại làm sao vậy? Không phải mẹ đã phái bao nhiêu người đến an ủi con rồi sao.”

“Không phải, con muốn thừa hưởng chút tuyệt học của gia đình ta từ mẹ.”

“Con không có cái thiên phú ấy đâu.”

“Nhưng mà thầy giáo không cho con ra khỏi chương trình.”

“Gọi thầy giáo của con ra đây, tân sinh viên cũng có đến mấy nghìn đứa, dựa vào cái gì mà không cho con ta ra khỏi chương trình, để mẹ nói chuyện với thầy con một chút.” (Khẩu khí cực kỳ ngang tàng.)

“Được... của thầy này.” Tôi đưa di động cho Vũ Đạo, ha, cuối cùng mẹ cũng bị tôi nói cho một vỏ rồi.

“Hừm!? Thầy giáo luyện chạy cự li dài sao, đi đến đúng là nhanh thật đấy... Vu Dung nhà tôi chắc chắn đã làm phiền thầy rất nhiều rồi” (Giọng nói khách sáo thân thiết)

Trời ơi... giọng của mẹ thay đổi còn nhanh hơn cả quạt điện.

“Cháu chào bác!”

“Gọi mẹ là được rồi!”

Vũ Đạo sững người, liền sau đó lập tức cười nói, “Vâng ạ!”

“Đúng rồi, phiền thầy cho tôi hỏi thăm chuyện này, cuối cùng là đứa nào đầu tiên gọi Vu Dung nhà tôi là ‘ngực to’ vậy? Tôi xem xem nó có xứng với con gái tôi không.” Không đợi Vũ Đạo trả lời, tôi xông lên hét vào điện thoại: “Mẹ hỏi ngay việc chính cho con!!”

“À, thế chương trình kia là thế nào? Dựa vào cái gì mà bắt bọn tôi phải lên diễn?” (Đột nhiên giọng điệu lại trở nên vô cùng ngang tàng.)

“Chương trình đêm hội trung thu của trường, tiết mục được giải sẽ có quà.” Vũ Đạo nhả nhận đáp.

“Vậy cơ à, chúng tôi nhất định tích cực hưởng ứng hoạt động của nhà trường. (Đột nhiên cực kỳ niềm nở) Thầy à, có cơ hội thì đến nhà tôi ăn cơm nhé.”

“Vâng, nhất định là thế.”

“Kêu Vu Dung nghe điện đi.”

Vũ Đạo đưa điện thoại lại cho tôi, tôi liền nghe thấy mẹ nói: “Mau về đây, có phần thưởng đấy, không có thiên phú cũng phải học! Tút... tut...” Điện thoại đã bị mẹ tôi ngắt mất rồi.

“Cuối cùng mẹ chúng ta nói gì vậy?” Vũ Đạo cười tùm tùm hỏi khiến tôi chỉ muốn đập anh ta một trận.

“Không cho phép thầy gọi mẹ tôi như vậy! Tôi đi về chuẩn bị tiết mục đấy, tuần tới sẽ đến báo cáo!”

“Vậy còn chuyện mẹ chúng ta bảo tôi về ăn cơm thì sao?” Tôi không để ý đến lời lẽ của Vũ Đạo, đi trước đã.

Vội vàng chạy về nhà, gặp được bác Trương ở trước cửa, tôi chào, bác Trương vừa thấy tôi thì cười, lộ ra mấy cái răng thưa, bà ôn tồn nói: “Nhìn xem đứa nhỏ này càng ngày càng xinh đẹp này, càng lớn càng giống Triệu Bản Sơn rồi!”

Bà ơi tiêu chuẩn xinh đẹp của bà có phải có chút... sau này tốt nhất bà đừng khen cháu nữa, cháu sẽ bị kích động đấy!

Vừa bước vào nhà đã thấy mẹ đang gõ trống, nghe kĩ thì cũng không có gì khác biệt so với bài mà tôi biểu diễn. Lúc này bố tôi cũng vừa đi mua rau về, ông liếc nhìn hai mẹ con tôi một cái, rau vẫn còn chưa kịp mang vào nhà bếp thì đã bị ném xuống đất, ông căng thẳng nói: “Hình như tôi quên mua trứng rồi.” Sau đó lập tức ra khỏi cửa, tốc độ bỏ đi cứ như là muốn tránh động đất cấp năm vậy.

Mẹ bảo tôi hát bài trống một lần, bà nói tôi hát vẫn còn tạm chấp nhận được, có điều vẫn chưa học được vài phần phong thái của bà, vậy nên cảm giác thiếu mất linh hồn. Cũng phải, mẹ hát không những có thể ép bố, một người tốt bụng như thế đi theo điều ác như trôi trong dòng nước, mà còn có thể tiêu diệt chuột và côn trùng trong phạm vi lớn, trình độ của con cùng lắm cũng chỉ là hù dọa đám bạn học và bạn bè thôi. Nhớ lại năm đó khi tôi còn rất nhỏ, ngày đầu tiên dọn đến nhà mới, một màn trống của mẹ đã khiến tôi được thưởng thức cảnh gián chuột khắp nhà chuyển đi cực kỳ rầm rộ. Từ ngày đó trở đi, con thần phục mẹ vô cùng mẹ à! Có điều nghĩ lại thì đến sinh vật như Tiểu Cường (con gián, người dịch chú thích) còn không thể chịu đựng được sóng siêu âm của mẹ, thì tôi và bố là ‘iron man’ mạnh mẽ như thế nào chứ!

Chẳng bao lâu, bố tôi ló đầu vào nhà, ông vội vàng khuyên mẹ con tôi làm cơm trước đã, ăn cơm xong rồi tiếp tục thảo luận. Sau bữa ăn, mẹ tôi lại đề nghị để tôi hát cùng với Vũ Đạo, tôi bất mãn nói: “Ý kiến này không mới mẻ lắm! Con cam đoan là không giật được giải! Không giật được giải thì chẳng bằng không biểu diễn nữa!”

“Được, vậy con nhảy vòng lửa đi, màn này mới đấy!”

Chúng tôi đúng là mẹ con rồi! Có điều mẹ đạo hạnh cao hơn tôi, tôi cùng lắm chỉ đề nghị cho thỏ nhảy qua vòng lửa, còn mẹ thì bảo tôi nhảy! Đột nhiên liếc thấy con chó đang nhắm mắt ngủ trong góc nhà, (Bây giờ ở nhà tôi, tên của chó chỉ gọi là chó, lúc còn nhỏ thì gọi là chó con, đợi lúc nó già sẽ đổi thành chó già.) mắt tôi vừa lóe lên về thăm lam thì con chó đột nhiên bừng tỉnh từ trong cơn mơ, dựa vào trực giác của mình, nó chạy trốn mất dạng. (Chó: Sống chung với hai mẹ con như vậy, không có chút bản năng và lực quan sát nhanh nhạy thì không sống nổi đâu!)

“Con nhìn con đi, đúng là không biết nghe lời, giống như bố con vậy! Nếu như con muốn giống mẹ, vậy thì đứng ngâm thơ đi, bốn câu sai ba câu, như vậy cũng có thể giành giải đấy!” Mẹ chỉ chiết nửa ngày, cuối cùng dần mất kiên nhẫn với đứa con gái không có tài nghệ này.

“Con không giống bố, chẳng lẽ giống người qua đường Giáp sao?” Tôi cũng có chút chán nản.

Bố ngồi xem báo trên sofa thích thú mỉm cười với tôi, nói phụ họa: “Đúng, không giống tôi thì giống ai? Con gái ngoan!”

Lời nói vừa dứt, tôi cũng cười lại với bố, tiếp tục nói: “Con không giống người qua đường Giáp, mà giống người qua đường Ất!”

Tờ báo trong tay bố rơi xuống đất, ông vừa từ từ nhặt nó lên vừa nói: “Mẹ con hai người tiếp tục bàn bạc đi. Làm ơn đừng để ý đến tôi.” (Chuyện của hai mẹ con họ tôi ngàn lần không thể tham gia, không cẩn thận sẽ bị ngộ thương. Các bạn học ạ, bác không xứng đáng với lòng tin của các cháu rồi, mặc dù các cháu hiểu bác không quản nỗi mẹ của Vu Dung, nhưng thực sự là cả Vu Dung bác cũng không quản nỗi rồi!)

Bố tôi dựng tờ báo lên, dần dần, cả khuôn mặt ông bị che lại phía sau tờ báo.

Nghiên cứu cả một buổi tối, những tiết mục của đoàn xiếc gần như chúng tôi đã nghĩ đến một lượt, mẹ tôi thậm chí còn muốn tôi diễn tiểu phẩm, nhưng mới nghĩ đến bác Trương và Triệu Bản Sơn, có chết tôi cũng không chịu diễn. Ngay cả chương trình ‘May mắn 52’* mẹ tôi cũng không bỏ qua, aiz. Trước khi ngủ cuối cùng mẹ cũng hoàn thành cho tôi một tiết mục mà bà đã từng biểu diễn trước đó. Mặc dù tôi vẫn rất không hài lòng, nhưng một đứa không có năng khiếu như tôi cũng chỉ có thể như vậy thôi.

(May mắn 52: một cuộc thi giải trí trên truyền hình của người TQ)

Chương 15: Tổ tình bị từ chối

Tiết học mười giờ sáng ngày thứ hai, trước khi lên lớp tôi nhìn thấy Viên Duyệt từ xa, nhưng cậu ấy vừa thấy tôi đã lập tức nhanh chóng bước vào lớp, khiến lòng tôi không khỏi buồn phiền. Chẳng lẽ tôi tỏ tình với cậu ấy ngày Chu Lễ đến, cậu ấy cho rằng tôi tùy tiện tỏ tình nên thấy tức giận sao? Tiết học đầu tôi cứ thấy buồn bực không vui, sau khi tan học Viên Duyệt lại vội vàng rời đi rất nhanh cùng với bạn học, giống như sợ lúc chỉ có một mình, cậu ta sẽ bị tôi OOXV vậy. Khó chịu!

Sau khi hết tiết, tôi và Tiểu Dư cùng đi đến bệnh viện của trường. Bác sĩ Trương khám lại chân cho tôi trước, sau khi chuẩn đoán cẩn thận, anh ta ân cần nói: “Tiểu Dung, sau này nhớ là không nên mua giày cao gót chất lượng kém ở vỉa hè nhé, nhất là em còn vừa mới bắt đầu đi, như vậy rất dễ bị bong gân đấy. Không phải tôi nói giày đắt thì nhất định sẽ tốt, nhưng những đôi giày tương đối đắt được làm khá phù hợp với đường cong của chân, đi lên tương đối êm chân.”

“Bác sĩ Trương, anh thạo thật đấy!”

Bác sĩ Trương gỡ mắt kính ra, cay đắng nói: “Đây là bài nhập môn tình yêu mà. Ngoài ra, từ kiểu dáng và kích cỡ của đôi giày mà đàn ông tặng phụ nữ, cũng có thể đoán ra được tính cách sở thích và khuynh hướng tình dục của anh ta, vân vân.”

Tôi và Tiểu Dư nghe đến đây thì mắt sáng lên như trộm, chợt thấy bác sĩ Trương dừng lại một chút rồi thông thả nói: “Cái này ấy, là bản cao cấp, tạm thời không truyền ra ngoài.”

Tôi và Tiểu Dư cùng thất vọng thờ dài một tiếng, bác sĩ Trương lại nói với tôi: “Người ta có người tặng giày nên nóng lòng muốn biết, em không có ai tặng, sao mắt chớp sáng thế? Không phải tôi đã khám qua mắt cho em rồi sao?”

Em nói này bác sĩ Trương, mặc dù chuyện đúng là như vậy, nhưng anh cũng không cần phải nói ra mà, đúng là khiến người ta tổn thương mà! Bị bác sĩ Trương nhìn thấu làm tôi chán nản không thôi, nhưng thấy sau khi bác sĩ Trương nhìn kỹ mắt tôi lại nói: “Có điều tới đây có thể em sẽ gặp vận may, có quả và thu hoạch bất ngờ đấy.”

Chẳng lẽ là tiết mục của mẹ đặt giải?! Lòng tôi lập tức chuyển buồn thành vui.

“Nói không chừng sẽ có người đến tặng em giày ngay đấy, chân của em vừa nhỏ vừa xinh, một đôi giày đẹp mới có thể đưa nó đến nơi tốt đẹp. Địa vị đôi chân của em có thể vượt xa vị trí khuôn mặt của em trong đám con gái nhiều lắm đấy.”

Kiểu khen ngợi cay độc vừa dấm vừa xoa này, ghê gớm hơn bác Trương nhiều! Nhưng mà ngày nào tôi cũng phải chường bộ mặt này ra gặp người khác, chứ không phải chường cái chân này... vậy nên, sau này có thể không khen kiểu này hoặc là đừng khen như vậy nữa.

Đến lượt Tiểu Dư khám, bác sĩ Trương lại bắt đầu từ mắt tai mũi họng. Lúc khám đến mắt, bác sĩ Trương nghiêm túc nói: “Thủy tinh thể mờ lắm, đục thủy tinh thể rồi.”

Tiểu Dư giật mình, cô nàng đột nhiên đứng bật dậy, hét lớn: “Không thể nào! Từ nhỏ em đã như vậy rồi.”

“À, vậy là đục thủy tinh thể bẩm sinh rồi.”

Toát mồ hôi... bác sĩ Trương à, ‘bẩm sinh’ định nghĩa như vậy sao?

“Em không tin! Bác sĩ như anh nhất định là lang băm rồi. Lại còn xem bói cho người ta nữa chứ!” Tiểu Dư nổi giận dưng dưng nói rồi lập tức kéo tôi rời khỏi đó.

Tôi quay lại nhìn bác sĩ Trương xin lỗi, bác sĩ Trương lại chẳng mấy may tức giận, mặt mày khề cười, anh ta nói câu gì đó mà tôi không nghe rõ.

Tiểu Dư vừa quay về thì đứng ngồi không yên, cơm trưa cũng không ăn mà chạy ngay đến bệnh viện mắt. Còn trong lòng tôi lại nghĩ đến chuyện Viên Duyệt vô cùng lạnh lùng với mình sáng nay, dĩ nhiên cũng không tự nhiên đến chào hỏi tôi giống như trước kia, chẳng lẽ cậu ấy đã phát hiện sự thật đen đui trong CS sao?? Nghĩ đến đây, tất nhiên tôi cũng chẳng còn thấy muốn ăn, cứ ngồi thừ ra đó, tôi định đi đến kí túc nam để hỏi cho rõ. Vừa hay tôi gặp được Vương Cát dưới tầng, cậu ta nói Viên Duyệt đã đi đến tòa nhà khoa. Tôi nghe vậy cũng vội vàng nhảy lên xe đạp, phóng thẳng tới đó.

Lúc sắp đến tòa nhà của khoa, từ xa tôi đã thấy Viên Duyệt bước vào khu nhà Vật lý, tôi cũng vội vàng dừng xe bước vào. Gặp Ngô Ngọc mới biết Viên Duyệt đến phòng 306. Lúc này, mỗi bước chân đến gần phòng 306, suy nghĩ tỏ tình nghiêm túc lại vững chắc thêm một phần. Lúc đi đến cửa phòng 306, dừng khí và lòng tin của tôi đã mạnh mẽ hơn bao giờ hết. (Người không biết không sợ, từ trước đến giờ cô không thiếu cái dũng khí gì đó đâu!)

Tôi đẩy cửa ra, nhìn thấy Viên Duyệt ngồi quay lưng lại phía tôi, thấy tôi bước vào, cậu ta kinh hãi quay đầu lại nhìn. Tôi đóng cửa lại, cơ thể cậu ta lại hơi nghiêng về sau một chút, chống vào cạnh bàn. Đại ca à, đầu phải tôi muốn cường gian anh đâu, thái độ và động tác đó của anh có phải quá phù hợp với mấy cảnh cường gian không vậy? Tôi quyết định nhân lúc cậu ta còn chưa kịp phản kháng, tiên hạ thủ vi cường*, tôi vội tiến lên hai bước đến gần cậu ta quyết định tỏ tình!

(Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước để chiếm lợi thế)

Nhưng đúng lúc tôi muốn tỏ tình thì đột nhiên đầu tôi lại trống rỗng, chỉ buột miệng nói lớn: “Viên Duyệt, mình thích cậu, đây tuyệt đối là thật lòng đấy, mong cậu đừng nghi ngờ! Mình hi vọng cậu có thể nghiêm túc suy nghĩ, quen với mình!”

Giọng của tôi cực kỳ vang vọng, thậm chí còn có vài âm trễ. Viên Duyệt sững người một lúc, sau khi hồi hồn lại mới quay đầu tắt microphone trên bàn, kẻ đó đứng dậy, thái độ nghiêm túc nói: “Xin lỗi, cậu thật sự không hợp với mình! Cảm ơn ý tốt của cậu.”

Microphone? Lúc này thì lời từ chối của Viên Duyệt so với sự đả kích từ cái microphone kia, ngược lại có vẻ trở nên nhỏ nhất không đáng kể. Tôi đưa tay chỉ vào cái microphone, “Cái kia...”

Tôi dường như còn căng thẳng hơn trước lúc tỏ tình, chỉ nghe Viên Duyệt đáp: “Từ hôm nay trở đi mình phụ trách chương trình phát thanh buổi trưa cho khoa!”

Choáng... Đầu óc tôi thoáng chốc bị ứ máu, cái đầu vốn không được lí trí lập tức rơi vào tình trạng không có giới hạn, tôi nghĩ dù sao việc cũng đã đến nước này, nhất định phải làm cho mình hoàn toàn từ bỏ, vậy nên tôi cần môi, kiên quyết nói: “Viên Duyệt, mong cậu hãy xem xét quyết tâm và tình cảm của mình khi tỏ tình trước mặt mọi người trong toàn khoa, mong cậu hãy xem xét thận trọng lại một lần nữa đi, cho dù chỉ có một chút khả năng thì xin cậu hãy nói với mình.”

Viên Duyệt hình như có chút khó xử, lần này cậu ta cúi đầu sâu sắc với tôi, tỏ vẻ xin lỗi, nói: “Thực sự xin lỗi, thật sự là một chút khả năng cũng không có.”

Tình cảnh lúc này khiến tôi nhớ đến cô nữ sinh khoa Toán đã từ chối Ngô Ngọc trong ngày đầu tiên khai giảng. Có điều, sau khi xác nhận lại một lần nữa thì ngược lại, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái, tôi quay người đi ra ngoài cửa. Ra khỏi phòng 306, vừa hay gặp được Ngô Ngọc đứng bên ngoài, thái độ của cậu ta vô cùng phức tạp, tôi nhìn không hiểu. Tôi cười khổ nói với cậu ta:

“Xem ra mình còn thê thảm hơn lần tỏ tình của cậu hôm đó rồi, có cảm nhận được một chút chút cảm giác của cậu hôm ấy nữa.”

Nói xong, tôi nhanh chóng rời khỏi tòa nhà khoa. Tôi vốn muốn khóc một chút nhưng cuối cùng nước mắt chỉ xoay trong hốc mắt chứ không chảy ra ngoài, không phải tôi không muốn khóc mà có lẽ người không yêu tôi không xứng đáng để tôi phải khóc chẳng. Tôi thầm an ủi bản thân, cũng may Viên Duyệt chỉ là phát thanh viên của khoa, nếu cậu ta là phát thanh viên của trường thì bây giờ tôi đúng là tuyệt vọng rồi. Vậy nên bây giờ tình hình của tôi vẫn rất lạc quan. (Xem đi, người bình thường có đạt được cảnh giới này không?)

Không ngờ chỉ chưa đến một giờ đồng hồ, tất cả đều trở lại bình thường, đối với tôi mà nói thì đây giống như một giấc mơ kỳ lạ lúc ngủ trưa vậy. Buổi chiều, tôi lên lớp như bình thường, nhưng chuyện như thế này truyền đi còn nhanh hơn gió, dường như ai ai cũng biết. Hai tiết học bắt đầu trôi qua, vừa hết giờ Vũ Đạo đã cầm một tờ giấy đi vào.

“Các em, kết quả bài trắc nghiệm tâm lý mà các em mong ngóng đã lâu có rồi đây.”

(Sinh viên: Bọn em chẳng còn mong ngóng gì ráo!)

“Khoa ta vẫn giống như mọi khi, tỉ lệ không đạt tiêu chuẩn cao hơn các khoa khác một chút. (Trường học liệu có từng xem xét đến nguyên nhân từ thầy giáo hướng dẫn không?) Những sinh viên tôi đọc tên ở lại, Lý Băng (Quả nhiên, ông thần này chạy sao được lưới trời), Vương Cát (Tên này nhìn qua rất bình thường, lại thông minh như vậy cơ mà, có lẽ cố tình vì cô giáo xinh đẹp gọi cảm rồi)...”

Nghe hết một lượt, vẫn chưa có tên tôi, lòng tôi vừa mừng vừa buồn, mừng là không phải mất mặt với thầy giáo tâm lý, buồn là vì tôi trả lời ngược, xem ra tâm lý của tôi hoàn toàn hoàn chỉnh! Đang đan xen vui buồn lẫn lộn, tôi lại thấy rất nhiều sinh viên trong khoa nhìn tôi vô cùng kinh ngạc, giống như đang rất ý kiến vì trong danh sách không có tôi. Mẹ nó chứ, ý kiến của mọi người đúng là hiếm khi đồng nhất, chẳng lẽ tôi đạt tiêu chuẩn là việc kỳ quái lớn lao lắm sao? Cuối cùng có một sinh viên không nhịn được lên tiếng, tôi nhìn qua thấy đó là Lý Tiêu, cậu ta vẫn luôn rất ghét tôi.

“Thầy Võ, bọn em nghi ngờ tính khoa học của bài thi, vì sao có vài người biểu hiện rất không bình thường mà lại vẫn đạt tiêu chuẩn chứ?”

Nói xong, cậu ta và mấy sinh viên xung quanh nhất tề nhìn về phía tôi, tôi thực sự thấy xấu hổ... nhưng người ta vẫn chưa được chỉ tên gọi họ, mặc dù tôi đang búng lửa giận nhưng cũng không tiện phát tác. Chợt nghe thấy Vũ Đạo thần nhiên giải thích:

“Điểm cao nhất khoa chúng ta là... Vu Dưng.”

Lời vừa dứt, những tiếng bàn tán xôn xao vang lên. Đứt... trả lời ngược thì được điểm cao nhất, thiên ơi, lý ơi, mày ở đâu. (Thiên lý: Tôi vẫn luôn ở đây.)

“Vừa rồi tôi vẫn chưa nói hết, mọi người yên lặng.”

Mọi người trật tự lại, Vũ Đạo tiếp tục nói: “Vì bạn thành tích của bạn Vu Dưng quá cao, vậy nên cũng là đối tượng được đề nghị tư vấn.”

“Vi sao?” Tôi đứng dậy chất vấn.

“Nguyên nhân chỉ có một, mặc dù em không bình thường như bọn họ nhưng em lại tương đối thông minh, hơn nữa có thể hiểu biết khách quan bản thân mình, biết căn cứ vào tình hình của bản thân để trả lời ngược lại đáp án.” Vũ Đạo bình thản đáp, nhưng tôi lại như đang bị anh ta bịt miệng không sao nói nổi nên lời.

Sau đó, mấy người chúng tôi bị ở lại, những sinh viên khác rời khỏi giảng đường, nam sinh vui mừng hơn hớn vì được sắp xếp với mấy cô giáo tâm lý, nói là tối nay bắt đầu học thêm luôn. Nữ sinh chỉ có mình tôi, sau khi đợi nam sinh đi hết, giảng đường chỉ còn lại hai người Vũ Đạo và tôi, Vũ Đạo mới nói với tôi: “Tối nay bây giờ em đến quán cà phê ngoài cửa nam đội giáo viên.”

“Giáo viên nào vậy, muốn phụ đạo tâm lý ở đó sao?”

“Em đến đó là biết.” Vũ Đạo giấu kín như bưng, “Ngoài ra, chuyện tiết mục của em thương lượng như thế nào rồi?”

Tôi giới thiệu đơn giản với anh ta tiết mục mà mẹ chuẩn bị cho tôi, Vũ Đạo nhìn cười nghe xong mới cảm khái nói: “May mà mẹ chúng ta nghĩ ra được.”

“Đừng gọi mẹ chúng ta, mẹ chúng ta nữa, bà ấy cho phép anh gọi như vậy nhưng tôi thì chưa đâu.” Tôi khó chịu nói, “Đúng rồi, tiết mục này tôi cần có một trợ thủ. Trợ thủ ấy, anh cũng biết mà, cần có sức lực, tốt nhất mạnh mẽ giống thầy giáo thể dục ấy.”

“À, vậy tìm Trương Văn đi, để tôi nói với cậu ta.” Vũ Đạo lập tức đồng ý.

Trương Văn là con lừa ngu ngốc nhà anh à, anh kêu anh ta làm cái gì chứ, anh ta thì làm được cái gì, không hiểu thầy Trương Văn và Vũ Đạo quan hệ bạn bè tốt thế nào. Tôi thấy mọi việc đã nói xong nên định rời đi thì lại bị Vũ Đạo gọi lại, “Nghe nói buổi trưa em lại tiếp tục mở rộng sức ảnh hưởng và danh tiếng của mình hả, mới có mấy tiếng tôi không ở trường, em đã âm ỉ đến mức có tiếng trong đám đàn anh đàn chị rồi đấy. Cuộc sống của em đúng là rất đặc sắc!”

“Đừng vậy, cuộc sống của tôi phong phú lắm, anh ghen tị à?”

“Ừm, nói thực, cũng có chút chút đấy.” Thái độ của Vũ Đạo đột nhiên có vài phần nghiêm túc.

Tôi không phục, nói: “Chẳng lẽ con gái không thể chủ động tỏ tình sao? Chẳng qua là lúc tôi tỏ tình với Viên Duyệt, không cẩn thận đúng lúc bị đài phát thanh phát ra ngoài thôi mà.”

“Sao người khác lại không có cái ‘không cẩn thận’ như thế nhỉ.” Vũ Đạo buồn bã nói, “Nghe nói lần này em bị Viên Duyệt từ chối triệt để rồi hả.”

“Xời, không ghê gớm vậy đâu!” Tôi giả vờ thoải mái.

“Ừm, đúng là không ghê gớm vậy!” Vũ Đạo nói ám chỉ rồi nhìn xuống ngực tôi.

Mẹ nó chứ, cái tên cầm thú nhà anh, anh nhìn đi đâu vậy? Đặt cho tôi cái biệt hiệu ‘ngực to’, tôi vẫn chưa tính sổ với anh đâu, bây giờ lại còn sỉ nhục tôi. Tôi tức đến mức co chân lên định đạp anh ta, vốn động tác nhanh đột ngột nhưng không ngờ Vũ Đạo lại đưa tay chụp chân tôi lại, thái độ lại vô cùng bất ngờ, giống như động tác chụp lấy đó hoàn toàn xuất phát từ phản ứng theo bản năng. Tôi kinh ngạc nhìn Vũ Đạo, Vũ Đạo lúc này mới bỏ chân tôi ra, cười hi hi nói: “Thất tình rồi trút giận là việc nên làm, nhưng đánh thầy giáo là không được.”

Lúc bỏ chân tôi ra, có thể thôi thoáng mắt cân bằng, anh ta lại vội vàng đỡ lấy eo của tôi, tôi cảm thấy bàn tay của Vũ Đạo trên eo mình rất chắc chắn rất ấm áp, vội vàng lùi lại đứng vững. Vũ Đạo mặt mày vui vẻ nói: “Tôi thấy em thất tình hình như không đau lòng lắm nhỉ.”

Tôi không nói không rằng, cúi đầu đi thẳng, Vũ Đạo nhìn theo bóng lưng tôi khản khoản nói: “Em đang làm việc tốt đấy, tha cho Viên Duyệt một đường sống đi!”

Mẹ nhà nó, cái tên thầy giáo cầm thú nhà anh, đây là lời khuyên cho người thất tình sao! Hơn nữa vừa rồi tôi tung một cước không trúng, xem ra sau này phải chăm chỉ học Không thủ đạo rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bồi dưỡng tâm lý.

Bây giờ tối, vừa bước vào quán cà phê tôi mới biết thì ra giáo viên phụ đạo tâm lý cho mình là... bác sĩ Trương! Nhà trường đúng là hay thật, ít nhất thì

cũng cứ đến một thầy giáo đẹp trai. Lúc này bác sĩ Trương ngồi cùng bàn với một cô gái xinh đẹp sexy, thấy tôi đến, anh ta vẫy tay gọi tôi qua đó ngồi, cô gái xinh đẹp kia liền cười rồi rời đi.

“Bác sĩ Trương, chẳng lẽ anh là bác sĩ tâm lý sao?” Chẳng lẽ cấp độ biến thái của tôi, một thầy giáo phụ đạo tâm lý bình thường không giải quyết nổi nên lãnh đạo nhà trường ưu ái gửi đến cho tôi một bác sĩ tâm lý sao? Tôi không cần đâu, tôi muốn được đối xử bình đẳng!

“Năm nay giáo viên không đủ, hơn nữa vừa hay có người muốn nhờ tôi đến giúp một tay.” Bác sĩ Trương cười rồi nhấp một ngụm cà phê, cà phê của anh ta hình như rất đặc.

“Không phải chứ, thực ra em cảm thấy nếu như anh tham gia thi thì chưa chắc đã tốt hơn em đâu, anh cũng có thể nằm trong danh sách bị phụ đạo đấy.”

“Sao em biết khóa trước tôi không qua bài trắc nghiệm tâm lý nên phải phụ đạo vậy?”

Không phải chứ, tôi đoán đúng thật rồi à! Đột nhiên tôi cảm thấy tương lai tối đen...

Bác sĩ Trương thấy tôi chán nản vô cùng thì an ủi nói: “Em yên tâm, không phải lần nào cũng đều là tôi phụ đạo em đâu, thỉnh thoảng sẽ có người bình thường đến dạy thêm cho em đấy!”

Không phải chứ, hàm ý sâu xa đây mà, anh cũng thừa nhận mình rất biến thái hả! Thì ra không phải trường học ưu ái tôi, mà là bỏ rơi tôi hoàn toàn rồi... hi vọng kết quả tích cực của những giáo viên bình thường khác có thể đủ bù đắp cho những thành quả tiêu cực mà anh phụ đạo là được! Aiz, nếu không phải anh đẹp trai thì tôi đã sớm tuyệt thực phản đối rồi...

“Bác sĩ Trương, cuối cùng sau đó anh có đạt tiêu chuẩn không?”

“Không phải, tôi và em giống nhau, trong lúc tuyệt vọng đã học được cách trả lời ngược lại các câu hỏi, sau đó thì qua được, có điều tôi không tuyệt vọng sớm như em đâu, lần đầu tiên thì đã trả lời như vậy rồi.”

“...” Tuyệt vọng sớm như vậy sao? Ước muốn ói máu mà... tôi cũng chẳng phải người đầu tiên làm như vậy mà, chẳng trách hôm thi trắc nghiệm Vũ Đạo thoáng cái đã nhìn thấu nét mặt của tôi.

“Hôm nay buổi đầu tiên chúng ta học thêm, em không cần căng thẳng, chúng ta cứ thoải mái nói chuyện. Sau này em có buồn phiền gì thì có thể tâm sự với tôi, ví dụ như thất tình chẳng hạn.” Bác sĩ Trương dường như rất có ấn ý.

“Anh bói ra em thất tình à?”

“Không bói ra được nhưng tôi nghe nói vậy. Tôi cảm thấy em chưa thực sự yêu đâu.”

“Anh chưa thất tình thì anh làm sao hiểu nỗi khổ của em chứ.” Tôi bê cóc cà phê của bác sĩ Trương lên một hơi uống cạn, sau đó lại muốn ói ra luôn, chẳng trách nó lại đặc như vậy, thì ra là cóc dấm!

Còn chưa đợi tôi hỏi thì bác sĩ Trương liền giải thích: “Gần đây tôi bị thiếu vitamin C. Sau này em cũng nên uống nhiều dấm vào, như thế tốt cho huyết quản đấy.”

Kể đó anh ta lại gọi nước khoáng cho tôi. Cái người này... thôi bỏ đi, anh ta cũng coi như chiến hữu tâm lý không lạnh mạnh dài hạn rồi mà, tôi không so đo với anh ta làm gì.

“Cô gái xinh đẹp lúc này là bạn gái của anh à? Chẳng trách anh lại hên gặp ở đây.”

“Tôi hên gặp ở đây, là bởi vì tối nay tôi có chuyện cần bàn với ông chủ ở đây. Ngoài ra, tôi chưa có bạn gái, cô gái vừa rồi chẳng qua đang rất thêm muốn vị trí bạn gái đang còn trống của tôi, vậy nên tôi cho cô ấy số di động của cậu em trai rồi.”

Cho số di động của em trai anh? Trương Phi là em trai anh chắc? Anh dùng nó để dọa con gái à?

Nói vậy đẹp trai như bác sĩ Trương nhất định có rất nhiều cô gái xinh đẹp theo đuổi. Đáng tiếc là tôi không đẹp, tôi thờ dài, tiện thể hỏi: “Bác sĩ Trương, em có đẹp không?”

“Vậy phải xem là so với ai đã.” Bác sĩ Trương dừng lại một chút rồi nghiêm túc nói: “So với Brooke Shields thì dĩ nhiên không được rồi, nhưng so với Triệu Bản Sơn thì vẫn xinh hơn đấy.”

Bác sĩ Trương này, bác Trương là mẹ ruột của anh sao? Chợt thấy bác sĩ Trương nói tiếp:

“Thực ra, tự ti rất bất lợi với sự phát triển của con người, nếu như tâm trạng không tốt thì đến sở thú đi dạo đi.”

Không phải chứ, phải so sánh với mấy loài động vật như gấu chó thì tôi mới có thể cân bằng tâm lý về tướng mạo của mình sao? Đây là anh đang khích lệ tôi phải không? Chẳng trách anh bảo tôi uống nhiều dấm, có phải sợ tôi vỡ mạch máu, không chịu được sự kích động của anh phải không?

“Bác sĩ Trương, hôm nay em học được nhiều điều bổ ích rồi, ngày khác chúng ta nói chuyện tiếp nhé.” Không đi nữa thì tôi sẽ phụt máu ra quần cà phê mất.

“Được, em có được thành quả là tốt rồi. (Thu hoạch thì không có, kích động thì không ít! Có điều cuối cùng cũng nhận ra quan hệ huyết thống của anh và bác Trương, còn cả Trương Phi nữa.) Nhớ lúc nào rảnh thì đến bệnh viện cho tôi rút ít máu nhé.”

Anh vẫn chưa quên sao?

Bác sĩ Trương đưa mắt nhìn tôi rời khỏi chỗ ngồi, tôi vẫn chưa ra khỏi quá cà phê thì đã thấy cô gái xinh đẹp sexy lúc nãy lại ngồi xuống bàn của anh ta. Aiz, bạn nói xem cái xã hội này, không phải chỉ là một xã hội trông mặt mà bắt hình dong thôi sao? Không thăm mý thì còn đứng đường được chắc? Nếu tìm bác sĩ Trương hỏi ý, chắc chắn anh ta sẽ đề nghị tôi đến sở thú làm bảo vệ mắt.

Chán nản quay về kí túc, thấy Tiểu Dư mặt mày buồn bã ngồi bên giường. Tôi đi qua quan tâm hỏi cô ấy kết quả khám bệnh của bệnh viện mắt, không ngờ đúng là cô ấy bị đục thủy tinh thể bẩm sinh. Xem ra bác sĩ Trương này chuẩn đoán cũng không linh tinh chút nào. Đột nhiên nhớ ra trước khi rời khỏi bệnh viện, tôi không nghe rõ mấy lời cuối của bác sĩ Trương. Chẳng lẽ lúc đó anh ta nói ‘Ngộ Không, sau khi con hiểu được đạo lý về bệnh đục thủy tinh thể bẩm sinh, thì tự nhiên sẽ quay lại cùng hát bài ONLY YOU với bác sĩ!’ (Bác sĩ Trương không có nói như vậy đâu. ... Thực ra bác sĩ Trương nói là ‘Đừng đi vội như vậy chứ, cho tôi xin ít máu nào!’)

Bệnh tình của Tiểu Dư hiện không có cách nào chữa trị, chỉ có thể đợi nó phát triển đến một giai đoạn nào đó mới làm phẫu thuật được, dường như cô ấy rất chán nản, tôi cũng không biết nên an ủi cô ấy như thế nào, đành đổi đề tài: “Cậu biết chuyện hôm nay mình tỏ tình thất bại chưa?”

“Sinh viên bốn năm của toàn khoa đều biết cả rồi.” Tiểu Dư cũng không ngước mắt lên, chỉ huých một cú vào tim tôi. Tôi thờ dài một tiếng, “Nhận một cú đá kích tinh thần mà người thường không thể chịu đựng được như vậy, mình vẫn sống rất kiên cường đó thôi, ý chí vẫn sục sôi nữa chứ. Cậu chẳng qua chỉ chịu một chút giày vò thể xác mà đã sa sút ý chí như vậy rồi.”

“Máu chốt nằm ở chỗ, cậu không phải người bình thường mà, chút đá kích đó với cậu mà nói không là gì cả! Cậu cho rằng trên thế giới này có được bao nhiêu người giống như cậu nào? Cậu cho rằng nếu đổi lại chuyện của cậu xảy ra với một ai đó khác, người ta còn có thể vui vẻ như cậu được không!” Bị lời của Tiểu Dư đã kích đến mức đứng ngay ra tại chỗ, người tôi trong thoáng chốc thu nhỏ lại mười lần. Chẳng lẽ tôi sống được, là may mắn do tôi không bình thường sao? Híc... cậu cho rằng làm Tiểu Cường dễ lắm sao... không khuyên cậu nữa, hừm!

Lúc sắp tắt đèn thì Giả Họa mới quay về, vừa vào cửa cô ấy đã hỏi tôi phụ đạo tâm lý hôm nay thế nào, là ai dạy kèm. Nghĩ đến bác sĩ Trương, người biến thái gần như ngang tài ngang sức với tôi, về mặt tôi như tan nát cõi lòng, nói: “Là bác sĩ Trương của bệnh viện trường mình!”

Giả Họa vừa chuẩn bị rửa mặt vừa nói: “Đừng tỏ thái độ như vậy, anh ấy cũng không tệ đâu!”

“Giáo viên dạy kèm của nam sinh thì sao hả?” Tiểu Dư đột nhiên từ giường ngồi bật dậy hỏi, đúng chất bà tám, Tiểu Dư nhìn không ra đang bị bệnh chút nào, tôi thật sự nghi ngờ cô ấy đã học sai chuyên ngành, học vật lý gì chứ, đi học làm chó săn tin mới đúng!

“Tôi nay mấy người Vương Cát đến chỗ thầy Võ phân đối. Nói giáo viên dạy kèm cho bọn họ cần bản không phải người xinh đẹp sexy mà toàn là mẹ già và bà thím thôi, còn sexy ấy hả, xuống hạng hết rồi, người trẻ nhất cũng đã bốn mươi. Nhưng thầy Võ nói, những cô giáo đó đều xinh đẹp gọi cảm cả, có điều là mấy chục năm trước. Thầy ấy bảo hôm ấy thầy nói là ‘nhớ năm đó’, thì đã nói với bọn mình đó là thì quá khứ rồi!”

Aiz, phương pháp mê hoặc quả nhiên là khiến đám học trò háo sắc từ cổ chí kim không thoát khỏi cạm bẫy, hơn nữa lại gặp đúng ông thầy cảm thú rất giỏi dẫn dụ sinh viên, còn có thể khác được sao? Ngày đầu tiên nhập học lúc vót giày cho anh ta, tôi đã lĩnh hội được sâu sắc điểm này rồi. Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao bây giờ trường Đại học không ủng hộ sinh viên trường mình đăng ký học tiến sĩ mà khuyến khích sang trường bên cạnh rồi, thì ra ngàn vạn lần không thể để loại hình biến thái này hình thành quy mô cố định và thế lực cực đại được, nếu như nó ăn sâu bén rễ thì hậu quả không thể lường được. (Thực ra, gen di truyền của nhà cô mới là thứ đáng sợ và khiến người ta lo ngại đấy!)

Sau khi Giả Họa rửa mặt xong, cô ấy bắt đầu khuyên giải Tiểu Dư. Aiz, tôi cũng đau khổ vậy mà sao chẳng có ai đến khuyên nhủ tôi vậy. (Những người cùng phòng đều cảm thấy chút chuyện nhỏ này cần bản sẽ không làm tổn hại được đến người được nuôi dưỡng bằng bài trống thất truyền Thiên Tân, người có ý chí và tinh thần sắt đá phi thường.)

Tôi cũng không mất ngủ thời gian dài vì thất tình như mình đoán, mà lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, chẳng lẽ đối với người như tôi mà nói, thất tình thật sự chẳng có chút tổn hại nào sao? Hay là, giống như bác sĩ Trương nói, đây có lẽ vốn là một thứ tình cảm không thể gọi là tình yêu? Còn bác sĩ Trương, người đó đúng là một nhân vật nguy hiểm, tôi phải cố gắng tránh xa anh ta ra một chút, trong Đại học có rất nhiều người biến thái, sau này tôi nhất định phải thắt dây an toàn cẩn thận mới được! (Cô không ra ngoài căn người đã là may rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tranh chấp trong nhà tắm.

Thứ ba tôi dậy sớm đi điểm danh, tiện thể điểm danh hộ Tiểu Dư. Ở bãi tập, từ xa đã nhìn thấy thầy Trương Văn hằm hằm nhìn tôi, người này bị làm sao vậy, lần trước thấy tôi ở bệnh viện cũng là cái thái độ này, tôi lại chẳng giết, chẳng đá, chẳng làm hại gì anh ta, sao anh ta cứ như là có thù gì lớn với tôi vậy?

Lúc đưa thẻ điểm danh cho Trương Văn tôi mới phát hiện, mặt anh ta lại sừng một cục, tím một chỗ. Lại bị hành hung à? Chẳng lẽ là do Triệu Bản Sơn làm? Anh ta trút giận lên tôi sao? (Miệng người nói xói chảy vàng là thế đấy, cô không nhận thức được rằng mình cũng đã thừa nhận tướng mạo của bản thân rồi.) Cái tên cường đạo đó cũng chuyên nghiệp thật, dám ăn cướp lâu dài ở nơi đặc biệt như vậy, hơn nữa lại còn có tập thể khách hàng cố định nữa.

Thấy những bạn học khác đều đã được đánh dấu, nhưng Trương Văn vẫn lần lữa không đưa phiếu cho tôi mà cứ chăm chăm nhìn, thái độ hận không thể nhìn cho loét mặt tôi ra. Cuối cùng tôi không nhịn được hỏi: “Thầy Trương, thầy tìm em có việc sao?”

“Em nói đi, sinh viên Vu Dưng?” Ánh mắt của Trương Văn như muốn phun lửa.

“Có chuyện gì thì cũng đánh dấu xong cho em trước đã, sau đó chúng ta từ từ thương lượng.” Trương Văn không cam tâm đánh dấu cho tôi, tôi đưa tay ra nhận lấy tấm thẻ nhưng anh ta lại không buông tay, tôi giạt tiếp lần nữa nhưng không được. Tôi thực sự hận không thể cắn cho anh ta một cái để anh ta buông tay, sáng sớm ra đã lồi lồi kéo kéo trước mặt bao nhiêu người, đúng là muốn phá hoại sự trong sáng của tôi mà! Tôi dùng sức toàn thân kéo giạt lấy tấm thẻ, ai ngờ lúc này Trương Văn đột nhiên buông tay, kết quả tôi ngã phịch xuống đất, mông đau điếng. Rốt cục tôi nóng máu, phui phui mông, nháy bật dậy, nghênh cổ rống lên với Trương Văn: “Cũng chẳng phải tôi thuê người đánh thầy, thầy gây khó dễ cho tôi làm gì?”

“Cũng không khác gì đâu, tất cả cũng là vì cô!” Vụ tranh chấp của chúng tôi thu hút sự chú ý của những giáo viên và sinh viên khác, Trương Văn xem xét tình hình, kéo tôi đi. Đến một chỗ vắng vẻ, anh ta mới bỏ tôi ra, chất vấn: “Vu Dưng, cô thành thật nói cho tôi biết, có phải cô vẫn ghi nhớ mỗi thù lần trước nên lần này mới đến chinh tôi không?”

“Thù gì chứ thầy? Sao tôi phải chinh thầy hả?” Tôi bị Trương Văn hỏi đến mức mù mẫm đầu óc.

“Chính là chuyện tôi đặt cho cô cái biệt hiệu Ngực to!” Trương Văn đột nhiên không đánh mà khai.

Hay lắm, thì ra là tên tiểu tử nhà anh dẫn quỷ vào làng! Vu Dưng tôi và anh thế không đội trời chung! Có lẽ Trương Văn thấy tôi đột nhiên trở nên giận không thể tả, vội bảo chữa: “Tôi chỉ đọc thành ngữ thôi, vừa khéo Võ Nhị* gọi tên cô, chỉ kết hợp vậy thôi là biệt danh của cô tự nhiên thành, có thể trách ai chứ? Cũng không đến mức phải báo thù tôi, để tôi làm trợ thủ cho cái tiết mục biến thái của cô đi!”

(Võ Nhị, ý nói Vũ Đạo, tên thật là Võ Thụ.)

Tiết mục của tôi biến thái chỗ nào? Nó rất là bình thường đấy! Đúng là muốn đập chết anh, có điều bây giờ không đánh lại được anh, có câu nói gì nhỉ, đợi tôi luyện được tuyệt thế võ công sẽ quay lại thu phục anh. (Câu nói đó chẳng khác nào bảo, ‘Thôi đi, không đánh lại được anh thì mỗi thù này tôi đành nhịn vậy!’)

“Cho thầy làm trợ thủ là để chăm sóc thầy, là chuyện rất tốt đẹp, lúc giành được phần thưởng tôi sẽ chia cho thầy một nửa.”

“Cô một vừa hai phải thôi, lần đầu tiên tôi nói Ngực to đã đủ thâm rồi, hôm sau chẳng hiểu sao lại bị Võ Nhị đập cho một trận, lần này cô lại bảo anh ấy dùng vũ lực bức ép dân lành!” Trương Văn tức tối bất bình.

Vết thương này chẳng lẽ là do Vũ Đạo đánh sao? Không nhìn ra đấy, công phu của Vũ Đạo lợi hại thật! Chẳng trách hôm ấy tôi đá, anh ta lại tránh né theo phản xạ như vậy.

“Một giáo viên dạy Không thủ đạo như anh mà đến một giáo viên vật lý cũng đánh không lại, không biết xấu hổ hay sao mà còn nói ra!” Nói xong, tôi quay người chạy mất, Trương Văn lăm bắm gì đó phía sau tôi nghe không rõ.

Lúc quay về phòng kí túc tôi mới phát hiện, tôi bị Trương Văn làm khổ nên quên mất không điểm danh cho Tiểu Dư. Tôi vội vàng nhận lỗi, chấp nhận ngày mai tiếp tục phục vụ cho cô ấy.

Trên đường đến lớp, nhìn thấy Viên Duyệt, trong lòng tôi vẫn có chút xấu hổ, bây giờ bên cạnh cậu ta luôn có một nam sinh, nhìn thế nào cũng cảm thấy cậu ta giống con gái dân lành bị địa chủ cướp về vậy! Aiz, vẫn nên nghe lời Vũ Đạo, tha cho cậu ta một đường sống thôi!

Trong giờ học, nghe thấy đám nam sinh nổi khùng về mấy cô giáo dạy kèm tâm lý ‘đã từng rất xinh đẹp sexy’, kêu là bị lừa rồi âm thầm mắng Vũ Đạo, Vương Cát đi qua hỏi giáo viên dạy kèm tâm lý của tôi là ai. Lúc biết được là bác sĩ trong trường dạy, mọi người đều cảm lạnh, không nổi điên lên nữa!? Chẳng lẽ bác sĩ đó còn thâm hơn mấy cô giáo đã qua thời xinh đẹp sexy sao??

Thoát cái đã đến giờ thể dục buổi chiều, vết thương trên mặt Trương Văn hồi phục rất nhanh, lúc này đã đỡ hơn buổi sáng rất nhiều, xem ra Trương Văn có khả năng hồi phục như cầm thú rồi, vậy cũng có thể gọi anh ta là ‘thầy giáo nửa cầm thú’. Có điều cũng có khả năng là vì bình thường bị người ta đánh suốt nên vậy, không hổ danh là bao cát được tinh tuyển.

Lúc mọi người tự luyện tập thì một nữ sinh đi đến bên cạnh Trương Văn, nhìn kĩ thì ra là Trần Hiểu Hiểu, cô ấy được gọi là báu vật cao cấp, thân hình chỗ lồi chỗ lõm, nhìn sexy quyến rũ lắm. Ôi mẹ ơi, mẹ xem xem mẹ đặt tên con là Vu Dưng, mà không những con ngực phẳng, mặt lại bình thường, mẹ xem cha mẹ người ta kia, đặt tên là Hiểu Hiểu* mà người ta chẳng có chỗ nào nhỏ cả! Sớm biết vậy thì con nhất định bắt mẹ đặt tên con là ‘Vu Tiểu Bình*’.

(Hiểu Hiểu, gốc là 晓晓, phiên âm là Xiǎo xiǎo, đồng âm với từ tiểu, tức là nhỏ, người dịch chú thích)

(Vuru Tiểu Bình, ý bạn ấy muốn nói, vừa nhỏ vừa bình thường, người dịch chú thích.)

Trần Hiểu Hiểu quan tâm hỏi Trương Văn: “Thầy à, mặt thầy làm sao vậy?”

“Không lẽ thầy gặp phải cướp sao?” Một nữ sinh khác cũng lao đến.

“Thầy Trương, vậy thầy có thắng không? Bọn cướp sao rồi?” Nữ sinh khác cũng lú lú lao đến bên cạnh Trương Văn, chỉ để lại một mình tôi đứng ở xa xa.

Trương Văn xấu hổ gãi gãi đầu, “Không phải gặp cướp, chẳng qua là tập tành một chút ấy mà.”

Tôi ở xa giễu cợt lạnh một tiếng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tập tành cái gì chứ, bị ăn đòn thì có!”

Trương Văn tức tối trừng mắt nhìn tôi rồi quay lại với cô nữ sinh kia, vui vẻ nhả nhận nói: “Các em nhất định phải luyện tốt Không thủ đạo, để đề phòng gặp phải cướp nhé.”

Trương Văn chuyển giọng, nhìn về phía tôi, giễu cợt: “Có điều có vài người lại không cần lo lắng, chỉ sợ cô ta có muốn tặng thì cướp nó cũng chẳng cần ấy chứ. Bây giờ cướp cũng yêu cầu cao lắm đấy!”

Anh dám... giễu tôi sao, sẽ có lúc anh phải khóc đấy! Nghe những lời Trương Văn vừa nói, đám nữ sinh tiếp tục luyện tập, hình như còn chăm chỉ hơn lúc trước. Tôi cũng hăng hái tập luyện, mẹ nó chứ, nếu như cướp mà có gặp phải tôi, cướp đồ của tôi là chuyện nhỏ, nếu như không nhận ra tôi là con gái thì xem tôi đánh nó thành con gái thế nào nhé!

Hết giờ thể dục. tôi và Phạm Thái cùng đi đến nhà tắm của trường. Lần đầu đi đến nhà tắm công cộng, tôi rất chi xấu hổ. Nhìn thân hình và khuôn mặt của Phạm Thái, tôi thật sự thấy hối hận vì sao lại cùng đến đây với cô ấy. Khó khăn lắm mới kiếm được cái cơ chạy xa xa chỗ cô ấy, tôi chọn tắm bên cạnh một chiến hữu có thân hình không khác tôi lắm, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, dù sao chúng tôi cũng tương đối bình đẳng, không có kì thị và tự ti. Ai biết mới tắm được một lúc, nữ sinh đó tắm xong, sau đó thì hay rồi, Trần Hiểu Hiểu ngao nghể đi đến. Sau khi nhìn thấy bộ ngực cỡ D của cô ấy thì tôi suýt chút nữa ngạt thở, bạn trai của cô ấy không biết có bị ngột chết ở đó không nữa! Aiz, áo ngực của người ta đúng là có tác dụng của áo ngực, đâu có giống của tôi, chỉ để trang trí! Mẹ ơi, nếu như sau khi tốt nghiệp mà con vẫn chưa dậy thì, con muốn đoạn tuyệt quan hệ với mẹ!

Tôi ngừng động tác lại, trầm nghĩ liệu không biết có thể tặng miễn phí cho cô ấy cái biệt hiệu Ngực to của tôi không. Trần Hiểu Hiểu bị tôi nhìn chăm chăm như vậy, cuối cùng cũng nổi cáu:

“Nhìn cái gì mà nhìn!”

“Nhìn một chút, cậu cũng có nhỏ đi một số đâu, hung hăng cái gì chứ?” Ngực lớn hòng cũng lớn thật!

“Đi mà nhìn mình ấy, nhìn tôi làm cái gì!” Trần Hiểu Hiểu khẩu khí cũng chẳng hiền lành gì.

Tôi cũng nổi điên, “Tôi cũng lớn rồi, ai thèm nhìn cậu chứ, tôi nào tôi cũng ôm nó ngủ như mèo đấy!”

Trần Hiểu Hiểu khinh thường nhìn xuống ngực tôi, giễu: “Như cái miếng gỗ chà quần áo ấy!”

“Cậu thì hay rồi, đến một trăm tám mươi mét đấy, không sợ ngực quá cho đồ mặc à!” Tôi xuất chiêu độc, nói xong liếc nhìn cô ấy tức giận đến mức bộ ngực khủng kia cứ phập phồng không thôi, tôi vất khăn tắm lên vai, rời khỏi nhà tắm, Phạm Thái cũng tắm qua loa rồi đi ra cùng.

Tôi ôm một bụng tức đi ra khỏi nhà tắm, kết quả đụng trúng con ếch Chu Hữu đến nhà tắm để bơi, cậu ta nhìn thấy Phạm Thái thì mắt lập tức phát sáng, lên tiếng chào: “Tắm xong rồi hả, có nhiều người không?”

“Người trong nhà tắm nữ nhiều hay không thì liên quan gì đến cậu!” Tôi ném cho cậu ta một câu rồi kéo Phạm Thái đi.

Buổi tối, tôi nằm trên giường trần trọc mãi, nguyên nhân không phải không ngủ được, mà là tôi đang buồn phiền rằng, vì sao tôi nằm xuôi, nằm nghiêng, nằm úp, tôi vẫn không cảm thấy trước ngực mình có gánh nặng vậy?

Đau xót... ngực nhỏ không thể oán hận xã hội được!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tiếp tục bị thương.

Một đêm khó ngủ, vừa mở mắt đã lập tức chạy đi điểm danh, hôm nay Trương Văn không làm khó tôi, anh ta chỉ lười biếng nhìn tôi rồi đánh dấu, hồ hững nói: “Cô vẫn nên bảo cái em nữ sinh xinh đẹp hôm đầu tiên điểm danh hộ, tiếp tục làm giúp cô đi.”

“...” Anh đợi đây, tôi đây sẽ cải thiện quan hệ với Vũ Đạo, để anh ta ngày nào cũng ‘tập dợt’ với anh! Tôi thờ phỉ phỉ quay người định đi thì đột nhiên nhớ ra hôm nay không thể quên điểm danh cho Tiểu Dư, vậy nên tôi vội vàng đi đến chỗ giáo viên thể dục của Tiểu Dư.

Có lẽ vụ tranh chấp ngày hôm qua với Trương Văn bị giáo viên khác chú ý nên giáo viên thể dục của Tiểu Dư vừa liếc mắt đã nhận ra tôi, “Em không biết không thể điểm danh hộ cho người khác sao?”

Aiz, làm người nổi tiếng khó, làm nữ sinh nổi tiếng còn khó hơn! Buồn bực quay về kí túc, bị Tiểu Dư mắng cho một trận, tôi thể ngày mai nhất định sẽ cố gắng trả lại ân tình cho Tiểu Dư.

Tám giờ sáng là tiết học của Vũ Đạo, mọi người đều vô cùng thận trọng, không dám đến muộn nữa, rất nhiều nam sinh thậm chí còn mang theo bữa sáng vội vàng đến giảng đường. Vào lớp được một lúc, Vũ Đạo đột nhiên dừng bài giảng, cầm một chai nước khoáng đến chỗ Lý Tiêu, thì ra Lý Tiêu ăn sáng bị Vũ Đạo phát hiện, lúc này niềng còn đầy đồ ăn, nói không nên lời. Khóe miệng cậu ta có những hạt vừng còn sót lại vẫn đang run rẩy, tôi đoán cậu ta ăn bánh nướng rắc vừng, hơn nữa lúc này cậu ta rất căng thẳng.

Vũ Đạo đưa chai nước khoáng cho Lý Tiêu, tốt bụng nói: “Đừng ngại nữa, uống chút nước đi.”

Lý Tiêu không dám nhận, Vũ Đạo tiếp tục nói: “Bị ngại ngất đi trong giờ của tôi, nhà trường truy cứu ra, tôi cũng không biết giải thích thế nào.”

Nói xong, Vũ Đạo tự đặt chai nước khoáng lên bàn, đi về bục giảng, trịnh trọng nói với mọi người:

“Tôi đây rất hiểu về nhân quyền, các bạn bị đối đãi tất nhiên là không ổn, giờ học của tôi các bạn dĩ nhiên có thể ăn sáng, nhưng nhất định phải đủ level, nếu không là xem thường tôi đây! Bữa sáng, trên cơ bản ngoài món bò bít tết kiểu Pháp, tôi không muốn thấy có người ăn đồ ăn khác, dĩ nhiên tiệc cung đình Mãn Thanh tôi cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.”

Quả nhiên đậm bản sắc của Cầm thú! Có điều việc khiến người ta thấy kì lạ là, vì sao Vũ Đạo lại mang một chai nước khoáng lên lớp học, chẳng lẽ anh ta biết sẽ gặp tình trạng sinh viên ăn sáng, nên chuẩn bị để mang lên?

Trước khi hết tiết, Vũ Đạo giao một bài tập, khuôn mặt lộ ra một nụ cười rất đáng ngờ, anh ta nói với mọi người: “Có sinh viên phản ánh là bài tập lần trước quá đơn giản, hơn nữa lại nhiều, bạn ấy đề nghị tôi giao bài khó nhưng ngắn gọn thôi, vậy nên lần này bài tập về nhà chỉ có một bài. Nếu như thực sự không hiểu, cũng có thể đến thư viện tìm những cuốn sách tham khảo sau đây...”

Vũ Đạo đọc ra tên một chuỗi những cuốn sách, tóm lại tôi chẳng nhớ nổi tên cuốn nào.

Sau giờ học Vũ Đạo bảo tôi ở lại, đợi các bạn đi hết, Vũ Đạo hỏi tôi: “Buổi tư vấn tâm lý hôm trước thế nào?”

“Tư vấn tâm lý không đạt có thể tốt nghiệp không?” Tôi không trả lời mà hỏi lại.

“Có thể.”

“Vậy thì được, con đường cách mạng quanh co và dài đằng đẵng, em đã có giác ngộ sẽ phải chịu tư vấn bốn năm rồi.”

“Xem ra em không hài lòng lắm việc bác sĩ Trương dạy kèm cho mình, không phải em rất thích trai đẹp sao.”

“Đẹp trai có tác dụng gì chứ? Cái em cần là tư vấn tâm lý, chứ không phải tư vấn sinh lý.”

“Vậy được rồi, tuần sau sẽ đổi giáo viên dạy kèm cho em” Vũ Đạo lộ ra nụ cười rất quen thuộc, tôi lập tức lại có cảm giác bị rơi vào bẫy. “Còn nữa, tiết mục của em có cần đổi người giúp không, thầy Trương Văn hình như không đồng ý hợp tác cho lắm.” Tốt nhất là anh đập cho anh ta thêm trận nữa, để anh ta hợp tác một chút đi!

Có lẽ thái độ của tôi đã lập tức bán đứng tôi, Cầm thú gian xảo mới đó đã nhìn thấu ý đồ của tôi, “Có mâu thuẫn xung đột thì cũng đừng mượn tay tôi để giết cậu ta chứ! Có thời gian rảnh thì luyện tập thân thủ nhiều chút, để sau này giống tôi, lúc nào cũng có thể thu phục cậu ta, bức ép cậu ta phục vụ mình.”

Oa, một lời thức tỉnh kẻ trong mộng! Thì ra Cầm thú đạt đẳng cấp này rồi, bạn thấy chưa, cái kiểu nửa cảm thú như Trương Văn rõ ràng là không vô si bằng cái tên Vũ Đạo cảm thú toàn vẹn này mà!

“Làm sao mới có thể luyện được tốt thân thủ đây?”

“Có thời gian rảnh thì đá mấy tấm gỗ gì đó đi.” Cầm thú thuận miệng nói, tôi vội vàng lấy sổ ghi lại, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Còn gì nữa?”

“Ừm, vẫn còn nhiều lắm, hay là bây giờ em mời tôi một bữa đi, tôi sẽ từ từ nói cho em biết!” Vũ Đạo thừa nước đục thả câu.

“Xoì, bảo tôi mời anh hả, không có cửa đâu! Tôi đi đá mấy tấm gỗ trước rồi sẽ xem xét xem có cần tiếp tục thỉnh giáo anh không!” Nói xong, tôi rời khỏi giảng đường, nếu không phải Vũ Đạo ở đó thì trước khi đi, tôi thật sự muốn mang mấy cái ghế ở giảng đường về tập đá thử.

Quay về kí túc, nhìn thấy Phạm Thái vẻ mặt hạnh phúc đang ngồi đọc thư, không cần xem cũng biết là thư của cậu bạn học cùng cấp ba hiện đang học ở Đại học Nam Kinh gửi đến.

Buổi chiều không có tiết học, ba người bọn họ đi đến thư viện mượn mấy cuốn sách về làm bài tập, một mình tôi ở trong phòng tập đá ghế. Chân bị đau, tôi đi thêm mấy đôi vớ rồi tiếp tục đá, chân trái đá xong thì đến chân phải đá, đá một thì tôi thay chân dung của Trương Văn vào rồi tiếp tục đá. Không biết đá được bao lâu thì Tiểu Dư và Phạm Thái quay về. Đúng lúc bọn họ bước vào cửa, chỉ nghe thấy một tiếng ‘rắc’, chân ghế đã bị tôi đá gãy ngay trước mặt bọn họ.

“Oa! Mới có một buổi chiều mà cậu đã tu thành chính quả rồi à!” Tiểu Dư ném sách đi rồi lập tức chạy qua. Tôi cũng bị chân của chính mình làm cho kinh ngạc sững sờ, nửa ngày mới phản ứng lại được, tôi đắc ý hô hào ‘Quỳnh hoa bảo điển, Thiên hạ vô địch!’. Nhưng chân vừa chạm đất, tôi lập tức cảm thấy đau nhói, ngồi ngay xuống giường của Tiểu Dư.

“Chẳng lẽ vết thương ở chân lại tái phát à?” Phạm Thái lo lắng chạy đến, nhưng vừa chạm vào chân, tôi lập tức đau rứt chân lại.

Hai người Phạm Thái và Tiểu Dư vô cùng bất đắc dĩ đưa tôi đến bệnh viện, bác sĩ Trương vừa nhìn thấy ba người đến, lập tức đứng dậy đón tiếp chúng tôi, anh ta vui vẻ nói: “Tiểu Dung, cuối cùng em cũng đến lấy máu rồi, lại còn dẫn thêm một người bạn đến nữa.”

Phạm Thái vội vàng lắc đầu, giải thích: “Là chân Vũ Dung bị thương ạ.”

Sau khi đỡ tôi ngồi xuống, cô ấy lập tức lùi xa bác sĩ Trương hai mét.

Sau khi bác sĩ Trương ngồi xuống, anh ta nói với Tiểu Dư trước: “Mắt của em không cần phải lo lắng đâu, bây giờ tỉ lệ thành công của phẫu thuật đục thủy tinh thể gần như là 90% rồi, vậy nên không có vấn đề gì đâu.”

Bác sĩ Trương lại quay về phía tôi, “Có điều đổi lại là Tiểu Dung, tỉ lệ của em ấy cũng lắm là 1%.”

Bác sĩ Trương đỡ chân tôi lên, ấn mấy cái, cẩn thận tháo vớ ra, sau khi xem xét cẩn thận, anh ta đột nhiên rút ra một cái gai gỗ, cầm trong tay quan sát tỉ mỉ, “Tiểu Dung, em lại vận động cái gì mới mẻ nữa thế?” Anh ta vừa nói vừa xử lý vết thương cho tôi.

“Cậu ấy đá ghế.” Tiểu Dư giải thích.

Bác sĩ Trương ngẩng đầu nhìn mặt tôi, “Tiểu Dung, gần đây em có kẻ thù hả?”

“Vâng ạ, bác sĩ Trương anh chỉ điểm cho em đi. Làm sao mới có thể chấn chỉnh được kẻ thù vậy? Em muốn đối phó với anh ta nên mới tập luyện đấy, anh xem em bị thương hết rồi đây này.”

“Em solo với cậu ta đi, gần đây vận của em tốt lắm, hơn nữa lại có quý nhân phù trợ.”

Bảo tôi solo với Trương Văn á? Không phải chứ, bây giờ tôi đá ghế còn chưa xong, solo với anh ta không phải chết chắc sao? Quý nhân là anh sao? Bác sĩ Trương?

“Vậy em vẫn phải tiếp tục đá gỗ sao?”

“Em vẫn phải cố gắng thêm một chút, nếu không cũng khó được lắm.” Không biết có phải bác sĩ Trương đang lừa tôi không.

Lúc này bác sĩ Trương cũng đã xử lý xong miệng vết thương cho tôi, vỗ vỗ tay, cười toe toét nói: “Giờ chúng ta lấy máu nhé.”

Bác sĩ Trương vừa dứt lời thì đã thấy Tiểu Dư không nghĩ khí kéo Phạm Thái chạy mất. Tôi chỉ có thể chỉ chỉ vào cái chân, đáng thương nói: “Bác sĩ Trương, anh xem hôm nay em chảy máu rồi mà, để ngày khác rồi lấy đi.”

“Chút máu này không sao đâu, mỗi tháng con gái còn chảy mất mấy trăm cc cơ mà.”

“....”

Bác sĩ Trương vừa định đi lấy kim, tôi lập tức túm lấy anh ta, “Bác sĩ Trương, hai ngày trước em vừa mới chảy mất vài trăm cc rồi, anh nhìn xem giờ mặt em xanh xao lắm lắm.” Bác sĩ Trương nghĩ một chút rồi cuối cùng thôi. Cứ như vậy, tôi đã chạy thoát thành công khỏi ma trảo của bác sĩ Trương.

Buổi tối, tạm thời không thể đá ghế, tôi cũng bắt đầu làm bài tập mà Vũ Đạo giao. Tôi đọc đề bài ba lần, nghĩ ra vì đến cả đề bài tôi đọc cũng không hiểu. Nghĩ cả buổi tối, não thất nút cả lại mà cũng chưa nghĩ ra chữ nào. Mười giờ hơn, Tiểu Dư Phạm Thái Giả Hòa ôm một chồng sách tham khảo quay về. Vừa vào cửa, Tiểu Dư đã nổi giận nói: “Bài này con người có thể làm được sao? Tra bao nhiêu sách tham khảo, vừa có chút đầu mối thì lại bị kẹt.”

Phạm Thái cũng đồng ý: “Công sức cho bài tập này chỉ sợ là còn nhiều hơn mười hai bài tập lần trước.”

“Cuối cùng là đưa chết tiệt nào kiến nghị Vũ Đạo giao bài tập nhất định phải tình giản vậy, để mình biết được thì mình không tha cho nó đâu!” Tiểu Dư hùng hực nói.

Nghĩ đến những lời tôi nói với Vũ Đạo dưới bức tượng thủ tướng Chu, tôi chợt cảm thấy cổ mình lạnh lạnh.

Giả Họa đột nhiên lạnh lùng lên tiếng: “Liệu có phải là kiến nghị của Vu Dung với thầy Võ không đấy?”

“Không phải, không phải, sao có thể là mình được chứ?” Tôi vội vàng phủ nhận, thàn than Giả Họa thông minh quá mức.

Giả Họa chậm rãi đi đến gần tôi, “Nhớ lúc trên lớp thầy Võ có nói, ‘Có sinh viên phản ánh...’, mình chú ý lúc thầy ấy nói ‘Có sinh viên’, thầy ấy cười. Thầy Võ là một người rất thích chơi chữ, cậu nói xem ‘Có bạn học’ liệu có phải là bạn học Vu* không?” Giả Họa nói thẳng vào tim tôi, cậu ấy không làm thám tử thì thật đáng tiếc.

(Có bạn học, nguyên gốc là 有同学: Yǒu tóngxué; bạn học Vu, nguyên gốc 尤同学: Yóu tóngxué, hai từ này đọc na ná nhau, người dịch chú thích.)

Lúc này, Tiểu Dư đứng bên cạnh cửa sổ đột nhiên gọi chúng tôi qua, đúng là cứu mạng tôi mà, vừa hay giúp tôi tránh được chất vấn của Giả Họa. Bọn tôi nhìn xuống dưới tầng, chỉ thấy đằng sau tòa nhà Vương Cát và một giáo sư lớn tuổi mặc đồ ở nhà đứng trước cửa kí túc 23, Tiểu Dư vô cùng thích thú nói xuống tầng nghe ngóng rồi chạy mất. Chẳng mấy chốc cô ấy quay lại, phấn khởi báo cáo: “Lớp trưởng của chúng ta đúng là trâu thật, cậu ta viết một chương trình, tối nay sau khi giáo sư khoa Tin học xem qua nó thì vô cùng kích động, thầy ấy chẳng thay đồ, cũng chẳng thay giày mà chạy ngay đến kí túc 23 tìm Vương Cát.”

Chẳng trách ngày đầu tiên đến trường đăng ký, mẹ dặn tôi Đại học lớp lớp người tài, bà bảo tôi phải khiêm tốn. Thì ra đây là nơi lúc nào cũng có thể khiến người ta cảm thấy tự ti. Nằm trên giường, lần đầu tiên xem xét bản thân, rốt cục tôi có điểm gì hơn người nhỉ? Đào bới liên tục, sau cùng tôi phát hiện, bước vào Đại học, tất cả những thành tích đáng kiêu ngạo lúc trước ở đây đều trở nên bình thường, không mấy đặc biệt. Aiz, hình như ngoài việc tôi có chút giống mình tỉnh thì thật sự không tìm ra điểm đặc biệt nào khác cả. Lại còn giống mình tỉnh Triệu Bản sơn nữa chứ... nẫu ruột...

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Sự kiện ăn sâu.

Buổi sáng thứ năm tiếp tục cố gắng đi điểm danh hộ, lần này tôi thông minh, mang theo một bộ quần áo và mũ, sau khi điểm danh chỗ Trương Văn xong, tôi tìm một chỗ mặc áo đội mũ vào rồi lại chạy đi tìm thầy giáo thể dục của Tiểu Dư để điểm danh. Tìm hết nửa ngày mà vẫn chưa thấy, thì ra hôm nay thầy giáo ấy không đi làm, đổi lại Trương Văn sẽ điểm danh sinh viên giúp thầy ấy. Tôi ngang ngược đi qua đó, ai biết vừa mới đưa tấm thẻ ra đã bị Trương Văn nhận ra rồi, “Cô cho rằng cô khoác thêm cái áo lót có tay vào thì tôi không nhận ra cô sao? Vu Dung!”

“Cái áo lót có tay này được gọi là áo nấng tôi!” Tôi hậm hực đáp lại rồi quay về kí túc. Lần này Tiểu Dư cũng lười chẳng thèm mắng tôi, cô ấy cầm lại thẻ của mình rồi bỏ lại một câu, “Trông chờ cậu điểm danh cho mình thì từ học kì này trở đi có khi mình bỏ tiết hết!”

Buổi sáng trong giờ của giáo sư Lý Giản, có rất nhiều nam sinh vẫn buồn ngủ gà gật, sau khi nghe Tiểu Dư nói tôi mới biết hôm qua kí túc nam sinh mua máy tính tập thể, tối qua dĩ nhiên là bọn họ chơi game online đến sục sôi trời đất mà. Xem ra tôi phải chuẩn bị tốt bài diễn của mình để giành bộ máy tính giải thưởng kia thôi.

Trong giờ, không biết đám nam sinh lấy đâu ra một con sâu xanh khá to, nữ sinh nhìn thấy liền tránh xa thật xa, thậm chí còn có người đột nhiên bị dọa đến mức thét lên chói tai. Tôi hoàn toàn không thể hiểu được!

Vì chuyện điểm danh buổi sáng nên tôi đang bức bối nằm bò ra bàn. Aiz, lúc ba người bọn họ điểm danh giúp tôi đâu có khó khăn như vậy nhỉ? Tôi đang suy nghĩ đến ngáy người thì đột nhiên một cậu nam sinh nào đó nghịch ngợm, ném con sâu lớn đó về phía nữ sinh bọn tôi, còn con sâu đó lại vừa khéo rơi đúng lên đầu tôi. Phạm Thái lúc này đã vội vàng hét hoảng chạy khỏi chỗ ngồi, Tiểu Dư lại không sợ, cô nàng ấy ngồi đó cười tôi đội con sâu nhìn rất tức cười.

Tôi lấy con sâu từ trên đầu xuống, cầm trên tay, dùng khăn đỏ chà chà, lẩm bảm nói: “Không béo lắm!” sau đó bỏ tọt vào miệng.

Toàn bộ đám bạn học kinh ngạc!

Tôi nhai mấy cái, điểm nhiên như không có chuyện gì, nằm bò ra tiếp tục ngán người. Tôi phát hiện con sâu này không ngon như mấy con sâu mà mẹ tìm cho tôi hồi nhỏ, cũng phải thôi, nhớ năm đó mẹ nói mẹ tìm cho tôi toàn loại nhiều protein nhiều dinh dưỡng mà, xem ra còn mập mạp hơn con này. (Mẹ cô nuôi cô giống loại động vật gì vậy?)

(Ghi chú: Sauk hi tôi xui xẻo quay về phòng thì bị Tiểu Dư ép đánh răng rất nhiều lần, đánh đến mức lợi đau điếng. Còn đám nam sinh thì từ đó trở đi không chơi trò sâu xiếc gì trước mặt bọn con gái nữa. Điều khiến tôi đau khổ là lại có người vì chuyện này mà âm thầm gọi tôi là ‘sinh viên cầm thú’! Chẳng lẽ tôi và Vũ Đạo có điểm giống nhau sao? Tôi không tin đâu...)

Trên đường quay về kí túc tôi đi qua bệnh viện trường, quý tha mà bắt lại đụng phải bác sĩ Trương ‘muối’, nói anh ta là muối, là vì anh lúc nào cũng muốn hút máu tôi, hai là anh ta thật sự lúc nào cũng nhìn chòng chọc tôi. Bác sĩ trương quen thói lại bảo tôi đi rút máu, tôi không có thời gian để sợ hãi mà chạy thực mạng, bác sĩ Trương la lớn sau lưng tôi: “Thời gian giống như rãnh ngực của phụ nữ vậy, bóp thế nào thì vẫn còn đó!”

Tôi cúi đầu nhìn xuống ngực mình, phăng lì!

Lúc ăn trưa, Lưu Phần chuẩn bị biểu diễn ảo thuật trong chương trình Trung thu đột nhiên nhận được tin bố mình bị bệnh phải vào viện, cô ấy lập tức thu dọn đồ đạc quay về miền nam, còn tiết mục của cô ấy cuối cùng được quyết định sẽ do nữ sinh lớp thể dục nhíp điều thay vào, vì thế tôi lại bất hạnh bị tóm lấy làm trắng đĩnh. Điều khiến tôi buồn bực là, nguyên nhân tôi bị chọn, thực ra là do nữ sinh khoa Vật lý quá ít, bọn họ cũng chẳng còn ai khác để chọn. Aiz, đợi sau này tôi trở chủ tịch hội liên hiệp phụ nữ, tôi nhất định hô hào đông đảo phụ nữ hãy nhiệt tình yêu thích học Vật lý!

Chương trình Trung thu chỉ còn mấy ngày đếm trên đầu ngón tay, đám nữ sinh quyết định buổi sáng sẽ bắt đầu luyện tập chuẩn bị tiết mục. Vị trí biểu diễn của tôi bị xếp vào hàng cuối cùng, bởi vì phần lớn nữ sinh đều chọn aerobic là môn học tự chọn, còn đưa chọn Không thủ đạo như tôi thì nhày tương đối khó khăn, vậy nên bọn họ yêu cầu tôi cũng không quá cao, chỉ yêu cầu tôi có thể tập giống động tác của người đằng trước, dùng tỏ ra quá bất ngờ là được rồi. Bị tra tấn như một con rối như thế suốt cả sáng, tôi quyết định chiêu đãi mình, vì thế tôi cùng Phạm Thái hai người đi ăn KFC.

Ai ngờ lại gặp Chu Hữu trước cổng trường, cậu ta thấy chúng tôi định đến KFC thì mặt dày mày dạn đi cùng. Nói thật một câu, tôi thật sự ngưỡng mộ nghị lực theo đuổi con gái bất khuất của cậu ta. Xem ra xấu trai mà không biết vận dụng thủ đoạn và tinh thần như vậy thì khó mà ôm được mỹ nhân về. Nhưng cậu ta cũng đúng thật là, mỗi lần gặp chúng tôi đều vào đúng lúc tâm trạng tôi không tốt! (Cô vào Đại học, hiếm có lúc nào tâm trạng cô tốt!)

Đến KFC, tôi và Phạm Thái gọi hai phần ăn, lúc định trả tiền thì Chu Hữu đột nhiên lên trước tranh trả tiền, về mặt nịnh nọt nói với Phạm Thái: “Mình mời cậu, tiện thể cũng mời luôn bạn cậu.”

Gi cơ? Tôi là cái đũa được ‘tiện thể mời’ sao? Tôi nổi điên, nói với cô phục vụ: “Tính thêm giùm, cảm ơn.”

Cứ như vậy, tôi đắc ý cầm lấy phần KFC miễn phí, rời khỏi KFC trước ánh mắt tức giận lại không biết phải làm sao của Chu Hữu.

Buổi tối là giờ tiếng anh, sau khi trải qua ‘sự kiện ABC’ tuần trước, mặc dù tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi nhưng cũng chẳng dám lười biếng, dù sao thầy giáo tiếng anh lúc nào cũng chăm chăm nhìn cái đũa sinh viên bất lương có tiền án tôi đây. Nhưng mà, phản ứng thuộc về bản năng của cơ thể con người thì ý chí rất khó khống chế, nhất là với đũa ý chí yếu đuối như tôi. Chẳng bao lâu, tôi đã ngủ gục. Giật mình hoảng hốt vì mới ngủ được mấy giây thì đã bị Tiểu Dư lay dậy, nói là thầy đang hỏi tôi. Quà nhiên thấy giáo viên tiếng anh đen mặt lại chỉ tay vào chữ ‘ML’ trên bảng, hỏi tôi đây là chữ viết tắt của từ nào. Tôi buồn ngủ nên trong thoáng chốc không phân biệt được đâu là mặt thầy, đâu là bảng đen, thực ra là do mặt của thầy ấy đen quá rồi! Tôi chờ người ra một lúc mà chưa trả lời được, thầy giáo chỉ nhắc nhở tôi: “Các em vẫn hay sử dụng đấy!”

Chẳng lẽ là...? Tôi vô cùng do dự trước đáp án của mình, nhưng nhìn thấy thái độ như bức cung của giáo viên tiếng anh và sắc mặt càng lúc càng đen hơn cái bảng của thầy, cuối cùng tôi khẽ run run trả lời: “Make Love?”

Cả lớp cùng cười lớn. Mặt mày thầy tiếng anh từ màu đen, trong nháy mắt chuyển sang đỏ lựng, có điều cũng chỉ trắng hơn màu đen kia một chút. Chỉ thấy thầy ấy tức giận nói:

“Là Milliliter!” (mì-li-lít ấy)

Thầy tiếng anh, thầy troll em đúng không! Làm sao mà thường dùng được chứ, khoa Vật lý của bọn em không sử dụng mililit, chỉ có khoa hóa mới dùng thôi! Thầy, thầy hận em vậy sao?

(Ghi chú: Từ đó, danh tiếng sắc nữ tôi đây đã thực sự nổi, còn giáo viên tiếng anh cũng từ đó triển khai đại chiến từ viết tắt kiểu mới với tôi, khiến tôi bực bội đến tận năm thứ tư không phải học tiếng anh nữa mới thôi.)

Buổi tối, mọi người vẫn đang trầm trồ với bài tập của Vũ Đạo, trước khi tắt đèn, Tiểu Dư nằm xuống giường nói với tôi: “Lần trước không phải cậu bán thân lấy đáp án chỗ Vũ Đạo sao, bán một lần với hai lần cũng không khác nhau mấy đâu, mau nghĩ cách lấy đáp án về đây đi!”

Nghĩ đến việc Vũ Đạo giao bài tập khó như thế này cũng là do một tay tôi tạo ra, vậy nên chỉ có thể nhận lời nghĩ cách. Chẳng qua không biết liệu Vũ Đạo có giao cho tôi bài tập khó hơn nữa không?

Nằm trên giường, nhớ đến lời của bác sĩ Trương, tôi day day ngực, đúng thật là nó bị bóp đến xuất hiện đường rãnh nông, vậy nên tôi quyết định tìm bác sĩ Trương lấy máu, kết thúc chuyện này sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Suy nghĩ chuyển khoa

Thứ sau đi điểm danh, không ngờ Trương Văn không đến mà lại là Vũ Đạo điểm danh thay. Vũ Đạo cười tủm tỉm đánh dấu cho tôi, tôi hỏi anh ta: “Sao thầy Trương Văn không đến?”

“Ở nhà có chuyện không thể đến được.”

Tôi đang định đi thì Vũ Đạo gọi giật lại, bảo tôi đợi anh ta một lúc, điểm danh xong anh ta có chuyện muốn nói.

Quá bảy giờ, sau khi đợi bạn bè và giáo viên đi hết, Vũ Đạo hỏi tôi: “Bài về nhà làm đến đâu rồi? Lần này đã phù hợp với yêu cầu của em chưa?”

Anh ta không hỏi, tôi suýt chút nữa quên mất chuyện đi hỏi bài, tôi đáp qua loa: “Cũng tạm tạm, có điều những bạn khác cảm thấy hơi khó một chút.”

“Những bạn khác ấy có bao gồm em không?”

“Dĩ nhiên là không bao gồm em rồi.” Tôi nhìn khuôn mặt đắc ý của Vũ Đạo rồi không muốn thừa nhận.

“Vây tốt lắm, những bạn khác không làm được cứ hỏi em là ổn rồi.” Vũ Đạo làm khó, tôi vội vàng đầu hàng, “Những bạn thấy bài tập hơi khó ấy tất nhiên không bao gồm em rồi, em thuộc nhóm sinh viên căn bản chẳng biết gì.”

Chú thích: Học cấp ba, thành tích môn Vật lý của tôi rất tệ, mẹ lại muốn tôi phát triển toàn diện nên lúc vào Đại học tôi học khoa Vật lý.

“Có phải muốn tôi dạy kèm cho em không?” Thái độ xấu xa của Vũ Đạo khiến tôi có cảm giác gậy ông đập lưng ông.

“Có phải thầy lại có điều kiện gì không?” Tôi nhất định đã bị anh ta lừa rồi.

Vũ Đạo vỗ về đầu tôi, vui vẻ nói: “Bạn học Vu Dung, em rất thông minh, có phải em đã dần dần hiểu được tâm lòng của tôi rồi không?”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Không hiểu lắm! Nhưng trùng bầy với ăn quả lừa của thầy nhiều rồi nên cũng có chút giác ngộ cách mạng.”

“Không hiểu cũng không vấn đề gì, vẫn còn bốn năm để em từ từ hiểu tôi mà.” Vũ Đạo hình như tâm trạng rất tốt, tôi thì khổ sở mặt mày: “Em không muốn hiểu, hơn nữa mỗi khi nhớ ra là vẫn còn bốn năm thì em lại muốn khóc!”

Vũ Đạo lại vỗ đầu tôi tựa như đang vỗ về chó mèo, anh ta đùa: “Bạn học Vu, đừng nói vậy chứ, em nói làm cho thầy đây nghe rất khó chịu!”

Tôi tránh khỏi bàn tay anh ta, quay về vấn đề chính, “Nói mau đi, rốt cục đáp ứng thầy yêu cầu gì mới chịu giúp em giải bài!”

“Đơn giản lắm, em nợ tôi một bữa cơm, thời gian và địa điểm để tôi chọn!” Vũ Đạo sáng khoái nói.

“Được! Có điều nói rõ trước, quá 100 tệ thì thầy sẽ trả khoản dư ra!” Thấy anh ta gật đầu, tôi vừa đưa vớ ra vừa nói, “Vây mau giúp em giải bài tập đi.”

Ai ngờ Vũ Đạo lấy từ trong người ra một tờ giấy đã ghi đầy đủ đáp án đưa cho tôi, chậm rãi nói:

“Mang về từ từ nghiên cứu đi.”

Ngay cả đáp án cũng đã chuẩn bị xong từ trước rồi sao? Anh ta đoán chắc tôi sẽ tìm đến anh ta xin đáp án sao? Chẳng lẽ đợi tôi tự chui đầu vào lưới? Đột nhiên tôi đặc biệt thấy hối hận vì vừa rồi đã nhanh chóng chấp nhận yêu cầu sẽ mời anh ta ăn một bữa.

Lúc này, tôi nhớ ra chuyện điểm danh thể dục buổi sáng, vậy nên tôi nói lấy lòng: “Thầy Võ, nhờ thầy đánh cho em thêm một dấu nữa nhé.”

“Được!” Vũ Đạo không nói nhiều, lấy con dấu từ trong người ra đưa tôi, tôi vui mừng khôn xiết, cầm lấy con dấu rồi lập tức ngó người! Một chữ ‘Võ’ màu đỏ cứ như vậy nằm chinh ỉnh lên tấm thẻ điểm danh của tôi. Tôi tức giận nói không nên lời, Vũ Đạo thì lấy lại con dấu, chậm rãi hỏi tôi: “Không phải em cần con dấu của tôi sao? Chẳng lẽ em cần dấu của Trương Văn? Thế thì lại không được.”

“Anh... Anh...” Tôi chỉ vào mũi anh ta, tức giận quát: “Cầm...”

Chữ ‘thú’ còn chưa nói ra thì thầy hiệu trưởng không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh tôi thán không biết quý chẳng hay, lúc này ông ấy thấy tôi chỉ vào mũi thầy giáo định nằng nặc thủ liên kinh ngạc tròn tròn mắt, vội vàng sửa lời, dịu dàng nói tiếp: “(Cầm)... yêu quý.”

Mắt thầy hiệu trưởng càng tròn to hơn, Vũ Đạo cũng nhếch môi lên cười, đáng vẻ cười trên nỗi đau của kẻ khác, xem tôi làm sao thu dọn hiện trường đây. Tôi ngây ra một lúc, sau đó tiếp lời:

“...thầy.”

Lúc này tôi mới mỉm cười giả dối với thầy hiệu trưởng rồi từ từ hạ cánh tay đang chỉ vào mũi Vũ Đạo xuống, mắt thầy hiệu trưởng giờ mới dần dần thu nhỏ, khôi phục lại trạng thái bình thường. Vũ Đạo cười rồi gật đầu, sau đó ôm lấy vai tôi, học cách nói vừa rồi của tôi:

“Sinh viên. ... Yêu quý.”

(Đoạn này tác giả chơi chữ, dịch ra sẽ hơi khó hiểu. Chữ Cầm trong Cầm thú với chữ Thân trong từ Thân ái - yêu quý phát âm giống nhau. Bạn VD nói vậy để chống chế vs thầy hiệu trưởng, người dịch chú thích.)

Thầy hiệu trưởng nhìn Vũ Đạo, sau đó kéo tôi qua, quay lưng với Vũ Đạo, nói nhỏ với tôi:

“Sinh viên Vu, em có muốn chuyển khoa không? Nếu như em muốn thì tôi sẽ tìm cách giúp em sắp xếp.”

“Em cảm ơn thầy hiệu trưởng!” Tôi kích động đến mức nước mắt ngân ngấn, nếu như thật sự có thể thì em sẽ không quên ơn tái sinh của thầy đâu! Thầy hiệu trưởng nói xong bèn dùng ánh mắt bảo tôi hãy xem xét, sau đó rời đi.

Thầy hiệu trưởng vừa đi, Vũ Đạo đã nhủi mi hỏi: “Có phải thầy ấy nói sẽ sắp xếp cho em chuyển khoa không?”

Giờ đây? Sao anh ta lại biết? Có lẽ thái độ của tôi đã bán đứng mình, Vũ Đạo thấy mình đoán đúng, ánh mắt trở nên vô cùng đồng tình, anh ta thờ dài, nói: “Nhớ năm đó bác sĩ Trương cũng nghe theo lời khuyên của thầy ấy mà chuyển từ khoa Vật lý sang khoa Y.”

Không phải chứ, cái vị bác sĩ Trương còn biến thái hơn cả tôi đó sao? Bác sĩ Trương có chấp đòi rút máu đó sao? Không phải anh ta bị bệnh gì đó từ khoa Y đấy chứ? Tôi lập tức dao động.

Vũ Đạo tiếp tục nói: “Em nghĩ là chuyển khoa giống như chuyển kênh TRƯỞNG VĂN à, muốn chuyển là chuyển chắc. Nhất là một sinh viên có tâm lý không bình thường như em thì càng không thể muốn chuyển là chuyển, nếu không trường học này loạn mất.” Nói xong, Vũ Đạo huyt sáo bỏ đi.

Chẳng lẽ, tôi chỉ có thể chuyển ngành trong cái khoa Vật lý biến thái này thôi sao? Hiệu trưởng ơi không phải chứ?

Quay về ký túc, tôi đưa đáp án dang hiến cho mọi người, Tiểu Dư vui mừng phấn khởi nhận lấy, rồi rít khen ngợi quan hệ tốt của tôi và Vũ Đạo, Già Họa không nói câu nào. Phạm Thái lại quay ra hỏi tôi dùng điều kiện gì để trao đổi đáp án, đến khi biết được chỉ là mời anh ta một bữa ăn thì cô ấy mới yên tâm. Còn tôi ấy, tôi dùng N cách dẫn vật cả nửa ngày mà vẫn không xóa được con dấu ‘Võ Thụ’, cuối cùng chỉ có thể rút kinh nghiệm xương máu, dùng dao cạo cạo đi con dấu đó rồi động tay chân vào bên cạnh, chẳng may Trương Văn có hỏi thì tôi cứ nói là bị sâu đục!

Mười giờ là tiết của Vũ Đạo, giờ học trôi chảy thuận lợi hiếm thấy, chẳng qua là lúc giữa giờ, đám nam sinh xem tạp chí bị Vũ Đạo bắt được, vừa nhìn thấy là tạp chí PLAY BOY bản tiếng anh thì xúc động vô cùng, Vũ Đạo nói anh ta rất nhớ, muốn mượn cuốn này sang tuần sẽ trả lại, đám nam sinh cũng biết được đáp án. Bản sắc Cầm thú lại tái hiện rồi! Thực tế tôi cũng muốn có cuốn tạp chí khỏa thân của nước ngoài này để ‘cầm thú’, nhưng tiếc là chỗ nữ sinh lại không ai có.

Đại khái là vì Vũ Đạo lấy được cuốn PLAY BOY nên hôm nay không giao bài tập về nhà. Đám sinh viên hô hào vạn tuế, thậm chí còn có nam sinh nói PLAY BOY kì tôi cũng tranh thủ nhờ người ở nước ngoài gửi về một cuốn!

Lúc tan học, Vũ Đạo cầm cuốn PLAY BOY, nói với tôi: “Ba giờ chiều em với Trương Văn tập chương trình, có lẽ chỉ có một cơ hội này thôi, cố gắng trân trọng nó nhé!”

Ăn xong bữa trưa, vốn định ngủ trưa một giấc, nhưng nhớ đến đề nghị chuyển khoa của thầy hiệu trưởng, lại nghĩ đến những lời Vũ Đạo nên thôi quyết định đi đến bệnh viện trường để bác sĩ Trương rút ít máu, tránh thêm phiền phức, tiện thể xác nhận sự thật về việc chuyển khoa từ chỗ anh ta.

Giữa trưa bệnh viện trường cũng chẳng có mấy người, tôi đi thẳng đến phòng khám của bác sĩ Trương. Đẩy cửa vào thì thấy bác sĩ Trương vừa uống nước vừa xem PLAY BOY! Kia chẳng phải là cuốn tạp chí sáng nay đó sao! Không phải chứ, chẳng lẽ tôi đến muộn rồi, chân tướng sự việc đã bị Vũ Đạo dùng cuốn tạp chí kia mua chuộc?

Bác sĩ Trương thấy tôi đến, lau lau khóe miệng, vội vàng chào đón tôi. Chẳng trách lại uống nước, thì ra là vừa đổ vừa bỏ!

“Bác sĩ Trương, anh cũng xem loại sách này sao?” Nghĩ đến việc không thể hỏi ra vấn đề, tôi không khỏi có chút chán nản.

“Hết cách rồi, con người luôn cần đọc nhiều sách để sạc pin cho mình mà, là một bác sĩ thì luôn phải nghiên cứu về cấu trúc vật lý của cơ thể để nâng cao chính mình!” Bác sĩ Trương đáp lại hùng hồn.

“Anh xem tạp chí khiêu dâm thì cũng đừng chụp cái mảnh ‘nghiên cứu sinh lý’ vào chứ.” Thấy bác sĩ Trương như vậy, muốn tôi chuyển đến khoa Y thì thả tôi ở lại khoa Lý còn hơn.

“Tôi là bác sĩ, tôi không có cảm giác gì với BODY, cũng không thích thú gì với khiêu dâm. Tôi muốn xem cái gì không có chứ!” Bác sĩ Trương nói rồi kéo rèm vào, lúc này tôi mới phát hiện đằng sau bức rèm là giường bệnh, trên giường bệnh là một thi thể được khăn trải giường bịt kín lại.

Bác sĩ Trương xốc khăn trải giường lên, lúc này tôi mới nhìn thấy người chết xanh mét kia là một nam sinh viên trẻ tuổi. Trẻ như vậy đã chết rồi, không biết nguyên nhân là gì, trong lòng không khỏi đau buồn. Có điều bác sĩ Trương ơi anh giấu xác chết trong phòng bệnh có phải là quá bất thường không!

Bác sĩ Trương chỉ vào xác chết, nói: “Em xem, tôi thường hay nghiên cứu cơ thể người trong phòng bệnh đấy.” Nói xong, anh ta bắt đầu dùng xác chết đó để giải thích cho tôi kết cấu và chức năng của cơ thể con người, thậm chí cả cách bảo dưỡng từng bộ phận một.

Mới giảng chưa được một lúc, tôi đã thực sự không thể thích ứng với xác chết đó, quả nhiên chỉ số biến thái của bác sĩ Trương đám hậu bối chúng tôi

không thể địch nổi! Tôi vội vàng nói với bác sĩ Trương ý định đến đây của mình, rồi đề nghị anh ta lấy máu của tôi ở phòng khám khác. Vì vậy bác sĩ Trương lại lấy khăn trải giường che lên cái xác, dẫn tôi đến một phòng khám khác.

Sau khi bác sĩ Trương lấy một ít máu của tôi, bảo tôi giữ một miếng bông ngồi đợi, anh ta liền đi ra ngoài. Máu cũng đã ngừng chảy, tôi quay vài vòng mà vẫn chưa thấy bác sĩ Trương quay lại nên định đi tìm. Ra khỏi phòng khám, xa xa nhìn thấy bác sĩ Trương đang tiến ‘tử thi’ ở đầu hành lang bệnh viện, tôi bỗng đứng ngây ra đó. Bác sĩ Trương tiến ‘xác chết’ đi xong, nhìn thấy tôi bèn đỡ tôi vào phòng, hờ hững giải thích: “Sinh viên đó nhỏ răng sâu, gây mê cục bộ, nhưng lần đầu tiên cậu ta dùng thuốc gây mê, cơ thể miễn cảm với thuốc nên ngủ lâu hơn một lúc.”

“...” Anh coi người bị gây mê như người chết rồi giải thích về cơ thể người cho tôi sao?? Bác sĩ Trương, anh là Đại thần quả nhiên cũng không ngoa mà! Hơn nữa, người ta vẫn chưa chết, sao anh lại che khăn trải giường kín mặt người ta vậy hả? Bác sĩ Trương giống như biết được tôi đang nghĩ gì, anh ta tiếp tục nói: “Tôi thường tiện tay kéo khăn trải giường lên khá cao!”

“...” Lúc trước anh là nhân viên quản lý nhà xác à? Còn tiện tay nữa chứ!

Lúc này dường như tôi đã vứt bỏ suy nghĩ chuyên khoa, vì một tia hi vọng cuối cùng, tôi hỏi:

“Bác sĩ Trương, em hỏi anh một câu, anh nhất định phải nói thật với em nhé. Lúc trước có phải anh chuyển từ khoa Lý sang khoa Y không? Ai giúp anh chuyển khoa vậy?” (Rõ ràng đây là hai câu hỏi mà, xem ra cô nàng này bị dọa rồi!)

“Đúng rồi, không sai!” Bác sĩ Trương không hề do dự đáp, “Ai chuyển ấy hả?” Bác sĩ Trương nhất thời không nghĩ ra, ngẫm một lúc đột nhiên nhớ ra, vui vẻ nói: “Chính là thầy hiệu trưởng hiện tại giúp tôi chuyển đây!”

Thái độ của bác sĩ Trương nhìn không giống như anh ta đã thông đồng với Vũ Đạo.

Thế gian sao lại hắc ám thế này... tôi vội vàng từ biệt bác sĩ Trương, quay về ký túc khôi phục lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Mẹ yêu bày mưu.

Buổi chiều như đã hẹn, tôi đến sân vận động luyện tập tiết mục với Trương Văn, Vũ Đạo đã đến đó trước rồi, có lẽ là chuẩn bị giám sát tình hình luyện tập của bọn tôi. Không lâu sau Trương Văn cũng vội vàng chạy tới, thoát đầu tôi suýt chút nữa không nhận ra anh ta, trên mặt Trương Văn lúc này còn lưu lại một lớp trang điểm nhàn nhạt, trong lúc ngần ngại tôi cảm giác anh ta là con gái, hơn nữa còn rất đẹp. Ngay cả đàn ông trang điểm vào còn đẹp hơn mình, trong lòng không tránh khỏi có chút tự ti, tôi thờ ơ ném ra một câu: “Bê ê!”

Trương Văn nghe vậy liền ưỡn ngực ra, phản kích tôi: “Xin chào? Bạn nhỏ từ Sao Hỏa có thân hình mẫu giáo, cảm xúc tiêu học, trí tuệ trung học!”

Hôm nay anh bị người ta đội thuốc nổ đấy à, tôi mới nói anh có một câu, anh đã có đến cả trăm câu cho tôi rồi. Tôi bị anh ta nói nhưng mặt cũng chẳng đỏ lên, không chịu thua kém liền châm biếm:

“Vậy anh chính là sinh vật đột biến được sinh ra bởi heo và khỉ, bị ong và sâu cưỡng gian trong Phong Hỏa hí chư hầu* rồi!” Lúc trước nói anh là nửa cầm thú (nửa con cầm thú = nửa cầm thú) là vẫn coi trọng anh đấy!

(*Phong Hỏa hí chư hầu: Chu U Vương nhà Chu say mê Bao Tự nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười bèn nghe lời nịnh thần đốt đài Phong Hỏa thường dùng để triệu gọi chư hầu tới cứu giá mỗi khi có ngoại xâm. Bao Tự thấy chư hầu kéo quân đến tới chân thành mà không thấy bóng giặc, ngờ ngờ ngác ngác thì liền bật cười. Chu U Vương rất mừng, lâu lâu lại đốt một phát. Dần dà chư hầu mất niềm tin vào thiên tử. Sau này Khuyển Nhung đến đánh vào thành, đài Phong Hỏa đã đốt nhưng chư hầu không đến nữa. Chu U Vương bị giết, Bao Tự bị mang ra làm đồ chơi rồi tự tử. Nhà Chu rồi đổ về phía đông, kể từ đó suy yếu dần rồi chấm dứt vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.)

Vũ Đạo nhíu mày, quát lên ngăn hai chúng tôi lại, “Mặc dù trong trường Đại học vẫn mình là phải dùng từ văn minh, nhưng mắng người không kèm những lời thô tục cũng không phải là cái mà chúng ta ủng hộ! Ngoài ra, Tiểu Vu em mắng mà thờ không ra hơi như vậy rất không tốt, em xem mặt em sắp nghẹn đỏ lên rồi kìa, học tập Trương Văn ấy, chí ít phải nghĩ vài lần.” Vũ Đạo cười tùm tùm nhìn khuôn mặt đỏ ửng của tôi, khiến tôi càng thêm tức giận. Dưới ánh mắt ra hiệu của Vũ Đạo, Trương Văn lấy khăn tay ra lau mặt.

Sau đó trong lúc luyện tập, tôi và Trương Văn luôn cãi vã không ngừng. Vũ Đạo lại ngồi một bên, cầm cuốn PLAYBOY cười gian. Chẳng lẽ Trương Văn cũng bị Vũ Đạo dùng cuốn tạp chí đó dụ dỗ nên mới tới đây tập? Cảm đồ xác thịt đúng là không thể đoán được, lại một lần nữa tôi cảm giận thân hình của mình! Liếc mắt nhìn Vũ Đạo, Vũ Đạo thấy tôi nhìn về phía mình thì vung vẩy cuốn tạp chí trong tay, nháy mắt với tôi. Đồ cầm thú...!

Tập được ước chừng hơn nửa tiếng, Vũ Đạo vẫn ở bên cạnh xem náo nhiệt, giống như đang nhìn con chó con mèo nhà anh ta đánh nhau vậy, việc này khiến tôi cực kỳ không thoải mái. Tập được mấy lần, tôi bãi công, việc này hình như đúng ý nguyện của Trương Văn, đây là việc duy nhất anh ta đồng ý

với tôi hôm nay. Sau khi được Vũ Đạo đồng ý, Trương Văn cấp tốc thu dọn đồ đạc, Vũ Đạo lại đi đến bên cạnh tôi, khẽ đưa ra ý kiến: “Lúc biểu diễn em cần có nhiều động tác khó hơn, nếu không khó giải lắm. Em yên tâm, Trương Văn tuyệt đối có thể phối hợp được.” Nói xong, anh ta và Trương Văn cùng rời đi.

Quay về kí túc xá, nghĩ đến những xung đột vừa rồi với Trương Văn thì giận bưng bưng. Tôi với bát tự của anh ta tương xung rồi, đúng là cũi khô thì lửa bốc, gặp mặt thì cãi nhau đôm đốp! Tiếp tục đập vào cái ghế đã gãy một chân để trút giận, có lẽ lực chân của tôi thật sự đã có chút tiến bộ, không lâu sau, tôi đã biến ghế vuông thành ghế dài. Lượn một vòng kí túc, thấy không còn gì có thể đập được nên tôi quyết định quay về nhà tìm mục tiêu.

Gặp được bà Trương trước cửa, tôi muốn cúi đầu bước nhanh qua, không may vẫn bị bà ấy phát hiện, “Vưu Dung à, ...”

Tôi bị lộ, vội vàng chặn lời bà Trương lại, “Bà Trương, bà ngàn vạn lần đừng khen cháu nữa nhé!”

“Con bé này, đúng là không biết xấu hổ mà!” Bà Trương bực mình, nói, “Bà vẫn luôn muốn hỏi cháu một việc.”

Hỏi chuyện á, vậy còn được!

“Có chuyện gì ạ?” Tôi nhiệt tình hỏi lại.

“Thì là, Triệu Bản Sơn có phải thân thích của nhà cháu không?”

“...”

Tôi quay đầu, mặc cho bà Trương ở phía sau gào thét, tôi cũng chẳng để ý mà đi thẳng về nhà. Bà Trương à, dù bà là fan của Triệu Bản Sơn thì bà cũng không thể giầy vò tinh thần cháu như vậy chứ! May mà trước cửa không có mấy bà thím là fan của Phùng Công, nếu không sau này tôi cũng chẳng muốn về nhà.

Đến nhà, tôi nói dối bố mẹ là gần trường học không an toàn, gần đây thường xảy ra chuyện nên tôi muốn học tốt Không thủ đạo. Mẹ cực kỳ thoải mái, lập tức phá cái giường gỗ cũ ra để tôi luyện tập. Tôi ôm mẹ, cảm động nói: “Mẹ à, mẹ ủng hộ con quá!”

“Phải rồi, mẹ không ủng hộ được sao? Không ủng hộ, chắc chắn con cũng thừa lúc bố mẹ không có nhà, tự mình đến phá nó thôi.” Nói xong, bà lại dặn bố tôi hôm khác mua cái giường sắt về thay thế.

“...”

Trong quá trình tập đá giường, tôi hỏi mẹ câu được câu không: “Mẹ này, thầy hiệu trưởng nói nếu con muốn chuyển khoa thì thầy ấy có thể giúp con.”

“Căn bản cũng không cần phải chuyển, sau khi chuyển đi con vẫn phải chịu giầy vò một vòng nữa ở khoa khác, đau khổ bức bối một lần, bây giờ khó khăn lắm người trong khoa vật lý mới quen con, con cần gì phải tự làm khổ mình? Đừng mở rộng ảnh hưởng nữa!” Mẹ sâu xa nói.

Tôi vận khí, sau đó đá gãy một khúc gỗ. Có điều suy nghĩ kĩ thì lời mẹ nói cũng đầy đạo lý, thôi vậy, dập tắt hoàn toàn suy nghĩ chuyển khoa là được.

Tập luyện ở nhà hình như cũng đầy hiệu quả, sau một kì nghỉ cuối tuần ngắn ngủi, nhưng gì có thể đá được đã bị tôi đá gần hết rồi. Đảo qua vòng hai, vừa liếc mắt thấy bàn cờ gỗ của bố thì ông đã phi vào qua, khur khur ôm lấy bàn cờ, bị thương cùng cực nói với tôi: “Bố nói này con gái, cường đạo tìm con muốn cái gì thì con cho nó cái đó là được rồi, nó có cướp nữa thì cũng không địch lại được sự giầy vò này của con đâu!”

Mẹ tôi vừa khéo đang ăn cà rốt đi qua, hiem khi bà đồng ý với bố: “Con lớn lên giống bố như vậy, cường đạo chắc sẽ không cướp đi sự trong trắng của con đâu!”

Tôi nghe hai người đó nói vậy, nổi nóng, “Rốt cục con có phải là con ruột của hai người không vậy!”

“Ngoài việc bẻ nhảm, cũng có khả năng là bố con đi nhặt về!” Mẹ suy nghĩ một lúc rồi nói.

Ông trời của tôi ơi, cứ thế này thì chẳng cần đoạn tuyệt quan hệ mẹ con nữa rồi!

Bố nhìn thấy vẻ mặt dứt khoát của tôi thì vội vàng xoa dịu: “Con gái à, con vát và đá ghế như vậy cũng không nhất thiết phải có thành quả gì, thực sự chỉ cần con có thể đối phó được với mẹ thì cơ bản đã là thiên hạ vô địch rồi! Nhớ năm đó, trước khi bố lấy mẹ, bố cũng thường ba ngày bị cướp, hai ngày bị trộm đấy. Sau đó bố bất chấp (thực sự quá nhẫn tâm!) kết hôn với mẹ con, con xem bao năm qua bố sống rất yên bình đó thôi, đúng là đám cường đạo lưu manh cũng không thấy nữa!”

Xời, bố ơi bố đừng lừa con, bố cho là con không biết sao, đó là vì sau khi bố và mẹ kết hôn xong, trên người chẳng có đồ gì đáng giá, có lẽ cường đạo gặp bố cũng phải từ thiện cho bố mấy xu thì lương tâm chúng nó mới có thể yên ổn được!

“Nói thật với bố mẹ, con không đối phó được với thầy giáo thể dục dạy Không thủ đạo tên Trương Văn, ngày nào đó sẽ xảy ra xung đột, thực sự con không sợ bị đánh, vấn đề là trong bệnh viện trường lại có một bác sĩ biến thái hơn cả con, con cảm thấy sau khi bị thương mà rơi vào tay anh ta thì chỉ có nước lo lắng cho tính mạng của mình thôi!” Cuối cùng thì tôi cũng thật thà khai ra.

Mẹ vừa ăn cà rốt vừa ngồi xuống, khinh thường nói: “Là đàn ông hả?”

Tôi vội vàng gạt đầu, mẹ nhân nhả nói: “Chỉ là việc con con thôi, mẹ dạy con vài chiêu nhé. Chỉ có điều, nhớ là phải đánh thắng đấy, ép giáo viên thể dục đẩy thanh toán tiền cái giường cho nhà mình!”

Học lõm được mấy chiêu của mẹ, tôi không thể không khen, “Mẹ yêu xuất mã, một chọi hần hai!”

(Mẹ + bố = hai = mẹ, vậy nên bố đơn giản = 0)

Thì ra quý nhân mà bác sĩ Trương bói được chính là mẹ!!

Trước khi đi ngủ, mẹ hỏi tôi: “Con gái à, con và Trương Văn có thù lớn như vậy, đừng có nói là cậu ta phát hiện ra bí mật trong cái tên của con nhé? Nếu đúng là vậy, nhớ là phải đánh thắng, trối cậu ta về nhà để mẹ xem xem!”

Mẹ cho là anh ta đần sao, để mặc cho con trối lại á? Muốn trối thì mẹ đi mà làm!

“Không phải một mình anh ta đâu, là hai người cũng phát hiện đấy! Chẳng qua là cái tên nửa cảm thú kia thì dễ đối phó, còn tên cảm thú khác thì vô cùng gian manh, phải trường kỳ kháng chiến!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tạm thời áp dụng chính sách ‘tấn công xa, giao tiếp gần’ vậy!

“Mẹ nhớ là mẹ gửi con đến một trường Đại học chính quy, không phải trường huấn luyện thú mà. Con học vật lý mà?” Mẹ hỏi tôi.

“Vâng, đúng ạ, có điều trước mắt vẫn chưa vào cửa.”

“À, vật lý không giúp được con, dạy thú gặp khó khăn thì lúc nào cũng có thể thỉnh giáo mẹ.” Mẹ xoa xoa lớp mặt nạ trên mặt rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tự bạch của Võ Nhị về cuộc gặp mặt khủng bố của Võ – Vưu.

Ba trăm năm trước, tôi là một tú tài.

Mùa hè năm ấy, qua kì thi nên tôi ngồi nghỉ bên hồ. Ba trăm năm nay, cảnh hồ dần thay đổi nhưng tôi vẫn không muốn rời đi, ngày nào cũng ngồi đây thả câu, chỉ vì tôi có một mong muốn chưa thực hiện được.

“Có cá không?” Tiếng một cô gái vang lên bên tai tôi.

“Chắc là có.” Tôi nhàn nhạt đáp lời, trong lòng lại cảm thấy chán ghét, lại là một cô nàng lẳng lơ thấy tôi đẹp trai nên mượn cớ đến trêu ghẹo đây mà.

“Anh chẳng câu được con cá nào cả.” Cô ta chú ý đến sọt cá của tôi.

“Ừm, tu tâm dưỡng tính ấy mà.” Mặc dù miệng nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu cô biết vì sao xung quanh cái hồ này cây cối rậm rạp, chỉ sợ là cô sẽ không hỏi như vậy. Ba trăm năm nay những người bắt chuyện với tôi đều có đến hàng trăm hàng nghìn, không một ai không bị tôi giết chết, chôn dưới gốc cây đại thụ quanh hồ, năm nay qua năm khác, những cái cây đó càng lúc càng xanh tươi. Tôi thờ dài, đặt cần câu xuống, từ từ xắn tay áo lên.

“Vậy thì tôi đi bơi.” Cô gái đó nói xong liền cười hi hi rồi chạy đi, không lâu sau cô ấy mặc một bộ quần áo mỏng quay lại.

Trong lúc sững sờ, cô ấy đã nhảy xuống hồ. Tôi ngẩng ra nhìn cô ấy thoải mái bơi trong hồ, trong lòng vô cùng hâm mộ. Nếu tôi cũng biết bơi như vậy thì tốt biết mấy!

Nhìn mặt hồ, tôi đột nhiên nhớ ra, trong lòng lập tức quay cuồng, kích động đến mức ngón tay khẽ run lên.

“Có biết lặn không?” Tôi nhẹ nhàng hỏi cô ấy, cô ấy gạt đầu.

Tôi thu cần câu lại, không muốn để cô ấy nhìn ra nội tâm đang sục sôi của mình, tôi cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh lên tiếng: “Có thể giúp tiểu sinh một việc không, tìm xem dưới đáy hồ có cái giày nào không?”

Lúc này trái tim tôi như đang treo trên cổ họng, chỉ sợ cô ấy sẽ lên tiếng từ chối. May mà cô ấy thoải mái đồng ý, bắt đầu lặn xuống tìm cho tôi. Chẳng bao lâu sau, chỉ thấy cô ấy hào hứng nổi lên mặt nước, trong tay gơ cao cái giày mà tôi bị mất ba trăm năm trước. Tôi vui mừng khôn xiết, gạt lấy cái

giày đã khiến tôi mong nhớ ngày đêm, chờ đợi ba trăm năm nay cho giờ phút này.

Không kịp nói lời cảm ơn, cô gái đó đã bị người ta vây quanh, tôi nhìn bóng lưng cô ấy, nước mắt ngân ngấn. Mặc dù tôi chỉ là một oán quỷ, chỉ là một ác quỷ nhưng có ân tất sẽ báo, đó là lời hện kiếp sau!

P/S: Ba trăm năm trước, tú tài Võ Nhị đi qua hồ này vốn định ngâm chân, không ngờ rơi một chiếc giày xuống hồ. Nhà Võ Nhị nghèo chỉ có một đôi giày đó, không có giày thì không thể đi thi. Võ Nhị nôn nóng vớt giày đã vô tình rơi xuống hồ, đi đòi nhà ma. Võ Nhị tự xưng là thông minh cả đời, nhưng lại vì một cái giày mà tiền biệt một đời, không cam lòng nên nộ khí hóa thành ác quỷ, ngày nào cũng ngồi bên hồ này câu giày.

(Chương này hoàn toàn là phần sáng tác của 1 bạn đọc Trung Quốc được tg ưu ái thêm vào, không phải là thật và không liên quan đến truyện J Coi là ngoại truyện bổ sung cũng được)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tiết mục thất bại.

Thứ hai quay về trường học, đám bạn học có chút nôn nóng, một là vì kỳ nghỉ Quốc khánh sẽ bắt đầu từ thứ tư, nguyên nhân khác là vì Trung thu và Quốc khánh đến cùng lúc nên đêm hội Trung thu sẽ được xếp tổ chức trước kỳ nghỉ Quốc khánh một ngày.

Buổi chiều nhồi nhét mấy động tác aerobic đến tận khi chân sắp bị xoắn quảy, tôi mới miễn cưỡng được qua cửa. Sau đó, Giả Họa báo cho tôi biết thời gian và địa điểm đi bồi dưỡng tâm lý, nhớ Vũ Đạo nói tuần này sẽ đổi giáo viên bồi dưỡng mới cho mình nên tôi dạt dào mong đợi đến phòng bồi dưỡng từ sớm. Đợi chưa bao lâu, giáo viên bồi dưỡng cuối cùng cũng đẩy cửa bước vào. Giây khắc anh ta bước vào, tôi đau khổ nhắm mắt lại. Vũ Đạo, anh không nên phái cái kẻ thảm thương bất lương này đến tiến hành tái giáo dục cho tôi, rồi làm nền để tôn lên cái tốt đẹp bác sĩ Trương chứ? Hay đây là sát thủ cuối cùng được thầy hiệu trưởng phái đến để khuyên tôi chuyển khoa?

Nói thật, tôi thực sự nghi ngờ không biết anh ta có phải thầy giáo hay không. Một, giáo viên ít nhất phải nói được những lời bình thường để người ta có thể hiểu được trên 80%, nhưng nghe anh ta nói, lúc thì tôi thấy như tiếng thô dân, lúc thì như tiếng Á Rập, dùng body language ấy hả, tôi lại thấy dịch vị dạ dày mình nó đang trào ngược lên. Hai, giáo viên ít nhất không được sợ sinh viên chứ, nhưng nhìn cái dáng vẻ nom nớp lo sợ như ngồi trên lửa của anh ta kia, cứ như tôi muốn cưỡng bức anh ta không bằng. Ba, giáo viên chí ít cũng phải là tấm gương tốt cho người khác, nhưng nhìn cái mặt như bị thiên binh vạn mã dậm qua của anh ta kia, lựu đạn mà thấy anh ta có lẽ cũng tự nổ luôn. Cũng là do tôi có gan của cướp, đổi lại là nữ sinh khác thì có lẽ lúc anh ta vừa bước vào bọn họ đã chạy tán loạn rồi. Có điều người mạnh mẽ như tôi, nhìn anh ta chưa đến năm phút mà cũng đã thấy, mình mà tiếp tục nhìn nữa thì chắc mất ngủ luôn, hoặc chí ít thì cũng mất đi tiêu cực. Điều khiến người ta không thể chịu đựng được là, trước khi tôi nói muốn đi, anh ta đã cáo lui trước một bước, hốt hoảng bỏ đi. Ế, ít nhiều gì anh cũng phải để tôi đi trước chứ, cho tôi chút tự tôn xem nào! Không lẽ anh ghét bỏ mặt mũi tôi vậy sao? Nẫu cả ruột...

Trước bữa tối, tôi và Tiểu Dư kẻ trước người sau quay về kí túc, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Phạm Thái đau khổ cầm một bức thư, nước mắt trào ra. Sau khi Tiểu Dư điều tra được mới biết, thì ra Lưu Thực, cậu bạn học cấp ba hiện đang học tại Đại học Nam Kinh mà Phạm Thái thích, hình như đã nảy nở mầm xuân với một nữ sinh trong ngày hội học sinh. Aiz, mỹ nhân cũng thất thế!! Rõ ràng là cũng có đàn ông chỉ coi mỹ nhân là bạn, chứ không xem là tình nhân để theo đuổi đó thôi. À, ý thức được việc này, thế giới của tôi trong chớp mắt lại tươi sáng lên một lần nữa. Xem ra hạnh phúc của một đứa con gái như tôi phải xây dựng trên nỗi đau khổ của mỹ nhân rồi!

Tâm tình phấn khởi, tôi kéo Phạm Thái dậy, sáng khoái nói: “Đừng khó chịu, mình mời, xuống nhà ăn đi!”

(Mới đó thôi mà đã quên sạch chuyện kích động lúc nảy rồi!)

Sau khi bắt được Giả Họa, bốn đứa chúng tôi đi đến nhà ăn. Vì Tiểu Dư và Giả Họa nói không biết uống rượu, tôi đang định đổi đồ uống thì ai ngờ Phạm Thái lại rót rượu ra. Tôi uống nấy ly với Phạm Thái, mặt cô nàng này cũng ửng đỏ, hơn nữa càng lúc lại càng say. Giả Họa lạnh lùng nói một câu: “Đàn ông không có mặt cũng không chỉ có một tên đó!” Rồi giật lấy rượu trong tay Phạm Thái.

Nhưng mà cũng không ngờ là từ lượng của Phạm Thái lại kém đến vậy, chỉ mấy ly thôi mà cũng làm cho cô ấy say mềm rồi. Mà cái sự say của cô ấy cũng đến là lạ, cứ thấy người là hôn, táo bạo nhiệt tình, bám dính như kéo, tuyệt nhiên không giống với dáng vẻ thực nữ bình thường. Chúng tôi kinh ngạc biến sắc, vội vàng can lại. Cuối cùng hết cách, hai cô nàng ba ba quyết định hi sinh tôi đây, lý do của hai người họ là, dù sao cái thứ được gọi là ‘thanh danh’ kia đối với tôi mà nói, đã không tồn tại từ lâu rồi. Vậy nên tôi cứ thế thăm diu Phạm Thái như vậy, để cô ấy thom suốt dọc đường về kí túc. Aiz, con người ngàn vạn lần không được hủy hoại thanh danh, nếu không sau này xác định sẽ thành ‘chuyên gia chịu họa’.

(Ghi chú: Nhiều năm sau đó, rất nhiều sinh viên vẫn cho rằng tôi vô đạo đức đến mức nam nữ đều ‘xực’, đại khái là không ăn kiêng!)

Lúc đưa Phạm Thái quay về kí túc, mặt tôi đã như cái đầu heo bị ngâm nước rồi. Thật đấy, thực nữ bây giờ sao lại loạn vậy hả! Khuôn mặt ‘băng thanh ngọc khiết’ của tôi ơi, từ giờ em đã bị vấy bẩn đến mức không thể xóa sạch được rồi!

Thứ ba chỉ có vài tiết lên lớp buổi sáng, còn chuyện Phạm Thái say xin tối qua cũng lầy lan như cháy rừng. Một buổi sáng mà cái đầu heo ngâm nước tôi đây đã bị vô số nam sinh chăm chăm nhìn vào ao ước, nó lại sưng vù đến là kì lạ, thu hút 120% tỉ lệ ngoái nhìn, tức là mười nam sinh thì có đến hai người đi qua nhưng nhìn không rõ nên phải chạy lại nhìn thêm lần nữa! Cả đời, lần đầu tiên thu hút được nhiều sự chú ý của nam sinh đến vậy, mặc dù nguyên nhân có chút phức tạp nhưng không cần biết ra sao, vẫn nên ghi chép lại giây phút lịch sử này chứ.

Buổi tối, đêm hội Trung thu khai màn. Tiết mục của Phạm Thái cực hấp dẫn, màn độc tấu violin của cô ấy làm người ta say mê, lại thêm thái độ ai oán đáng thương động lòng người càng khiến đám tử thi dưới đôi giày gót nhọn của cô ấy tăng lên theo cấp số nhân. Nhìn đám nam sinh điên cuồng bên dưới sân khấu, tôi đột nhiên cảm thấy gánh nặng trên vai mình nặng nề hơn.

Những tiết mục đặc sắc xuất hiện, có võ thuật, có kinh kịch, có tiểu phẩm, biểu diễn âm nhạc có ti bà, kèn Xô na các loại, cũng có cả trống nữa, có điều tôi không mấy thích thú, tôi thấy nó không cũng đẳng cấp với bài trống mình. (Nghệ thuật và tạp âm chính xác không cùng một đẳng cấp!)

Trương Văn xem những tiết mục khác, bất mãn nói với tôi: “Cô xem tiết mục của người ta kìa, ngoài cái tiết mục kì quái kia ra, cô không biết màn nào khác sao?”

“Biết! Nhiều lắm ấy, ví dụ như ép người nhảy qua vòng lửa, bịt mắt xoay bàn phi dao, còn có màn ném dao vào người đẹp, mặc dù trước mắt đều chưa từng thành công nhưng tôi cũng tập qua cả rồi. Nếu không phải mẹ tôi nói trợ thủ là người thật thì không thích hợp lắm thì tôi đã hi vọng được thể hiện màn biểu diễn khác rồi.”

“Cô như thế này là đang ép người ta nhảy vào hố lửa đấy à!” Trương Văn vẽ chữ thập lên trước ngực, “Vẫn nên tiếp tục biểu diễn màn gấu chơi bóng này thôi.”

Tiết mục của tôi và Trương Văn được xếp sau khoa tiếng anh. Còn tiết mục mà khoa tiếng anh chọn là màn nhảy Latin của Trần Hiểu hiểu. Cô ấy mặc một thân đồ rực, sexy táo bạo, mông căng lên phối hợp với động tác lắc mông, cực kỳ... đồ sộ, làm cho người đứng trong cánh gà tôi đây xem đến đỏ cả mặt. Nam sinh bên dưới sân khấu bóp mũi, huyết sáo không ngừng. Nếu cái tay bác sĩ Trương thích rút máu ấy ở đây thì chắc anh ta vui chết đi được, tìm mấy cái chậu rửa mặt đến hứng là ngon rồi.

Tôi chua chát lắm bả: “Cũng chẳng phải đến ứng cử làm vú em, lắc cái gì chứ, trọng lượng không chừng gấp hai lần tôi.”

Trương Văn bên cạnh khinh thường nói: “Khoảng cách trọng lượng của cô và cô ấy chủ yếu là ở mông và ngực!”

“Anh...” Tôi chán nản, thờ chậm lại, ngẩng đầu nhìn Trương Văn, kẻ cao hơn tôi hơn một cái đầu, quật lại một câu: “Khoảng cách chiều cao của tôi và anh chủ yếu là ở thân trên!”

“Cô...” Trương Văn tròn tròn mắt nhìn chăm chăm tôi, tôi cũng lờm lại anh ta. Đứng vào lúc tôi và Trương Văn mắt to lờ mắt nhỏ, màn biểu diễn của Trần Hiểu Hiểu kết thúc, bên dưới sân khấu tiếng huyết sáo vẫn không ngừng, nửa ngày mới có thể thuận lợi hạ màn. Sau khi Trần Hiểu Hiểu vào trong, cô nàng chạy đến bên cạnh tôi, ngọt ngào nói với Trương Văn: “Thấy Trương, tiết mục của em thế nào ạ?”

“Rất thành công!” Trương Văn cười tít mắt nói, thái độ hoàn toàn khác lúc nói chuyện với tôi. Tôi hừ lạnh một tiếng, Trần Hiểu Hiểu quay sang tôi, vênh vang tự đắc nói: “Vưu Dung, mình rất mong chờ xem tiết mục của cậu đấy.”

Thấy cô ta đắc ý như vậy tôi càng thêm bực, tôi khinh khinh đáp lại: “Cậu yên tâm, mình vốn có tinh thần chủ nghĩa quốc tế, tuyệt đối không làm cho quần chúng cách mạng máu chảy đầy mặt như cậu đâu!”

Trần Hiểu Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi rồi bỏ đi.

Cuối cùng đến tiết mục của tôi, nhưng bên dưới sân khấu lại thiếu mất một lượng lớn khán giả nam sinh, theo Trương Văn đoán thì bọn họ đến nhà vệ sinh xếp hàng rồi. Chúng tôi chuẩn bị sân khấu, Trương Văn đẩy một thùng gỗ cao hơn nửa mét lên sân khấu. Sau đó, đèn trên sân khấu dần dần tối lại, tôi một tay đẩy cây dù có đường kính ước chừng hai mét, hướng mặt về phía khán giả từ từ lên sân khấu. Đi đến bên cạnh thùng gỗ kia, tôi dùng chiếc dù lại, sau đó nằm lên thùng gỗ. Ánh sáng hoàn toàn tập trung lên người tôi.

Tôi nhẹ nhàng nhấc chân gạt một cái, cây dù lớn liền dễ dàng di chuyển lên chân tôi, dưới sân khấu lập tức vang lên một loạt tiếng kinh hô và từng trận vỗ tay. Sau đó, dưới sự đá đưa của tôi, cây dù từ từ chuyển động, càng xoay càng nhanh, đột nhiên tôi đập mạnh một cái, cây dù lập tức bật lên (tọa độ Đề các + hướng trục Y), lúc rơi xuống tôi co chân lại dùng bàn chân đón lấy. Tiếp theo, tôi đá ngang một cái, cây dù bay tầm tầm (+X), nhưng sau khi rơi đi một đoạn lại như bị cái gì đó hút về, quay lại trên chân tôi. Dưới sân khấu những tiếng kinh ngạc vang lên hết đợt này đến đợt khác. Không đợi đến khi những âm thanh đó lắng lại, tôi đá mạnh cây dù về hướng vuông góc với sân khấu (+Z), cây dù như mất kiểm soát muốn bay ra khỏi sân khấu, lao về phía khán giả. Việc không khống chế được cây dù bự vĩ đại đó lập tức dẫn đến sự rối loạn và khủng hoảng của khán giả hàng đầu tiên, nhưng rồi cây dù lại quay một vòng rồi về lại trên chân tôi. Khán giả dưới sân khấu khiếp sợ trước kĩ xảo của tôi, ai nấy bàn luận sôi nổi. Có vài khán giả đã không kìm được đứng bật dậy, kinh ngạc không thôi.

Nhớ Vũ Đạo từng bảo tôi gia tăng độ khó nên tôi dùng cây dù lại, lớn tiếng tuyên bố: “Sau đây, mình sẽ thử thách với một động tác có độ khó rất cao mà mình chưa làm bao giờ. Dưới một cú đá của mình, cây dù này sau khi quay nhanh ba vòng trên không trung sẽ quay về trên chân mình.”

Lời nói vừa dứt, cây dù giống như hiểu được lời tôi nói, nó giật giật mất lần. Âm nhạc dưới sân khấu cũng rất ấn ý, lúc này tiếng trống vang lên đưa màn biểu diễn lên đến cao trào, dưới sân khấu nhất thời lặng ngắt như tờ. Tôi liên tiếp đá mạnh ba lần, đá đến mức cây dù hơi bật ra nhưng ngay sau đó giống như trúng thần chú, nó lao vút lên không xoay tròn, tốc độ cực nhanh. Và vì cây dù này cực lớn nên vòng vòng nó về lên còn lớn hơn cả chính nó. Sau khi cây dù quay được hai vòng, khán giả bên dưới đã trở mắt đứng nhìn, nhưng đúng vào thời điểm mấu chốt phải quay vòng cuối cùng, cây dù lại đột nhiên lao về chỗ tôi, tôi hoảng hốt trượt khỏi thùng gỗ.

Đứng vào rồi! Sau khi né cây dù, Trương Văn vốn vẫn cầm cán dù xoay lúc này kiệt sức ngã xuống sân khấu, trước mặt khán giả vạch trần mắt tôi: “Cô điên rồi! Tự nhiên lại thêm cái động tác quỷ này vào! Việc này con người có thể múa được chắc?”

Khán giả ngậy ra, ngay lập tức dưới sân khấu cười ầm ầm. Mọi người cuối cùng cũng hiểu, ngay từ đầu Trương Văn đã nấp sau cây dù rồi xoay nó giúp tôi.

Tôi bò từ dưới đất dậy, vội vàng đẩy cây dù chuẩn bị vào trong cánh gà, đẩy một lúc mà không được lại còn mất mặt ngã xuống đất, bên dưới lại được một tràng cười lớn. Lúc này Trương Văn cũng bò lại giúp tôi, hai người chúng tôi chặt vật đẩy cây dù vào trong. Cứ như vậy, tiết mục ngon lành đến thế cuối cùng trở thành một màn kịch cực kỳ hài hước. Màn biểu diễn của tôi chính xác đã không làm khán giả chảy máu cam một hồi lâu như sau khi tiết mục của Trần Hiểu Hiểu kết thúc, nhưng lại làm bọn họ cười ầm lên rất rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ban nhạc bí ẩn.

Ôi tiết mục của mẹ tôi! Xuống đến cánh gà, tôi và Trương Văn lại cãi nhau.

“Lại còn là giáo viên Không thủ đạo cơ đấy? Tay anh có chỗ nào ngon hả?”

“Đôi một người khác cầm cây dù bự chẳng đó rồi xoay lâu như vậy đi, người ta cũng chả chịu nổi chứ đừng nói là thêm vào cái động tác vừa xoay vừa quay tròn, lại còn ba vòng cơ đấy?” Trương Văn cãi nhau với tôi chưa bao giờ keo kiệt sức lực và nước bọt.

“Lý Quỷ năm đó cũng cầm hai cây riú lớn múa hàng ngày, ngoài việc chém người, lúc ăn cơm còn dùng đũa thái rau đấy, cũng chưa thấy tay anh ta mất sức!”

“Riú của Lý Quỷ diện tích không to như cây dù này nên lực cán nhỏ! Lúc trước Trương Văn luyện lực cánh tay mặc dù không giống Lý Quỷ dùng riú thái rau chém người, nhưng cậu ta dùng tạ gĩa tôi cũng xem như là hiệu quả giống nhau rồi!” Vũ Đạo chui ra ở đầu thần không biết quỷ không hay, giải vây cho Trương Văn. Nghĩ đến cái chủ ý thối tha mà Vũ Đạo đưa ra hại tôi làm hỏng mất màn biểu diễn, đang định dựng lông mày lên cãi lý với anh ta thì bị người ta đột ngột ôm lấy từ phía lưng, quay đầu lại nhìn, thì ra là bác sĩ Trương! Bác sĩ Trương kích động ôm chầm lấy tôi, vui vẻ nói: “Tiểu Dung, chúc mừng em! Tiết mục của em gây tiếng vang rất lớn!”

“Tiếng vang như vậy không có thì hơn!” Tôi trừng mắt nhìn Vũ Đạo đang khề nhếch miệng, thái độ đáng ghét.

“Vờ hài kịch cực kỳ thành công!” Bác sĩ Trương thật lòng khen ngợi, “Hon nữa thật sự có vài phần phong thái của Triệu Bản Sơn!”

Câm nín. ... Tôi một mình từ biệt bác sĩ Trương, Vũ Đạo, xem như anh lợi hại, dẫn cái tay bác sĩ Trương giết người trong vô hình này đến chặn họng tôi, “Tôi vẫn còn tiết mục nhảy nhóm nữa phải chuẩn bị, mấy người cứ từ từ mà nói chuyện.”

Thực ra là có bác sĩ Trương ở đây, tôi mà không đi thì thật sự sẽ thổ huyết tại chỗ mất. Có điều tôi vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn, dù sao nếu thổ huyết ra thì không chừng sẽ bị bác sĩ Trương kéo đến bệnh viện che mặt lại như xác chết, thậm chí còn bị anh ta mang ra giảng giải kết cấu cơ thể cho người khác nữa.

Chương trình vẫn tiếp tục, xét tổng thể thì mỗi khoa đều tìm mọi cách để hoa khôi của khoa mình có thể tỏa sáng trên sân khấu, tình hình rất giống màn trăm hoa đua nở, nhưng những tiết mục đặc sắc lại đếm trên đầu ngón tay. Còn gian khổ của tôi vẫn chưa kết thúc, màn nhảy nhóm của khoa tôi xếp gần cuối chương trình, tôi thay xong trang phục thì liền đứng đợi cùng nữ sinh trong khoa. Ngoài Phạm Thái vẫn kiên nhẫn khuyên giải tôi như trước đây, những nữ sinh khác chỉ an ủi một câu cho có mà thôi, thậm chí còn có nữ sinh khen tiết mục của tôi quả nhiên là mới mẻ hơn của bọn họ, cũng rất kích động.

Cuối cùng đến màn aerobic tập thể, tôi lên sân khấu cùng mọi người, được xếp ở hàng sau cùng không lộ rõ mặt. Có điều cũng may là ở gần cuối, hon nữa còn là lâu la nên dường như không có khán giả nào nhận ra cái đùa vừa làm ra một màn xấu hổ lúc này. Tôi lo đang nhảy theo cho xong, sau khi vào cánh gà thay trang phục mới phát hiện áo lót của mình tuột xuống eo từ lúc nào, nhìn trái ngó phải, may mắn không có ai phát hiện, hon nữa vừa rồi trên sân khấu, khán giả cũng không có phản ứng gì quái lạ, tôi thở phào, dù sao cũng tránh được một kiếp nạn!

Người dẫn chương trình vô cùng kích động bước ra thông báo tiết mục cuối cùng, nhưng mấy chữ cuối cùng của MC lại sớm bị lấp trong tiếng gào thét chói tai của đám nữ sinh. Người biểu diễn tiết mục là Vũ Đạo và ban nhạc bí ẩn của anh ta.

Vốn tôi cho rằng tiết mục của bọn họ phong cách tương đối giống nhau, nhưng trong thoáng chốc khi ánh đèn sân khấu sáng lên tôi mới nhận ra, lần này khác một trời một vực với âm nhạc heavy metal điên cuồng lần trước. Vũ Đạo lúc này đeo mặt nạ màu đen giống như Zoro, một bộ đồ màu đen với dây lưng màu xanh lấp lánh, quần theo hình xoắn ốc từ vai trái đến hông, quý quái không nói nên lời. Còn đôi mắt được che giấu đằng sau mặt nạ lại sáng như

sao. Không làm một tay trống lần trước, lần này trong tay anh ta cầm một cây violin. Có lẽ vì Vũ Đạo không đeo kính, hơn nữa lại không ăn mặc nho nhã như sinh như ngày trước nên sinh viên trong khoa không một ai nhận ra. Dĩ nhiên tôi là ngoại lệ, anh ta là kẻ thù mà có hóa thành tro tôi cũng nhận ra, chứ đừng nói là gương mặt đang bị mất, cho dù anh ta có thật sự choáng da thú vào có lẽ tôi cũng nhận ra được.

Còn trên khuôn mặt của tay cello bên phải, một miếng vải đen che đi mắt trái và mũi, giống như thuyền trưởng hải tặc Độc Nhãn Long. Toàn thân cũng mặc đồ đen, bên hông thắt dây lưng rộng rất chói mắt, toàn thân đều toát ra vẻ kì dị. Còn ca sĩ ở giữa là một mỹ nữ xinh đẹp, mảnh lười mỏng màu đen điểm bi đỏ che đi phần mũi, trên môi là màu đỏ tươi rói như màu lựu. Tóc xoắn màu hạt dẻ, trên tai phải đeo một chiếc hoa tai mã não rất lớn, dưới hàng lông mi dày và cong là một đôi mắt to xinh đẹp quyến rũ, đẹp không thể tả. Trên người là chiếc áo bra nước màu đỏ, bên dưới là một chiếc váy dài xếp ly giống một cô gái Di gan. Vẻ đẹp và sự bí ẩn của cô ấy, sớm đã làm lu mờ đi Trần Hiểu Hiểu trước đó. Tâm mắt của khán giả dán chặt lên sân khấu, sôi nổi dâng cao chưa từng có, tiết mục cuối cùng đã mang đến cao trào cho đêm hội.

Cô gái xinh đẹp khẽ đưa tay lên, ánh đèn tối dần, hội trường cũng yên tĩnh lại. Sau đó, tiếng nhạc trầm thấp nhẹ nhàng phát ra từ cây cello, giai điệu chậm và buồn ngay lập tức tạo ra bầu không khí ai oán đặc biệt. Lúc này giọng hát như có như không vang lên đúng lúc, từ xa đến gần, dần dần mạnh mẽ, giống như âm thanh thống khổ phảng phất từ địa ngục, thực sự đưa người nghe vào sự u oán và bi thương, nỗi buồn mênh mông bao trùm lấy cả hội trường. Lúc này, tiếng violin nhẹ nhàng du dương hòa vào, tiếng hát cũng từ mê man chán chường dần dần trở thành uyển chuyển trữ tình. Tiếng violin và cello hòa vào nhau, quấn quýt như lời kể lể, làm vơi đi thương cảm của người nghe lúc mới rồi, trở thành cảm giác ấm áp dịu dàng. Giọng hát của nữ ca sĩ vô cùng trong trẻo hấp dẫn, nhẹ nhàng du dương. Giờ này, cello ngừng lại, violin tăng tiết tấu, cảm xúc mãnh liệt dâng lên, cùng lúc này giọng ca sĩ cũng trở nên mạnh mẽ hoang dã, giống như thêm được kể lể mối tình sâu đậm của mình, làm rung động mãnh liệt tiếng lòng của khán giả tại hội trường.

Sau đó, cello lại tiếp tục hòa vào tiếng nhạc nặng trĩu trang nghiêm, giọng hát của nữ ca sĩ trong tiếng nhạc đệm của violin như đang ở trên thiên đường trong nháy mắt đắm chìm trong bầu không khí u ám của địa ngục, hai tiếng đàn cùng vang lên giống như sự giao thoa giữa thiên đường và địa ngục, tạo nên vẻ đẹp khó có thể nói thành lời, vấn vít trong tâm trí người nghe. Lúc này, giọng hát của nữ ca sĩ lên cao, cao đến mức làm cho người ta khó có thể tin được, giọng ca cao vút thanh tao lại vô cùng xinh đẹp, giống như chọc thủng mái nhà, đồng thời lại khiến người ta cảm thấy cõi lòng tan nát như thoát khỏi gông cùm. Vào đúng lúc này, tất cả âm nhạc tiếng hát đã đạt đến thống nhất, cao trào. Đột nhiên, tiếng hát và violin cùng ngừng lại, yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng cello cô đơn, nhàn nhạt, từng chút từng chút, thu lại, rồi xuống, cuối cùng lại dần dần rời xa chúng tôi. Tiết mục mở màn như ma quỷ, lại kết thúc như có như không, khiến khán giả mất đi khả năng đề kháng như trúng phải bùa chú. Cho đến tận khi âm nhạc kết thúc, hội trường được vài giây yên tĩnh không tiếng động, sau đó lập tức bùng nổ những tràng vỗ tay như sấm chưa từng có từ trước đến nay. Âm nhạc ma quái quay cuồng, tiếng hát vô cùng kì lạ làm cho cảm xúc của người nghe được lan tỏa đầy đủ, âm thanh tự sự trút bỏ cảm xúc đã đạt được đến sự kết hợp hoàn mỹ.

Ánh đèn lại một lần nữa sáng lên, Vũ Đạo lúc này cúi đầu dưới ánh đèn sân khấu, hấp dẫn đến mức khiến người ta không sao thờ được, còn anh ta giờ này lại nở nụ cười như ma quỷ với tôi. Tim tôi đập nhanh đến nỗi không sao kìm chế được. Còn ánh mắt tay chơi cello lúc này lại dịu dàng, cười híp lại, lại thêm nữ ca sĩ ma quỷ có giọng hát trời sinh, ba người này, ai nấy đều tỏa sáng, ai nấy đều phong cách, không ai che lấp được ánh sáng của bọn họ.

Đám nữ sinh dưới sân khấu đã điên cuồng lao lên hàng trước, còn đứm ngồi ở hàng ghế đầu cho người biểu diễn như tôi cũng cảm nhận được một loại cảm xúc cần phải được thổ lộ, nếu không sẽ ngạt thở mà chết mất, vậy nên tôi lao về phía Vũ Đạo. Vũ Đạo đặt violin từ trên vai xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên, mắt sáng đến kì quái, giống như ngôi sao sáng lấp lánh trong màn đêm đen. Chân tôi chợt ngừng lại, nhanh chóng rời khỏi tầm nhìn của Vũ Đạo, vòng qua đám nam sinh đứng chật kín phía trước cô nữ ca sĩ, rồi chạy thẳng đến chỗ tay chơi cello.

Chen lên trước sân khấu, khéo sao lại đụng trúng cô nữ sinh bị tôi giật hoa lần trước, cô ấy thấy tôi liền lập tức giấu mấy bông hoa trong tay ra phía sau. Tôi nhìn cô ấy cười ha ha, tháo chiếc khăn màu đỏ từ trên cổ xuống. Tôi có chuẩn bị rồi mới đến mà! Tôi vẫy vẫy chiếc khăn cổ màu đỏ với anh chàng chơi cello, liền thu hút sự chú ý của anh ta, anh ta quay lại nhìn Vũ Đạo, sau đó cười tủm tỉm đi về phía tôi. Ha! Đáng vẻ của tôi đi đến đâu cũng thu hút sự chú ý của người khác, đúng là may mắn mà! Cho dù có giống Triệu Bản Sơn tôi cũng chịu!

Đợi đến khi anh ta quay xuống, tôi đỏ mặt nói: “Anh ơi, tặng anh cái này!”

“Tiểu Dung, thế thì tôi đành nhận vậy!”

Sấm sét giữa trời quang bỗng xuống làm tôi lùi lại mấy bước, người này chính là bác sĩ Trương ác ma đeo kính, tôi kêu lên không thể tin được: “Trương... phu!”

Nhưng vì quá kinh ngạc nên chữ ‘đại’ bị nghẹn tại cổ họng, nói mãi không ra. Bác sĩ Trương nhận lấy chiếc khăn, cười giễu nói: “Tiểu Dung, đừng có gọi tôi là ‘trượng phu’ nhanh thế chứ, tôi thích kiểu từ từ phát triển hơn!”

Tôi đen xì mặt, lần này học khôn, quản lý tốt tay chân của mình, chỉ có trong lòng là âm thầm chửi cái tên biến thái này thôi. Ai mà biết cô nữ sinh lần trước bị tôi giật hoa đột nhiên đập bỏ hoa lên đầu tôi mắng mỏ: “Sao mà ai cô cũng muốn cướp thế hả!”

Nói xong, cô ấy liền ôm mặt chạy mất, để lại một mình tôi đứng ngây ra trước sự chứng kiến của bao người. Tôi cũng vội vàng cướp lấy chiếc khăn cổ trong tay bác sĩ Trương, che mặt chạy đi. Lúc chạy đi, nhìn thấy bác sĩ Trương mặt mày cười cợt nhìn về phía Vũ Đạo, còn Vũ Đạo, ngoài đôi mắt sáng lấp lánh bất định, khuôn mặt cũng tỏ thái độ gì.

Tiểu Dư vừa quay về kí túc, lao ập đến hỏi tôi: “Cậu tìm được chồng từ lúc nào vậy hả?”

Tôi tự biết kiếp nạn lần này khó thoát vậy nên liền thật thà. Sau khi công bố thân phận của Vũ Đạo và bác sĩ Trương xong, Tiểu Dư quả thực kinh ngạc vô cùng, có điều cô nàng cũng mất đi hứng thú với ban nhạc ba người bí ẩn kia. Giả Họa vẫn yên lặng lắng nghe như trước, không phát biểu ý kiến gì, kiểu người vui mừng không lộ ra mặt như vậy đúng là không biết được cô ấy đang nghĩ gì. Chẳng lẽ cô ấy bị liệt mặt?

Trước khi đi ngủ, Giả Họa nói, bởi vì vừa khai giảng nên rất nhiều sinh viên ngoại tỉnh không về nhà nghỉ lễ, ngày kia trong khoa tổ chức đi ăn đồ nướng, cũng là để thúc đẩy sự hiểu biết giữa các sinh viên mới.

Nằm trên giường, tôi lại một lần nữa bị khó ngủ, không nói đến việc mình bị mất đầu mất đón cái máy tính, đó còn là vì xấu hổ trong màn nhảy aerobic, nhưng cũng may vụ áo ngực kia không ai phát hiện nên cũng xem như trong cái rui có cái may, có điều trong lòng vẫn âm ỷ bất an. Thật sự là muốn bệnh để ngày mai nằm trên giường một ngày, nhưng rồi nụ cười của bác sĩ Trương đột nhiên hiện lên trước mắt, tôi lập tức gạt mình, không được, tôi phải khỏe mạnh mới được, uống thuốc uống thuốc, thà làm con ngốc không bệnh tật chứ ngàn vạn lần không thể làm bệnh nhân của bác sĩ Trương được. Vậy nên một lần nữa tôi lại khôi phục tinh thần, ngon lành đi vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, trong một mảng tối tăm, có một đôi mắt sáng lấp lánh đến dị thường đang nhìn tôi, cảm giác không nói được thành lời, còn có nụ cười nhàn nhạt, càng lúc càng rõ ràng hấp dẫn, có lẽ đó chính là... nụ cười ma quỷ trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Độ rượu thắng lợi.

Buổi sáng tỉnh dậy, tôi đã hoàn toàn từ bỏ dàn máy tính, quyết định về nhà tìm mẹ xin tiền mua, đến trước cửa lại gặp bà Trương, cao thủ kích thích thần kinh nhân rồi không có việc gì làm. Tôi đang nghĩ xem không biết có nên lấy khăn quàng cổ che mặt đi qua không, ai ngờ lại bị bà Trương nhận ra. Aiz, bà ơi bà già như vậy rồi, rành rành cũng rành rành rồi, mất làm gì mà lại tốt như vậy chứ, tai hại quá đi. Bà Trương chỉ vào tôi nói: “Triệu...”

Không phải chứ, tôi nhanh chân định chạy đi thì nghe thấy bà Trương tiếp tục nói, “Soi gương đi!”

Tôi dừng chân lại, thì ra là bảo tôi soi gương đi à, chẳng lẽ trên mặt tôi có gì sao, tôi nhận lấy cái gương nhỏ từ tay bà Trương soi soi, quả nhiên trên mặt bị bẩn, lau đi một lúc, đang định cảm ơn bà Trương thì thấy bà ấy cười nói: “Có phải soi gương xong, cháu cũng thấy mình giống Triệu Bản Sơn không?”

Bà Trương à, có phải bà muốn đến bệnh viện tâm thần nhưng sợ không có ai chăm sóc nên tìm cách để kéo cả cháu vào không? Thật sự cháu muốn làm giống như trong phim *Tây Du Ký* lắm, không chờ bà mở miệng đã hành hung bà một trận rồi.

Về đến nhà, kể chuyện màn biểu diễn thất bại với mẹ, mẹ tôi lại đột nhiên rất có hứng thú với Vũ Đạo. Cũng may tôi còn đề cập cụ thể đến bác sĩ Trương với bà, nếu không hẳn là bà đã coi anh ta là tri âm rồi. Có điều, mặc dù mẹ đồng ý với vụ máy tính vì từ tháng này tiền lương của bố được tăng, nhưng bà nói chỉ cho tôi vay thôi, kì nghỉ đông tôi phải đi làm thế trả bà, lí do là: Nếu như tôi thực hiện ngon lành tiết mục của mẹ thì dàn máy tính kia đã mười phần chắc chắn, vậy nên cũng xem như là mẹ mua cho tôi rồi.

Việc không thể chậm trễ, không cần biết là nợ hay là cho, nói chung nhân lúc mẹ chưa đổi ý phải mau mau đi mua mới là thượng sách. Vậy nên tôi lập tức đi mua máy tính mang về kí túc. Vừa lắp xong thì Tiểu Dư quay về, nói là chiều hôm nay Vũ Đạo dẫn đám sinh viên đi mua nguyên liệu để ngày mai làm món nướng. Lúc quay về, nam sinh lớp tôi đề nghị mời đám nữ sinh bọn tôi cùng đi ăn tối, dĩ nhiên cũng mời cả Phạm Thái. Vì vậy Tiểu Dư quay về gọi Phạm Thái, vì tôi cũng về kí túc rồi nên cô ấy kéo cả tôi đi chung luôn.

Đến quán ăn, tôi mới phát hiện nam sinh trong lớp có đến hơn hai mươi người, quán ăn không lớn, lúc này bên trong ngồi toàn là nam sinh lớp tôi. Đột nhiên tôi có dự cảm chẳng lành, bởi vì lúc tôi và Phạm Thái bước vào, rất nhiều nam sinh đang mỉm cười, hơn nữa còn có một nụ cười rất ma quỷ, nụ cười đó dĩ nhiên xuất phát từ Vũ Đạo, kẻ đang ngồi ở bàn trong cùng, còn Viên Duyệt lại ngồi bên cạnh anh ta. Lúc này Vũ Đạo đang nghiêng đầu ngó tôi, giây phút tiếp xúc với ánh mắt của anh ta, tôi đột nhiên cảm thấy căng thẳng, vội vàng chào hỏi qua loa, nhìn sang Viên Duyệt đang ngồi bên cạnh, tôi vội vàng tìm một bàn cách xa Vũ Đạo nhất rồi ngồi xuống, lại thấy khóe miệng Vũ Đạo nhếch lên, hình như rất hài lòng. Sao Vũ Đạo lại đến đây? Có điều vậy cũng tốt, ăn chung một bữa điều tra tình hình, như thế đến lúc mời riêng anh ta cũng dễ chuẩn bị.

Sau khi thức ăn được mang lên, lớp trưởng Vương Cát mời Vũ Đạo nói vài lời, Vũ Đạo đứng dậy, cao giọng: “Hi vọng hôm nay tôi không phải là khách không mời mà đến. Nếu nam sinh đã nói là mời com, vậy tôi mời đồ uống là được.” Nam sinh bên dưới đồng loạt nói được.

Đám nam sinh gọi rất nhiều bia. Lúc đầu, bọn họ cùng uống bia, đám nữ sinh chỉ uống một chút nước ngọt, mạnh ai nấy lo. Sau một lúc, Lý Tiêu qua bàn nữ sinh bọn tôi mời rượu, thấy bọn tôi cầm nước ngọt lên, cậu ta bắt mắt nói: “Ít nhiều gì cũng phải nể mặt chút chứ, uống ít bia đi mà.”

Ba người Giả Họa, Phạm Thái, Tiểu Dư lấy cơ không biết uống bia để từ chối, tôi lại im lặng không nói gì. Lý Tiêu liếc nhìn tôi một cái rồi lại tiếp tục mời mọc ba người kia. Mặt tôi sầm lại. Bà nó chứ, ý của mày là, dù tao có biết uống bia thì mày cũng khinh không thèm uống với tao phỏng? Tôi và nó kết thù với nhau lâu rồi, đang định ‘khùng’ lên thì Vương Cát cầm một cốc đi đến, rót bia cho tôi, nói giảng hòa: “Vưu Dung, cậu nhất định biết uống bia. Nữ sinh Thiên Tân chúng ta không mấy người là không biết uống bia. Nào, hai bọn mình uống trước một ly.”

“Mình cũng không phải uống tốt lắm.” Tôi cầm cốc lên.

“Được, mình cạn một ly, cậu thì tùy.” Vương Cát một hơi uống cạn.

Tôi có chút cảm kích trước việc cậu ta đứng ra giảng hòa nên cũng sảng khoái uống cạn một ly. Vương Cát lại có chút kinh ngạc, sau đó cảm ơn một câu rồi kéo Lý Tiêu đi về chỗ ngồi. Lúc này, một nam sinh khác trong lớp đi đến, khách sáo nói: “Phạm Thái, cậu là sinh viên lớp ứng dụng vật lý, cảm ơn cậu đã nhận lời tham gia buổi liên hoan của lớp mình.”

Nói xong, không đợi Phạm Thái từ chối, cậu ta đã tự mình rót cho cô ấy một cốc bia. Phạm Thái khó xử nhìn người kia, lúc này Giả Họa đột nhiên đứng

đây nói: “Phòng mình chỉ có một mình Vu Dưng biết uống, còn Phạm Thái không uống nổi một giọt, cứ để Vu Dưng uống thay cậu ấy cốc này đi.”

Dứt lời, cô ấy đưa cốc bia cho tôi. Không phải chứ, quý cô này đúng là biết cách tìm việc cho tôi mà. Phạm Thái lúc này cũng nhìn tôi cầu xin, Giả Họa thấy tôi chưa nhận cốc thì nhỏ giọng nói bên tai tôi:

“Có lẽ mục đích của đám nam sinh chính là muốn thấy Phạm Thái say rượu.”

Aiz, việc này đúng là chuốc lấy vạ mà! Một câu nói của Giả Họa, một, khiến tôi nhớ đến bữa ăn mà tôi vốn cũng có mặt, tôi cũng có trách nhiệm; hai, có lẽ khi cô ấy thực sự say rồi, nhất định bọn họ sẽ biến tôi thành vật hi sinh chứ không để bọn nam sinh được hời. Vậy nên dù sao chẳng nữa, vụ này tôi nhất định phải lên đài rồi!

Tôi nhận lấy cốc bia, một hơi uống cạn. Đám nam sinh thấy tôi uống hai cốc, mặt không biến sắc, nhưng kẻ thêm muốn nụ hôn của Phạm Thái liên tục tiến lên, từng kẻ từng kẻ bị tôi chặn lại. Nhưng đám nam sinh càng thấy tôi uống được lại càng đến uống với tôi nhiều hơn, trên bàn đã có bai chai bia cạn sạch, lúc này, Giả Họa lại lạnh lùng nói: “Các cậu cậu đồng hiệp yếu rõ ràng quá đấy.”

“Hết cách rồi, quy củ của Thiên Tân là vậy, một vòng mỗi người uống một ly.” Có một nam sinh vội vàng tìm cớ nguy hiểm. Có tí men vào người, tôi cũng chẳng còn kiêng dè gì, nghe theo lời đó của cậu nam sinh kia, trong lòng lại bốc hỏa, tôi chỉ thẳng vào Phạm Thái, nói với cậu kia: “Gái của chị, mấy cậu không động vào được đâu!”

Rồi lại chỉ vào ba chai bia, khinh thường: “Ba chai năm chai với chị chỉ là súc miệng thôi, bảy tám chai vẫn tỉnh chán!”

“Ha ha...” Lần đầu tiên nghe thấy Vũ Đạo cười ra tiếng thu hút sự chú ý của tôi. Tôi thấy anh ta chỉ uống nước ngọt, trong mắt có vài phần mong đợi.

Lúc này, Lý Tiêu đến ngồi bên cạnh Viên Duyệt, hình như nói gì đó với cậu ta, có lẽ là dùng lời lẽ khích cậu ấy, có điều Viên Duyệt ngẩng đầu nhìn tôi một cái rồi lập tức lắc đầu.

Sau đó, tôi đi vệ sinh, lúc bước ra từ nhà vệ sinh lại đụng phải Vũ Đạo đang đứng dựa vào tường, giống như cố tình đợi tôi vậy. Anh ta thấy tôi đi ra, đứng thẳng người lại, hỏi tôi: “Thế nào rồi? Có cần tôi ra mặt không? Hay là em vẫn đang thích chí hả? Nếu như là về sau, tôi cũng rất vui mừng được tiếp tục ngồi xem.”

“Xời, em là con gái của Tù nhân đấy!” Nói xong, tôi quay về chỗ ngồi, lại phát hiện trên bàn có thêm một vỏ chai rỗng, hơn nữa ở cửa có một nam sinh đang nôn mửa. Tôi nhìn Giả Họa đang ngồi rất điềm tĩnh, thấy cô ấy giải thích: “Lý Tiêu khẳng khái mời rượu, mình nói là mình không uống được. Cậu ta khẳng khái nói chỉ cần mình chịu một hơi uống cạn, mình uống một cốc, cậu ta sẽ uống ba cốc, mình không cần thận uống hết một chai, vậy nên cậu ta bị nôn.”

Quả nhiên là phải nham hiểm lợi hại thật! Mới một chốc đã xáo quyết quật ngã được một tên rồi! Bây giờ sự chú ý của đám nam sinh đột nhiên chuyển sang Giả Họa, có lẽ đám con trai vẫn cho rằng tiêu diệt được một mình tôi là có thể công kích Phạm Thái, ai mà ngờ lại xuất hiện một Giả Họa từ lượng khó dò. Lúc này mặt tôi ít nhiều cũng đã bắt đầu phớt đỏ, còn Giả Họa sắc mặt không đổi vẫn ngồi đó, càng nhìn càng thấy thâm sâu khó dò, so với tôi, cô ấy còn có tư thế ‘một người làm quan, cả họ được nhờ’ hơn.

Không biết đám con trai lại nói gì với Viên Duyệt, lúc này cậu ta cuối cùng cũng mất kiên nhẫn đứng lên, đi qua đây. Đến trước mặt tôi, cậu ta không nói nhiều lời, uống cạn ba chai bia trước, sau đó nói:

“Bây giờ như nhau rồi, giờ hai người các cậu uống đi! Nếu mình thắng, mình chỉ có một yêu cầu, mình muốn hôn Phạm Thái một cái.”

Woa, MAN thật đấy! Người khác đều muốn làm cho Phạm Thái say để được hôn, còn cậu ta lại hi vọng mình được hôn cô ấy. Ban đầu tôi hoàn toàn không muốn đo rượu một cách ngu ngốc với ai đó, nhưng thấy Viên Duyệt, cậu ta lại thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình, ngược lại làm tôi vô cùng ngưỡng mộ, nó đã khơi gợi lên quyết tâm không khuất phục của tôi.

“Được!”

Viên Duyệt nhìn Phạm Thái, tôi thì thầm đảm bảo với Phạm Thái là mình sẽ không thua, cô ấy liền không nhiều lời, có lẽ nghĩ việc tôi uống bia lúc này cũng là vì mình, vậy nên không làm xấu mặt tôi.

Tôi mở một chai bia, dốc cạn. Mà Viên Duyệt cũng không chịu lép vế, uống cạn một chai không chớp mắt, mà tôi và Viên Duyệt cũng liên tục dốc cạn cả chai không ngừng, một hơi là xong. Mọi người hô lên ‘Hay’. Tiểu Dư đứng lên cổ vũ cho tôi, còn đám nam sinh cũng từ từ vây quanh bàn của tôi, cổ vũ cho Viên Duyệt. Phạm Thái ở bên cạnh lo lắng không thôi, Giả Họa vẫn yên lặng ngồi đó. Không biết uống hết bao nhiêu chai, lúc ngược mắt lên, Vũ Đạo đã ngồi ở bàn của bọn tôi, hơn nữa lại còn ở bên cạnh tôi, lúc này anh ta cũng đang ngẩng đầu nhìn tôi. Thấy tôi nhìn lại, anh ta đột nhiên đặc biệt nghiêm túc nói: “Vu Dưng, tôi ủng hộ em!”

Tôi thoát nghe, suýt chút nữa thì nôn ra. Chẳng lẽ anh ta là gián điệp của đối phương sao? Cố tình đến trêu chọc tôi nôn ra.

Mặt tôi lúc này đã đỏ lựng, còn khuôn mặt trắng trẻo của Viên Duyệt càng uống lại càng trắng, bia càng lúc càng khó uống, tốc độ uống tất nhiên cũng dần chậm lại. Lúc này, Viên Duyệt lại uống cạn một chai, cổ họng ừng ực mấy cái, Vũ Đạo đứng lên xem xét, vỗ lưng cậu ta, quan tâm hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

Vừa dứt lời đã thấy Viên Duyệt nôn thốc xuống đất.

Vũ Đạo dặn đám bạn học chăm sóc Viên Duyệt, sau đó đưa cho tôi một chai bia, mỉm cười nói: “Em uống xong chai này mà ok thì em thắng!”

Tôi nuốt nước bọt, sau đó cực khổ dốc cạn chai bia xuống, cảm giác bia tràn vào cổ họng rất khó chịu, nhưng vẫn phải cố gắng nhịn lại, sau cùng, tôi đã thắng được Viên Duyệt!

Tôi giờ tay tôi ý mình đã chiến thắng, mẹ ơi con không làm nhục danh hiệu ‘Tửu thần’ của mẹ rồi! Đám con trai ủng hộ Viên Duyệt vô cùng chán nản không cam lòng, nhưng lại chẳng thể đưa ra yêu cầu uống thêm. Lúc bọn họ thay Viên Duyệt thu dọn tàn cuộc, tôi chạy vào nhà vệ sinh, sau khi đi vào, đột nhiên bị Vũ Đạo túm lấy, ấn xuống bồn cầu, anh ta bóp miệng, nhét ngón giữa vào cổ họng, tôi buồn nôn, cũng chẳng nhin được nữa, nôn thốc nôn tháo ra. Vũ Đạo vừa ở bên cạnh rửa tay, vừa nhẹ nhàng nói: “Chiến thắng như vậy có mệt không?”

Tôi nôn xong định phản bác lại, anh ta đột nhiên vỗ lưng, sau đó tôi cảm thấy cổ họng ngứa ngứa, lại tiếp tục nôn. Vũ Đạo thờ dài, nói: “Xem ra bác sĩ Trương nói đúng rồi, con gái hoặc là không uống được, hoặc là còn uống hơn cả con trai, hơn nữa lại rất khó bảo.”

“Dù sao em cũng thắng rồi!” Tôi ngẩng đầu lên nói một câu.

Vũ Đạo khịt mũi, nói kiểu không mấy ủng hộ: “Ừm, em thắng rồi!” Sau đó lại vỗ đầu tôi, cười tủm tỉm nói: “Đó là vì tôi ủng hộ em.”

Tôi cũng khinh thường hừ một tiếng, anh ta chẳng để tâm, đột nhiên nói: “Đúng rồi, có phải mẹ chúng ta là ‘Tửu thần’ không?”

Tôi sững người, lau lau miệng, không để ý đến anh ta, quay về bàn tiệc. Gã này sao lại giở đòn tâm lý thế nhỉ? Trước mặt anh ta, suy nghĩ của tôi cứ như là bị nhìn thấu tất tần tật.

Quay về bàn, lại thấy quán ăn đã loạn cào cào, hai người Tiểu Dư và Phạm Thái đang ồn ào gây rối, Phạm Thái vừa kéo một cậu nam sinh nào đó ra định hôn, còn chưa hôn được thì Tiểu Dư đã cầm một chai bia rỗng đập một cái. Phạm Thái kéo đến một người thì Tiểu Dư đánh một người, phối hợp vô cùng chính xác! Lúc này, đã có một nửa số nam sinh đang trốn tránh Phạm Thái, còn nửa khác thì ôm đầu bò dưới đất. Giả Họa vẫn ngồi ở đó, chẳng nói chẳng rằng. Tôi bắt đầu cho rằng đây là mưu kế của Tiểu Dư, trong lòng đang thầm khen cô nàng này thông minh, ai ngờ càng xem càng thấy không ổn, thì ra đúng là cô ấy đã say khướt rồi!

Vũ Đạo gọi điện cho bác sĩ Trương, sau đó để Viên Duyệt và mấy sinh viên bị đánh vào bệnh viện trường kiểm tra. Còn anh ta và Vương Cát cùng hai sinh viên chưa bị đánh ở lại quán ăn, tạt nước cho bốn nữ sinh bọn tôi tỉnh táo, sau khi Tiểu Dư và Phạm Thái thôi gây rối mới đưa bọn tôi về kí túc.

Về đến kí túc, tôi lại dội thêm rất nhiều nước, còn hai người Tiểu Dư và Phạm Thái lại lao đầu vào ngủ. Lúc này, tôi mới có thời gian rảnh hỏi Giả Họa xem lúc tôi đi vắng đã xảy ra chuyện gì. Cô ấy nói có người nhân lúc tôi không ở đó đã đến mời rượu ba người họ, Tiểu Dư nóng nảy, cuối cùng uống liền mấy cốc, lại còn kéo Phạm Thái uống cùng, sau cùng thành ra như vậy. Thì ra Tiểu Dư khi say còn khủng hơn Phạm Thái rất nhiều! Xem ra sau này người khác nói không uống được, ngàn lần không nên ép! Thực ra, người lợi hại nhất vẫn là Giả Họa, cô ấy rõ ràng uống được một chai, say đến mức không đứng dậy nổi, cứ ngồi ở một chỗ, nhưng dáng vẻ lại điềm nhiên như không, cuối cùng vẫn là bọn con trai công cô ấy về, người như thế mới gọi là khủng bố chứ!

Dạ dày và đầu khó chịu suốt một đêm, chạy ra nhà vệ sinh cả đêm, tôi thậm chí chính mình ngu ngốc, cũng chẳng phải bảo vệ nộ hôn của mình, làm quái gì phải bán mạng như vậy chứ! Ngoài ra, tôi không ngừng mắng chửi tên thầy giáo cầm thú kia, thấy sinh viên say rượu mà cũng không ngăn cản, lại còn đổ dầu vào lửa.

(Ghi chú: Nghe đâu mấy nam sinh bị đưa đến bệnh viện ngày hôm đó, từ đó trở đi không dám bước vào nơi đó, mỗi lần hỏi bọn họ thì ai nấy đều biến sắc, nhưng lại không hỏi được vì sao lại thế. Thường thì có men vào rồi, bọn họ chắc sẽ không bị bác sĩ Trương tra tấn rút máu đâu. Đến bây giờ tôi cũng không biết đêm đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Còn từ đó, hai ba năm, cũng không nam sinh nào cùng lúc mời Tiểu Dư và Phạm Thái đi ăn nữa!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khó Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dã ngoại đồ nướng.

Buổi sáng, đầu tôi đau đến mức không muốn tham gia dã ngoại nhưng lại bị mấy cô nàng khác trong phòng kí túc kiên quyết lôi xuống tầng. Ngoài đám nam sinh đã sớm đợi bên dưới, không ngờ vừa đi ra khỏi hành lang đã nhìn thấy bác sĩ Trương đang cười tí mắt đằng xa, anh ta nhiệt tình vẫy tay chào tôi, “Tiểu Dung!”, còn có cả Vũ Đạo sắc mặt không mấy dễ chịu ở bên cạnh. Bác sĩ Trương, anh nhìn mình mà xem, ngay đến cả thầy giáo cầm thú của bọn tôi cũng ngăn ngấm anh, có phải anh được gọi là cái bẫy thú không vậy? Có điều cấp bậc của mẹ tôi vẫn là cao nhất, cấp bậc thuộc hàng ‘thầy dạy thú’ đấy!

Tôi không cam lòng đi đến chỗ bác sĩ Trương chào hỏi anh ta, bác sĩ Trương hớn hờ nói: “Tiểu Dung, tôi là bác sĩ đi cùng các em chuyến dã ngoại hôm nay đây.”

Chúng tôi không cần bác sĩ, nhất là anh! Không có anh, có thể bọn tôi còn được an toàn hơn một chút! Tôi nhìn sang phía đám nam sinh, lớp chúng tôi

hôm qua có mấy người uống say bị đưa đến bệnh viện, hình như cũng chưa thấy xuất hiện. Còn chưa đợi tôi hỏi đến, bác sĩ Trương đã giải thích: “Tôi tham gia thay cho mấy sinh viên phải đến bệnh viện hôm qua!”

(Những nam sinh kích động xui xẻo gặp phải bác sĩ Trương hôm qua: Vì nghe nói bác sĩ Trương tham gia nên bọn mình tự nguyện nhường chỗ cho anh ấy đây! Các bạn học, mấy bạn bảo trọng nhé! Dừng cảm lên!!!)

Nam sinh chỉ có hơn ba mươi người đến, cộng thêm nữ sinh chưa đến mười người bọn tôi, cả đoàn đại khái có bốn mươi người, nghênh ngang đi đến khoa Vật lý.

Trước tòa nhà ba tầng của khoa, Vũ Đạo tập trung mọi người lại, sau đó nói: “Vốn là chúng ta phải ngồi xe buýt đi ra ngoại ô Thiên Tân, nhưng mà trong khoa đột nhiên có việc nên xe buýt bị điều động đi rồi. Căn cứ vào mục đích cơ bản là tiết kiệm chi phí và bảo đảm sự an toàn cho sinh viên, chúng ta tổ chức ăn nướng ở bãi cỏ phía sau tòa nhà khoa Lý!”

Mọi người lặng đi. Khoa Lý chúng ta vốn đã quá dãi lăm rồi, bây giờ lại ăn nướng ở vườn sau nhà mình, sau này làm sao mà lăn lộn trong trường được đây? Mọi người lập tức lớn tiếng phản đối. Chỉ có một mình bác sĩ Trương là tỏ ra đồng ý, anh ta nói: “Các em, nếu như đồ nướng không đủ, các em cứ việc lên tiếng, tôi sẽ lấy ở bệnh viện trường ra chi viện cho các em!”

Khiếp... bệnh viện trường thì có thể chi viện được cái gì chứ? Miễn đi cho tôi nhờ!

Bởi vì tất cả sinh viên đều tỏ ra bất mãn nên cuối cùng sau khi mọi người thảo luận xong, quyết định chuyển đến công viên Thủy Thượng cách trường học chưa đến 1 km. Cho dù thế nào thì cũng đỡ ngu ngốc hơn là tổ chức ở sân sau khoa mình.

Vừa bước vào công viên nước, tôi đã nhìn thấy hồ nước khiến mình nhớ nhung vô cùng, tôi xúc động nói: “Lúc nhỏ, mỗi lần đến kì nghỉ của bố mẹ là cả nhà mình đều đến hồ này bơi một ngày. Lúc đó vẫn còn có cóc nhảy qua nhảy lại bên cạnh kia.”

Vũ Đạo nghe thấy, nói đầy hàm nghĩa: “Bây giờ em cũng có thể bơi mà, có điều hồ này trong không kém nhau cái hồ mới mở ở trường chúng ta đâu.”

Bác sĩ Trương nghe xong, lập tức kéo lấy tôi, nghiêm túc nói: “Tiểu Dung, em có bơi không? Tôi mang áo bơi cho em.”

Nói đoạn, anh ta lấy ra một bộ đồ bơi nữ từ trong túi. Toát mồ hôi hột, bác sĩ Trương ơi anh định chơi cái trò gì vậy!

Đi men theo công viên, sinh viên cầm dụng cụ nướng dần dần mệt mỏi, vì mặc dù công viên này có bãi cỏ nhưng phần lớn đều ghi ‘Cấm bước lên cỏ’! Vũ Đạo lại than thở: “Bãi cỏ không phải để người ta ngồi nghỉ ngơi sao?”

Cuối cùng cũng tìm được một mảnh rừng nhỏ, chúng tôi mới dựng được giá nướng lên.

Đám sinh viên sớm đã đói bụng, lập tức hào hứng chuẩn bị. Lúc sắp xếp ổn thỏa chuẩn bị nướng thì một nhân viên quản lý ở đâu ra quát chúng tôi, nói ở đây không thể tùy tiện cắm trại nấu nướng. Thấy bếp nướng sắp nóng, Vũ Đạo đi đến nói với nhân viên quản lý: “Bọn cháu là tổ sản xuất của đài truyền hình, bọn cháu định quay một chương trình cuối tuần ở công viên Thủy Thượng.”

Woa, sao anh dám nói dối trắng trợn như vậy chứ! Tôi có chút căng thẳng quay lại nhìn bác sĩ Trương, ai ngờ bác sĩ Trương lúc này cũng cầm luôn máy quay phim lên, bên cạnh còn có mấy sinh viên nam cầm máy - thứ - được - gọi - là đèn flash nữa chứ. Không phải chứ, động tác phối hợp của mấy người cũng nhanh nhẹn thật đấy.

“Vậy các cậu có giấy chứng nhận và giấy phép không?” Nhân viên quản lý xem chừng không tin tưởng lắm.

“Có à!” Vũ Đạo phát huy đầy đủ tính cách cảm thú nói dối không chớp mắt của mình, anh ta lập tức quay lại tìm giấy chứng nhận trong cặp. Còn bác sĩ Trương lại đi lên, chỉ vào đám sinh viên đang đứng đàn ra một chỗ bọn tôi, nói với nhân viên quản lý: “Đây là sinh viên Đại học Nam Khai mà bọn cháu đặc biệt mời đến để ghi hình. Các bạn sinh viên, thế sinh viên ra cho chú này xem đi!”

Đám sinh viên lục đục lấy thẻ sinh viên ra cho chú kia xem. Chiến thuật tâm lý của bác sĩ Trương đúng là lợi hại mà, chú kia xem xong, quả nhiên không còn bộ dạng nghi ngờ nữa. Lúc này, Vũ Đạo cầm một tờ giấy đến đưa cho chú quản lý kia, sau khi xem xong thì dặn dò chúng tôi chú ý phòng cháy rồi rời đi.

Đám sinh viên ngạc nhiên không biết Vũ Đạo lấy đâu ra tờ giấy phép kia nên ai nấy đều nhìn qua, chỉ thấy trên tờ giấy đầy ghi: “Tổ sản xuất chương trình cuối tuần của Đài truyền hình Thiên Tân ghi hình tại Công viên Thủy Thượng tháng 10 năm XX, hi vọng quản lý công viên giúp đỡ và hợp tác, chân thành cảm ơn.”

Bên dưới còn vô liêm sỉ kí tên ‘Võ Thụ’, khoa trương hơn nữa là, còn có cả con dấu của Đài truyền hình Thiên Tân! Có điều nhìn kĩ lại con dấu thì hình như không được tròn cho lắm.

Sinh viên khó hiểu hỏi Vũ Đạo: “Thầy chuẩn bị giấy phép này từ lúc nào vậy thầy?”

“Thì mới viết lúc lục túi xách thôi!” Vũ Đạo thần nhiên nói.

“Thế con dấu giả kia cũng là thầy khước từ trước à?”

“À, cái đấy hả, cũng mới khác cả đấy.” Vũ Đạo chỉ chỉ vào sinh viên nam gầy gò trắng trẻo bên cạnh: “Trên người cậu ta đấy.”

Đám nam sinh lập tức vây tròn cậu kia lại quan sát, còn nữ sinh bọn tôi lại bị Vũ Đạo chặn lại kịp thời. Lúc này, chợt nghe thấy đám nam sinh cười phá lên. Thì ra là, vừa rồi nhân lúc bác sĩ Trương thu hút sự chú ý của nhân viên quản lý bằng thẻ sinh viên của đám bọn tôi thì Vũ Đạo đã nhanh chóng dùng tương mè đen vẽ một con dấu lên mũi của cậu nam sinh đó, sau đó bảo cậu ta đặt miệng ngửi lên tờ giấy để in dấu. Nhìn kĩ một chút thì trên con dấu đó vẫn còn mè đen đấy! Choáng quá... Vũ Đạo à, anh làm thầy giáo làm gì, anh và bác sĩ Trương phối hợp làm đạo tặc được đấy!

Cuối cùng có thể bắt đầu nướng đồ rồi. Thịt bò thịt dê thịt lợn, ớt, mực, cổ gà, cánh gà, xúc xích, khoai tây, các loại rau củ quả, thơm đặc cả mùi. Đám bạn học chia ra mấy giá nướng ra sức ăn uống. Tôi nướng một dê sườn dê, đang nghĩ xem nên ăn kiểu gì thì bác sĩ Trương quan tâm dùng dao của mình giúp tôi chia nhỏ miếng sườn đó ra.

Vũ Đạo liếc nhìn tôi, ngẫu nhiên nói với bác sĩ Trương: “Dao ăn thường ngày của cậu sắc thật đấy!”

Bác sĩ Trương nhìn tôi, rồi lại nhìn Vũ Đạo, giống như nhìn thấu được Vũ Đạo, anh ta nói: “Đúng vậy, anh biết đấy, em thích dùng dao mổ để ăn mà!”

Thì ra dao của anh và Lý Quý cũng không khác nhau mấy, chém người xong thì thái thịt! Miếng sườn dê đang nhai trong miệng cứ như vậy mà ngừng lại, nghĩ đến việc lãng phí rất đáng xấu hổ, tranh đấu trong lòng nửa ngày, tôi mới tiếp tục tiêu diệt nốt chỗ sườn dê còn lại. Lúc này bác sĩ Trương đột nhiên ôm lấy vai tôi, mặt nhìn Vũ Đạo nhưng lại nói với tôi: “Tiểu Dung, em sẽ từ từ quen thôi!”

Vũ Đạo không phản ứng lại anh ta, đưa cho tôi một xiên nhộng, “Em nhất định thích ăn cái này!”

Chẳng lẽ, Vũ Đạo cũng biết chuyện tôi ăn sâu ngày đó sao? Tôi thích thú nhận lấy, đặt trên giá nướng. Đúng giây phút tôi đặt xiên nhộng lên giá, đột nhiên nữ sinh đều tản ra giá nướng khác, cả đám chỉ còn lại một mình tôi, Vũ Đạo, bác sĩ Trương và Giả Họa. Tôi đột nhiên cảm thấy một luồng áp lực, ba người bọn họ đều là những kẻ khủng bố mà, vì sao tôi lại ở cùng ba người họ chứ?

(Trong ánh mắt của những người khác, cô và ba người bọn họ đều thuộc cùng một loại người!)

Giả Họa nhìn xiên nhộng kia, hỏi Vũ Đạo: “Thầy Võ, hôm qua lúc thầy mua nhộng, là thầy nghĩ đến Vụ Dung đúng không?”

Vũ Đạo ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Giả Họa, giống như Giả Họa đã đặt câu hỏi ngoài dự đoán của anh ta, ngay sau đó anh ta sầm mặt lại, vừa nướng vừa nói: “Em gái tôi lúc nhỏ cũng thích ăn nhộng, nó...”

Vũ Đạo còn chưa nói xong, bác sĩ Trương đột nhiên chen vào, đưa cho tôi một xâu rau củ quả, cười ha ha nói: “Tiểu Dung, xâu rau quả này là tôi đặc biệt nướng cho em đấy!”

Nói xong, anh ta còn nhiệt tình quét tương lên rồi mới đưa tôi.

Dĩ nhiên là tôi vẫn rất đề phòng đồ ăn của bác sĩ Trương, có điều nhìn xung quanh xâu rau củ quả đó nhưng không phát hiện ra vấn đề, tôi nghĩ chỉ ít thì anh ta cũng không hạ độc mình nên cũng ăn luôn. Khỏi phải nói, hương vị đúng là không tệ! Bác sĩ Trương thấy tôi ăn ngon lành, hỏi: “Có ngon không?”

“Ừm, không tệ, rau gì vậy?”

“Rau cho thỏ ăn đấy!”

“... Bác sĩ Trương, anh xem đi, trong khoa hôm nay có bao nhiêu là sinh viên ở đây, đi tra tấn người khác không được sao? Cứ trêu đùa em cũng không vui vì gì đâu!” Bác sĩ Trương cười tùm tùm vỗ đầu tôi, gật đầu, đột nhiên ngâm nga, “Không phải anh không cẩn thận, chẳng qua là chân tình khó cưỡng lại, không phải anh cố tình, mà vì không cách nào ngăn được mình...” vui mừng khi làm hại người khác.

Vũ Đạo tự biên tự diễn: “Cậu ta chỉ biết hát mỗi bài ‘Không phải anh không cẩn thận’.”

“Sao lại là bài đấy?”

“Vì bài đấy là nhạc nền quảng cáo của bệnh viện nạo phá thai.”

“...” Quảng cáo thật quá sáng tạo!

Sau khi nướng xong, Vũ Đạo bảo mọi người hoạt động tự do. Tiểu Dư kéo Phạm Thái đi chèo thuyền, tất nhiên là đám con trai cũng bám đuôi theo. Trước khi đi, Vũ Đạo không dặn bọn họ chú ý an toàn mà chỉ nói: “Bác sĩ Trương là một bác sĩ có y thuật không bình thường. Nếu như các em không cẩn thận bị rơi xuống nước, cậu ta cũng không chọn cách hô hấp nhân tạo đâu, cậu ta sẽ dùng ống bơm hơi đấy!”

Ban đầu đám chúng tôi không tin, nhưng không ngờ bác sĩ Trương đã lấy ra một ống bơm hơi lắc lư trên tay tự lúc nào. Tôi nói này bác sĩ Trương ơi, anh là mèo máy à? Sao cái gì anh cũng có vậy?

Mọi người vội vàng chào Vũ Đạo, cẩn thận đi chèo thuyền. Bác sĩ Trương lại có thịnh tình mời tôi đi vườn thú xem động vật, nhưng nhớ đến những lời anh ta nói vào lần đầu tiên bồi dưỡng tâm lý cho mình, tôi kiên quyết từ chối. Hôm nay tôi vẫn chưa muốn đi xem động vật để trải nghiệm niềm vui và sự an ủi khi được làm người đầu! Bác sĩ Trương vì chuyện này mà vẫn vô cùng buồn bực, anh ta nói mình đã vác đi vô ích một đồng thứ có thể chơi được trong sở thú rồi. Còn sau khi nghe xong, tôi chỉ thầm cảm thấy mình may mắn vì đã tránh được một kiếp nạn. Thực ra tôi cũng rất muốn đi chèo thuyền, nhưng nghĩ đến Vũ Đạo và lần đầu tiên gặp mặt cùng với cái hồ kia, tôi quyết định vẫn nên nín nhịn, hành tẩu giang hồ, an toàn là bạn! Tôi vẫn nên chơi xa nguy hiểm thì hơn.

Bốn người ở lại thành một nhóm chơi bài. Tôi và Giả Họa, còn có Vương Cát, cả Vũ Đạo nữa, bốn người chơi đánh máy kéo. Vũ Đạo lấy ra bốn lá bài, để bọn tôi đoán màu sắc chọn đội, sau đó lộ ra nụ cười quen thuộc. Kế đó, tôi rút được một đội với Vũ Đạo, nẫu ruột chưa! Bác sĩ Trương không biết chơi đánh máy kéo nên đứng sau lưng tôi, hỏi đông hỏi tây. Vì cùng một đội với Vũ Đạo nên tôi và anh ta luôn vô tình chạm mắt nhau, việc này khiến tôi cảm thấy quần bách đến khó hiểu, dần dần tôi bỗng thấy đứng ngồi không yên. Còn mặt anh ta thì vẫn treo lơ lửng nụ cười như có như không kia, nó lại khiến tôi nhớ đến nụ cười ma quỷ trong giấc mơ nọ.

Kỹ thuật chơi bài của Vũ Đạo vô cùng cao siêu, anh ta nhớ rất rõ 108 lá bài. Hơn nữa anh ta còn căn cứ vào lá bài mà người khác đánh ra để tiếp tục đoán những lá còn lại. Cảm giác mà anh ta mang lại cho ba người chúng tôi là, sau khi đánh bài ba phút, bọn tôi giống như lộ hết bài ra với anh ta vậy. Còn điều đáng ghét nhất là, sau khi đánh được hai ván, sau khi anh ta hiểu được cách đánh bài của tôi thì anh ta có thể dẫn dụ tôi ra bài mà anh ta muốn. Thắng liên tục như vậy, Giả Họa ném bài không chơi nữa đầu tiên, đổi lại là một nam sinh khác vào. Tôi vốn bị ánh mắt của Vũ Đạo nhìn rất mất tự nhiên, cũng thừa cơ hội đó mà kéo bác sĩ Trương ở phía sau lại, “Bác sĩ Trương, anh vào chơi mấy ván đi.”

Bác sĩ Trương nhìn tôi, lại nhìn Vũ Đạo, rồi cười đồng ý. Tôi thấy khát nên đi đến bên cạnh tìm nước uống. Lúc quay lại đã thấy bác sĩ Trương giữ hết toàn bộ quân cơ lại, chỉ để lại một đồng bích và tép. Thì ra bác sĩ Trương không biết, sau khi người khác lật bài thì quân bích của người lật sẽ được coi là tướng. Choáng chưa! Sau khi giải thích, bác sĩ Trương mới hoảng hốt tỉnh ngộ. Có điều thực lực và may mắn của biến thái nói chung vẫn khiến người ta không thể tưởng tượng được. Bác sĩ Trương đột nhiên đánh cho những người khác hết sạch bài trong tình trạng chết tướng! Bác sĩ Trương ăn được mấy ván, quả nhiên là tay máy kéo điển hình trong truyền thuyết! Không thể không cảm thán một tiếng, người này chỉ có trên trời, nhân gian nào mấy cơ hội được gặp!*

(Đoạn này nói về game ‘máy kéo’, 1 kiểu chơi bài của TQ, mình chưa tìm được tư liệu nên có sao dịch vậy, cũng chẳng hiểu gì cả)

Một lúc sau, có hai sinh viên quay về, nói là bên kia có triển lãm hoa cúc. Bác sĩ Trương vừa nghe liền lập tức vứt bài xuống, hào hứng hô lên: “Tôi thích hoa cúc nhất đấy.”

“Bác sĩ Trương, sao anh lại thích hoa cúc vậy?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Bệnh viện phải chuẩn bị nhiều hoa cúc để đưa tiễn người chết chứ!”

Khiếp... Lúc về phải ghi vào sổ mới được, ngàn vạn lần không được hỏi biến thái cái gì hết!

Giờ này, đám sinh viên lúc nãy đi chèo thuyền cũng đã quay về. Có mấy nam sinh bị ướt đồ, nghe nói là lúc thi chèo nhanh quá nên hai con thuyền cuối cùng bị lật dưới một cái cầu, cũng may là nước không sâu. Đúng lúc bọn họ đang lo lắng quần áo bị ướt sẽ dễ đổ bệnh thì bác sĩ Trương đã lấy ra hai bộ quần áo bệnh nhân từ trong túi xách, chính là mấy bộ quần áo nhìn như đồ ngủ ấy. Mấy nam sinh kia sững người, vội vàng từ chối, có điều lại có hai vị ‘thần nhân’ bất chấp tất cả thay ra.

Ngay sau đó, lại có một sinh viên ôm đầu quay về, trong tay còn cầm một cái biển có ghi ‘Cẩn thận đụng đầu’, hùng hổ mắng nhiếc: “Bà nhà nó, sao lại đụng đầu vào cái biển này chứ, chữ bé lí đi đến nỗi đụng vào rồi mới đọc được, có tác dụng chim gì chứ, gỡ ra cho rồi!”

Bác sĩ Trương nhìn thấy sinh viên kia bị đụng đầu, hai mắt đột nhiên tỏa sáng, mấy sinh viên bọn tôi bị dọa đến nỗi vội vàng tránh ra nhường đường cho anh ta, cậu sinh viên ôm đầu kia căn bản cũng đã thả lỏng tay ra, lùi lại một bước. Cuối cùng đã có người bị thương rồi, chuyện này khiến cho người mang đi bao nhiêu đồ như bác sĩ Trương có thể ‘thi triển thân thủ’. Đám sinh viên âm thầm tự giác cúp mắt xuống, mặc niệm tập thể cho cậu sinh viên kia ba trăm sáu mươi lần!

Bạn học à, lát nữa bọn mình sẽ đi mua ít hoa cúc để tưởng nhớ cậu!

Lúc này, Vũ Đạo gọi điện thoại cho bốn sinh viên vẫn chưa quay về. Bọn họ giờ này vẫn đang chèo thuyền, sau khi Vũ Đạo bảo bọn họ lên bờ rồi đi đến triển lãm hoa cúc tập hợp với mọi người, bọn tôi liền đi đến nơi triển lãm.

Thoạt đầu, có vài sinh viên còn vì câu nói của bác sĩ Trương mà lúc nhìn thấy hoa cúc vàng liền nhú mày, Vũ Đạo lúc này mới giải thích: “Hoa cúc màu vàng và màu trắng mặc dù được dùng trên vòng hoa tưởng niệm thân hữu, nhưng hoa cúc vàng cũng có nói lên tình yêu bình lặng.”

Vừa dứt lời, liền có hai nam sinh niềm nở đi mua hoa cúc tặng nữ sinh. Hai nam sinh mặc đồ bệnh nhân vốn dĩ cũng định mua, nhưng bị những sinh viên khác cản lại.

Đám sinh viên người nào cũng tán thưởng loại hoa cúc mà mình thích, dần dần bọn họ cũng đi tản ra. Vũ Đạo lúc này đứng trước một chậu hoa thủy cúc, anh ta ngồi xuống xem xét cẩn thận, sau đó lại cười với tôi một cái. Bác sĩ Trương nhìn Vũ Đạo như đang suy nghĩ gì đó, sau đó mua một chậu hoa cúc tặng cho tôi, nói: “Đây là cái cúc, có nghĩa là quê bói tình yêu.”

Anh ta xoa trán tôi, cực kỳ nghiêm túc nói: “Em sẽ có được tình yêu bất ngờ.”

Khuôn mặt bác sĩ Trương vì nghiêm túc hiếm thấy mà trở nên đẹp trai sáng láng, cực kỳ phong cách, tôi đang si ngốc nhìn anh ta thì đột nhiên anh ta lại tiếp tục nhấn nhá: “Cảm động không? Vậy đi đến vườn thú với tôi nhé.”

“Không cảm động, cũng không đi!” Hình tượng Bạch mã hoàng tử vừa rồi của bác sĩ Trương trong chớp mắt sụp đổ trước mắt tôi, tôi từ chối một cách vô tình.

Lúc này Vũ Đạo cũng đã mua một chậu hoa thủy cúc. Bác sĩ Trương lấy ra một cái giá gấp từ trong túi ‘biến hóa’ của mình rồi treo sau lưng tôi, sau đó

anh ta đặt chậu cải cúc tặng tôi lên để tôi đeo về, khản khoản nói: “Tình yêu giống như trẻ con, cho đi vô tư không cần báo đáp!”

Sau khi bác sĩ Trương cột xong chậu hoa như – trẻ – con ấy lên lưng tôi, Vũ Đạo lạnh lùng nói:

“Một chậu cũng là khiêng mà hai chậu cũng là khiêng, đeo luôn cả chậu của tôi lên đi.”

Nói xong không quan tâm đến sự phản đối của tôi, anh ta liền đặt chậu hoa lên giá, cố định lại. Đà đao chủ nghĩa bá quyền! Đà đao thầy giáo cầm thú!

Tôi mệt rũ người lê lét về kí túc xong mới phát hiện ra lúc chia tay, tôi đã quên không trả cho Vũ Đạo chậu hoa cúc của anh ta, vậy nên đành tạm thời đặt nó lên cửa sổ cùng với chậu hoa bác sĩ Trương tặng. Dĩ nhiên Phạm Thái và Tiểu Dư bọn họ mỗi người cũng nhận được hoa cúc từ nam sinh, có điều phần lớn đều là màu vàng nhạt. Bởi vậy nên chậu thúi cúc của Vũ Đạo trở nên cực kỳ bắt mắt trong số ấy, long lanh kiêu diễm.

(Ghi chú: Đến buổi tối, bốn sinh viên đi chèo thuyền kia mới quay về, nghe nói bọn họ lạc đường trong hồ. Cuối cùng, chỗ cho thuê tàu muốn thu tàu đóng cửa mới phải người đi tìm bọn họ, cứu bọn họ lên bờ. Không cần thận gấp đúng chủ quản lý họ, chú kia còn hỏi bọn họ: “Đây có phải cũng là một phần chương trình không?”)

Bốn người kia không đáp, vội vàng chạy thoát thân, thề chết không quay lại chèo thuyền trên nước nữa!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dũng cảm bắt cướp.

Vốn định quay về nhà, nhưng nghĩ đến bà Trương ‘Ôn thần’ trước cửa, cộng thêm đàn máy tính mới mua ở kí túc, tôi quyết định ở lại trường nốt mấy ngày nghỉ còn lại.

Ngày thứ hai của kì nghỉ mười một ngày, trường học bỗng trở nên vắng vẻ, sân trường lớn như vậy chỉ còn lác đác vào người đang đi bộ. Giả Họa quay về nhà, còn Tiểu Dư và Phạm Thái kéo tôi dậy cùng đi dạo phố. Ở Thiên Tân nhiều năm như vậy rồi mà dường như tôi ra đường chưa được mấy lần. Từ lúc tôi biết chuyện, sau lần đầu mẹ dẫn cả nhà đi dạo phố thì đó bỏ toàn tâm toàn ý giao trọn cho mẹ quyền mua đồ, dĩ nhiên quyền lợi tài chính tiện thể cũng nộp lại theo yêu cầu.

Nhớ lại thì lúc đó tôi còn nhỏ tuổi chưa biết gì, chưa biết cân nhắc mức độ nghiêm trọng của sự việc như bố. Sau lần đi dạo phố đầu tiên đó, tôi vẫn rất thích thú, cho đến lần đi chơi thứ hai, một ngày đi đến phòng phát thanh bốn lần, tôi mới ý thức được sự nguy hiểm và nghiêm trọng của việc cùng mẹ đi mua sắm. Cũng chính vì tôi nhanh nhẹn, cộng thêm ưu thế bề ngoài, cũng vì mẹ nói những kẻ bắt cóc trẻ con đều sợ bắt cóc tôi sẽ phá hủy lợi thế lớn của bọn chúng nên một đứa trẻ nhỏ như tôi cuối cùng đã hiểu được rằng: Dạo phố là một việc nguy hiểm, rất dễ đi đến đài phát thanh, thậm chí là đồn cảnh sát. Từ đó, tôi và bố cần mua thứ gì, tự nhiên mẹ sẽ mua về cho tôi.

Lần này đi mua sắm với đám Tiểu Dư, quả nhiên tôi đã có một cảm xúc ‘thương hải tang điền’* cực lớn. Thì ra tôi và bố nhiều năm qua mặc dù sống dưới sự lãnh đạo của Đặng Tiểu Bình, nhưng lại không biết đến sự phồn hoa của thị trường Trung Quốc, mà cứ sống trong cái thời như trước-giải-phóng vậy.

(Thương hải tang điền: sự thay đổi lớn, biến đổi lớn)

Hai người Tiểu Dư Phạm Thái sau khi trang điểm nhìn cực kỳ phong cách, so sánh một chút thì khiến tôi cảm thấy bản thân mình giống một cái túi xách, còn kiểu ăn mặc giản dị bình thường của tôi càng làm tôn thêm sự bắt mắt của hai người đấy, tần suất quay lại của mọi người còn hơn cả lần mặt tôi thành đầu heo bị ngâm nước, điểm khác biệt duy nhất là lần này người được nhìn, không phải tôi.

Tiểu Dư và Phạm Thái tiến hành phương pháp mua sắm cần quét, không bỏ qua cửa hàng nào cả. đi hết nửa con phố, tôi liền mất sạch kiên nhẫn, chỉ đứng ở ngoài cửa đợi hai người họ. Lúc này, có hai bạn sinh viên ốm đối nhìn thấy hai người ấy đi vào cửa hàng, đi đến hỏi tôi:

“Cậu em này, hai chị vừa rồi học trường nào vậy?”

“Con mắt nào của anh thấy tôi là em trai bọn họ hả?” Tôi tức muốn chết, tôi vốn định vạch áo ra cho bọn họ xem ngực, nhưng đột nhiên nhớ ra mình chả có gì, vậy nên tôi lại nhìn xuống móng, aiz, cũng chẳng có cái gì lộ lộ ra cả nên tôi quyết định bỏ qua.

“Chẳng lẽ cậu là bạn trai của một trong hai người đó?” Hai cậu sinh viên kia kinh ngạc hỏi.

“Phải đấy! Tôi là bạn trai của một người đẹp đấy, người kia là em gái tôi, các cậu muốn theo đuổi em gái với bạn gái tôi, mất mù rồi à!” Tôi hùng hổ nói.

Lúc này, hai người Tiểu Dư và Phạm Thái bước ra, Tiểu Dư thấy vậy, cười gian trá một cái rồi bước lên nói: “Anh, bọn họ là ai vậy?”

“Không quen! Bọn mình đi thôi!” Tôi lười nói tiếp, kéo hai người bọn họ đi, để lại hai tên sinh viên đó đứng đấy than thở, ‘bông hoa nhài cắm bãi phân trâu’.

Tiểu Dư trêu đùa tôi: “Em vẫn còn muốn mua một ít đồ trang điểm với quần áo con gái nữa, anh hai à!”

Tôi càng nghĩ càng chẳng thấy thú vị gì, trong lúc tức giận đã tiêu sạch mấy đồng trên người, còn cho mấy cô nàng Tiểu Dư vay một ít, cuối cùng tôi mua được một bộ mỹ phẩm, còn cả một bộ váy dài liền thân nữa. Vốn tôi còn muốn mua một đôi giày nhưng lại bị vượt mức quá nhiều nên đành để lại nó cho kế hoạch lần sau.

Buổi tối sau khi quay về, được Tiểu Dư cùng cố bồi dưỡng cách trang điểm, tra tấn rất lâu, rửa rồi lại đánh, đánh rồi lại rửa, cuối cùng lúc không kiên trì nổi nữa, Tiểu Dư mới buông tha cho tôi, để tôi ngày mai tiếp tục tập luyện.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh nắng rực rỡ, thời tiết tốt để phơi chăn, vậy nên ba người bọn tôi mang chăn xuống phơi nắng. Hai người Tiểu Dư và Phạm Thái không lâu sau liền tham gia tụ tập hội đồng hương, chỉ còn lại một mình tôi ở trong phòng trông nhà, tiếp tục tập trang điểm. Nhân lúc bọn họ không có ở đây, tôi lấy bộ váy mua hôm qua ra, hí hửng mặc vào. Quay đi quay lại mấy lần trước gương, trong lòng thật sự có chút hài lòng và thích thú. Tôi đặc ý tạo nhiều tư thế, ai ngờ không cẩn thận lại làm bẩn mất một chỗ, lòng đau khôn xiết, tôi vội vàng cởi ra giặt sạch. Để váy nhanh khô, tôi cũng mang xuống tầng phơi nắng cùng với chăn.

Ngồi trên cửa sổ bắt đầu trang điểm, tập mấy lần cũng thấy hơi mệt, vô tình nhìn xuống cửa sổ lại thấy có một gã đàn ông đang ăn trộm cái váy của tôi. Nghĩ đến món bảo bối mà tôi mới mua, tôi phi như điên xuống tầng, lúc đang định ra khỏi cửa tiện tay cầm theo một cái chổi. Đuổi theo gã đàn ông đó, không nhiều lời, tôi phang ngay cây chổi qua. Gã đàn ông đó trở tay không kịp, bị tôi đánh cho ngã xuống đất, tôi chống nạnh nói: “Trộm cái gì không trộm, lại dám trộm. . . váy của người ta!”

Tôi tiếp tục vùng chổi đánh gã, gã vừa dùng tay cản, vừa cố gắng đứng dậy, hét lớn: “Mẹ già à, chẳng qua chi là đồ rách thôi mà, trả lại cho mẹ là được chứ gì!”

Nói xong hắn ném cái váy lại cho tôi.

Mẹ già á? Tôi sờ sờ lớp trang điểm trên mặt, đột nhiên lại thấy giận không thể tả, gã đàn ông kia thấy thế liền sợ hãi, vội vàng lấy ra một con dao, uy hiếp tôi: “Mẹ già kia, đồ của con gái bà tôi cũng đã trả rồi, bà còn âm ỉ nữa thì đừng trách tôi không khách khí!”

Đồ của con gái tôi? Ông còn không đáng yêu bằng hai người ngày hôm qua gọi tôi là em trai đâu, lúc này tôi đã tức đến sôi cả máu, vùng chổi đánh bay con dao của gã, sau đó đập cho gã một trận đau điếng. Bởi vì dùng hết sức bình sinh mà đánh nên cây chổi dĩ nhiên bị tôi đánh gãy, tôi trợn tròn mắt, dùng khả năng Không thủ đạo luyện tập trường kỳ đập gã, nhẩy đến đập vào người gã đàn ông thối tha kia. Đến tận khi có mấy nam sinh đến mới được gã kia ra, ngăn tôi lại. Trong lúc đánh, trên người gã kia dĩ nhiên rơi ra rất nhiều thứ, còn cả tiền nữa, thì ra gã đúng là ăn trộm thật! Vậy nên, mấy cậu nam sinh kia đưa gã đến đồn cảnh sát.

Cứ như vậy, tôi được đồn cảnh sát khen ngợi, tên trộm dĩ nhiên cũng xấu hổ nói vì trộm váy của tôi nên không cẩn thận bị tôi bắt được, vì vậy nên tôi cũng mơ hồ trở thành sinh viên đại học anh dũng chiến đấu với kẻ xấu. Buổi tối lúc Tiểu Dư quay về, cô nàng không ngừng xúc động, mới có một lúc không thấy tôi mà đã xảy ra chuyện lớn như vậy rồi sao?

(Ghi chú: Sau việc đó tôi thường nghĩ, có lẽ những anh hùng khác cũng vì chuyện con con như một câu ‘mẹ già’ với một cái váy mới trở thành anh hùng thôi. Còn nhiệt tình của tôi với chuyện trang điểm cũng tụt xuống 0, dù sao làm em trai ít ra vẫn trẻ trung hơn làm mẹ già! Mà nghe nói tên kia trộm cái váy đó là vì muốn tặng nó cho bà ngoại gã! Nẫu ruột chưa, chuyện này còn làm tôi tức giận hơn việc hắn gào thét gọi tôi là ‘mẹ già’! Mà anh trộm ấy nghe nói cũng vẫn đang tìm tôi, không biết để báo thù hay là từ lúc đó hắn đã yêu thương tôi, nói chung là vì nguyên nhân lớp trang điểm dày bình bịch trên mặt tôi ngày hôm ấy, đến tận khi tôi tốt nghiệp hắn cũng chưa tìm thấy tôi!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khó Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chó vào miệng cạp.

Ngày thứ ba của kì nghỉ mười một ngày, thấy trường học thông báo tăng cường canh gác, vì thời gian gần đây có thi công, người ra vào tương đối phức tạp, cộng thêm việc bắt trộm hôm qua cũng thu hút được sự chú ý của nhà trường. Lúc tôi mua phần mềm máy tính thì nhìn thấy bác sĩ Trương và cô gái xinh đẹp trong quán bar ngày ấy cùng đi ra từ rạp chiếu phim. Bác sĩ Trương nhìn thấy tôi giống như gặp được cứu tinh vậy, anh ta vội vàng kéo tôi lại, xúc động nói: “Tiểu Dung, chúng ta đúng là có duyên!”

(Vi sao lại kéo lại hả? Bởi vì tôi nhìn thấy anh ta co cẳng chạy đến mà!)

“Bác sĩ Trương, chúng ta vẫn nên hết duyên tại đây thôi.” Tôi gục mặt xuống nói. Tôi và mấy người họ Trương đúng là trời sinh khắc nhau mà! Ở nhà có bà Trương chặn đường tôi, ở trường có bác sĩ Trương nhà anh kích động tôi!

“Cũng được, vậy chúng ta quên tiền kiếp đi!” Bác sĩ Trương nói giọng kiên quyết, tôi đang vui mừng nhếch khóe miệng lên thì lại nghe thấy anh ta tiếp tục

nói:

“Chúng ta phát triển mỗi duyên phận mới đi!”

Khóe miệng tôi lập tức gục xuống. Tôi xắn tay áo lên, hiên ngang nói: “Bác sĩ Trương à, cho anh lấy máu thêm lần nữa đây, hôm nay anh buông tha cho tôi đi mà.”

Bác sĩ Trương nhân cơ hội kéo tay áo tôi, nhỏ giọng nói bên tai tôi: “Đuổi cô gái kia đi giúp tôi, tôi sẽ buông tha cho em!”

Tôi chống nạnh nhìn cô gái xinh đẹp kia, báo đạo nói: “Người đàn ông này đã là người của tôi rồi! Cho dù cô có chiếm được thân thể anh ta thì trái tim anh ta cũng thuộc về tôi! Đừng nói là cô chỉ mượn thân thể anh ta để đi xem phim thôi nhé.” Bác sĩ Trương ở bên cạnh rất phối hợp dựa vào người tôi, đứng dáng vẻ của kẻ bị tôi chiếm được cả tâm trí và thân xác.

Cô gái xinh đẹp nhím cằm chăm chăm vào mặt tôi, thái độ kinh ngạc. Thái độ của cô ý nói là bác sĩ Trương đẹp trai như vậy mà có thể chú ý đến dáng vẻ của tôi sao? Nghĩ đến đây, tôi liền nổi giận, lớn tiếng nói:

“Cô cho là tôi nghèo, không xinh đẹp, lại không gọi cảm chứ gì? Nếu Thượng đế cho tôi giàu có và xinh đẹp thì tôi nhất định... (quên lời rồi) trao bác sĩ Trương cho cô! Thượng đế không làm như vậy nên trước mắt tôi chỉ có thể ở cạnh anh ấy thôi!” Nói dứt lời, bác sĩ Trương ở bên cạnh liền nhiệt tình vỗ tay.

Lúc này, di động của tôi đột nhiên vang lên, tôi vừa lấy điện thoại ra vừa mắt kiên nhẫn nói với mỹ nhân kia:

“Được rồi, tôi tha thứ cho cô đây, cô đi nhanh lên đi!” (Người ta làm gì mà cần cô tha thứ vậy?)

Nhận điện thoại, thì ra là mẹ yêu đang đi du lịch nước ngoài gọi về, bà báo là bác hàng xóm đang trông giúp con chó nhà tôi nói nó bệnh rồi, mẹ bảo tôi nhanh chóng về nhà đưa con chó đến bệnh viện hoặc mời bác sĩ về nhà, nếu không mời được bác sĩ thì dẫn một vị hòa thượng về chuẩn bị siêu độ cho nó cũng được!

Điện thoại vừa ngắt, tôi đã thấy bác sĩ Trương cười tùm tùm nhìn tôi, nói cái giọng buồn nôn:

“Tôi cũng là người của em rồi, xem bệnh cho con chó nhà mình cũng không thành vấn đề!”

Tôi run cầm cập (con chó đang ở nhà xa thế cũng run cầm cập). Không cần đâu, tìm anh hay tìm luôn một vị hòa thượng đến siêu độ cho nó có lẽ cũng không khác nhau là mấy! Không biết mỹ nhân kia đã mất hút từ lúc nào, lại thấy Vũ Đạo dần dần hiện thân dưới gốc cây, anh ta bỏ qua bác sĩ Trương nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt phức tạp khiến người ta không sao đoán được.

Bác sĩ Trương nhìn thấy Vũ Đạo, khẽ nhếch khóe miệng, đắc ý nói: “Hại người thì hại mình, đại khái là như thế đấy!”

Vũ Đạo kéo một người từ trong bóng tối ra, là Trương Văn! Vũ Đạo lôi Trương Văn, nói với bác sĩ Trương: “Nhưng không thể xem là tôi hại anh được, rõ ràng là người ta không nhìn nổi tên nhóc này!”

Trương Văn gạt tay Vũ Đạo ra, nổi giận đùng đùng nói: “Mấy người bắt tôi mặc như thế này, đúng lúc bị người ta nhìn thấy, người ta có thể ưa nổi tôi sao!”

Vũ Đạo bình tĩnh nói với bác sĩ Trương: “Ai bảo anh lớn tuổi nhất? Dĩ nhiên đến lượt anh đi xem mắt rồi!”

“À, như thế à.” Bác sĩ Trương tỉnh ngộ, sau đó quay sang tôi, “Tiểu Dung, tôi đã là người của em rồi! Chúng ta về nhà xem con chó đi, đừng để ý bọn họ!”

Vũ Đạo nói tiếp: “Vưu Dung, em có thể mang chó đến bệnh viện trường để khám mà, dù sao cơ sở y tế ở bệnh viện cũng đầy đủ.”

Tôi liên tục tán thành, vội vàng chào từ biệt ba người đó, đúng là bầu không khí kì quái, cuộc tranh đấu giữa biến thái và cảm thú tốt nhất không nên tham gia vào! Xem mắt với gái đẹp mà cũng giận nhau đến vậy cơ à!

Về đến trước cổng nhà, nhìn thấy bà Trương, từ xa tôi liền dùng khăn quàng đỏ che đi nửa mặt, ai ngờ lúc đi qua bà Trương, bà ấy chỉ vào tôi nói: “Cháu đến tìm Vưu Dung phải không?”

Tôi ngây người, lập tức gạt đầu, hỏi: “Sao bà biết cháu đến tìm Vưu Dung ạ?”

“Nửa mặt cháu lộ ra nhìn rất giống Triệu Bán Sơn, chắc hẳn là người nhà Vưu Dung rồi!”

“...”

Nói không nên lời, bay... bay... bay về nhà thôi. Đón con chó từ nhà hàng xóm về, tôi quay lại trường học, chạy thẳng đến bệnh viện trường. Không ngờ ở bệnh viện, ngoài bác sĩ Trương đang đợi tôi, Vũ Đạo cũng ở đó.

Bác sĩ Trương kéo con chó qua, kiểm tra cẩn thận. Vũ Đạo không nói lời nào, chỉ ngồi bên cạnh. Tôi cảm thấy bầu không khí vẫn rất kì lạ, vậy nên tôi mở miệng hỏi bác sĩ Trương trước:

“Bác sĩ Trương, anh vừa xem phim gì vậy?”

“Titanic.”

“Có cảm tưởng gì không?”

“Người nghèo thì đừng có đi tàu.”

“Em vẫn chưa xem.” Có điều theo như tôi được biết thì những người khác cũng không có cảm tưởng như anh đâu.

“Sao lại chưa xem?” Vũ Đạo đột nhiên hỏi.

“Lúc trước em thích một nam sinh, hi vọng lên đại học có thể cùng cậu ấy đi xem, có điều không được.” Tôi nhớ lại chuyện cũ mà có chút chán nản.

“Đợi em có bạn trai rồi đi xem với cậu ta.” Giọng điệu Vũ Đạo dịu dàng hơn.

“Tiểu Dung, vậy bây giờ chúng ta đi xem một lần nữa đi!” Bác sĩ Trương đột nhiên ngẩng đầu lên, cao giọng nói với tôi.

“Không cần! Đi xem với anh nhất định không có cảm giác gì!” Tôi từ chối chẳng khách sáo gì, đối với bác sĩ Trương tuyệt đối không thể khách khí.

Bác sĩ Trương đột nhiên nắm lấy tay tôi, dịu dàng trìu mến nói: “Tiểu Dung, em đúng là tri kỉ của tôi! Tôi mà xem một lần nữa, cảm tưởng chắc chắn sẽ là... kẻ không có tiền, tha chết, chứ đừng có đi tàu!”

Vũ Đạo kéo con chó lên, đưa lại cho bác sĩ Trương, “Vẫn chưa khám xong đâu!”

“Xem xong rồi.” Bác sĩ Trương nhận lấy con chó, vui vẻ nói với tôi: “Tiểu Dung, tôi nói cho em biết một tin mừng.”

“Con chó nhà em không có bệnh?” Tôi sốt ruột nhìn bác sĩ Trương.

“Không phải, nó bị nhiễm một bệnh mới của chó, tôi quyết định dùng tên của nó hoặc chủ nhân của nó, xin đặt cho loại bệnh mới này!”

Vũ Đạo thờ dãi, vỗ vỗ đầu tôi, an ủi: “Em cứ coi như con chó ấy chết rồi đi, hôm nào tôi sẽ gọi điện cho mẹ chúng ta giải thích!”

Buồn chưa... Đúng là tìm luôn một vị hòa thượng cho rồi! Chó ơi, tao xin lỗi mày nhé! Để tiết kiệm tiền nên tao đã để mày rơi vào tay giặc rồi!

“Tiểu Dung, lúc trước ở nước ngoài tôi đã từng học qua thú y ở chỗ người bạn, để tôi gọi điện hỏi ý kiến chuyên gia xem. Tối nay em cứ yên tâm quay về đi.” Bác sĩ Trương nghiêm túc đẩy đẩy gọng kính trên mũi.

“Thật chứ?” Tôi vẫn nghi ngờ chưa tin,

“Lần này em cứ tin anh ta đi, cứ về trước đi.” Vũ Đạo nhìn thái độ của bác sĩ Trương, sau đó dúi vai tôi ra ngoài bệnh viện. Tôi đi được mấy bước, vẫn có chút không yên tâm, quay đầu lại hét lên:

“Bác sĩ Trương, anh đừng có lấy máu chó nhà tôi đấy!”

Đi ra khỏi bệnh viện, Vũ Đạo tự nhiên nói lỏng tay trên vai tôi, hai người chúng tôi sóng vai đi. Ở bên cạnh Vũ Đạo, không hề câu nệ như ở bên cạnh thầy giáo nhưng cũng không thoải mái như đi với bạn bè.

“Nghe nói hôm qua em bắt được ăn trộm? Xem ra tôi dạy em đập ghế vẫn rất có hiệu quả. Thì ra chuột chết trên đời này vẫn còn nhiều lắm!” Vũ Đạo nhìn cười trên choker tôi.

“Xì... tôi nói cho anh biết nhé, đừng nói là tiểu tặc, cho dù là trung tặc, đại tặc, chỉ cần hấn gọi tôi là ‘mẹ...’, tôi cũng đá chết hấn ta!” (Xem ra tên trộm hôm qua cũng biết điều, chí ít cũng nhận ra tôi là con gái, nếu không...) Giọng điệu tôi cực kỳ hung hăng.

“Xem ra em đã nắm được khí thế của bộ môn Không thủ đạo rồi!” Vũ Đạo nhìn tôi, “Có muốn xem xét chuyên quân từ chỗ Trương Văn sang chỗ tôi không?”

“Em quyết định sẽ tự mình học thành tài!” Nhìn cái đầu heo của Trương Văn cứ dăm bữa nửa tháng lại bị anh đánh, tôi đầu quân vào cửa nhà anh không phải là tự tìm đường chết sao!

Lúc đi đến đoạn đường mỗi người một hướng, Vũ Đạo đột nhiên hỏi tôi: “Ngày mai có bận không?”

“Đến bệnh viện xem con chó nhà em đã bị bác sĩ Trương giết chết chưa thôi.”

“Cho em hai tấm vé, tối mai ở sân vận động Thiên Tân có buổi biểu diễn của ban nhạc bọn tôi.”

Nói đoạn Vũ Đạo đặt hai vé vào tay tôi rồi bỏ đi. Tôi cúi đầu nhìn hai tấm vé, rồi lại nhìn bóng lưng anh ta, trong lòng chột rối loạn. Sao Vũ Đạo lại tặng

tôi hai cái vé này? Chẳng lẽ là vì tôi kích động tỏ tình với anh ta ở buổi diễn đầu tiên, hay là vì sự nhiệt tình với bác sĩ Trương ở buổi thứ hai?

Buổi tối, nhắc đến chuyện về Vũ Đạo tặng, Phạm Thái hiềm khi chủ động yêu cầu tôi dẫn cô ấy đi. Cô ấy nói sau khi biết tay chơi violin hôm đó là Vũ Đạo, cô ấy cực kỳ ngưỡng mộ sự khéo léo của anh ta, hi vọng có cơ hội được thấy anh ta biểu diễn lần nữa. Với một người không thích âm nhạc như Tiểu Dư thì dĩ nhiên không hứng thú với tấm vé đó.

Nằm trên giường, nhớ đến con chó đang nằm trong tay bác sĩ Trương, tôi lại lạnh toát mồ hôi. Lại nhớ đến chuyện bác sĩ Trương đề cập đến việc mình đã học qua về thú y, tôi lại càng bất an, chẳng lẽ trường học lại thuê bác sĩ thú y về khám bệnh cho bọn tôi sao? Kể cả có tiết kiệm chi phí giảng dạy thì cũng không nên như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lưu danh nơi gác cổng.

Ngày thứ tư của kỳ nghỉ mười một ngày, tôi tỉnh dậy là chạy ngay đến bệnh viện trường. Lúc đến bệnh viện thì trời mới tờ mờ sáng, nghĩ đến con chó không biết sống chết thế nào, chân tôi lại không dám chậm trễ, chăm chăm đi qua phòng làm việc của bác sĩ Trương. Cửa không khóa, tôi nhẹ nhàng đẩy ra, chỉ thấy bác sĩ Trương đang nằm gục trên bàn, trên mặt vẫn treo lơ lửng một nụ cười điềm tĩnh, không biết lúc này anh ta đang hưởng thụ giấc mộng đẹp gì đây. Tôi đang định đi qua thì thấy bác sĩ Trương đột nhiên giơ tay lên, vừa vung vẩy vừa nói mớ: “Cắt xuống đi! Mang đĩa đến đựng các bộ phận!”

Tôi lập tức toát mồ hôi! Bác sĩ Trương ơi anh đang mơ cái giấc mơ biến thái gì vậy? Người có thể ngủ cạnh anh đúng là lúc nào cũng có thể ‘ra đi’ oanh liệt.

Nhìn lên trên giường bệnh, chú chó đang nằm yên tĩnh, không động đậy. Nhớ đến câu nói mớ ban nãy của bác sĩ Trương là tôi lại kinh hãi, vội vàng chạy qua đó. Quả nhiên thấy trên bụng con chó có một vết thương đã được khâu lại. Tôi tức giận lao đến chỗ bác sĩ Trương, gọi anh tỉnh dậy, lên án kịch liệt:

“Anh lấy máu con chó nhà tôi cũng đành thôi, không ngờ anh lại còn bán cả thận chó, coi mạng chó như cỏ rác! Anh trả ruột con chó nhà tôi lại ngay!”

Nghĩ đến số mệnh vi thâm của con chó, tôi lại xoay người lao đến giường bệnh, khóc thét lên. Mới hết một tiếng, con chó đã run rẩy, mở mắt. Tôi lập tức sững sờ, nghĩ thầm, chó chết cũng bị tôi hét đến mức phải vùng dậy rồi sao? Con chó quay một vòng, nhìn thấy tôi lại từ từ nhắm mắt lại. Ồm, con chó chết, còn bày ra cái thái độ nhìn-thấy-tôi-còn-chẳng-bằng-chết-đi-cho-rồi-nữa-chứ!

(Chó: Cô hiểu nhầm rồi, thực ra thái độ của tôi là, sau khi bác sĩ Trương chữa bệnh cho tôi xong, đúng là tôi sống không bằng chết!)

Tôi nghi ngờ hỏi bác sĩ Trương: “Anh cắt cái gì của chó nhà tôi vậy?”

“Ruột thừa!”

Aiz, hù chết tôi! Lại nghe thấy bác sĩ Trương cười tùm tùm nói thêm hai chữ, “Vân vân.”

Vân vân cái gì? Tôi có cảm giác không ổn. Có điều, chó có ruột thừa sao?

Lúc này điện thoại của bác sĩ Trương vang lên, trong lúc anh ta nghe điện thoại, thái độ cười đùa kia dần dần biến mất, sau đó trở thành nghiêm túc căng thẳng. Sau khi cúp máy, bác sĩ Trương quét mắt đã đổi lại thái độ hi hi ha ha ngày thường, sau khi ủy thác công việc cho đồng nghiệp trong bệnh viện một cách lão luyện, anh ta nói với tôi ‘Con chó này còn phải ở lại bệnh viện theo dõi mấy ngày’ rồi cầm theo đồ vội vàng rời đi.

Buổi trưa, tôi ở lại kí túc lên mạng, nhìn thấy một đoạn clip ngắn về việc nam sinh theo đuổi nữ sinh ở diễn đàn của trường, nội dung chủ yếu chính là nam sinh tìm cơ hội lên kế hoạch đụng chạm vào nữ sinh, lúc va chạm nữ sinh làm rơi sách được nam sinh nhặt lấy. Sau đó, nam sinh cố tình tạo cơ hội gặp mặt bất ngờ với nữ sinh rồi trả sách lại cho cô ấy, kể đó đưa thư tình, chơi guitar dưới tầng, tặng hoa tỏ tình, vậy là theo đuổi thành công cô nữ sinh.

Nói thật nhé, đối với một đứa con gái từ trước đến giờ chưa từng được trải nghiệm cảm giác được theo đuổi như tôi mà nói thì, phần lớn những việc mà cậu nam sinh kia làm để theo đuổi cô gái kia đều khiến tôi động lòng.

Buổi tối, tôi và Phạm Thái đến xem buổi biểu diễn ở sân vận động Thiên Tân. Buổi diễn rực rỡ sắc màu, liên tục lên đến cao trào. Nhưng đi được hơn nửa chương trình mà vẫn không thấy tiết mục của mấy người Vũ Đạo lên sân khấu. Lúc này đã là tối muộn, tôi và Phạm Thái sớm đã có suy nghĩ muốn quay về trường, nhưng lâu lâu chưa thấy Vũ Đạo bọn họ xuất hiện, lại không cam lòng quay về. Vẫn luôn mong ngóng chờ đợi, nhưng đến tận khi người dẫn chương trình thông báo buổi biểu diễn kết thúc, bọn tôi cũng không đợi được. Phạm Thái thất vọng quay về, còn tôi, mặc dù không đặc biệt đến vì tiết mục của Vũ Đạo nhưng lúc này cũng có chút cảm giác mất mát khác thường, thậm chí còn chút tức giận với việc ‘lỡ hẹn’ của Vũ Đạo.

Hơn mười hai giờ bọn tôi mới quay về trường học, bảo vệ nói theo quy định của trường thì những sinh viên quay về muộn phải để lại tên tuổi và khoa

theo học. Tôi nài ni bảo vệ hết nước mắt mà bảo vệ vẫn thiết diện vô tư. Phạm Thái thấy không sao dàn xếp được nên mắt hạnh lại ngấn lệ, khổ sở nhìn bảo vệ, bảo vệ lập tức mềm lòng, dặn dò chúng tôi sau này phải chú ý sau đó để chúng tôi đi. Thờ dài sừng sực, tướng mạo được đài ngộ không bình đẳng chút nào! Tôi cũng âm thầm mừng mở cảm thú đã cho bọn tôi leo cây, lại suýt nữa hại chúng tôi ‘thành danh’!

Ngày thứ năm của kì nghỉ mười một ngày, vừa tỉnh dậy tôi lại chạy đến bệnh viện, cũng không phải vì muốn đến thăm con chó mà là muốn làm rõ vấn đề vẫn lẩn quẩn trong tâm trí tôi tới qua, cũng chính là nguyên nhân vắng mặt trong buổi diễn tối qua. Nhưng hôm nay bác sĩ Trương lại không có ở bệnh viện, đồng nghiệp của anh ta chuyển lời, bác sĩ Trương đã mang con chó về nhà chăm sóc, bảo tôi cứ yên tâm. (Làm sao mà yên tâm nổi chứ?) Vì có chuyện nhà nên anh ta sẽ không đến bệnh viện mấy ngày.

Tôi thất thần rời khỏi bệnh viện, trong nhà bác sĩ Trương rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao Vũ Đạo lại không đến buổi diễn? Lần đầu tiên tôi cực kỳ muốn biết chuyện riêng tư của người khác, nhưng tâm trạng lại rất không thoải mái.

Buổi chiều, cậu bạn thân Lưu Vũ chạy đến chỗ tôi, nói là anh trai cậu ta được phân công làm an ninh tại buổi biểu diễn của Châu XX tối nay, cậu ta biết tôi là fan của Châu XX nên đợi sau khi buổi biểu diễn bắt đầu, cậu ta có thể dẫn tôi vào. Đúng là ông trời thương người hiền mà!

Buổi tối, bọn tôi thuận lợi vào được hội trường với tiếng nhạc âm ỉm, chen chúc ở lối ra. Lúc này bầu không khí đang cực kỳ nóng, người hâm mộ phần khích đến dị thường, nhưng tôi lại không thấy mình cuồng nhiệt như trong suy nghĩ, thậm chí sự kích động và nhiệt tình cũng không bằng lần xem màn biểu diễn của ban nhạc Vũ Đạo trong ngày lễ hôm ấy. Việc này khiến bản thân tôi cũng cực kỳ bất ngờ.

Sau khi buổi diễn kết thúc, Lưu Vũ tiễn tôi đến cổng trường, lúc này tôi mới ý thức được bây giờ cũng đã quá mười hai giờ. Cứng đầu đi đến chỗ bảo vệ, bảo vệ nhìn bóng lưng đã đi xa của Lưu Vũ, rồi lại đánh giá tướng mạo của tôi, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi, ông ta trách mắng:

“Tối qua vừa châm chước để cô vào rồi, hôm nay cô lại về muộn. Sinh viên như cô, nhất định phải để cho cả khoa của cô biết mới được!”

Nói xong, ông ta đưa cho tôi một tờ khai. Tôi biết có xin xỏ cũng không tác dụng nên cũng không ‘giấy chết’ nữa, nhưng nhìn vào tờ khai trống rỗng kia, tôi lại trở thành cái tên đầu tiên, cây bút lại khó khăn hạ xuống, cuối cùng tôi quyết tâm, lưu loát viết lên trên đó: Khoa hóa học, Vương Vĩ. Hình như người có cái tên này tương đối nhiều!

Bảo vệ lần đầu tiên để sinh viên ‘lưu án’ nên vẫn chưa có kinh nghiệm, ông ta cũng không bảo tôi xuất trình thẻ sinh viên để xác nhận mà cho tôi đi luôn. Quay về kí túc, tôi vội vàng nghe ngóng từ chỗ Tiểu Dư xem khoa hóa liệu thật sự có người tên là Vương Vĩ không, vốn hi vọng tốt nhất là không có nhưng Tiểu Dư lại nói, trong ấn tượng của cô nàng thì trong khoa Hóa đích thật có một người tên Vương Vĩ, có điều lại là sinh viên nam.

Bạn học à, cho mình xin lỗi nhé, ngày ngày mình sẽ cầu nguyện chuộc tội với chậu hoa cúc trên cửa sổ! Mong cậu hãy yên nghỉ!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khó Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Giải thưởng chương trình.

Ngày thứ sáu của kì nghỉ mười một ngày, không biết vì sao tôi lại cảm thấy bất an nên quyết định luyện tập dùng khuỷu tay đập ván gỗ, cảm giác gân dây sức mạnh của tôi được nâng cao rất nhiều. Cả người đầy mồ hôi, sau khi đi tắm tâm trạng quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều. Cầm sách điện tử học lật qua mấy trang, tôi lại bắt đầu nhìn chậu thúy cúc trên cửa sổ rồi ngáy ngủ. Chậu hoa này không còn xanh ngắt như mấy ngày trước mà đã có chút tàn lụi, thấy những cánh hoa rơi rụng đó, tôi thấy có lẽ nên trả lại cho Vũ Đạo chậu hoa này trước khi nó héo rũ trong phòng mình mới phải.

Không lâu sau, Phạm Thái quay về, tôi thu tầm mắt lại, hỏi cô ấy mấy vấn đề điện tử học. Phạm Thái tìm trong cặp sách nhưng lại không tìm thấy sách điện tử học. Cô ấy ngẫm một hồi, nói là trên đường về không cẩn thận đựng vào một nam sinh, sách rơi xuống đất, có lẽ làm mất sách lúc đó. Ồ, cái cốt truyện này sao mà quen thuộc thế nhỉ?

Buổi tối lúc Tiểu Dư quay về, sắc mặt hình như không được tốt lắm. Gặng hỏi một hồi mới biết hôm nay một người đồng hương của cô ấy bày tỏ tình cảm, có điều bị cô nàng từ chối. Cho dù thế nào thì cũng không đến lượt cô ấy không vui chứ nhỉ, sau khi dùng mọi thủ đoạn truy hỏi mới biết rằng, thì ra đây là lần đầu tiên cô nàng này được người ta tỏ tình, trong lúc căng thẳng đã hỏi người ta ‘Cậu tên là gì?’!!

Ngày thứ bảy của kì nghỉ mười một ngày, sinh viên dần dần quay lại trường. Giả Họa cũng về rồi, có điều tinh thần xem chừng không được tốt lắm, còn lặng lẽ kiêu ngạo hơn cả lúc đi.

Để làm kịp bài tập, tôi và Phạm Thái hai người đạp xe đến tòa nhà chính tự học và làm bài tập điện tử, nửa đường đột nhiên có một nam sinh xông ra, chúng tôi không phanh xe kịp nên dừng ngã cậu ta, cặp sách trong giỏ xe cũng rơi tung tóe dưới đất. Cậu sinh viên bỏ lê bò toái đứng dậy, nhanh chóng giúp bọn tôi nhặt lại sách, sau đó để vào trong giỏ xe. Tôi hỏi qua loa xem cậu ta có bị thương ở đâu không, cậu ta nhìn Phạm Thái cười rồi lắc đầu, sau đó bỏ đi. Đến phòng tự ôn, chúng tôi mới phát hiện ra cuốn sách điện tử học lại mất hút. Hai ngày mất hai cuốn sách, lúc này tôi mới kết nối với đoạn clip ngắn đã xem chiều ngày đó lại, mây đen u ám phủ đầy đầu.

Buổi chiều tôi và Phạm Thái đành phải đến thư viện mượn tạm hai cuốn điện tử học. Buổi tối lên mạng mới thấy số lượt click vào đoạn clip trên diễn đàn càng lúc càng nhiều, tôi bắt đầu thấy sợ hãi. Tiểu Dư mượn về một tập truyện tranh, lúc tắt đèn lại đang xem đến đoạn hay nên tôi và Tiểu Dư ở ngoài hành lang đọc đến nửa đêm rồi mới đi ngủ.

Ngày đầu tiên đi học, tám giờ là tiết của Vũ Đạo, rất nhiều sinh viên vẫn chưa khôi phục được đồng hồ sinh học bình thường sau mười một ngày nghỉ, dần dần có mấy sinh viên nằm gục trên bàn, trong số đó có cả tôi và Tiểu Dư. Vừa nằm chưa được bao lâu thì có người đã gõ lên bàn của tôi, ngẩng đầu lên nhìn, ra là Vũ Đạo. Lúc này anh ta đang nở nụ cười cất giấu ngàn đao nhìn tôi, cực kỳ quan tâm hỏi: “Mơ gì đẹp vậy?”

“Đó là... em đang mơ được nghe giảng điện tử học đó thầy.” Tôi suy nghĩ rồi giải thích, hi vọng nói như vậy có thể thoát được sự trừng phạt của Cẩm thú.

Vũ Đạo nhếch miệng, “Vậy trong mơ có thấy tôi không?”

“Còn chưa mơ đến thầy thì đã bị thầy gọi tỉnh rồi.”

“Xem ra tôi vẫn nên gọi em tỉnh dậy sớm hơn nhỉ?” Vũ Đạo tiếc hùi hụi.

“Cũng được. (Thầy cũng không nên tự trách mình quá!)” Tôi khẽ lẩm bẩm.

“Vậy xem ra em vẫn chưa nghe được bài giảng nhỉ!” Vũ Đạo nghiêng đầu giống như đang nghĩ nên phạt tôi thế nào.

Lúc này tôi hốt hoảng, cái chày cái cối: “Sao mà em lại không nghe giảng chứ?”

Tôi vắt óc suy nghĩ, sau đó lập tức giải thích thêm, “Nghe giảng, chính là dùng tai để nghe, vừa rồi mặc dù em nằm lên bàn nhưng vẫn dùng tai nghe đấy chứ.”

“À, thì ra em vừa ngủ vừa nghe giảng à.” Vũ Đạo giả vờ hiểu ra.

Tôi ngoan cố gật đầu, Vũ Đạo đặc biệt sáng suốt nói: “Thực ra ấy, tôi cũng không phản đối em nằm bò ra đó vừa ngủ vừa nghe giảng, trong giờ của tôi lúc nào cũng có thể ngủ, nhưng tôi chỉ có một điều kiện, đó là phải đắp chăn bông! Nếu không em bị cảm trong tiết học của tôi thì tôi làm sao ăn nói với Đảng và nhân dân của (nhà) chúng ta đây?”

“...” Tôi kinh hãi sững người.

“Hết giờ, em ở lại.” Vũ Đạo nói xong, quay người trở lại bụi giảng. Lúc này, không biết đứa sinh viên nào đột nhiên xì hơi một cái, cả lớp cười ầm lên, Vũ Đạo bước lên bụi giảng, quay người lại, bình tĩnh nói: “Thả ‘boom’ hay lắm, không gì hay hơn cách này, nhắc nhở mấy bạn sinh viên đang ngủ cũng nên tỉnh dậy đi thôi, mặc dù cũng hơi muộn một chút.”

Có vài sinh viên xung quanh cậu nam sinh ‘thả boom’ kia bịt mũi kinh tởm, Vũ Đạo đẩy đẩy gọng kính, tiếp tục nói: “Chê thôi à? Cho dù có uống nước hoa thì cũng không thả ra ‘boom’ thơm được đâu! ‘Boom’ thôi không kêu, ‘boom’ kêu không thôi, mặt mày xanh xao, thả ‘boom’ nổ xị, to con mớ mềnh, ‘boom’ như sấm rền. Các em nên cảm thấy may mắn với tiếng ‘boom’ này.”

Sau đó anh ta quay sang cậu nam sinh xì hơi mặt mày lúc này đã đỏ ửng, lời nói sâu xa: “Có điều, sau này em nên chú ý đến phương pháp thả ‘boom’ ở nơi công cộng: Tiếng ‘boom’ tương đối nhỏ, mục tiêu khó biết; tiếng ‘boom’ quá to, bản thân sẽ xấu hổ. Xét về mặt ‘hoi boom’ mà nói thì: Hoi boom không nặng, nhiều lắm là ồ lên một cái; hoi boom không loãng, ăn đủ oán hận. Có điều dựa trên những xem xét về sức khỏe, có rầm mà không đánh thì nhin hư cả ngũ tạng; không rầm lại rặn loạn thì rặn hỏng cả người. Tóm lại là, các sinh viên thân mến, nghiên cứu vật lý chính là nghiên cứu đạo lý phát triển của sự vật, rầm cũng vậy thôi, các em phải có tinh thần nghiên cứu khoa học, nghiên cứu khách quan bản chất của hiện tượng sinh lý như đánh rầm.”

Đám sinh viên đều bị lời nói của Vũ Đạo làm cho ngây cả người, lúc bài luận ‘thả boom’ của Vũ Đạo kết thúc, hoi ‘boom’ cũng đã sớm tan. Vũ Đạo lại nói: “Các em xem, bây giờ không còn mùi nữa rồi, vậy mới nói, nghiên cứu rầm là phải chớp thời cơ, chớp bỏ lỡ cơ hội!”

Khiếp! Mọi người nín lặng, trong lòng thầm nghĩ, thả bị rầm làm nghẹn hổng ngũ tạng chứ không thể thả boom trong tiết học của Vũ Đạo được!

Sau khi tan học, tôi bị ở lại, tổng lòng thấp thỏm. Sau khi bạn học về hết, Vũ Đạo nói với tôi: “Tôi có một tin tốt cho em đây.”

Hả? Không phải xử phạt vụ tôi ngủ gật trong giờ sao?

“Tin tốt gì cơ ạ?”

“Tiết mục quay dù của em đạt giải rồi!”

“Thật á?” Chuyện này đúng là không thể tin được.

“Ừm, nó được bình chọn là tiết mục hài kịch buồn cười nhất!”

“... Hài kịch... buồn cười sao...” Đau chưa....

Đúng rồi, có phần thưởng! Ha, chỉ cần có phần thưởng thì dù là tiết mục hài kịch gây cười tôi cũng chịu!

“Thầy Võ, vậy phần thưởng dành máy tính của em đâu?”

“À, tôi mang đến cho em rồi đây!” Vũ Đạo nói đoạn, lấy từ trong túi áo ra một con chuột máy tính đưa cho tôi.

“Chuột á? Máy tính của em đâu?” Tôi không hiểu.

“Lúc đầu tôi nói là ‘phần thưởng là máy tính gì đó’, đây không phải là chuột máy tính đó sao.” Vũ Đạo nghiêm túc nói.

Thế đây là cái máy-tính-gì-gì-đó sao? Tay cầm thú này, suốt ngày chơi trò chữ nghĩa lừa gạt tôi! Tôi tức đến mức kéo mạnh con chuột nói không nên lời, vậy mà vừa dùng sức, dây chuột đã văng ra! Choáng chưa, chất lượng kiểu gì thế này! Tôi đặt con chuột về lại trong tay Vũ Đạo, thờ phỉ phỉ: “Đưa cái này cho Trương Văn đi, lúc đầu em có nói với anh ta, giành được giải sẽ chia cho anh ta một nửa!”

Tôi cuộn sợi dây chuột trong tay lại, “Dây điện này em sẽ lấy để treo rèm cửa!”

Nói xong, tôi cũng chẳng thèm chào Vũ Đạo mà đi thẳng ra khỏi giảng đường.

Buổi chiều, Tiểu Dư mở mạnh cánh cửa phòng kí túc, cười đến gập cả bụng, thở mất nửa ngày mới nói:

“Vưu Dung, cậu mau đến phòng triển lãm ảnh ở tòa nhà Phạm Tôn xem đi, bức ảnh của cậu được trưng bày rồi đấy!”

“Thật sao?” Tôi nhảy ra khỏi giường, hồ hởi phấn khởi chạy đến phòng triển lãm ảnh. Cuối cùng nhìn thấy bức ảnh trong tin đồn của mình. ... Màn nhảy aerobic trong buổi lễ hội hôm ấy, tôi được trang trí hơn người khác bằng một cái áo ngực màu trắng, treo tòng teng trên lưng. Mà bên dưới bức ảnh còn được đánh dấu ấn tượng với tiêu đề: ‘Ồ sân bay, xin hãy xuất trình áo con!’

Không chỉ có bức ảnh, còn vụ giải thưởng là cái dây điện chuột giành được vì màn hài kịch kia, bị Tiểu Dư cười suốt một đêm! Buổi tối, tôi nằm trên giường tiếp tục mất ngủ. Vòng quay xui xẻo của tôi lại bắt đầu tiếp tục chuyển động rồi sao? Chẳng lẽ tôi bị Ác ma nhìn trúng à? Tôi sẽ không phải sống suốt trong cái trường Đại học luyện ngục này chứ? Chuyện trước chuyện sau màn biểu diễn ngày hôm đó cứ thế lặp đi lặp lại trong đầu tôi, trước khi mơ hồ nhập mộng, hình ảnh bác sĩ Trương đứng trong cánh gà ôm tôi lại một lần nữa hiện lên, ừm, hình như vô cùng đáng ngờ! Nếu như anh ta là Ác ma, vậy ai là Đấng cứu thế của tôi đây?

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Tiếp xúc với kẻ mạo danh.

Sáng sớm, nhận điện thoại của mẹ mới biết hai người họ hôm qua đã đi du lịch về, sáng nay mới nhớ ra trong nhà còn có một con chó, còn tôi cũng nhờ sự nhắc nhở của bọn họ nên mới nhớ ra con chó vẫn đang ở chỗ bác sĩ Trương.

(Chó: Số tôi thật là khổ, sống nhờ mấy kẻ không phải người đã đành, bây giờ lại ở nhà bác sĩ Trương cho tho ăn chịu tội.)

Đi điểm danh, xa xa nhìn thấy Vũ Đạo ở bãi tập, thấy người này còn làm tôi sợ hãi hơn là thấy Trương Văn, tôi nhủ mày đi qua đó chọt phát hiện trên mặt Vũ Đạo thâm tím một mảng. Không phải đây chứ, lợi hại như Vũ Đạo cũng bị người ta đánh sao? Tay cường đạo kia đạt cấp bậc gì đây ta? Cao thủ truyền thuyết chăng? Nghĩ vậy cũng cảm thấy khả năng Vũ Đạo tự té ngã cũng tương đối lớn. Vũ Đạo thấy tôi nhìn chằm chằm vào mặt mình bèn pha trò: “Bạn học Vưu, nhìn thái độ của em thì hình như em rất quan tâm đến thầy thì phải!”

“Dạ, em quan tâm không biết vị cao nhân nào đã lưu lại dấu ấn lên mặt thầy ạ!” Tôi lẩm bẩm.

“Aiz, em vô tình vậy thì cũng đừng trách tôi không khách khí nhé. Tôi có tin xấu cho em đây.” Vũ Đạo giả vờ thất vọng.

“Con chó nhà em sao rồi thầy?” Tôi lập tức liên tưởng đến việc con chó gặp chuyện bất trắc.

“Con chó cho đến sáng nay thì vẫn còn sống.” Tôi thờ phào một cái, nghe Vũ Đạo nói tiếp: “Có điều là em có chuyện đấy. Thầy hiệu trưởng bảo em mười hai giờ trưa nay đến văn phòng của thầy ấy.”

Thầy hiệu trưởng? Chẳng lẽ là chuyện đổi khoa sao? Tôi ngơ ngơ gật đầu. Vũ Đạo cười cười, “Xem ra em không hề thấy lo lắng chút nào, có cần tôi đi cùng em không?”

“Không cần đâu ạ! Thầy đi cùng em còn chết nhanh hơn đấy!” (Viên Duyệt: Đây là lời thoại tôi nói với cô mà!)

Sau khi rửa mặt, tôi và Phạm Thái cùng vào lớp. Tôi đã được đề cao cảnh giác, dùng kỹ thuật cao siêu né tránh mấy tốp con trai muốn đụng vào xe đạp của bọn họ. Nhưng sau cùng ở góc quẹo, cuối cùng vẫn sơ suất bị đụng phải. Lần này tôi thông minh, ném xe lại vội vàng chạy đi nhặt sách. Nam sinh

kia ngây ra, lập tức cũng lao đến giúp tôi nhặt, cậu ta vừa cầm một cuốn lên tôi đã nhanh chóng ném cuốn sách trong tay cho Phạm Thái rồi đi giật lại cuốn sách trong tay cậu trai kia. Cậu kia đã định len lén giấu cuốn sách vào trong áo, nhưng lại bị tôi thò tay vào lấy ra. Cũng cầm được ra ngoài ra, không ngờ cậu ta lại cầm chặt không chịu bỏ ra. Tôi nói này cậu kia, cậu đừng có mà trộm lên không được thì giờ trò ăn cướp trắng trợn như thế chứ! Tôi và cậu ta giằng co nhau, cuối cùng tôi bắt buộc đi nói: “Bạn học à, cậu cầm cuốn sách này đi, cậu tiếp tục lấy nữa thì sách giáo khoa bốn năm đại học của chúng ta sẽ mất sạch đấy, xem như cậu thương hại bọn tôi đi mà!”

Cậu kia bị tôi trách móc như vậy thì đứng trơ ra đó, không biết phải làm sao, cuối cùng đành phải trả cuốn sách kia cho chúng tôi. Ày, đúng là thanh niên tốt hiểu chuyện mà!

Sau khi tan học, tôi chạy thẳng đến văn phòng củ thầy hiệu trưởng. Còn năm phút nữa mới đến mười hai giờ, tôi gặp một cậu sinh viên khác ở cửa, cậu ta cũng đứng đợi cùng tôi. Đứng mười hai giờ, tôi và cậu ta cùng muốn đi vào văn phòng, hai bên sững ra một lúc, kẻ đó đẩy cửa căn phòng. Thầy hiệu trưởng nhìn thấy hai chúng tôi thì bảo bọn tôi cùng vào. Trong văn phòng ngoài thầy hiệu trưởng ra thì còn một người nữa, rất quen mặt, nhất thời tôi không nhớ ra, ngẫm kĩ lại tôi mới kinh ngạc nhận ra đó là ông chủ bảo vệ. Chẳng lẽ là, việc tôi mạo danh viết tên ‘Vương Vĩ’ đã bị lộ rồi sao? Tôi chợt dạ đứng một bên. Bảo vệ liếc nhìn tôi rồi nói với thầy hiệu trưởng: “Người ghi danh ngày thứ hai ở sổ bảo vệ là cô này.”

Thầy hiệu trưởng gật gù đầu rồi để bảo vệ đi ra ngoài.

Thầy hiệu trưởng nhìn vào danh sách trên bàn, nói với cậu nam sinh kia: “Em là Vương Vĩ?”

Cậu kia dờ dẩn gật gù đầu, lúc nghe thấy tên cậu ta đầu ta run run. Vì sao tôi mạo danh người khác mà vẫn bị bắt vậy? Giờ thì bị cậu ta chửi chết rồi! Nghĩ đến đây, tôi lập tức ỉu xiu. Chợt nghe thấy thầy hiệu trưởng nói với cậu sinh viên kia: “Có người quay về trường học quá thời gian cho phép, ghi tên em lại, thầy đã điều tra rõ ràng rồi, chuyện không liên quan đến em, em có thể đi rồi.”

Sau khi cậu sinh viên kia đi, thầy hiệu trưởng bảo tôi ngồi xuống, tôi bắt đầu toát mồ hôi. Thầy hiệu trưởng uống một cốc nước, chậm rãi nói: “Sau này về muộn muốn vào trường thì phải mang theo thẻ sinh viên.”

Tôi ho khan một tiếng, có chút xấu hổ. Thầy hiệu trưởng liếc nhìn tôi rồi đứng dậy, đi đến bên cạnh tôi, nói: “Em là người đi hại, cũng là người bị hại.”

Thầy hiệu trưởng đưa danh sách cho tôi, tôi xem mà dờ dẩn. Thì ra trên danh sách này, ngoài trừ một cái tên ‘Vương Vĩ’ mà tôi viết, một cái tên khác được ghi vào sổ là hai chữ lớn cực kỳ chói mắt.... Vương Dung!

Ta há hốc mồm không nói nổi nên lời, thì ra còn có kẻ còn hơn cả tôi! Tôi muốn chửi to cái đứa thiếu đạo đức kia, nhưng ngẫm lại thì bản thân mình cũng là một đứa mạo danh, vậy nên ngậm đắng nuốt cay chửi không nên lời. Thầy hiệu trưởng vỗ vai tôi, nói giọng vô cùng hiểu biết: “Xét việc em mạo danh người khác ngày đầu tiên mà nói thì những ngày sau đó khẳng định không phải em!”

Thầy hiệu trưởng à, em cảm động quá, thầy đúng là người nhìn thấu mọi việc, hiểu được lòng người. Cuối cùng thầy cũng hiểu được nỗi khổ của kẻ nổi tiếng như em rồi sao?

“Vương Dung, chuyện chuyển khoa em nghĩ thế nào rồi?”

“Em nghĩ em không nên chuyển. Mẹ em nói thích ứng được với khoa Vật lý chẳng dễ dàng gì, nếu chuyển nữa thì chỉ sợ càng có thêm nhiều chuyện thị phi.”

Thầy hiệu trưởng nghĩ một lúc, sau đó đồng ý gật gù đầu.

“Có điều, em muốn đổi tên!” Cái tên này không thể tung hoành ở Đại học được!

“Em muốn đổi thành tên gì?”

“Vương Đại!” Tôi thấy thầy hiệu trưởng ngây ra, lại do dự nói: “Nếu không thì là Vương Nhị Ti hoặc Vương Tam Ti?”

Thầy hiệu trưởng lắc đầu, than thở: “Không chuyển khoa cũng được! Hết chuyện rồi, em có thể đi.”

Tôi đi ra rồi chạy thẳng đến bệnh viện tìm bác sĩ Trương. Vừa bước vào bệnh viện đã thấy chó nhà mình bình yên vô sự, trá tim tôi rất cực cũng bình yên, có điều tinh thần của con chó có vẻ không được tốt.

(Chó: Đổi lại là cô, cô cứ đến nhà bác sĩ Trương ở mấy ngày là hiểu ngay thôi!)

“Tiểu Dung, em đến rồi à! Con chó đã không còn gì đáng ngại, nhưng để tránh những lần phẫu thuật sau này, có vài chuyện em cần chú ý, nếu được thì tôi muốn gặp mặt nói chuyện với bố mẹ em, dặn bọn họ một chút.”

“Không cần đâu, có lẽ không có lần sau đâu!” (Lần sau tôi sẽ trực tiếp tìm hòa thượng về siêu độ cho nó!)

“Nhất thiết phải nói đấy, nếu không tôi không thể để em mang con chó về được!” Bác sĩ Trương vừa dứt lời, con chó nhà tôi đã yếu ớt ăng ẳng lên một tiếng, đáng vẻ đáng thương vô cùng.

“Được rồi.”

“Tự tôi đưa con chó đến là được, hình như buổi tối em còn có tiền học thì phải.” Bác sĩ Trương chud áo đề nghị.

Tôi vốn không muốn đề tên biến thái này gặp gỡ mẹ mình, nhưng xem xét tiết tiếng anh khiến tôi đau đầu tối nay, tôi cũng đành miễn cưỡng đồng ý. Có điều làm sao bác sĩ Trương lại biết tối nay tôi có tiết học chứ?

Trước khi đi, bác sĩ Trương đột nhiên nhớ ra, “Tiểu Dung, nghe nói em lên triển lãm ảnh hả?” Bác sĩ Trương cười đến mức mắt híp thành một đường, xem chừng đặc biệt đáng ngờ.

“Em sợ đau dạ dày, nên mang thêm một cái thắt lưng quần bụng không được sao!”

“Ừm, ý hay đấy! Sau này tôi cũng phải phát triển cách này đến bệnh nhân mới được!”Bác sĩ Trương đồng ý với quan điểm của tôi, “Có điều, cái này hình như không phù hợp lắm với tên của em!”

Bác sĩ Trương tôi hận anh!

“Ngực nhỏ thì làm sao hả, mong muốn của em cũng không phải là làm bà vú!”

Bác sĩ Trương vỗ vai tôi, cực kỳ đồng tình, nói: “Nói đúng lắm, không có ngực cũng không tệ, đỡ bị chảy xệ!”

“.....” Anh còn đáng ghê tởm hơn cả Vũ Đạo!

Tôi không chịu được nữa rồi. Trước khi chạy đi, nhớ đến đôi giày kia, tôi do dự một chút, cuối cùng vẫn hỏi: “Bác sĩ Trương, đôi giày kia...”

“Giày? À, đúng rồi, đôi giày đấy em thích không? Vừa chân không?” Bác sĩ Trương mỉm cười hỏi.

“Ừm, em rất thích, cũng vừa chân.” Tôi bị anh ta hỏi như vậy ngược lại có chút ngượng ngùng.

“Giày nhất định phải vừa chân, như vậy mới dễ học cách đi giày cao gót. Đôi giày đó rất hợp với em!” Bác sĩ Trương khen.

Tôi ngượng ngùng ậm ừ cảm ơn rồi rời khỏi bệnh viện. Thì ra đôi giày đó là bác sĩ Trương tặng.

Buổi tối, tiết tiếng anh, tôi mặt mày ủ rũ, có lẽ bác sĩ Trương lúc này đã đến nhà tôi rồi, tình cảnh khi anh ta và mẹ tôi gặp nhau sẽ như thế nào đây ta? Đúng rồi, anh ta sẽ không gặp phải bà Trương chứ, nghĩ đến việc này tôi lại thấy đau đầu. Thầy giáo tiếng anh thấy tôi ngây người, bèn chỉ lên cụm từ ‘Burning the midnight oil’ trên bảng, hỏi tôi có nghĩa là gì. Tôi đứng lên cực kỳ bình tĩnh, dù sao cũng đã sớm tập mãi thành quen. Tôi nghĩ một lúc, chẳng có tí ‘ánh sáng’ nào, dịch thẳng thì khó hiểu nên đành dịch nghĩa vậy, có điều tôi lại cảm thấy đáp án kia của mình có thể không đúng, tôi bất chấp, trả lời sai còn hơn là đứng đần ra ở đây, vậy nên tôi thăm dò:

“Dầu bôi trơn lúc nửa đêm?”

Thầy giáo tiếng anh lần này không bị tức đến mức mặt mũi biến màu, mặt thầy ấy không đổi màu ừm một tiếng, tôi đột nhiên cho rằng mình đã trả lời đúng, đang định vui ra mặt thì nghe thấy thầy giáo tiếng anh chậm rãi nói: “Em còn biết kết hợp dịch thẳng và dịch nghĩa nữa cơ đấy!”

Đang khen tôi đấy à? Tôi cũng không chắc chắn lắm. Thấy giáo tiếng anh ngừng lại một lúc, bình tĩnh nói ra đáp án đúng: “Làm trâu đêm.”

Những sinh viên đã hiểu ra lại được một trận cười ha hả. Tôi không cam lòng lắm bậm: “Nửa đêm dùng dầu bôi trơn và làm trâu đêm, thực ra xét trên một góc độ nào đó thì cũng là một ý mà!”

Thầy giáo tiếng anh ban đầu vốn bình thường, nhưng sau khi nghe thấy câu nói kia thì khuôn mặt trong chớp mắt đỏ lựng, thầy ta há miệng định nói nhưng cả nửa ngày vẫn không nói ra được. Cuối cùng chỉ thờ dài một tiếng, bảo tôi ngồi xuống.

Buổi tối, quay về ký túc xá, tôi vội vàng gọi điện về nhà, thực ra tôi đang lo khi bác sĩ Trương biết mẹ tôi, không biết sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp gì đây. Điều khiến tôi bất ngờ là, mẹ lại nói ấn tượng của bà với bác sĩ Trương rất tốt, nói anh ta là người đàn ông tốt hiếm thấy. Mẹ ơi, mắt nhìn đàn ông có vấn đề, hay bác sĩ Trương ‘khuôn người lột chó’ hôm nay lại giả dạng thành người thú ở nhà tôi vậy?

Trước khi ngủ, nhớ lại hai ngày khai giảng, tâm trạng tôi lại buồn bực, giống như đang quay về mấy ngày lúc mới khai giảng vậy, bị kịch trùng trùng. Cũng may vẫn còn chuyện khiến tôi thấy vui vẻ, đó chính là món quà đầu tiên tôi nhận được từ lúc lên Đại học... một đôi giày. Có điều đôi giày đó thật sự do bác sĩ Trương biến thái tặng sao? Liếc nhìn chậu hoa thủy cúc trên bệ cửa sổ, không biết vì sao tôi đột nhiên lại có một suy nghĩ, không muốn trả nó lại cho Vũ Đạo. Lắc lắc đầu, vẫn nên nhanh chóng tìm cơ hội mà trả đi thôi, nếu không món quà đầu tiên của tôi sẽ trở thành chậu hoa thủy cúc mất.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Vũ Đạo ghé thăm nhà.

Buổi sáng ngày thứ sáu, Vũ Đạo vừa bước vào giảng đường, vẻ mặt u ám đến dị thường, anh ta không nói nhiều lời bắt đầu vào bài giảng luôn. Được nửa tiết học, đột nhiên chuông điện thoại của ai đó không biết sống chết thế nào lại vang lên. Vũ Đạo đen mặt quay đầu lại, đẩy đẩy gọng kính rồi từ từ quay người, híp mắt lướt qua sinh viên đang hoảng hốt tắt điện thoại đi, lạnh lùng nói:

“Nếu như là điện thoại Bill Gates gọi cho em thì tôi sẽ tha thứ!”

Bạn sinh viên kia bắt đầu toát mồ hôi, Vũ Đạo lại tiếp tục nói: “Nếu không phải ông ấy, thì điện thoại của Hồ Cẩm Đào cũng được.”

Đây không phải là tuyên bố từ hình cậu sinh viên kia sao!

Giọng điệu thần nhiên của Vũ Đạo lập tức chuyển thành phần nộ: “Nếu không phải là điện thoại của bọn họ thì em có việc gì gấp nào, nhất định phải mở điện thoại trong giờ của tôi sao?”

Chúng tôi đều bị khí thế của Vũ Đạo dọa cho ngây người, từ trước đến giờ chưa bao giờ anh ta tức giận như vậy, bọn tôi vẫn nên sớm chuẩn bị cục vàng cho cậu sinh viên kia thôi. Có điều chuyện kỳ lạ là, Vũ Đạo ngừng một lát rồi nhìn tôi, hình như lại nhớ ra chuyện gì đó, quay người tiếp tục giảng bài. Cậu sinh viên kia thấy mình không hiểu sao lại thoát được một kiếp, vội vàng lau mồ hôi trên trán.

Có lẽ lúc này đám sinh viên đã có cảm giác khủng hoảng rằng hôm nay sẽ có rất nhiều bài tập, lúc sắp hết giờ, đám nam sinh ra hiệu báo cậu sinh viên lần trước hi sinh cuốn PLAYBOY nhanh chóng lấy tạp chí ra. Quả nhiên bọn họ bị Vũ Đạo phát hiện đúng như những gì mình muốn, Vũ Đạo nặng nề bước chân đến đó, cầm lấy cuốn tạp chí, không thèm liếc mắt một cái, tiện tay ném ra ngoài cửa sổ. Gì đây? Động tác này sao lại quen thế nhỉ!

Nam sinh kinh ngạc hô lên: “PLAYBOY của tôi!”

Vũ Đạo cũng sửng người, nhanh nhẹn nói: “Tan học!”

Nói xong, anh ta bước ra khỏi giảng đường đầu tiên. Đám sinh viên đi đến an ủi sinh viên kia, mặc dù hi sinh một cuốn tạp chí nhưng dù sao cũng đã thành công trong việc làm cho Vũ Đạo không giao bài tập về nhà. Có điều nam sinh bị ném mất tạp chí kia lại hậm hực nhìn chằm chằm vào tôi. Không phải chứ, sau này người khác ném sách lại vẫn đổ lỗi lên đầu tôi à!

Chúng tôi đi xuống tầng, đến cửa khoa thì thấy trên người Vũ Đạo có dính mấy cái lá, trong tay cầm cuốn PLAYBOY! Tôi ngất đây! Anh ta lao ra khỏi giảng đường đầu tiên là để chạy đến vườn hoa lượm sách sao. Sớm biết thế thì trước đó đừng có tàn khốc như vậy chứ?

Lúc tôi còn đang ngẩn ngơ thì Vũ Đạo đã bắt lấy tôi, nói: “Vừa hay! Tôi có chuyện tìm em đây!”

“Vừa rồi người có điện thoại đổ chuông, và người xem tạp chí cũng không phải là em mà!” Hôm nay tâm tình anh ta không tốt, tìm tôi chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp!

“Biết rồi, tôi có việc khác tìm em!” Nói xong, anh ta kéo mạnh tôi vào quay về giảng đường.

Đến đó, tôi cẩn thận hỏi Vũ Đạo: “Thầy tìm em có chuyện gì vậy?”

“Em còn nhớ mình từng nợ tôi một bữa cơm chứ.”

Tôi gật gật đầu.

“Thời gian hẹn là tối nay, địa điểm... là nhà em!”

“Hả?” Tôi kinh ngạc, “Vi sao lại phải là nhà em? Bố mẹ em ở nhà cả đấy!”

“Không sao, ăn cùng bố mẹ em đi!”

“Em không chấp nhận việc ghé nhà!” Sớm biết vậy thì đã không đồng ý để anh ta quyết định thời gian và địa điểm rồi.

“Không phải là thăm nhà, là em mời tôi ăn cơm ở nhà!”

“Có chết em cũng không đồng ý!” Thái độ của tôi rất cương quyết.

Vũ Đạo vỗ đầu, đột nhiên nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, hôm nay tôi quên không giao bài tập về nhà rồi, hay là theo yêu cầu của em, cho bài tập không quá đơn giản nhỉ. Việc này phải làm thế nào cho tốt đây? Hay là thế này, để em sắp xếp đi giao bài tập cho các bạn trong khoa nhé!” Vũ Đạo nói xong, cười xấu xa đợi phản ứng của tôi.

Tôi hậm hực liếc nhìn anh ta, không cam lòng nói: “Có phải là mời thầy đến nhà em ăn cơm là không có bài tập không?”

“Bạn học Vụ à, em đúng là thông minh, theo học lớp Điện tử học của tôi đúng là không uống mả.” Vũ Đạo vỗ đầu tôi nói.

Anh đi chết đi! Kiếp này có lẽ điều sai lầm nhất của tôi chính là theo học lớp Điện tử học của anh! Tôi hừ một tiếng với Vũ Đạo, tức giận quay người bỏ đi, chợt nghe thấy Vũ Đạo ở đằng sau lớn tiếng dặn dò tôi: “Chiều tôi sẽ gọi điện cho em!”

Tôi cũng chẳng thèm quay đầu lại mà bỏ đi mất hút.

Vì sao tôi là sinh viên còn anh ta lại là giáo viên chứ? Ông trời ơi, ông nhần tâm nhìn một sinh viên đáng thương như con ngày ngày bị tên thầy giáo cầm thú đó chèn ép sao?

(Ông trời: Nhần tâm chứ!)

Giữa trưa, càng nghĩ càng thấy không ổn, hôm qua bác sĩ Trương vừa đến nhà tôi, hôm nay Vũ Đạo lại giờ trò đòi đến, rốt cục là làm sao vậy? Hôm qua bác sĩ Trương đến nhà tôi đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Tôi vội vàng gọi điện cho mẹ nhưng lại nghe thấy mẹ khen bác sĩ Trương không tiếc lời, nói sau này phải cảm ơn anh ta thật nhiều, còn nói anh ta là đại quý nhân của tôi! Bác sĩ Trương, anh cho mẹ tôi uống thuốc gì vậy?

Tôi lại đi đến bệnh viện tìm bác sĩ Trương. Bác sĩ Trương thấy tôi, mời tôi ngồi xuống còn nhiệt tình hơn cả trước kia. Tôi còn chưa kịp hỏi anh ta thì anh ta đã lên tiếng trước: “Tiểu Dung à, em thật may mắn vì có được người mẹ như vậy!”

Tôi cười gượng một tiếng, “Vậy sao? (Em không thấy thế.) Hôm qua ở nhà em thế nào?”

“Cực kỳ tốt! Lâu lắm rồi tôi không thấy vui vẻ như vậy!” Bác sĩ Trương thành thật nói.

Cũng phải, một tay bắt thú như bác sĩ Trương và một người dạy thú như mẹ tôi, xét trên một góc độ nào đó thì chắc hẳn có rất nhiều tiếng nói chung!

“Bác sĩ Trương, ngoài việc bàn về bệnh tình của con chó nhà em, anh với mẹ em còn nói chuyện gì đặc biệt không?” Tôi vẫn thấy rất bất an.

Bác sĩ Trương cười bí ẩn, nói: “Tiểu Dung à, rồi em sẽ biết nhanh thôi.”

Sau đó, mặc cho tôi có gắng hỏi như thế nào, bác sĩ Trương cũng không cho tôi biết, vậy nên tôi đành phải thất vọng rời đi, đi được mấy bước lại nghe thấy bác sĩ Trương hô lên ở sau lưng: “Tiểu Dung, ở cửa nhà em có một bà cụ họ Trương cực kỳ vui tính, tôi và bà ấy nói chuyện rất vui!”

Tôi vừa nghe thấy tên bà Trương thì chân đã lão đảo, coi như không nghe thấy gì, chạy mất hút. Bác sĩ Trương và bà Trương đã biết nhau như vậy rồi, nếu như hai người bọn họ liên thủ lại... hậu quả đúng là không thể tưởng tượng được!

Buổi trưa, nhận được điện thoại của Vũ Đạo, hai người chúng tôi gặp nhau ở cổng trường. Tôi miễn cưỡng nói với Vũ Đạo: “Đi xe bus! Mỗi người tự chuẩn bị tiền lẻ, mời anh ăn cơm chứ không nói là trả cả tiền vé xe!”

(Xe bus của Thiên Tân tự động thu tiền, một đồng rưỡi một người!)

Tôi tìm được một đồng và năm xu, Vũ Đạo mò cả nửa ngày mới tìm được hai tờ một đồng, tôi lờm anh ta một cái, cất tiền vào túi áo, dĩ nhiên tôi không đồng ý hai người trả chung ba đồng với anh ta rồi. Vũ Đạo cười, anh ta cũng không để ý. Nhìn xung quanh, lúc này vừa hay có một người ăn xin đến xin tiền, anh ta cười rồi thương lượng với người ăn xin kia: “Tôi có thể cho cậu năm xu, nhưng tôi không có tiền lẻ, tôi đưa cậu một đồng, cậu tìm cho tôi năm xu đi, nếu không tôi không cho được!”

Người ăn xin kia đầu tiên ngần ra, sau đó lấy từ trong bát tiền của mình ra năm xu đổi tờ một đồng với Vũ Đạo. Vũ Đạo cầm năm xu đắc ý cười với tôi.

“...” Đồ cầm thú nhà anh! Đúng là việc gì anh ta cũng có thể làm được!

Xe bus đến, trên xe có rất nhiều người, Vũ Đạo đỡ tôi đến một chỗ khá rộng rãi, dùng cơ thể chắn những người khác lại, đứng trước người anh ta, xung quanh tôi không phải chen chúc nữa, cũng có chút ngại ngùng nên cố tình đứng quay lưng lại, tránh để anh ta nhìn thấy mặt tôi.

“Xuống ở trạm nào?” Vũ Đạo hỏi phía sau tôi, bởi vì đứng quá gần nên anh nói như thổi hơi vào tai tôi, tôi thấy ngứa ngứa, tim không kiềm chế được đập nhanh hẳn lên, ấp úng nói: “Đến rồi... sẽ nói với anh!”

Cả đường không nói lời nào. Lúc này, xe đột nhiên phanh gấp, tôi đứng không vững, đập mạnh đầu vào lòng Vũ Đạo. Vũ Đạo một tay ôm lấy lan can, tay kia nhanh chóng đỡ tôi, ôm trọn tôi vào lòng. Còn tôi, giây phút tiếp xúc với vòng ôm ấm áp của anh ta, tái tim đập loạn, đầu óc trống rỗng. Đợi xe ổn định, tôi vội vàng đứng lại. Vũ Đạo đứng lúc cũng thả lỏng cánh tay đỡ lấy tôi, xoa xoa chỗ ngực bị tôi đụng phải, trêu đùa nói: “Em đụng vào làm tim tôi đập thình thịch thịch rồi đây này.”

Câu nói đùa của anh ta lại khiến mặt tôi thoáng đỏ lên. Vũ Đạo thấy tôi đỏ mặt, đầu tiên có một giây kinh ngạc, sau đó thành cười cười. Còn tôi sợ bị anh ta cười nhạo nên lời nói mắc ở cổ họng nửa ngày vẫn không biết nên phản bác lại thế nào, cuối cùng đành thờ dãi một tiếng, âm ức quay đầu đi, tiếp tục quay lưng về phía anh ta. Vừa rồi đứng ra nên mắng anh ta một trận ra trò mới đúng, đúng là không có tiền đồ mà!

Khó khăn lắm mới chịu đựng được tới bến, vừa xuống xe, tôi liền không khách khí hỏi Vũ Đạo: “Này, lát nữa thầy sẽ nói thế nào với bố mẹ em đây!”

Nghĩ đến việc bố mẹ gắng hỏi chuyện sao lại đưa một người về ăn cơm là tôi lại đau đầu.

“Nếu em thấy ngại, vậy tôi nói là mình đến thăm nhà nhé.”

“Thầy nói đến thăm nhà, mẹ em sẽ không giữ thầy ăn cơm đâu, đến lúc đó thầy đừng đòi bữa khác đấy nhé!” Đói đã với thầy giáo cảm thú, nhất định phải thận trọng!

“Em yên tâm, lần cam kết này, kể từ lúc đến nhà em coi như đã được thực hiện rồi!” Có lần nào anh khiến tôi yên tâm chứ?

Đi đến cổng nhà, nhìn thấy bà Trương, tôi lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu toàn diện. Lần này bà Trương lại không đặt sự chú ý lên người tôi, bà cười ha ha nhìn thẳng Vũ Đạo: “Cậu là cha của con Vu Dung phải không!”

Tôi suyt chút nữa thì ngã xuống đất, bà Trương ơi bà đúng là ‘lời chưa làm kinh động người khác thì thề chưa yên’ mà! Cháu vẫn còn trong độ tuổi chưa được phép kết hôn ở Thiên Tân đây ạ, chẳng lẽ nhìn cháu thật sự già như mẹ trẻ con sao? Bà Trương à, càng ngày bà càng làm tổn thương người ta trong vô hình đấy ạ! Tôi kéo Vũ Đạo định bỏ đi, Vũ Đạo lại gỡ ra, đi đến chỗ bà Trương, cúi người, cười vui vẻ nói: “Bà là bà Trương phải không ạ?”

Không phải chứ, thì ra bà Trương là nhân vật nội tiếng như vậy sao!

Bà Trương cẩn thận đánh giá Vũ Đạo, “Hôm qua anh chàng bác sĩ kia là anh trai cậu phải không?”

Anh trai? Ai vậy? Bác sĩ Trương sao? Tôi nghi ngờ nhìn về phía Vũ Đạo, lại thấy Vũ Đạo cười gật gật đầu. Tin tức cực kỳ chấn động đây! Thì ra bác sĩ Trương lại là Võ Đại Lang mô hình kiểu mới!

Bà Trương thở dài một tiếng, nói giọng cực kỳ tiếc nuối: “Bà và anh cậu nói chuyện rất hợp, chỉ có một điểm bà không thể khuyên nổi nó. Lúc về cậu khuyên người anh bác sĩ của cậu nhé, Vu Dung lớn lên trong sáng xinh xắn như vậy, ngàn vạn lần đừng để cậu ta phá hỏng vẻ đẹp đó!”

Xinh xắn?! Bà Trương ơi trước giờ cháu vẫn hiểu nhầm bà, thì ra trong lòng bà, cháu lại hoàn mỹ như vậy! Không biết là vì quan điểm thẩm mỹ của bà, hay là vì bản thân cháu không cần thận lại hợp ý với hợp thẩm mỹ của bà đây!

Tôi kéo Vũ Đạo nhanh chóng rời đi, bà Trương hô lên sau lưng: “Vu Dung, sau này cháu nhất định phải sinh con trai nhé!”

“Vì sao?” Tôi không nén được quay lại hỏi một câu.

“Đứa trẻ đó sẽ giống cháu lắm, cũng giống Triệu Bản Sơn nữa.”

“...”

Triệu Bản Sơn, ông mau ký tên cho bà Trương đi, ông cứ coi như làm việc tốt để cứu cháu đi mà. Bà Trương à, cháu không biết là bà lại cố chấp lưu danh tướng mạo của cháu muốn đời như vậy đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Sai lầm trên bàn rượu.

Vũ Đạo nín cười để tôi kéo đi, cuối cùng cũng đến được cửa nhà, tôi thở phào một hơi. Mỗi lần đụng phải bà Trương ở cổng là tôi đều có cảm giác mệt mỏi như chạy tám trăm mét vậy. Mẹ thấy tôi dẫn một người đàn ông về nhà, bà nhú mắt nhìn tôi, hét lên bảo bố tôi đang ngồi trên sofa lại mà xem Thượng đế!

Tôi vội vàng giải thích: “Đây là thầy hướng dẫn của lớp con, thầy Võ, thầy ấy đến thăm nhà.”

Vũ Đạo lại tiếp lời, đứng mực nói: “Cháu tên là Võ Thụ, cháu là em trai của người hôm qua đến thăm các bác, bác sĩ Võ Sứ (À, thì ra bác sĩ Trương không phải là bác sĩ Trương, mà là ‘thầy mo’*), đồng thời cũng là thầy giáo của Vu Dung, đột nhiên được Vu Dung mời đến nhà làm khách thể này, mong là không đường đột quá.”

(Tên thật của bs Trương là Võ Sứ, phiên âm Wǔsǐ, đọc hao hao giống từ Vu sư, phiên âm Wūshī, nghĩa là thầy mo, thầy phù thủy, người dịch chú thích.)

Ê, cảm thú kia sao anh lại nói năng thất thường như vậy hả! Cái gì mà ‘đột nhiên được mời đến’ chứ, không phải tự anh yêu cầu sao?

“Không phải đã nói rõ là đến thăm nhà sao?” Tôi cuống lên.

“Lúc đầu tôi nói là ‘Nếu em thấy ngại, vậy tôi nói là mình đến thăm nhà nhé.’, nhưng vừa rồi tôi không thấy em có chút ngại ngùng nào hết mà!” Vũ Đạo

chậm rãi thuật lại lý do.

“Anh, cái đồ... Cầm thú! Đã là Cầm thú đến nhà ta thì, đóng cửa thả chó!” Dù sao bây giờ đã là địa bàn của tôi, tôi làm chủ.

Con chó lại thật sự phối hợp với tôi, nó lập tức xông lên, có điều là lao vào lòng Vũ Đạo rồi liếm mặt hắn! Á... cái con chó phản bội này, uống công tao nuôi mấy nhiều năm như vậy!

(Chó: Anh ta là ân nhân của tôi, những ngày ở nhà bác sĩ Trương, anh ta chính là Giê su của tôi, là Đấng cứu thế đấy! Cô nhanh nhanh mà lấy chồng đi, tôi không hi vọng cô tiếp tục nuôi tôi đâu! (nhìn nhìn bố Vụ Dung), tôi sống bao nhiêu năm qua cũng chẳng dễ dàng gì rồi!)

Tôi tóm con chó từ trong lòng Vũ Đạo ném sang một bên. Lúc này cuối cùng mẹ tôi cũng lên tiếng:

“Thì ra Cầm thú là cậu ta đó sao? Ngưỡng mộ đã lâu!”

Vũ Đạo lễ phép tiếp lời: “Cháu thật sự không dám nhận ạ! Thực ra cháu vẫn chưa ‘cầm thú’ đến lệnh thiên kim, đây là biệt danh em ấy tự đặt cho cháu thôi ạ!”

“Biệt danh cái đầu anh!” Tôi sắp bị cái tên cầm thú này bức điên rồi! Anh ta cứ đến nhà tôi rồi phá hỏng hết cả trận địa! Ngày đầu tiên thì bị anh ta lừa bơi ở hồ, sau đó lại đặt cho tôi cái biệt danh ‘ngực to’, anh còn ngại mình không đủ cầm thú sao!

“Thì ra cái tên đấy là do con đặt à!” Mắt mẹ tôi lóe sáng, hình như vô cùng vui vẻ, bà nhiệt tình mời Vũ Đạo vào nhà. Xong rồi, cầm thú giống như đã tìm được tên của kẻ đầu sỏ... Mẹ tôi đã tán thưởng anh ta rồi!

Thế gian ơi, từ nay mây mất đi ánh sáng rồi!

Tôi cũng định đi theo vào nhà, lại nghe mẹ nói: “Vụ Dung, nhà có khách đến, đi đến tiệm Holiland mua cái bánh ga tô về đây!”

“Không phải chứ, còn mua ga tô cho anh ta sao? Xa như vậy cơ mà, để bố đi đi!” Cầm thú dựa vào cái gì mà đòi làm khách quý ở nhà tôi chứ? Dựa vào cái gì mà tôi phải đi mua bánh cho anh ta?

Bố vừa gạt đầu, định thay đồ thì đột nhiên mẹ lườm ông một cái, bố lại vội vàng ngồi xuống, bất đắc dĩ nói: “Con gái à, bệnh đau chân của bố hôm nay lại tái phát, con vẫn nên đi thì hơn!” (Nếu bố mà đi, cho dù chân không bị tái phát thì có lẽ lúc về cũng có thể bị mẹ con đánh đến mức tái phát đấy!)

Bố à, không phải là con không muốn đi, mà ngoài cổng có một bà Trương đấy, đó là một bà cụ còn hung hãn hơn cả sài lang hồ báo đấy! Nỗi đau tinh thần bà ấy gây ra cho con không ít hơn sự uy hiếp thể xác mà mẹ làm với bố đâu! Bố cũng phải hiểu con chứ!

Bố con tôi ai oán nhìn nhau, giao lưu ánh mắt trong vô hình. Sau đó tôi kéo bố, nhỏ giọng tranh luận với ông.

“Con gái à, con vẫn còn trẻ, bố sắp già rụng răng rồi, con thương xót cho bố đi mà, bố rất có thể sẽ bị tra tấn cả về thể xác và tinh thần đấy!”

“Bố à, muốn trách thì bố cũng chỉ có thể tự trách mình thôi! Ai bảo bố hồi đầu không sinh cho con một cậu em chứ, một là có thể chống lại chế độ độc tài của mẹ, hai là gặp phải tình hình hiện tại thì có thể bảo nó đi mua!”

“Không phải bố không đóng góp em trai cho con, thực ra là sau khi sinh con xong, bố phát hiện người mà nhà ta giáo dục ra tuyệt đối không thể đứng ở trận địa của mình, vậy nên bố cũng hoàn toàn từ bỏ luôn!”

“Bố sớm nên tách ra độc lập khỏi mẹ chứ, vậy nên kết quả hôm nay cũng là do tự bố tạo thành thôi!”

“Không phải bố chưa từng nghĩ đến, một là sợ bố đi mà không thành công ngược lại sẽ bị chìm trong tai họa, hai là bố không nỡ bỏ đứa con gái như con, nhưng bố dẫn con theo, có lẽ có con đi cùng, ngoài mẹ ruột con, chắc cũng chẳng có người phụ nữ nào dám nuôi con! Con gái à, bố hoàn toàn là vì con cả đấy!”

Bố à, coi như bố lợi hại đi, xoay tới xoay lui lại đổ vấy trách nhiệm lên đầu con! Quả nhiên là điều dân được bồi dưỡng trường kỳ trong chế độ độc tài của mẹ mà!

Mẹ thấy tôi và bố cần chụm đầu ở đó thì mắt kiên nhẫn nói: “Hai người làm bầm cái gì đó, Vụ Dung đi mua bánh đi! Bố Vụ Dung rót ít trà cho Tiểu Vô đi.”

Ày, ở trong nhà cũng không trốn được việc châm trà bung nước, còn chẳng bằng đi ra ngoài ‘mắt không thấy, tâm không phiền’, vậy nên tôi liền đi ra công.

Lúc quay về đã thấy một bàn thức ăn thịnh soạn, còn mẹ tôi và Vũ Đạo cũng đang nói chuyện rất vui vẻ, không biết vừa rồi bọn họ nói đến việc gì nữa, sao tôi có cảm giác càng lúc họ càng thân thiện vậy nhỉ. Vũ Đạo thấy tôi về, khoe miệng khê nhếch lên đầy ý tứ. Còn khiêu khích à? Cơm chùa cũng ăn tận nhà người ta rồi, đối với tên cầm thú trong đám cầm thú này thì không thể lơ là được, đúng là biết vậy đã chẳng đồng ý để anh ta chọn thời gian và địa điểm.

Tôi vừa đặt bánh xuống, mông còn chưa chạm ghế thì đã nghe thấy mẹ nói: “Vụ Dung, đi với bố xuống tầng mua ít rượu về đây!”

Không phải chứ, cảm thú kia, ở trong dạ bàn của tôi mà anh vẫn được đăng chân lân đăng đầu à, đừng tưởng rằng anh làm cho mẹ tôi vui thì có thể đắm lên đầu tôi nhé! Tôi tức tối chỉ vào mũi Vũ Đạo, còn chưa kịp mắng nhiếc thì đã bị bố kéo ra khỏi nhà.

Ra đến cổng, tôi oán hận bố, bố khuyên giải: “Mẹ con từ hôm qua sau khi gặp được cậu bác sĩ Võ kia thì tâm tình rất tốt, hôm nay lại gặp được bạn rượu có thể uống vài ly với bà ấy, lâu lắm rồi không thấy bà ấy vui như vậy.”

Sao tôi lại thấy ngày nào mẹ tôi cũng vui nhỉ?

“Nhà mình không phải có rất nhiều rượu sao? Sao lại vẫn phải mua vậy bố?”

“Hôm qua cậu bác sĩ Võ kia đến, cậu ta tiện thể uống với mẹ con một ít, rồi hết luôn!”

“Tiện thể uống một ít?” Tôi cao giọng, “Chỗ đó cũng là một rương rượu đấy!”

Cái tên thầy mo kia quả nhiên không phải là bác sĩ, một chút ý thức về sức khỏe cũng không có!

“Vì vậy, hôm nay mẹ con vừa nghe thấy khẩu khí của thầy giáo Võ kia, cậu ta gần như còn biết uống hơn cả bác sĩ Võ, bà ấy vui vẻ lắm. Hơn nữa con cũng về rồi, thế này, có lẽ ít nhất phải mua hai vại, vậy nên bà ấy mới bảo chúng ta cùng đi mua rượu về đấy!”

Tôi cảm nín, đúng là tôi đã rước tai họa về nhà rồi! Tôi cảm giác hôm nay chính là ngày tận cùng của thế giới, địa cầu và sao chổi va vào nhau!

Bác sĩ Trương ơi, à không, bác sĩ Võ ơi, nhà anh thiếu rượu sao? Ày, vì sao tôi lại không sớm nghĩ đến việc Vũ Đạo và bác sĩ Trương, hai người họ đều biến thái như vậy thì chắc chắn là anh em mới đúng, đúng là không phải người một nhà thì không vào chung một cửa mà! Ngần vịn lần đừng mang hơi thở biến thái của nhà các anh đến nhà tôi nhé! (Thực ra những cái biến thái của bác sĩ Trương bọn họ chỉ bị hấp dẫn bởi sự biến thái tương tự của nhà cô thôi mà!)

Thu dọn một chập, cuối cùng mộng tôi cũng chạm được đến ghế, tôi hậm hực trừng mắt nhìn Vũ Đạo, anh ta nghiêng mặt nhìn tôi cười làm cho tôi lại phùng lửa lên. Nhìn chỗ rượu tôi vừa cực khổ khuôn về, tôi tức giận nghĩ, hôm nay anh phải say chết tại trận, xem tôi chuốc chết anh này!

Tôi đi đến đạo đức giả kính rượu Vũ Đạo: “Thầy Võ, cảm ơn thầy hôm nay đã ghé tề xá!”

Vũ Đạo híp mắt, trong nháy mắt tôi có cảm giác đã bị anh ta nhìn thấu tâm can. Vũ Đạo khách khí nói: “Tiểu Dung, đây là lần đầu tiên em mời rượu tôi đấy. Một ly làm sao đủ, thế nào cũng phải ba ly mới đúng chứ, không phải sao?”

Vũ Đạo nheo mắt nhìn tôi, tìm tôi ngược lại đập tình thích, là anh ta thật sự không nhìn thấu ý đồ của tôi, hay là anh ta có quỷ kế khác vậy?

Mẹ vừa rót đầy ba ly rượu cho bọn tôi, vừa nói: “Thầy Võ nói đúng lắm, ba ly mới được!”

Bố nhỏ giọng thôi dài một tiếng.

Con nói này mẹ ơi, điện thoại tốn tiền còn rượu thì không sao, mẹ rót cho con một ly thôi được không, đừng đến con mà cũng phải ba ly chứ, mẹ rót cực đúng về phía ai hả?

Tôi và Vũ Đạo hai người sáng khoái rót ba ly vào bụng, vừa ngồi xuống đã phát hiện ba ly rỗng của tôi và Vũ Đạo đã bị mẹ rót đầy trong lúc chúng tôi đang uống. Mẹ à, mẹ quay súng bắn quân mình sao! Lúc này chợt nghe mẹ tôi nói: “Uống xong, chúng ta lại uống rượu vang Pháp với vang Karma Waters của Nga nhé!”

“Nhà mình mua mấy thứ đó lúc nào vậy mẹ?” Lúc này tôi nhìn theo ánh mắt của mẹ mới thấy hai chai rượu vang.

“Tiểu Võ khách khí quá, nói lần đầu tiên đến nhà chúng ta không biết mang theo gì nên lấy hai chai rượu từ nước ngoài mang về đến làm quà đấy!”

Vũ Đạo thấy tôi buồn bực, “Mẹ chúng ta là ‘Tứ thần’, tôi vụng về tặng hai chai rượu, sợ không có thành ý!”

Đừng có gọi mẹ của tôi là mẹ chúng ta, tôi không thoải mái đâu! Hơn nữa, anh giấu rượu chỗ nào vậy? Trên đường đi tôi có nhìn thấy đâu? Không hổ danh là em trai mèo mả!

Vũ Đạo kể đó lại uống với mẹ tôi một ly, bố tôi vì không biết uống rượu nên chiến trường chủ yếu chỉ có hai mẹ con tôi và Vũ Đạo. Mẹ còn nhìn xung quanh gấp thức ăn cho Vũ Đạo.

Chuốc rượu thì phải gấp! Không đợi anh ta ăn, tôi lại nói: “Thầy Võ, chúng ta uống thêm một ly, cảm ơn thầy từ trước đến nay vẫn luôn đặc biệt chiếu cố đến em ở trường!” Lúc nói đến hai từ ‘đặc biệt’, chữ được phun ra từ kẽ răng đấy.

“Tiểu Dung, đừng khách sáo! Đó đều là những chuyện mà công việc tôi phải làm thôi mà!” Vũ Đạo dường như một lời nhiều ý, hai chữ ‘công việc’ phát âm gần giống với ‘bản chất’ mà*!

(Công việc 本职 : Běnzhi, đọc giống 本质 : Běnzhi : bản chất)

Hừm, cuối cùng cũng thừa nhận diện mạo và bản chất của cảm thú nhà anh rồi!

Lại một hơi uống cạn, tôi tiếp tục rót đầy rượu cho Vũ Đạo, Vũ Đạo hài lòng nhìn tôi cười cảm ơn, chẳng có chút giác ngộ bị người ta chuốc say cả.

Không biết qua mấy hồi rượu, có điều lúc này tình hình dần có thay đổi, từ việc tôi bắt đầu mời rượu rót rượu, giờ ngược lại thành Vũ Đạo mời rượu rót rượu cho tôi. Lờ mờ nhớ lại bố tôi từng khuyên can tôi một lần, nhưng bị mẹ trừng mắt đuổi đi. Giây cuối cùng tôi nhắm mắt ngã xuống, mơ hồ nhìn thấy rượu vang trên bàn vẫn chưa đụng tới, trong cái đầu hỗn loạn của tôi chợt lóe lên một ý thức, hình như mình bị trúng kế rồi! Sau đó, tôi bất tỉnh nhân sự!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Những mối nghi ngờ.

Buổi sáng tôi bò dậy, rửa mặt cho tỉnh rượu, nhớ lại chuyện tối qua tôi mới phát hiện mấy thùng rượu tôi mang về đều dùng để chuốc say chính mình. Cảm thú chết tiệt, mang đến hai chai rượu vang là đã mua đứt được mẹ tôi rồi. Vừa đánh răng vừa lẩm bẩm chửi rửa, ai biết vừa quay đầu lại, tôi ngáy cả người, bàn chải đánh răng rơi từ trong miệng xuống đất, sáng bảnh mắt ra đã gặp phải ác quỷ rồi... Vũ Đạo kia!

“Này, sao anh lại ở nhà tôi?” Tôi đầu tóc rối bù thốt lên.

Vũ Đạo lau nhẹ bọt kem đánh răng bị tôi bắn lên trên mặt, điềm nhiên như không nói: “Vưu Dung, thói quen bắn kem đánh răng buổi sáng không tốt lắm đâu!” Nói xong, anh ta lách qua tôi đi vào rửa mặt.

Anh... tôi súc miệng qua loa, nhặt bàn chải đánh răng lên bỏ đi. Vũ Đạo rửa mặt xong liếc nhìn cái bàn chải đánh răng trong thùng rác, hỏi tôi: “Khăn của em là cái nào?”

Tôi chỉ luôn không cần nghĩ, thấy anh ta cầm lấy rồi tiện tay lau anwtj, rồi lại lau tay, sau đó thản nhiên nói: “Cảm ơn!” Sau đó quay người bỏ đi.

Anh... anh... quá là cần quý rồi! Cái khăn kia tôi cũng không cần nữa! Đang định nổi điên thì bỏ lại kịp thời xuất hiện, gọi bọn tôi đến ăn sáng.

Gì cơ? Sao lại không thấy mẹ đâu cả thế này?

“Mẹ đâu bố?”

“Tôi qua bà ấy uống vui lắm, cũng vừa mới ngã lưng thôi.” Bố giải thích.

Không phải vậy chứ! Tôi tròn mắt nhìn Vũ Đạo đang thản nhiên ngồi ăn bên cạnh, trong lòng thoáng chốc thấy kinh ngạc, sùng bái hẳn! Có thể uống rượu cả đêm với mẹ tôi mà không bị đưa đến bệnh viện, anh ta chính là người đầu tiên mà tôi gặp đấy, và chắc cũng là người cuối cùng luôn! Nếu trên tay có mấy nén hương thì có lẽ tôi đã sớm khấu đầu cúng bái rồi! Mẹ tôi ấy, tạm thời chúng ta không nhắc đến nữa, đã từng có lần bà quay về nhà thấy khát, vừa hay trong nhà lại không còn nước, mẹ đã mở chai rượu trắng 56 độ ra uống giải khát. Không ngờ Vũ Đạo giấu kín thật, anh ta có thể là một người hấp thụ cồn vô hạn giống mẹ tôi đây.

Nội tâm đang trào dâng lòng tôn kính vô hạn, Vũ Đạo lại sớm đã ăn sáng xong. Tôi ngáy ra đó, quên mất bữa sáng này hẳn là không thuộc phạm vi ‘mời mọc’!

Vũ Đạo chào bố tôi: “Bác ạ, tối qua cháu đã làm phiền mọi người, mong bác thứ lỗi.”

“Thầy Võ, thầy khách khí rồi. Vưu Dung nhà chúng tôi sau này còn phiền thầy chăm sóc nhiều!” Bố tôi lại nói mấy lời cũ rích. Bố à, bố chẳng hiểu lí lẽ gì cả, bố bảo anh ta chăm sóc con sao, bố nhờ nhầm người rồi đấy!

“Cháu và anh trai đều rất thích Vưu Dung, mặc dù con người anh trai cháu kỳ quái nhưng y thuật tuyệt đối không có vấn đề, lần này người anh ấy nhờ cũng là bạn học người Anh của anh ấy, bác không cần lo lắng đâu ạ.” Được anh và bác sĩ Võ thích sao? Tôi đáng thương thật đấy... có điều rốt cục là anh đang nói cái gì vậy? Tôi nghe chẳng hiểu gì cả.

“Cuối cùng thì tôi cũng yên tâm được rồi.” Bố tỏ thái độ ủy thác khiến tôi càng lúc càng bất an.

Tôi tiến Vũ Đạo xuống tầng, “Cầm... anh và anh trai rốt cục đã nói gì với bố mẹ tôi vậy? Gì mà bác sĩ với không cần lo lắng thế?”

“Bạn học Vưu yêu... quái, bây giờ vẫn chưa thể nói với em được, có điều có thể chắc chắn một chuyện là, Không thủ đạo của em sẽ nhanh chóng tiến bộ vượt bậc, người cũng sẽ trở nên đáng yêu hơn. Ngoài ra, em đừng lúc nào cũng gọi tôi ‘cưng, cưng*’ nữa, như thế sẽ khiến tôi bối rối lắm đấy.” Vũ Đạo nói xong liền cười rồi đi, để lại một mình tôi trơ trơ đứng đó.

(Từ Cầm 禽, phiên âm là Qín, Vũ Đạo cổ tình nói thành 亲, phiên âm Qīn, nghĩa là cưng, tỏ ý thân thiết, người dịch chú thích.)

Quay về nhà tôi lại gắng hỏi bố mẹ, bọn họ cũng một mực không nói. Bác sĩ Võ và Vũ Đạo, hai người đó đến nhà tôi rốt cục có mục đích gì đây? Mọi người lại đang giấu tôi cái gì vậy? Tâm trí lộn xộn, tôi bình tĩnh lại, suy nghĩ từng chút từng chút một. Sau khi bác sĩ Võ đến nhà tôi, sau đó Vũ Đạo cũng năng nặc đòi đến, Vũ Đạo lại nhắc đến bác sĩ người Anh nào đó, bố lại thấy yên tâm. Bánh ga tô hình như cũng chưa ai động đến, chẳng lẽ mẹ bảo tôi đi mua bánh là để cách ly tôi ra? Vậy lúc tôi đi mua bánh bọn họ đã bàn những chuyện gì? Tôi đành trệ lặt sách, tay không cẩn thận bị cửa rách. Lúc nhìn thấy máu, trong đầu tôi bật ra một suy nghĩ, lẽ nào là kết quả xét nghiệm máu? Tôi bị bệnh nặng sao? Nhưng vì sao mẹ lại có vẻ vui mừng thế nhỉ? Chẳng lẽ lần trước câu nói đùa là tôi được nhét về cũng là sự thật?

Không còn lòng dạ nào ở nhà vào cuối tuần, tối thứ bảy tôi liền quay về trường học. Dưới tầng ký túc, nhìn thấy một nam sinh đang say sưa thổi sáo xô phôn, không biết là đang bày tỏ tấm chân tình với bạn nữ sinh nào, khiến người ta hâm mộ vô cùng. Trong đầu tôi chợt hiện lên khuôn mặt đang chơi violin của Vũ Đạo hôm đó, không biết đôi mắt đen lấp lánh kia đang nhìn ai?

Quay về phòng ký túc, tôi lại thấy Tiểu Dư đeo tai nghe nghe nhạc, Phạm Thái cau có mặt mày nhìn vào đồng sách trên bàn. Phạm Thái thấy tôi đi vào thì vui mừng, chạy đến bên cạnh tôi, cầu cứu: “Vưu Dung, cậu mau nghĩ cách giúp mình đi mà!”

Chẳng lẽ là...? Tôi vội vàng ngó đầu qua cửa sổ nhìn xuống, cậu nam sinh đang thổi sáo xô phôn kia càng nhìn càng thấy quen. À, là một trong mấy cậu trai đụng vào bọn tôi vài ngày trước! Cũng phải thôi, mấy ngày đó liên tục đụng đến mười mấy hai chục người cơ mà, có điều cũng được một người có tài nghệ đấy chứ!

Quay đầu nhìn đồng sách trên bàn, không chỉ có chỗ sách điện tử học và sách giáo khoa chúng tôi bị mất được mang trả lại, mà bỗng dưng còn thêm mấy cuốn sách chẳng biết là của ai nữa. Để tạo cơ hội mang sách trả lại, những bạn học không cướp được sách đúng là đã hao tổn tâm huyết mà!

Lúc này, Phạm Thái lại bất đắc dĩ lấy ra một chồng thư tình trong đồng sách kia đưa cho tôi xem. Tôi không khỏi rầm rức nước mắt, nếu tôi có nhiều thư tình đến vậy thì tôi biết mấy, bán giấy vụn chắc chắn được ổi tiền!

Đọc thư tình của bản thân giống như ăn mật vậy, ngọt ngào; còn đọc thư tình của người khác thì giống như uống dấm, mất mát. Sau khi đọc qua loa một hai bức thư tình buồn nôn kia, dạ dày của tôi cũng chẳng chống đỡ được nữa, tôi mất kiên nhẫn nói: “Hay là cậu chọn một người đi cho rồi!”

“Phải đấy! Chọn một người đi, chọn xong là cậu được giải thoát thôi, còn bọn mình cũng không phải khổ khổ như thế này nữa!” Tiểu Dư cũng tháo tai nghe ra, khuôn mặt thiếu ngủ hốc hác nói: “Hôm qua và hôm kia, ghita, ác mô ni ca, sáo, thậm chí là nhạc cụ không biết tên của mấy dân tộc thiểu số cũng biểu diễn hết một lượt rồi, cậu cũng nên hạ quyết tâm đi, thêm mấy ngày nữa thì mình cũng không ứng phó nổi với lời phàn nàn của mấy nữ sinh ở phòng khác đâu!”

Phạm Thái lắc đầu không đồng ý. Có lẽ Tiểu Dư cuối cùng không nhìn được nữa, cô nàng mở toang cửa sổ, lớn tiếng gào xuống dưới: “Đừng có thôi nữa! Nếu không tôi đổ nước rửa chân xuống đấy!”

Không ngờ việc này lại thật sự chẳng có tác dụng, cậu nam sinh kia ngừng lại, ngẩng đầu lên đáp: “Cậu phải tôn trọng âm nhạc chứ!” Ngừng lại một lúc, cậu ta lại nói: “Hơn nữa, đó có phải là nước rửa chân của Phạm Thái không hả?”

“...” Hết sức rồi, bị cậu đánh bại rồi! Tôi thật sự muốn ném chậu hoa kia xuống!

Tiểu Dư thất bại nằm xuống giường, tôi đứng lên, bình tĩnh nói với nam sinh kia: “Phạm Thái bây giờ không có trong phòng, cô ấy đi ra ngoài rồi.”

Cậu kia nghe vậy, nghĩ một lúc rồi thu dọn đồ đi về.

Aiz, sớm biết về trường chịu tội thế này thì chẳng bằng ở nhà đợi cho rồi. Ngày mai nhất định phải đi tìm bác sĩ Võ hỏi rõ ràng về kết quả xét nghiệm máu mới được, nếu không tôi không sao yên tâm nổi. Nếu như đúng là tôi bị bệnh nan y thì chỉ hi vọng lúc còn sống, có thể để tôi làm đại mỹ nữ một ngày, hưởng thụ cảm giác trắng sao vậy quanh mình, có như vậy thì... Kiếp này tôi có thể nhắm mắt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phúc âm hời hợt.

Chủ nhật, không ngờ chiến dịch hoa tươi lại chính thức được phát động. Mới có một buổi sáng mà phòng ký túc đã bị hoa tươi chiếm trọn, gần như không còn không gian để tự do đi lại nữa. Không lâu sau, dưới tầng lại vang lên tiếng kèn xô na ầm ỹ. Trời ơi... ngay cả xô na cũng vác đến rồi kìa! Về mặt của Tiểu Dư đã suy sụp đến nơi rồi!

Tôi không nhìn được nữa lao xuống tầng hét lên: “Cậu bạn à, Phạm Thái chơi violin mà, cô ấy không thích kèn xô na, cũng không thích cái kẻ thổi kèn xô na là cậu đâu!” Có điều theo logic mà nói thì Phạm Thái chắc hẳn thích Vũ Đạo, anh ta cũng chơi violin.

“Âm nhạc không có biên giới, không phân biệt chủng loại, chỉ cần mình và cậu ấy cùng có một trái tim yêu âm nhạc là được rồi!” Nam sinh kia ngừng thổi xô na, ngẩng đầu lên nói với tôi.

Ọe... “Vây cậu cũng không cần quan tâm đến những đứa con gái khác, vì các cậu mà ôm lòng thù hận với âm nhạc như bọn tôi sao?”

“Bởi vì trái tim của các cậu và tôi không thể tương thông với nhau!” Nam sinh kia tỏ vẻ hiểu biết.

Đầu của cậu bị lừa đá à, tôi hết cách khai thông cậu rồi! (Thực ra người khác cũng nhận thấy về cô như vậy đấy!) Tôi bị ép đến đường cùng liền đi kiểm một cái bàn chải (thực ra là do không tìm được bút lông), nhúng nhúng vào thùng nước bẩn của cô dọn vệ sinh (cũng bởi tìm không được mực), nhanh nhẹn viết lên mấy chữ lớn “Kèn xô na và violin vĩnh viễn không thể nào hợp tấu hài hòa được, bản tình ca của chúng ta chỉ có thể là tạp âm khiến cho thế nhân đau khổ, vậy nên hãy để lí trí của chúng ta viết nên một dấu chấm trước đi! – Phạm Thái” (Duyên phận không có tính độc lập, tất cả sinh diệt đều là ảo giác. Thí chủ quay đầu là bờ thôi. A di đà Phật! – Nữ sinh khác trong ký túc)

Để xem tôi với cậu nói chuyện âm nhạc gì nào!

Xuống tầng không còn âm thanh, nam sinh cũng mất tăm mất tích, chúng tôi thở phào, chắc cậu ta từ bỏ rồi. Nhưng chẳng bao lâu sau lại nghe thấy dưới tầng truyền đến tiếng tạp âm to hơn, ngó đầu xuống, cậu trai vừa rồi thổi kèn xô na không biết lấy đâu ra một cái loa, dùng cái giọng địa phương gân cổ lên gào như trong phim “Phạm Thái, cậu xuống đây, mệnh eo cậu, cậu mau xuống đây. Từ ngày nhìn thấy cậu biểu diễn ở buổi lễ trung thu, cậu đã dùng cây đàn violin làm tổn thương trái tim mệnh rồi. Mệnh rắc rắc eo cậu, mệnh không thể không có cậu!”

(Vì trong bản gốc tg dùng từ địa phương, nên bản dịch mình viết lệch chính tả đi 1 chút cho hợp)

Choáng chưa!

Tiếng cười càng lúc càng lớn, dưới tầng dần dần có rất nhiều sinh viên vây lại xem. Cậu trai kia lại càng gắng sức gào lên, “Phạm Thái, mệnh eo cậu, còn eo cậu hơn là cậu tưởng tượng, dù cậu nghĩ thế nào thì mệnh thác xự eo cậu chết đi được, còn eo cậu hơn cả bố mẹ cậu. Nếu cậu vẫn chưa nghĩ xong, mệnh sẽ cho cậu đủ thời gian để suy nghĩ, năm năm, mười năm, hai mươi năm, mệnh đợi được. Nhưng trong thời gian đó cậu chỉ có thể suy nghĩ để eo mệnh, không được là người khác, nếu không, cậu theo ai, mệnh theo dõi; cậu kết hôn, mệnh cướp hôn; cậu sinh con, mệnh đem nó bán; cậu chết rồi, mệnh sẽ đào cậu từ dưới đất lên để sống cuộc sống cương thi hạnh phúc với mệnh! Kiếp này mệnh nhắm đúng cậu rồi!”

Anh bạn à, xem như anh lợi hại! Ngay cả đến mấy đứa đứng ngoài như bọn tôi nghe xong mà lòng còn sợ hãi thì khỏi phải bàn đến Phạm Thái, cô ấy sớm đã bị cậu dọa chết khiếp rồi. Tôi chỉ có thể thay mặt cô ấy cuối tầng giải vây, Tiểu Dư thì thích thú đi theo tôi xem trò vui.

Sau khi xuống tầng, người xem xung quanh nhường đường cho bọn tôi, tôi đi thẳng đến trước mặt cậu ta.

“Anh bạn, cậu tên là gì vậy?”

“Mệnh là Lý Hỷ Xuân, cậu là ai?”

“Tôi chính là Phạm Thái.”

“Không thể nào!”

“Tôi tẩy trang đi thì như thế này đấy!” Có vài nam sinh nghe tôi nói vậy liền lập tức lùi lại vài bước, giống như nhìn thấy ma vậy.

“Thôi đi ạ, ai mà không nhận ra cậu chứ! Cậu chính là nữ sinh biểu diễn hài kịch đó thôi!” Tiếng địa phương của cậu trai kia đột nhiên biến mất, cậu ta dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn vô lại nói với tôi. Tôi bị cậu ta làm cho sững người. Được lắm, tiểu tử nhà cậu đúng là thủ đoạn mã. Vì sao sau trong đêm hội trung thu người ta đều có tên hay, còn tôi thì...

“Tôi không thích con gái màn hình phẳng, tôi thích người có lập thể 3D kia, cậu bảo Phạm Thái xuống đây, tôi muốn đích thân nói với cậu ấy.” Cậu trai kia vừa nói vừa ưỡn cong ngực về phía trước.

Ai chà, tôi lùi một bước thì cậu lại dám chê tôi lùn sao! Tôi bước lên một bước, ngang ngược nói: “Tôi là người đại diện của Phạm Thái. Tôi truyền đạt nguyên nhân vì sao Phạm Thái không chọn cậu đấy.”

“Cái gì?” Cậu kia xoa xoa mái tóc rất thẳng và dày của mình, động tác của cậu ta vừa khéo lại nhắc nhở cái đứa không biết nên tiếp tục như thế nào như tôi, “Bởi vì Phạm Thái thích người hói đầu!”

Mọi người ồ lên, cậu sinh viên kia lại buồn bực xoa xoa mái tóc của mình. Tôi rử rử nói: “Đã là đàn ông ấy, là phải mang lại hạnh phúc cho phụ nữ. Vì sao có vài người lại bị hói đầu? Thông thường là vì tóc anh ta nhiều dầu quá. Mà hooc môn giống đực tiết ra quá nhiều sẽ làm cho da đầu trở nên rất dầu. Vì vậy...” Tôi chỉ chỉ vào mái tóc của cậu nam sinh kia, “Để suy nghĩ về lâu về dài, cậu hiểu chưa hả?”

Đám con trai có mặt ở đó sau khi nghe tôi giải thích thì cùng đồng thanh à lên một tiếng, rồi lập tức liền đánh giá mái tóc của nhau, đáng tiếc những nam sinh có mái tóc thừa bị người ta nhìn đầu xong lại tiếp tục bị nhìn chăm chăm bên dưới, hại cậu ta xấu hổ ngượng ngùng che chỗ đấy lại, còn tôi cũng nhân cơ hội đó mà chuồn êm. Tiểu Dư đi theo sau, nhỏ giọng hỏi: “Cậu nghe đâu ra cái lí luận quái dị ấy thế?”

“Gì mà lí luận quái dị chứ, đó là chân lý đấy! Lúc trước mẹ mình gả cho bố mình cũng bởi bố bị hói đấy! Đây là chuyện mà mẹ bí mật truyền cho mình đấy. Bà còn nói là, làm đàn ông có lúc không đối phó được với những cuộc nổi dậy, thì phải nhắm đến... ha ha ha, nhắm đến chỗ đó để đá kích bọn họ,

đảm bảo hiệu quả, lập tức sẽ héo rũ ngay!”

Tôi chỉ chỉ vào đám nam sinh vẫn đang trong cơn ác mộng hồi đầu phía sau, “Bọn họ chính là những minh chứng có ích đấy!”

(Tác giả: Cô cũng đừng nên nói ra lý luận của mẹ mình khắp nơi như vậy chứ, tổn hại đến sự trong sạch của nam sinh viên đại học lắm đấy!)

Bận rộn cả một buổi sáng, giúp Phạm Thái từ chối những người đến tặng hoa. Buổi chiều không tìm thấy bác sĩ Võ ở bệnh viện trường, mà lại gặp Trần Hiểu Hiểu trên đường đi về. Mấy bông hoa tươi trong tay dường như che hết cả mặt cô nàng, vừa nhìn đã biết gần đây cô nàng gặp tình trạng tương tự như Phạm Thái. Tôn vốn định tránh từ xa, không ngờ cô ấy lại chủ động gọi tôi lại, đầu tiên là đặc ý khoe khoang bó hoa lớn trong lòng: “Sau trung thu, đúng là làm cho mình rất phiền phức. Vu Dung, nghe nói cậu cũng được giải trong đêm hội trung thu hả.” Sau đó cô ấy khinh thường cười, “Được chọn là tiết mục hải hước nhất chương trình thì được tặng quà gì chứ!”

Không biết vì sao Trần Hiểu Hiểu và tôi luôn xích mích với nhau, lần nào tôi gặp cô ấy tôi cũng thấy vừa ghen vừa hận, vậy nên tôi không khách khí đáp: “Áo ngực!”

“Áo ngực? Cậu cần thứ đó sao?” Trần Hiểu Hiểu giọng điệu chế giễu.

“Mình cũng thấy nên khuyên bọn họ chuyển đến cho cậu, mình không mặc cũng không ảnh hưởng gì đến cơ thể, nhưng nếu cậu mà không mặc ấy, chỉ sợ là chưa được mấy tháng thì trước ngực sẽ ru xuông như con chó mặt xệ mắt!” Nói xong, tôi liền tức giận dậm chân đi qua Trần Hiểu Hiểu.

Quay về ký túc, tôi bị Trần Hiểu Hiểu làm cho bức đến nội thương, lập tức cao hứng viết một bài văn ‘Gái đẹp đưa tới bất hạnh’.

“Đầu tiên vì cô-gái-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy = công thức ma quỷ: Con gái = Ma quỷ.

(Trước hết chúng ta biết rằng, con gái đòi hỏi thời gian và tiền bạc.

è Con gái = Thời gian * Tiền bạc;

Chúng ta cũng biết ‘thời gian là tiền bạc’ à thời gian = tiền bạc

Do đó, con gái = tiền bạc * tiền bạc = (tiền bạc)²

Và bởi vì ‘Tiền bạc là gốc rễ của mọi tội lỗi’ è (tiền bạc)² = Ma quỷ.

Cuối cùng chúng ta buộc phải kết luận rằng: Con gái = Ma quỷ.)

Rất dễ nhận thấy, theo đuổi gái đẹp cần phải hao tổn tiền bạc và thời gian nhiều hơn theo đuổi một cô gái bình thường, vì vậy gái đẹp tất nhiên cũng là ma quỷ trong đám ma quỷ. Dĩ nhiên không loại trừ những cô gái xinh đẹp đã trải qua sàng lọc kỹ lưỡng về tâm linh cuối cùng trở thành thiên thần trong các thiên thần, nhưng mà, người gọi là thiên thần ấy, cũng chính là những người mà đợi đến khi bạn chết đi rồi lên thiên đường mới có cơ hội được gặp.

Tình yêu sau áp lực thi vào cấp ba đã bị hồi thúc quá mức, vậy nên một bộ phận lớn đều nẩy mầm trong thời gian học đại học. Từ một món xa xỉ phẩm cần có rằng buộc mới mua được thời học cấp ba, lập tức thăng cấp thành món hàng bình thường mua không hạn chế, bởi vậy đại học cũng trở thành nơi tập trung những kẻ động dục tuổi dậy thì. (Người không hiểu có thể tham khảo phần bình luận về thời kỳ giao phối của động vật trên kênh Thế giới động vật.)”

Mặc dù bị Phạm Thái ra sức ngăn chặn, cuối cùng tôi vẫn dán bài luận Gái đẹp đưa tới bất hạnh’ lên cửa sổ ký túc, để ngăn chặn cuộc tấn công theo đuổi của đám nam sinh với cô ấy. Mặc dù thành công trong việc làm giảm nhiệt tình của đám con trai với Phạm Thái, nhưng bài văn đó lại gây ra chấn động cực lớn, dẫn đến việc có vô số nam sinh dừng lại xem, số lượng nam sinh mấy hôm trước theo đuổi Phạm Thái căn bản không thể sánh được. Một thời gian, dưới tầng ký túc xá của chúng tôi đông như trẩy hội. Phạm Thái trở nên lo lắng suốt ngày, Tiểu Dư có vẻ thích thú, còn tôi lại cực kỳ hồi hận. Tôi cảm thấy hình như mình đã làm một chuyện cực kỳ điên rồ trong lúc xúc động (không phải hình như đâu), tôi đành phải dặn bọn họ giữ bí mật chuyện tôi là người viết. Aiz, tôi luôn có một ảo giác rằng, tôi thấy cuộc đời tôi còn tỏa sáng hơn cả mấy cô nàng xinh đẹp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Họa từ miệng mà ra.

Thứ hai, trên đường đi học bị người ta chỉ chỉ chỏ chỏ, xem ra bài luận gái đẹp mang đến bất hạnh có sức ảnh hưởng không nhỏ, chắc là nam sinh trong khoa cũng sớm thảo luận sôi nổi rồi.

(Từ lúc khai giảng đến giờ, bọn họ có lúc nào không sôi nổi chứ, cũng chỉ hot một hồi thôi!)

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc bước vào giảng đường, tất cả ánh mắt lập tức tập trung lên người tôi. Từ ánh mắt của bọn họ có thể đoán ra, có lẽ có 90% sinh viên cho rằng bài văn đó xuất phát từ ngòi bút của tôi.

(Thực ra là 100% bọn họ đều cho rằng như vậy, hết cách rồi, có ai mà không hiểu được phong cách của Vu Dục chứ!)

Vừa ngồi xuống, Giả Họa, cô nàng vẫn không xuất hiện suốt cả cuối tuần nhỏ giọng nói: “Sau khi cậu nổi danh, phòng kí túc của bọn mình cũng khó tránh được con đường thành danh rồi!”

Tôi bị Giả Họa nói mà đầu gục xuống, nghe cô ấy nói tiếp: “Bây giờ tối nay, bồi dưỡng tâm lý bên bờ hồ! Minh hi vọng việc bồi dưỡng tâm lý của cậu sớm có thể thu được kết quả, cần thiết lắm đấy!”

Đầu của tôi gục xuống mặt bàn. Không biết hôm nay là ai sẽ hướng dẫn cho tôi đây, ông trời ời, xin hãy ban cho con cuộc sống của người bình thường đi mà! Nhưng mà đầu tiên, xin hãy ban cho con một giáo viên tâm lý có tâm lý bình thường trước đã!

Giờ học, Vương Cát và vài sinh viên nam đi qua hỏi tôi: “Mấy lời trong bài văn kia của cậu lấy kinh nghiệm từ đâu vậy?”

“Hả? Bài văn hả, không phải mình viết đâu!” Tôi thề thốt phủ nhận, có điều mọi người đều không tin, mọi người mặc định đó là kiệt tác của tôi, tôi bị bọn họ hỏi loạn đến mức phát điên, cuối cùng tôi đứng dậy gào lên, lớn tiếng tuyên bố: “Bài văn đó là lúc bồi dưỡng tâm lý giáo viên giảng cho tôi, các cậu muốn hỏi thì đi hỏi giáo viên tâm lý của mình đi!”

Sau khi nói dối như Cuội, tôi bình tĩnh ngồi xuống. Vấn đề vừa được giải quyết, lại có một vài sinh viên nam nhỏ giọng hỏi tôi: “Phạm Thái thật sự thích đàn ông bị hỏi sao? Vậy chẳng phải chỉ có ông già thôi sao?”

Tôi sớm đã bị bọn họ hỏi đến phiền nên buột miệng nói: “Tóc thừa, có khuynh hướng bị hỏi cũng được, bố bị hỏi, có gen di truyền cũng ok!”

Đám nam sinh á khẩu, còn Phạm Thái thì đỏ hết cả mặt, cô nàng nhanh chóng thu dọn sách vở, túi rồi chạy khỏi giảng đường. Tôi đứng lên, vốn định gọi cô ấy lại nhưng lại bị Giả Họa ngăn cản.

Không tập trung ngồi học nốt tiết cuối, vừa hết giờ tôi lao ra khỏi giảng đường đầu tiên. Bước vào phòng kí túc, tôi thấy Phạm Thái nằm bò trên giường khóc, lòng tôi bỗng thấy cực kỳ áy náy, tôi lặng lẽ kéo rèm cửa sổ xuống, cẩn thận ngồi xuống cạnh giường Phạm Thái, không biết nên mở miệng khuyên giải cô ấy thế nào. Lúc này, Tiểu Dư Giả Họa cũng đã quay về, thấy tình cảnh đó, Tiểu Dư nhìn tôi, cũng ngồi xuống, khuyên Phạm Thái: “Vu Dục nói cậu thích trai hói đầu đúng là quá đáng thật, nhưng hôm qua cậu không xuống tầng nên không biết cái tên theo đuổi cậu ấy, đúng là rất khó đuổi đi.”

Phạm Thái nghe thấy hai chữ ‘hói đầu’ đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng giọng điệu xối xả hiếm thấy nói: “Hạnh phúc cái gì chứ, thế mà cậu cũng nói ra được, cậu bảo mình sau này phải sống như thế nào đây.”

Phạm Thái luôn luôn dịu dàng lần đầu tiên tức giận hét lên với mình, tôi lập tức sững người. Trong lòng thấy cực kỳ tủi thân nhưng không biết trả lời cô ấy thế nào, lời đến họng nửa ngày mà không nói ra được, sau cùng tôi mới chua chát nhỏ giọng đáp: “Mình nghĩ là, trong mấy nam sinh theo đuổi cậu dù sao cũng không có người cậu thích, nên nói vậy cũng không có vấn đề gì.” (Tôi thầm nghĩ, hơn nữa mẹ mình thật sự cũng vì nguyên nhân này mới lấy ba mình mà, vậy nên bà cũng dạy mình như thế.)

Thật không ngờ Phạm Thái nghe vậy, giọng điệu càng trở nên hung hăng, vừa khóc vừa gào lên: “Đối với cậu thì không sao nhưng với mình thì như vậy quá đáng lắm! Cậu không đề ý đến danh tiếng nhưng mình lại quan tâm!”

Tôi hoàn toàn sững sờ, ngực đột nhiên nhói đau. Tiểu Dư cũng ngăn người vì sự khác thường của Phạm Thái, lúc này Giả Họa đột nhiên lớn tiếng ngăn Phạm Thái lại: “Đừng nói nữa!”

Tôi cảm thấy nước mắt hình như sắp trào ra, không muốn ở lại kí túc một giây nào nữa, tôi gượng gạo nói:

“Xin lỗi, trưa nay bác sĩ Võ hẹn tôi đến xem kết quả xét nghiệm máu.” Rồi vội vàng rời khỏi phòng.

Tìm như bị bóp nghẹt, rời khỏi kí túc xá, ngây ra ở một góc không người hồi lâu, nghĩ đến những lời lúc nãy của Phạm Thái, hốc mắt lại ươn ướt, qua một lúc lâu tâm trạng mới dần dần ổn định. Hít thở sâu ba lần, tôi tự động viên bản thân, xóc lại tinh thần rồi đi đến trước bệnh viện trường, lần này tôi gặp bác sĩ Võ tại phòng làm việc của anh ta.

“Bác sĩ Võ, tại sao trước đây anh lừa em, nói là mình họ Trương hả?”

“Là Võ Nhị nói tôi là bác sĩ Trương chứ, tôi chỉ thuận theo thôi. Thực ra nói tôi họ Trương cũng được mà.” Hoá ra là Cảm thụ gây khó khăn để che giấu quan hệ anh em với bác sĩ Võ.

“Còn nữa, kết quả xét nghiệm máu của em thế nào rồi?” Tôi thấp thỏm hỏi.

“Kết quả rất tốt, vừa hay thứ tư này toàn trường động viên hiến máu, em cũng đi đi.” Thái độ của bác sĩ Võ rất tự nhiên, không giống như đang nói dối.

“Đúng rồi, Tiểu Dục này, hôm qua nghe nói em công bố bài luận ‘Gái đẹp đưa tới bất hạnh’, gây tiếng vang không nhỏ nhé, đoán chừng hơn nửa số

nam sinh trong trường đều đã biết đến em rồi.”

Bác sĩ Võ cười tủm tỉm nói, còn vô cùng thân thiết nheo nheo khuôn mặt của tôi, nhưng tim tôi trong chớp mắt như nứt thành thành ba mảnh. Hơn nửa số nam sinh đều biết đến tôi ư? Thôi xong rồi!! Xem ra ngay cả đàn ông đôi bụng ăn quảng cũng không tìm tôi làm bạn gái nữa rồi. Tôi dường như đã có thể thấy trước được con đường tương lai, bóng dáng tôi một mình cô đơn, quạnh hiu trong gió lạnh xào xạc.

“Có phải mẹ chúng ta bí mật truyền cho em không? Quả nhiên là Tiểu Dung mà tôi thích mà, đàn ông bình thường làm sao thường thức được chứ?”

Tôi khó tin nhìn về phía bác sĩ Võ, làm sao anh biết là mẹ dạy tôi chứ? Lẽ nào là nhờ trực giác của bác sĩ tâm thần kiêm thú y.

“Bác sĩ Võ, em đã rất hoang mang đấy, anh đừng đề cập đến chuyện đau lòng của em nữa, anh không thấy trái tim em đang chảy máu ào ạt sao?”

“Máu hả?” Mắt bác sĩ Võ sáng rực lên nhưng ngay tức khắc lại sầm xuống, “Tim chảy máu cũng đành thôi!”

Tôi bị bác sĩ Võ làm cho giật dử đến mức nhắm chặt hai mắt, nghĩ đến vụ tranh cãi với Phạm Thái lúc này, lòng lại đau nhói, tôi gào lên trút giận: “Tôi vốn dĩ ngực phẳng, cũng chẳng xinh đẹp gì, chẳng có ai quan tâm đến cảm nhận của tôi, lại càng không có ai yêu! Còn người ta ấy, ngực lớn, lại còn rất xinh đẹp, tôi khét tiếng xấu xa, còn người ta lại tiếng tốt vang xa, để giúp người ta giải quyết khó khăn, tôi mới viết bài luận quái dị kia, bây giờ lại rơi vào tình trạng Trư Bát Giới soi gương*!”

(chỉ việc gây ấn tượng xấu ở cả hai mặt)

Tôi nói rất nhiều, hốc mắt đỏ lên, nước mắt ngân ngấn. Bác sĩ Võ thấy tôi khóc thì có một giây thất thần, hoàn toàn không còn vẻ thông dong trêu đùa tôi thường ngày, sắc mặt có chút hoảng loạn, anh ta vội vàng đưa khăn giấy cho tôi.

“Tiểu Dung, sao em lại khóc rồi? Đừng khóc, đừng khóc nữa.” Bác sĩ Võ kéo tôi ngồi cạnh anh ta, vừa lau nước mắt cho tôi vừa an ủi:

“Ai nói Tiểu Dung nhà ta không có ai quan tâm nào, ngày nào tôi cũng nhớ em đấy nhé. Ai nói em xấu xa khét tiếng không ai yêu nào, có người yêu em đến thất hồn lạc phách mà! Ai nói bài luận mỹ nữ kia kì quái nào, tôi cũng có bài luận ‘Ngực lớn gây tử vong’, còn chưa thảo luận với em đây.”

Bác sĩ Võ thấy nước mắt tôi vẫn rơi là chã, anh ta giang rộng vòng tay nói rất không đúng đắn: “Đến đây, đến đây, đến trong vòng tay anh khóc cho đã đi.”

Nhìn bác sĩ Võ hài hước giang cánh tay, tôi nín khóc mỉm cười, sụt sịt mũi, vịn lại: “Anh quan tâm gì đến em chứ, ngày nào cũng chỉ nghĩ làm sao để lấy máu của em! Còn nữa, anh nói ai yêu em chứ?”

Bác sĩ Võ ngậy người trong chốc lát, sau đó lập tức nói:

“Vẫn là tôi thôi! Em xem vừa nãy nhìn thấy em khóc, tôi đã thất hồn lạc phách đó thôi!”

“Hừ, đàn ông lăng nhăng, miệng lưỡi xảo trá!” Tôi lăm bằm.

“Ngoài ra, cha mẹ yêu thương con cái, giáo viên yêu thích sinh viên cũng là chuyện hiển nhiên mà!”

“Này, giáo viên là phải bảo vệ trân trọng sinh viên.”

“À, à, dù sao cũng đại loại như thế.” Bác sĩ Võ nói qua loa với tôi.

Được bác sĩ Võ an ủi linh tinh như vậy, tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhớ đến những lời vừa rồi của anh ta, tôi liền hỏi:

“Đúng rồi, anh vừa đến luận ‘Ngực lớn gây tử vong’ gì thế?..”

Bác sĩ Võ thấy tôi nín khóc thì thở dài một hơi, nhỏ giọng thì thầm:

“Tôi còn tưởng rằng em là một cô gái không biết khóc cơ đấy! Đấng tẩm ảnh như vậy lên cũng không thấy em khóc, sau này cứ phải luôn vui vẻ như vậy nhé.”

“Anh còn nói không biết ngượng, bắt nạt tôi anh vui lắm sao? Anh không nói thì tôi cũng quên không hỏi đấy, bức ảnh kia có phải có liên quan đến anh không?” Tôi xoa xoa mũi, tôi vẫn cảm giác không biết có phải ngày đó là do bác sĩ Võ động tay chân không. Bác sĩ Võ than một tiếng, nhanh chóng trở lại chủ đề:

“Thực ra ngực nhỏ là đặc trưng cơ thể khỏe mạnh, ngực to trái lại có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến tử vong. Đầu tiên, người ngực lớn có tuyến sữa tăng trưởng lớn, mà tuyến sữa tăng trưởng có thể dẫn đến ung thư vú, vì vậy lập luận ngực to gây tử vong tuyệt đối không phải chuyện gây giật gân. Một nghiên cứu gần đây của đại học Harvard chỉ ra, phụ nữ vóc người gầy nhỏ nhưng có ngực cúp D trở lên có nguy cơ mắc ung thư vú cao hơn rất nhiều so với phụ nữ ngực nhỏ. Thứ hai, về thuận lợi trong sinh hoạt hàng ngày, cái này chắc chẳng cần tôi nói, em hẳn là rõ hơn cả. Ví dụ lúc chạy bộ, em chiếm ưu thế hơn bọn họ một chút không phải sao? Tại thể vận hội Olympic, chúng ta hãy chú ý đến những hạng mục bơi lội hay phần thi thể dục dụng cụ, hầu hết những vận động viên ưu tú ngực tương đối bằng phẳng. Muốn giữ thăng bằng ở phần thi này ấy, ngực không chỉ cần nhỏ, hơn nữa còn phải trái phải đối xứng mới được!”

Không nghe tiếp lí do thứ hai, tôi vội vàng bảo bác sĩ Võ nói lí do thứ ba:

“Thứ ba, nói đến tiền đề phát triển trong tương lai, sau khi phụ nữ sinh con, ngực sẽ tiếp tục to lên, ngực nhỏ như em sau một thời gian nuôi con sẽ đạt đến một kích cỡ thích hợp, còn phụ nữ ngực to sẽ phải đối mặt với tình thế khó xử là ngực chảy xệ. Thứ tư, nói đến sự nhạy cảm của bộ ngực, ngực nhỏ nhạy cảm hơn ngực to, do đó dễ dàng đạt được khoái cảm. Thường thì phụ nữ ngực nhỏ có ham muốn tình dục mãnh liệt hơn phụ nữ ngực lớn, điều này liên quan đến estrogen...”

Tôi tiếp tục không nghe tiếp được nữa, vội vàng ngắt lời bác sĩ Võ: “Sao mà anh... hiểu biết vậy? Có phải anh đã có kinh nghiệm đùa giỡn với nhiều phụ nữ nên rút ra được không? Vừa nãy còn nói cho em mượn vòng tay, vừa nhìn đã biết là một tay lão luyện rồi.” Tôi vừa nói vừa nhích ra, cách xa bác sĩ Võ

“Oan uổng quá đi! Đây là lần đầu tiên tôi chủ động dâng hiến vòng tay của mình đấy.” Bác sĩ Võ vỗ tôi nói.

“Vậy sao?” Tôi cực kỳ nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng mà, đây tuyệt đối là lần đầu tiên tôi chủ động dâng hiến vòng tay của mình, trước kia đều là phụ nữ khác chủ động nhảy vào ôm mà.” bác sĩ Võ mỉm cười nâng mắt, hóa ra anh ta không phải là Võ Đại Lang mà là Tây Môn Khánh!

Lúc này bác sĩ Võ tiến đến gần tôi, còn tôi đột nhiên đứng dậy, nói lớn:

“Bác sĩ Võ, nghe bài phát biểu của anh, em đã hoàn toàn đã thoát khỏi bóng đen của việc ngực nhỏ rồi, hơn nữa trái tim ni non cũng được anh hoàn toàn chữa khỏi. Cảm ơn anh, buổi chiều em còn có tiết học nên em đi trước nhé.” Lời còn chưa dứt tôi đã chạy ra ngoài, ngoảnh đầu liếc bác sĩ Võ, thấy anh ta đang khẽ nhếch mép.

Rời khỏi bệnh viện, tôi đứng lại, cẩn thận suy nghĩ, hình như tôi chưa hỏi được cái gì mà đã về rồi. Có điều tôi lại chẳng dám quay lại hỏi anh ta. Tuy nhiên đáng về bất lực của bác sĩ Võ khi thấy tôi khóc đứng là rất đáng yêu, anh ta còn nói những lời an ủi khiến tôi cảm thấy ấm áp, rất ấm áp! Lẽ nào bác sĩ Võ thật sự là thần y chữa được bách bệnh? (Bác sĩ thần kinh, hay còn gọi tắt là thần y.)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Lần đầu tiên ôm

Buổi chiều lúc sắp lên lớp tôi mới vào giảng đường, ba người kia đã đến, Phạm Thái nhìn tôi ánh mắt phức tạp, tôi lại tránh né cái nhìn của cô ấy. Giả Họa ngồi bên cạnh Phạm Thái, cái ghế lúc trước vốn là của tôi.

Lúc tan học, Vũ Đạo đến giảng đường, tuyên bố với đám sinh viên: “Thứ tư này toàn trường tổ chức hiến máu nhân đạo, hi vọng các em sinh viên sẽ hăng hái tham gia hiến máu.” Lời của Vũ Đạo không thu hút sự chú ý của chúng tôi, anh ta tiếp tục nói: “Những sinh viên tham gia hiến máu sẽ được miễn phí một phần ăn buffet.”

Phần lớn sinh viên đều thích chí phấn khởi, Vũ Đạo hừ lạnh một tiếng, “Xét thấy tình hình nam sinh khoa chúng ta tương đối nhiều, lần này tiệc buffet khoa chúng ta sẽ tổ chức chung với khoa tài chính và khoa trung văn.”

Cái gì cơ? Câu cuối cùng này sao lại có sức mạnh đến thế chứ, ánh mắt của hơn nửa số sinh viên nam trong khoa đã hùng hực bốc cháy. Xem ra tình cảm mãnh liệt của thanh niên trẻ giống như thuốc nổ vậy, chỉ cần một tia lửa nhỏ liên quan đến phụ nữ là liền bốc cháy.

“Ngoài ra mấy sinh viên đang được bồi dưỡng tâm lí nếu không có lí do đặc biệt thì phải hiến máu, coi như là để báo đáp công lao những giáo viên tâm lý trường ta được đặc phái đi thời gian qua.”

Không phải chứ! Mấy người không sợ máu của chúng tôi dính virus tâm lí sao!

Vũ Đạo quét mắt qua đám nữ sinh chúng tôi, ánh mắt dừng lại trên mặt tôi, sau đó rời khỏi giảng đường, các bạn học cũng lần lượt ra về. Tôi chậm rãi thu dọn sách vở, Phạm Thái cũng vậy. Lúc Tiểu Dư cất sách vở xong đi đến bên cạnh, ghé sát lại thì thầm “Lần này là Phạm Thái không đúng, nhưng... thôi cậu cũng đừng trách nó nữa.”

Lúc Giả Họa đi ngang qua, cô ấy chăm chú nhìn tôi rồi chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ vai. Cách an ủi lặng lẽ này của cô ấy lập tức khiến hốc mắt tôi đỏ hoe, lần đầu tiên tôi có cảm giác, trái tim của cô ấy dường như ấm áp hơn bất kỳ ai, không phải cô ấy lạnh lùng, mà là tôi vẫn chưa hiểu được cô ấy.

Lớp học chỉ còn lại hai người là tôi và Phạm Thái, mỗi người ngồi một chỗ, cách nhau hai ghế, cả hai đều im lặng. Tôi hiểu Phạm Thái là người hướng

nội, rất khó mở lời trước, nhưng trải qua sự việc này tôi mới nhận ra rằng, suy nghĩ cách làm của tôi có lẽ đã vô tình gây phiền phức cho người khác. Hồi lâu sau, tôi mở miệng nhưng không biết nói thế nào cho phải, cuối cùng đành im lặng. Lúc này Phạm Thái mím môi rồi lên tiếng trước:

“Mình xin lỗi, mình biết cậu làm những việc đó đều vì mình, nhưng mình... lại nói ra những lời như thế, mình thật sự xin lỗi!”

Phạm Thái nói xong, gò má đã vương đầy nước mắt. Tôi mím chặt môi, muốn nói mấy câu an ủi cô ấy nhưng không thốt lên lời, chỉ thấy mũi cay cay, thấy nước mắt sắp trào ra, tôi cố gắng ôm chặt lấy Phạm Thái, cố gắng dùng giọng điệu tự nhiên nói:

“Ngốc ạ, đừng nói nữa, mình thì có chuyện gì được chứ?”

Nhân lúc ôm Phạm Thái tôi liền gơ tay lên lau nước mắt, sau đó đỡ lấy vai cô ấy, nở nụ cười :

“Cậu còn chưa hiểu mình sao? Trên đời này có gì có thể tổn thương được mình chứ? Tiểu Dư cũng nói rồi mà, thân kinh của mình vững chắc lắm. Đừng khóc nữa!”

Tôi nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên mặt Phạm Thái, lúc này tôi biết mình không thể khóc, nếu không Phạm Thái sẽ càng thương tâm, áy náy hơn. Một lúc sau, Phạm Thái nín khóc, cô ấy ngượng ngùng mỉm cười với tôi, tôi cũng mỉm cười đáp lại. Hai người chúng tôi rời khỏi lớp học.

Ra khỏi giảng đường, không ngờ lại thấy Vũ Đạo đang đi về phía này, anh ta gọi tôi: “Vưu Dung tôi có chuyện cần tìm em”

Vũ Đạo nói chuyện với tôi nhưng lại nhìn về phía Phạm Thái bên cạnh. Phạm Thái đỏ mặt, cúi thấp đầu, che đi đôi mắt sưng đỏ, sau đó vội vàng chào tạm biệt Vũ Đạo. Tôi và Vũ Đạo cùng nhìn Phạm Thái dần đi khuất, sau đó Vũ Đạo quay sang nhìn tôi, lẩm bẩm nói:

“Hóa ra chuyện là như vậy.”

Tôi nghi ngờ nhìn anh ta, lẽ nào anh ta đã nhìn thấy cảnh vừa rồi trong giảng đường? Tôi nửa ngờ nửa trách nói :

“Vừa nãy anh nhìn trộm chúng tôi phải không?”

“Vưu Dung, em không cần phải làm cho bản thân bị ám ức như vậy, việc đó không phù hợp với tính cách dám nói dám làm của em”

Lời nói của Vũ Đạo dịu dàng đến lạ thường, nhưng sự dịu dàng đó lại chạm sâu vào nơi yếu đuối trong lòng tôi. Tôi lớn tiếng nói:

“Thế thầy nói em phải làm thế nào? Lẽ nào lại đứng trước mặt bạn ấy vừa khóc vừa mắng bạn là người vong ân phụ nghĩa sao. Nói là, sau này có thể nào cũng dùng đến tìm em nhờ giúp đỡ nữa sao, em phải nói những lời như thế sao?”

Tôi ghen ngào không nói nên lời. Lời của Vũ Đạo đã nói trúng tâm trạng và nỗi khổ của tôi lúc này, vậy nên sự kiên cường cuối cùng của tôi cũng vì câu nói ấy mà sụp đổ hoàn toàn, nước mắt cứ rơi xuống từng giọt từng giọt. Vũ Đạo đột nhiên ôm tôi vào lòng, nước mắt tôi thấm ướt lồng ngực ấm áp của anh ta. Tôi thực sự không cảm thấy khó chịu mà thoải mái trút hết thấy buồn phiền ám ức vào vòng tay ấy, như thể đó là nơi mọi đau khổ sẽ biến mất vậy. Vũ Đạo trầm ngâm nói:

“Em phải như thế này chứ! Không nên để bất cứ chuyện gì khiến mình phải đau lòng, em phải luôn giữ nụ cười ngốc nghếch cùng với những phiền phức ngớ ngẩn của mình, còn lúc cảm thấy tủi thân thì hãy khóc lên thật to nhé!”

Lời của Vũ Đạo khiến cho nước mắt của tôi tuôn rơi như thủy triều, từ lần bị thương ở vũ hội, bị bạn học chế giễu, những chuyện phiền phức từ khi khai giảng lại hiện lên trong đầu, tôi bật khóc, khóc thật to, không còn kìm nén nữa. Giống như tôi chưa từng khóc chỉ vì tôi vẫn đang đợi một vòng tay có thể tiếp nhận mình, có thể để tôi tha hồ khóc lóc. Lúc này, tôi mới cảm thấy vòng tay của Vũ Đạo thì ra là như vậy, rất ấm áp, rất rộng lớn, lại rất đáng tin cậy. Nước mắt dần ngừng rơi, thời điểm tôi rời khỏi vòng tay của Vũ Đạo đúng lúc bị Ngô Ngọc, Giả Họa và một vài cán bộ khoa nhìn thấy. Tôi và bọn họ đưa mắt nhìn nhau, Vũ Đạo giải thích một cách tự nhiên:

“Em học sinh này sợ lấy máu nên xin tôi miễn cho em ấy, tôi không đồng ý, vì thế em ấy mới sợ hãi khóc thành bộ dạng như thế này đấy.”

Anh ta nói dối trơn tru thật!

“Vưu Dung, mặc dù mình sớm biết bạn sợ bị lấy máu nhưng cũng không mất mặt đến mức này chứ!”

Giả Họa lạnh lùng giễu cợt, sau đó liếc nhìn chúng tôi với ý tứ sâu xa rồi rời đi trước tiên. Gì đây, sao cô nàng này lại muốn che giấu giúp mình nhỉ?

Những sinh viên khác bàn tán sôi nổi, không nhìn ra một người kì quái bình thường ngay cả sâu bọ cũng ăn như tôi lại mắc chứng sợ lấy máu, bọn họ chế giễu tôi mấy câu rồi đi mất. Ngô Ngọc rời đi cuối cùng, ánh mắt nhìn tôi đầy suy tư.

“Này, thầy hủy hoại danh tiếng của em rồi đấy!” Bọn họ vừa đi khỏi, tôi liền bắt nắn oán trách.

“Em cũng phải ném trải đau khổ của Phạm Thái chứ, nếu không sẽ không công bằng với em ấy, huống hồ chỗ danh tiếng còn lại của người ta, so với em còn hơn ti ti lần!”

Tôi cúi đầu, Vũ Đạo vừa đưa khăn giấy cho tôi, vừa nói tiếp:

“Thế giới này vốn không có bạn bè đích thực nào không cãi nhau. Một sự việc, có lẽ cả hai người đều không sai, nhưng lại vì cách suy nghĩ khác nhau mà gây tổn thương cho nhau. Em phải biết quý trọng những giọt nước mắt của mình, không nên khóc vì những chuyện như thế này.”

Lúc này, thái độ và sự dịu dàng của Vũ Đạo không khiến tôi rung động, tôi ngược ngung nhìn Vũ Đạo. Giờ phút này, tôi cảm thấy Vũ Đạo là một thầy giáo rất chu đáo, không, là một người đàn ông rất chu đáo.

“Được rồi, buổi bồi dưỡng tâm lý hôm nay đến đây kết thúc.” Vũ Đạo kết lại một câu.

“Ế? Không phải chứ, giáo viên bồi dưỡng tâm lý của em tuần này đôi là thầy sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Không chỉ trong tuần này đâu, sau này cũng sẽ là tôi phụ đạo cho em”

“Vì sao vậy?”

“Tuần đầu tiên của tôi bình thường hơn anh trai tôi nhiều phải không?”

“Vâng.” Tôi gật gật đầu, nếu so với bác sĩ Võ thì e rằng chẳng có mấy người bình thường được như anh ta, mà tôi nói này Vũ Đạo, tiêu chuẩn của anh cũng thấp quá đấy.

“So với người ở tuần thứ hai, tôi đẹp trai dễ nhìn hơn nhiều đúng không?”

“Vâng.” Tôi lại tiếp tục gật đầu. Đúng rồi, trên đời này nào có được mấy người khó nhìn hơn người đó chứ. Đúng rồi, không phải anh tìm anh ta đến để khiến tôi lấy đó mà thấy tự tin về vẻ ngoài nổi bật đấy chứ?

“So với hai người đó, có phải tôi chính là một thiên thần chốn nhân gian không?”

“Hắn là vậy chẳng.”

“Vậy em còn có ý kiến gì không?”

“Em... em.....” Tôi còn chưa kịp suy nghĩ xem phải trả lời như nào thì đã bị Vũ Đạo cướp lời:

“Cứ quyết định như thế đi, giờ thầy còn có việc nên đi trước đây.” Dứt lời liền cầm gói khăn giấy nhét vào tay tôi, “Dù sao cũng là mua riêng cho em, cầm lấy từ từ mà dùng.”

Nói xong, anh ta ra về đẹp trai giờ hai ngón tay làm động tác chào tạm biệt. Nghe anh ta nói như vậy, trong lòng tôi rất ấm áp, trước giờ chưa có ai quan tâm đến tôi như vậy. Tôi ngẩng người nhìn anh ta bước xuống cầu thang, lúc thấy Vũ Đạo sắp biến mất khỏi tầm nhìn thì đột nhiên lại thấy anh ta đi lên mấy bậc, lộ đầu ra, mặt mày khó chịu:

“Lúc em khóc xấu chết đi được!” Sau đó đắc ý rời đi.

Sự cảm động ban nãy tan biến trong nháy mắt, đây mà là an ủi người ta sao! Đúng là cảm thú, miệng không nói nổi tiếng người.

Tối đến, tôi và Phạm Thái đã khôi phục lại mối quan hệ thân thiết như trước đây, thậm chí tôi cảm thấy chúng tôi còn thân thiết hơn trước. Và qua ngày hôm nay, một Giã Họa bí ẩn đã sáng tỏ được phân nửa, cô ấy đã không còn là người lúc nào cũng mang cái vẻ ngoài lạnh lùng nữa. Mặc dù hôm nay là một ngày khiến tôi cảm thấy đau khổ, nhưng nỗi đau đó cũng khiến tôi cảm nhận được, sự quan tâm từ người khác thì ra ấm áp như vậy, những giọt nước mắt lạnh lẽo cũng trở nên nóng bỏng. Lời mẹ nói quả nhiên không sai, vì hạnh phúc bất chợt đến mà đau khổ trở thành một sự giã vò của hạnh phúc, có lẽ đó chính là cuộc sống!

Tôi nằm trên giường, trong tay vẫn cầm gói khăn giấy, liên tục nhớ đến giây phút ở trong vòng tay Vũ Đạo, nhịp tim đập nhanh không kìm lại được, khoe miệng lại mỉm cười, hôm nay anh ta đẹp trai đến mức khiến tim tôi đập thình thịch, lẽ nào đó chính là ‘tình yêu chớp nhoáng’ trong truyền thuyết? Lúc suy nghĩ này xuất hiện, nó thực sự đã khiến bản thân tôi nháy dưng. Không thể như thế được! Có điều nhìn đến chậu thúi cứt mà tôi vẫn chưa trả Vũ Đạo đang ở trên bệ cửa sổ, lẽ nào anh ta vốn định tặng cho tôi? Lúc này trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào đến lạ thường, nếu có thể tôi sẵn lòng yêu Vũ Đạo của ngày hôm nay! Có lẽ, giấc mộng ngọt ngào sẽ bắt đầu từ hôm nay.

(Ghi chú: Nghe nói bài luận mỹ nữ của tôi đã được ban lãnh đạo trường công nhận, nói là sau khi bài viết được đăng, chỉ trong một thời gian ngắn đã thành công ngăn chặn được những mối tình học đường, trong khi đó số lượng quần short bó sát lại tăng rõ rệt, thể hiện nỗ lực học tập của những thanh niên tốt. Còn cái lý luận ngược lớn gây tử vong của bác sĩ Võ, tôi vốn định lấy ra chọc tức Trần Hiểu Hiểu, sau cùng xét thấy nội dung hơi mang tính khiêu dâm nên không truyền bá rộng rãi nữa. Còn Phạm Thái từ đó lại mắc chứng ngại tâm lý với từ hỏi đầu, ‘hỏi đầu’ tự nhiên trở thành một từ cấm kỵ trong phòng kí túc của chúng tôi.

Còn bố tôi là người vô tội nhất. Lần đầu tiên đến kí túc thăm tôi, không biết vì sao lại bị Phạm Thái lờm đờm về, còn sau khi về nhà, dính đầu bị ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm ấy lại bị toét ra! Tôi không dám nói rõ chân tướng sự thật với bố, ông ấy hiền lành, đến tận bây giờ vẫn cho rằng kiếp trước ông đã nợ Phạm Thái, nếu không thì tại sao ngay lần đầu gặp mặt đã bị Phạm Thái hận đến tận xương tận tủy như vậy. Vì vậy, bố thường dặn tôi phải quan tâm đến Phạm Thái nhiều hơn, thay ông ấy chuộc lại tội lỗi của kiếp trước, nhưng tôi vẫn thấy chủ yếu là do ông ấy sợ lại bị lờ loét trên đầu thôi.)

Chương 38: Khiêu chiến Trương Văn.

Sáng sớm ngày thứ ba, bóng tối ngày hôm qua đã cuốn đi, tôi cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng thoải mái, thì ra khóc trong lòng một người đàn ông lại có lợi cho thể xác và tinh thần như vậy, hẳn là nên khuyến khích các mẹ các bà các cô các em nhà mình ứng dụng rộng rãi, chỉ định nó thành thủ pháp an ủi duy nhất cho Olympic Bắc Kinh 2008 nữa chứ. Nhớ lại ngày hôm qua, tôi lại bắt đầu cười ngu ngốc, vui vẻ tưới nước cho chậu thủy cúc trên bệ cửa sổ. Sáng sớm chạy đi điểm danh, sau một thời gian không gặp Trương Văn, không ngờ hôm nay mặt anh ta lại tím bầm, hình như còn nặng hơn hai lần trước. Sao Vũ Đạo lại đánh anh ta nhỉ, tôi tâm tình vui vẻ nên liền chủ động đến chào hỏi anh ta: “Chào buổi sáng, thầy Trương! Sau này anh nhớ mặc cả với Vũ Đạo, bảo anh ta đừng đánh vào khuôn mặt đáng yêu của anh nhé!”

Trương Văn nghe câu nói của tôi, tức đến mức toàn thân run lên, anh ta đột nhiên ném con dấu xuống, túm lấy vạt áo trước của tôi, hung hãn nói: “Mặc dù tôi đánh không lại hai người bọn họ, nhưng đánh thắng cô thì thừa sức, nếu cô không phải là sinh viên của tôi, tôi sớm đã...”

Hai người bọn họ? Ngoài Vũ Đạo ra còn ai nữa sao? Chẳng trách hôm nay còn nặng hơn mấy hôm trước, thì ra là bị đánh hội đồng, anh xem nhân duyên của mình chán chưa kia! Tôi ném anh ta ra, khinh thường hừ một tiếng, “Anh sớm đã làm sao? Xời, đừng nghĩ tôi là đứa dễ bắt nạt nhé! Chưa chắc anh đã đánh được tôi đâu, mặt mũi suốt ngày bầm dập thế kia, anh đi uy hiếp người khác liệu thuyết phục được bao nhiêu nào?”

Trương Văn bị tôi làm cho tức đến nổi mặt mày xám xịt, tôi nhặt con dấu dưới đất lên, đóng liền ba cái, sau đó ném lại cho anh ta rồi vội vàng chạy mất.

Mười giờ lên lớp, ai biết được là tin đồn ‘tôi và Vũ Đạo nảy sinh tình yêu thầy trò’ đã lan truyền khắp nơi. Mặc dù tôi cảm thấy có chút xấu hổ, dù sao vừa mới có hảo cảm với Vũ Đạo đã bị mọi người phát hiện rồi. Nhưng tôi chưa từng nghĩ rằng, trong lòng mình cũng mừng thầm. Vừa hết giờ học, tôi theo thói quen chạy đi tìm bác sĩ Võ.

“Bác sĩ Võ, không ổn rồi, đám bạn đang truyền tai nhau là em và Vũ Đạo... yêu đương thầy trò.” Tôi căng thẳng nói.

“Thế thì làm sao?” Bác sĩ Võ không đồng ý.

“Còn làm sao nữa? Ảnh hưởng rất không tốt!” Tôi hiếm khi xấu hổ như thế.

“Việc em làm, có chuyện nào ảnh hưởng tốt sao?”

“Vậy cũng đúng!”

Bác sĩ Võ cực kỳ nghiêm túc nói: “Em yên tâm, qua mấy ngày là tin đồn ấy chả đánh mà tan thôi. Đây là lời tiên đoán đấy!”

Sao lại như thế? Chẳng lẽ Vũ Đạo không thích tôi, anh ta sẽ nhanh chóng làm sáng tỏ chuyện này sao? Không hiểu sao tim tôi trùng xuống. Bác sĩ Võ dường như nhìn thấu tâm sự của tôi, anh ta hỏi: “Bọn họ cứ truyền thế chứ truyền nữa, vấn đề là em có yêu thầy mình sao?”

“Yêu? Em vừa thoát ra khỏi ấn tượng xấu với anh ta, yêu đương còn xa vời lắm.” Lời của tôi vẫn còn giữ lại chút ít.

“Đúng là đáng thương.” Bác sĩ võ lẩm bầm.

“Ai đáng thương cơ?”

“À, Trương Văn.”

“Sao anh lại biết? Hôm nay anh ta lại bị Vũ Đạo và một người khác đánh bầm dập mặt mày đấy! Đúng là chẳng hiểu Không thủ đạo anh ta học đi đâu hết rồi?”

Bác sĩ Võ không đáp, chỉ mỉm cười.

“Đúng rồi, sáng nay Trương Văn còn uy hiếp em nữa, nói nếu như em không phải sinh viên của anh ta thì anh ta đã sớm đánh em rồi! Em thấy em và anh ta đánh nhau là chuyện sớm muộn thôi. Mặc dù mẹ cũng bí mật truyền dạy cho em ít công phu, nhưng mà... bác sĩ Võ, anh mau bói cho em đi, lúc này mà em đơn độc khiêu chiến anh ta, liệu có thắng được không? Lúc trước không phải anh nói em có quý nhân gì đó sao?”

“Ừm, cậu ta có yếu điểm, em cứ gọi cậu ta là ‘Trương tam ca’ là cậu ta mềm lòng ngay, mừng đến thất thần luôn ấy. Đúng rồi, bỏ họ đi thì càng tốt.”

“Thật vậy sao?” Tôi nửa tin nửa ngờ.

Buổi trưa quay về, Tiểu Dư lấy tin đồn ‘thầy trò yêu đương’ ra trêu tôi, xem ra căn bản cô ấy cảm thấy chuyện này không đáng tin, còn Giả Họa lại lạnh lùng nói một câu, “Trên đời này vốn có rất nhiều chuyện khiến người ta bất ngờ.”, sau đó khẽ liếc nhìn tôi, đột nhiên tôi cảm thấy tâm sự nho nhỏ của

mình đã phơi bày hết ra trước mặt cô ấy rồi.

Buổi chiều đến tiết thể dục, Trương Văn vẫn bắt lỗi tôi. Lúc luyện tập cá nhân, Trần Hiểu Hiểu dính lấy anh ta hỏi động hỏi tây, anh ta vẫn kiên nhẫn giải đáp. Đến phiên tôi và một nữ sinh khác một tổ, anh ta không thèm chú ý đến tôi, chỉ hướng dẫn cho nữ sinh khác, “Không thủ đạo chính là rèn luyện trái tim, đầu tiên phải làm cho trái tim kiên cường hơn, rồi mới có thể dần dần trở nên mạnh mẽ.” Nói xong, lại liếc tôi một cái, quái gở nói: “Có điều Vu Dung không cần học cái này, bởi vì trái tim em ấy đã trở nên cứng rắn lắm rồi!”

Lừa giận nhần nhện suốt một tiết học cuối cùng đã bùng nổ, tôi tức giận nói: “Mỗi lần mặt anh bầm tím là anh lại thấy tôi chướng mắt! Tôi không học môn này của anh nữa, tôi nhin anh đủ rồi! Chúng ta đấu một trận đi! Tôi thắng, anh cho tôi điểm tối đa qua môn này, điểm danh sáng đủ cho tôi, tôi thua, mặc anh đánh trượt tôi, năm sau tôi học lại!”

Mẹ nó chứ, bà đây cũng chả phải đứa dễ bắt nạt đâu nhé, bà chấp hết đấy! Hôm nay không dạy dỗ cái tên nửa người nửa thú này một trận thì anh lại không biết được sự lợi hại của... con gái thầy dạy thú!

Nữ sinh cả lớp đều bị chấn động trước lời tuyên chiến của tôi, Trương Văn cũng không ngờ cái bàn chải như tôi mà cũng dám thách thức anh ta, anh ta đơ một lúc rồi sảng khoái nói: “Được! Tôi mong còn không được! Chỉ cần tôi ngã một lần thì coi như cô thắng!”

Xem ra anh ta cũng chất chứa oán hận với tôi lâu rồi, vừa hay hôm nay được bữa xả giận.

Tôi và Trương Văn đứng giữa sân nhìn nhau thù địch, sinh viên vây thành vòng tròn. Tôi có chút căng thẳng, chỉnh lại quần áo, Trương Văn khinh thường hừ một tiếng, đại khái đã nhìn ra sự hoảng loạn của tôi.

Hai chúng tôi cúi đầu chào nhau trước khi bắt đầu. Tôi cúi xuống trước, Trương Văn theo sau, nhân lúc cúi xong, Trương Văn vẫn chưa thẳng người dậy, tôi quyết định tiên hạ thủ vi cường*, nâng khuỷu tay phải nện thẳng vào mặt anh ta, không ngờ bị Trương Văn nhanh chóng dùng hai tay đỡ lại. Anh ta cười nham hiểm một tiếng, dường như đã sớm có chuẩn bị với đòn đánh lên của tôi. Cũng may tôi vẫn còn chuẩn bị chiêu thứ hai, lúc anh ta cười với tôi, tôi đột nhiên hét lên một tiếng: “Tam ca!”

(*Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước để chiếm lợi thế.)

Trương Văn kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt, tôi lại nhân lúc anh ta thất thần, tay trái nhanh chóng nện vào mặt anh ta một lần nữa, mặc dù không trúng nhưng đã thành công làm cho Trương Văn thoáng mất thăng bằng vì né đòn. Còn tôi lại nắm lấy cơ hội này, phi một chân lên, đập thẳng vào bụng anh ta. Cú đòn này đập trúng anh ta, trong lòng tôi mừng rỡ. Chỉ nghe thấy Trương Văn rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất, thân thể cuộn tròn như tôm.

Thì ra, cái chân vốn đập vào phần bụng anh ta, vì tôi đá chưa đủ cao, còn anh ta thì lại quá cao nên trúng nhầm bộ phận mong manh nhất của đàn ông. Tôi vội vàng làm rõ với mấy nữ sinh khác: “Mình không cố ý đâu! Đây hoàn toàn là sự cố! Thật đấy!”

Còn đám nữ sinh đã hoàn toàn đờ đẫn, đứng ngây ra một bên nhìn tôi, lại không có ai phản ứng gì. Tôi thấy không có ai tiến lên nên vội vàng cúi người xuống, lo lắng hỏi Trương Văn: “Anh không sao chứ hả?”

Trương Văn đau đến mức toát mồ hôi, biểu hiện đau khổ ấy khiến tôi cũng nhúm mày theo, xem ra hẳn là anh ta bị thương không nhẹ, chắc là anh ta đau không nói nên lời, lúc này anh ta chỉ trừng mắt nhìn tôi giống như có huyết hải thâm thù vậy. Tôi cũng chẳng có chút sợ hãi, nghĩ đến lực đạo mà bình thường tôi vẫn dùng để đập gỗ, giờ chuyển lên chỗ đó... Anh ta sẽ không bị đoạn tử tuyệt tôn ngoài ý muốn chứ? Lúc này, Trương Văn cố gắng nặn ra mấy chữ từ kẽ răng: “Ngực to... vô liêm sỉ!”

Dám mắng tôi vô liêm sỉ sao! Lại còn gọi tôi là Ngực to trước mặt mọi người nữa! Tôi đã nói là tôi không cần thận mà, nếu anh đã không cảm kích thì tôi cũng không khách khí nữa, “Xem chừng anh còn tốt lắm, nhớ năm đó mẹ đã truyền thụ cho tôi bí kíp ‘Mười cước đập trứng’ cơ đấy!”

Gi đấy, sao Trương Văn lại trắng mặt thế kia? Đám nữ sinh đã tỉnh táo lại lúc này đã lao đến như ong vỡ tổ, tôi nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi đã sớm nói rồi, khoảng cách chiều cao của hai chúng ta chủ yếu là ở thân trên mà, lần này anh tin tôi chưa.”

Ày, sao miệng anh ta lại bắt đầu sùi bọt mép thế kia... ề, anh đừng chết nhé, lúc này tôi cũng hoảng hồn rồi, trong đầu chỉ còn sót lại một suy nghĩ: Thầy hiệu trưởng ơi, thầy có mua bảo hiểm thai sản cho nhân viên không vậy?

Sau cùng một tiết giáo dục thể chất được kết thúc bằng việc đưa Trương Văn đến bệnh viện trường, tôi vốn định đưa anh ta đến đó cùng mấy bạn học, nhưng lại bị đám nữ sinh cản lại, nói là để thầy Trương Văn có thể sống sót đến bệnh viện, tốt nhất là tôi đừng có đi cùng! Ày, người ta cũng là có lòng tốt mà, sợ anh ta không cẩn thận rơi vào tay bác sĩ Võ thì sẽ bị xử tử thật đấy, không cảm kích thì thôi vậy!

Mới một buổi tối, sự tích tôi đơn độc khiêu chiến đánh bị thương thầy giáo Không thủ đạo đã bị thêm mắm thêm muối truyền khắp toàn trường. Lúc trước tôi cũng được xem là đứa có chút tiếng tăm trong khoa, còn bây giờ tôi thật sự đã danh chấn toàn trường rồi! Do ngày nào cũng có sự cố bất thành linh xảy đến với tôi nên thậm chí còn có người làm vui một tờ ‘Nhật báo Vu Dung’, tôi khổ lắm ạ...

(Ghi chú: Sau việc đó, bác sĩ Võ gởi lời của Trương Văn, nói là lần đầu đó tôi thắng, vậy nên môn thể dục học kỳ này của tôi đã đạt được điểm tối đa. Nhưng không ngờ chuyện đó lại để lại di chứng, học kỳ sau lúc chọn môn thể dục, tôi lại trở thành ‘củ khoai lang nóng’*. Ngoài ra, Trương Văn sau khi bị tôi đánh bại thì không làm giáo viên Không thủ đạo nữa, anh ta chuyển sang dạy Thái cực quyền, nói là muốn rèn tâm đường ‘tĩnh’.

(Chỉ sự việc khó giải quyết, cầm không được mà bỏ không xong.)

Tôi thấy rèn tâm là thứ yếu, chủ yếu chính là hồi phục chức năng sinh sản thì có! Còn nữa, trường học không đóng bảo hiểm thai sản cho nhân viên, nghe

nói phí khám bệnh của Trương Văn ngày đó được nhà trường kí thanh toán, xem như là... ‘tiền công lao động’! Tôi nghĩ những giáo viên thể dục khác có lẽ vì nguyên nhân này mà sợ bị thương, vậy nên không muốn nhận tội học!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tổ tình long trọng.

Tám giờ sáng thứ tư là tiết học của Vũ Đạo, tôi đã nghĩ chuyện hôm qua khiêu chiến với Trương Văn sẽ trở thành chủ đề nóng trước giờ học, vốn cho rằng chuyện đó sẽ làm nhật đi suy đoán về tình yêu thầy trò của đám bạn học, nhưng khi Vũ Đạo bước vào lớp, đám sinh viên vẫn bất giác nhìn về phía tôi. Dù sao lúc trước chính xác là tôi đã qua lại quá thân mật với anh ta, sau giờ học Vũ Đạo rất nhiều lần bảo tôi một mình ở lại, chuyện này dường như đã cung cấp chút ít căn cứ cho phỏng đoán của đám bạn học.

Nghỉ giữa giờ, Vũ Đạo chẳng hề tránh đi nghỉ ngơi, anh ta lại gọi một mình tôi ra khỏi giảng đường, việc này lại khiến cho đám bạn học đồng loạt liếc mắt. Vũ Đạo tìm một chỗ vắng người ở hành lang, “Tiểu Dung, em không cần phải hạ thủ độc ác với Trương Văn như vậy.”

“Em vốn định đá vào bụng anh ta cơ, muốn trách thì trách anh ta quá cao.” Tôi tự giải thích cho mình.

Vũ Đạo khẽ lắc đầu không đồng tình, “Thân hình Trương Văn tiêu chuẩn lắm đấy, tôi nghĩ vấn đề ở đây là, em chưa xem xét đến điều kiện khách quan là chân mình hơi bị ngắn!”

Mặt tôi trong chớp mắt đỏ lên, tôi cãi cớ: “Không phải bình thường thầy vẫn đánh anh ta vô cùng thâm hiểm sao, thầy không có tư cách nói em!”

Vũ Đạo cười, thông dong nói: “Tôi khác em, Trương Văn là em ruột của tôi!”

Àm ầm... Bác sĩ Võ ‘mèo máy’ là anh trai của anh, tôi chịu, sao giờ ngay cả Trương Văn, một người chắc chắn mang họ Trương cũng thành em ruột anh thế này?

“Không thể nào!”

“Chuyện không thể không phải là việc này, mà là việc sắp xảy ra sau này kia.” Vũ Đạo để lại một câu không rõ ràng rồi quay về giảng đường.

Xét về tính cách, xét về mức độ biến thái, xét về mồm mép, nghĩ thế nào thì Trương Văn cũng không thể là anh em với Vũ Đạo và bác sĩ Võ được! Nhưng Trương Văn chính xác rất thân thiết gần với hai người đó, Vũ Đạo lên lớp thể dục thay Trương Văn, lúc trước bọn họ còn gọi Trương Văn là Trương Tam, chẳng lẽ ca sĩ trong ban nhạc ba người kia là Trương Văn? Sau khi nghĩ ra hồi lâu, tôi mới vội vàng quay về lớp học.

Vừa bước vào giảng đường, trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ ửng đỏ đáng ngờ, lại khiến cho đám bạn học to nhỏ bàn luận. Vũ Đạo, rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Đáng ghét...

Cả tiết học sau đó, tôi căn bản nghe không vào, một là nghĩ vẩn về Trương Văn cứ luôn đeo bám lấy tôi, một nguyên nhân còn quan trọng hơn là, mỗi khi tôi nhìn về phía Vũ Đạo thì đều cảm thấy rất mất tự nhiên, không thể không chuyển ánh mắt đến chỗ khác. Nếu như thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt của Vũ Đạo thì còn tệ hơn, nhịp tim tôi sẽ lập tức tăng lên. Mối quan hệ nguy hiểm này, vô tình khiến một người vẫn không biết ý của Vũ Đạo như tôi đây hưng phấn không thôi, do đó lại càng thấp thòm muốn biết rốt cuộc Vũ Đạo nghĩ thế nào về mình. Chỉ là một sinh viên chuyên gây rắc rối khiến anh ta thấy buồn cười, hay là có một phần vạn khả năng anh ta cũng thích tôi? Tôi chẳng tự tin để có thể trở thành vé sau, nhưng vẫn không sao không chế được kỳ vọng cực lớn đang tràn ngập trong lòng. Tôi của lúc này dường như đang đứng ở ranh giới giữa thiên đường và địa ngục, bên trái bước vào địa ngục, bên phải bước lên thiên đường, còn mọi thứ xung quanh, chỉ là một câu nói của Vũ Đạo.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc tan học, tôi thở phào một hơi. Lúc này lại nghe thấy giọng Vũ Đạo nghiêm túc một cách lạ thường: “Cuối cùng, tôi vẫn muốn nói một câu liên quan đến vấn đề cá nhân, đó chính là... tôi thực sự thích sinh viên Vũ Đạo!” Nói xong, anh ta nhìn tôi sâu sắc, thoải mái quay người rồi đi ra khỏi giảng đường.

Trong giảng đường, đầu tiên là một mảng yên tĩnh đến đáng sợ, ngay sau đó liền bùng nổ. Đầu óc tôi trống rỗng, những âm thanh ồn ào xung quanh trở nên vô cùng xa xăm, người và cảnh vật trước mắt từ mơ hồ dần dần biến mất. Thế giới yên tĩnh, trắng xóa, tôi mất đi ý thức, mất đi hô hấp, cũng mất đi trái tim. Không màng rõ như điện, không cảm động, chẳng có tí cảm giác nào, cả thế giới chỉ còn lại câu nói kia, nó như tiếng chuông lúc nửa đêm đang vang vọng trong đầu tôi. Thì ra cảm giác của giây phút bước lên thiên đường là như vậy, không có bất kỳ cảm xúc trong trẻo nào, chỉ cần một câu thần chú giúp bạn mở cánh cửa thiên đường, một câu thần chú mà thôi!

Lúc hồi phục lại tâm trí, trước mắt mới dần rõ ràng. Phạm Thái đang lo lắng gọi tôi, Tiểu Dư thì ra sức lay người tôi. Đám bạn khác thì sớm đã không thấy tung tích đâu rồi, sau cùng bọn họ tản đi như thế nào, tôi hoàn toàn không biết. Tôi bỏ lại Phạm Thái và Tiểu Dư rồi lao thẳng đến bệnh viện, không biết vì sao, lúc này việc duy nhất tôi nghĩ đến, chính là lập tức gặp bác sĩ Võ.

Chạy một mạch đến văn phòng của bác sĩ Võ, anh ta cũng vừa khám xong cho bệnh nhân. Sau khi bác sĩ Võ tiễn bệnh nhân đi, anh ta liền đỡ cái đĩa thờ không ra hơi từ tay ngồi xuống, “Sao thế, Tiểu Dung? Chuyện long trời nào khiến em hoảng hốt thế? Nhất định không phải chuyện của Trương Văn rồi.” Lần đầu tiên bác sĩ Võ thấy tôi thất thố như vậy, anh ta đoán không sai chút nào.

“Đó là...” Tôi hơi khó mở lời, “Đó là...” Nghĩ đến những gì mình sắp nói, tôi bắt đầu đỏ mặt.

Bác sĩ Võ quan sát biểu hiện của tôi, anh ta đoán: “Chẳng lẽ là vận đào hoa mà tôi nói, em biết chưa?”

Tôi nặng nề gật đầu, xấu hổ ấp úng nói: “Vũ Đạo nói anh ấy... thích em!” Vừa nói xong, tôi cảm thấy hai má nóng như lửa đốt.

Bác sĩ Võ trầm ngâm giây lát rồi hỏi tôi: “Cậu ta nói thế nào?”

Tôi không hiểu ý của bác sĩ Võ lắm, chần chừ đáp: “Dùng miệng nói ạ.”

“Tôi hỏi em tình hình lúc đó mà.” Bác sĩ Võ nghiêm túc đến lạ thường.

“Lúc tan học, khi tất cả sinh viên đều ở trên lớp.” Nói đến đây, cả người tôi ngập tràn hạnh phúc.

Bác sĩ Võ phì cười một tiếng, giọng điệu trách móc: “Thằng nhóc thối này!”

“Vậy em có thích cậu ta không?” Bác sĩ Võ hỏi lại tôi, tôi xấu hổ cúi đầu. Bác sĩ Võ dường như đã hiểu, anh ta đổi chủ đề, “Tiểu Dung, em muốn trừng phạt nó như thế nào?”

“Sao em phải trừng phạt anh ấy?” Câu hỏi của bác sĩ Võ khiến tôi thấy khó hiểu.

“Thôi đi, đây đã là trừng phạt lớn nhất dành cho nó rồi.” Bác sĩ Võ nói đầy ẩn ý, “Tiểu Dung, có vài lời nói thật nghe có vẻ rất giả dối, có vài lời giả dối nghe ra rất thật, trải nghiệm tình cảm thì phải dùng trái tim, nếu không rất khó phân biệt thật giả.”

Bác sĩ Võ tiễn cái đĩa đang mơ hồ ra khỏi bệnh viện, trước khi đi, tôi nghe thấy anh ta lầm bầm “Trên đời này đau khổ lớn nhất thường bắt nguồn từ niềm hạnh phúc lớn nhất.” Lời của bác sĩ Võ làm cho tôi thấy khó hiểu, nhưng lại khiến cho một đứa đang rất hạnh phúc như tôi đồng thời cảm thấy có chút bất an. Chẳng lẽ lời tỏ tình trước mặt mọi người hôm nay của Vũ Đạo là giả?

Buổi chiều đi hiến máu, tôi và đám bạn trong khoa đến bệnh viện đúng giờ. Đúng như tôi nghĩ, bác sĩ Võ lấy máu hai mắt tỏa sáng, mặt mũi hồng hào, nhỏ giọng ngâm nga, có thể thấy anh ta hưng phấn vô cùng. Ánh mắt như sói đói dọa không ít sinh viên vốn can đảm lắm mới dám đến. Trừ bác sĩ Võ, vẫn còn một y tá trẻ khác, mặc dù nhìn giống người mới tốt nghiệp, không có kinh nghiệm, nhưng người xếp hàng đợi lấy máu chỗ cô ấy vẫn nhiều hơn bác sĩ Võ. Tôi vốn cũng định xếp hàng chỗ cô y tá kia, nhưng nghĩ bác sĩ Võ ngày thường vẫn chăm sóc cho tôi, tôi đành lịch sự xếp hàng bên chỗ anh ta. Có điều nói gì thì nói, kỹ thuật lấy máu của bác sĩ Võ rất đỉnh, mạch máu của mấy nữ sinh vừa nhỏ vừa mờ, anh ta đâm một kim vẫn có thể lấy được máu ngay, hoàn thành công việc nhanh chóng gọn gàng.

Lúc này, cô y tá kia đang lấy máu cho một nam sinh gầy bé. Cô ấy ấn cả nửa ngày trời, cuối cùng do dự một lúc rồi đâm loạn xuống, nhưng lại không thấy máu chảy ra. Sau đó cô ấy liền điều chỉnh mũi kim dưới da, chọc đông một cái, đâm tây một cái, nam sinh đáng thương cứ thế mà ngất đi. Tôi đứng bên này nheo mắt lại nhìn, còn có nữ sinh mới thấy đã ngất luôn rồi. Đám người xếp hàng bên chỗ y tá kia, trong nháy mắt chỉ còn lại mấy người, toàn bộ chuyển sang hàng bác sĩ Võ, chỉ có mấy nam sinh ngày trước từng được đưa đến bệnh viện là đứng bất động, người nào người nấy dằng dặc và coi thường cái chết, xem ra bọn họ thà bị lấy máu đến chết chứ không muốn gặp lại bác sĩ Võ độc địa.

Bác sĩ Võ ày một tiếng, đỡ nam sinh bị ngất kia ngồi dậy, đổi cánh tay, tiếp tục lấy máu.

Toát mồ hôi chưa...

Hơn nửa lượng máu mà anh ta lấy từ nam sinh kia, hình như còn nhiều hơn người khác rất nhiều, sinh viên khác nhìn thấy hít hơi lạnh. Trong nháy mắt, lại có nhiều sinh viên quay về hàng của nữ y tá kia. Biết làm sao được đây, một bác sĩ không có nhân tính, một y tá chưa có kinh nghiệm, mọi người chỉ có thể âm thầm kêu khổ.

Bác sĩ Võ gọi tôi đến đỡ nam sinh kia vào giường. Sau khi đỡ cậu ta nằm xuống, bác sĩ Võ lại ra hiệu bảo tôi đắp chăn cho cậu ta, vậy nên tôi đành tiện tay kéo ra giường trắng lên mặt cậu ta! Sau đó làm dấu chữ thập trước ngực, đứa trẻ đáng thương, hãy yên nghỉ nhé...

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khó Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Niềm tin bị cướp.

Ngày hôm sau, thức dậy mặt mày vui vẻ, đến lớp mà lòng vui rạo rực. Tiết học buổi sáng, tôi chắc chắn lại trở thành đề tài của mọi người, mặc dù nam sinh đều không xem trọng tôi, thậm chí còn khoa trương cho rằng cuộc đời Vũ Đạo sẽ bị hủy diệt từ đây, nhưng những việc đó căn bản chẳng thể ảnh hưởng được đến tâm trạng tốt của tôi. Người thích tôi cũng chẳng phải bọn họ, bọn họ ghét tôi thì có quan trọng gì nào?

Tiết tiếng anh buổi tối, người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, tôi hiếm khi không thấy một muốn ngủ, thầy giáo tiếng anh liền gọi tôi đọc bài. Tôi vui vẻ đọc xong, thầy giáo cảm thán: “Chỗ này là laboratory, Vu Dung, em có thể đừng đọc thành lavatory được không?”

(*laboratory: phòng thí nghiệm, lavatory: nhà vệ sinh.)

“Dạ?” Tôi nghe không hiểu gì, “Hai từ thầy vừa nói không phải phát âm giống nhau sao?”

Đầu thầy giáo tiếng anh chán nản gục xuống, “Một từ là phòng thí nghiệm, từ kia là nhà vệ sinh! Miệng em cứ nhet ra như thế, dĩ nhiên là sai rồi!”

Tiểu Dư giải thích thay tôi: “Thầy ơi, hôm nay bạn ấy có chuyện vui lớn, miệng cứ nhe răng ra như vậy cả ngày, tổ chức cơ miệng có lẽ cũng cứng ngắt rồi!”

“Girl’s fantasy?” Thầy tiếng anh có chút ngạc nhiên.

“Có nghĩa là gì ạ?” Tôi không hiểu lắm, vậy nên hỏi nhỏ Phạm Thái, cô ấy cũng lắc đầu, Giả Họa trả lời tôi: “Tình cảm thiếu nữ.”

Tôi lấy làm lạ hỏi lại: “Tình cảm thiếu nữ không phải là girl’s breast sao?” (*Breast ở đây là ngực.)

Thầy giáo tiếng anh thoáng biến sắc, vội vàng nói: “Chúng ta tiếp tục đoạn bên dưới...” Xem ra thầy ấy đã bỏ qua tôi triệt để rồi!

Sau tiết học, thầy tiếng anh bảo tôi ở lại, lên lên đưa cho tôi một cuốn tài liệu, “Vu Dung, tôi tin với nhận thức và may mắn của em, không cần thi tiếng anh cấp một cấp hai gì nữa, lãng phí thời gian lắm, cứ thi thẳng lên cấp bốn là được rồi!”

“Cảm ơn thầy đã cho em hi vọng mãnh liệt thế này!” Tôi nhận cuốn tài liệu rồi cho vào cặp, chân thành hỏi: “Có phải thầy không hi vọng gặp lại em học kì sao đúng không?”

Thầy giáo tiếng anh sâu sắc gật đầu, cảm động nói: “Không ngờ em còn là một sinh viên lương thiện hiểu ý đến như vậy.”

Tôi vô cùng nghiêm túc nói: “Em cũng không muốn lên lớp nữa.”

Vậy nên, chúng tôi nắm chặt lấy tay nhau, cảm động sâu sắc trước sự quan tâm của đối phương... lần đầu tiên tôi và thầy giáo tiếng anh tư tưởng lớn gặp nhau, có điều lại là mãnh liệt yêu cầu cả hai đừng gặp nhau nữa.

Sau khi rời khỏi lớp, cảm thấy nhiệt tình học tiếng anh nhất thời dâng cao, tôi quyết định đến lớp tự học. Khéo làm sao lại gặp Lý Băng đang vui đùa tra từ điển ở đó, tôi bèn đi qua chào hỏi: “Ôn tập tiếng anh đấy hả?”

“Xem ra mắt cậu không bị mù, đặt câu hỏi không cần suy nghĩ.” Lý Băng còn chẳng thèm ngẩng đầu lên, câu nói làm tôi ghen lại. Để vớt vát lại tí mặt mũi, tôi gật gù đắc ý nói: “Minh định sẽ thi cấp bốn học kỳ này, cậu thi sao?”

“Ừm, mình tiện thể thi luôn TOEFL.” Lý Băng vẫn vui đùa vào cuốn từ điển Oxford, nhưng một câu của cậu ta lại khiến tôi bị đá kích đến mức co người tại chỗ, trở nên nhỏ bé hẳn.

Thình thoảng Lý Băng lại dùng bút chì màu đánh dấu lên từ điển, lúc này tôi mới phát hiện từ điển của cậu ta được đánh dấu rất nhiều bằng bút chì màu. Không phải chứ hả, năm thứ nhất đã thuộc lòng từ điển Oxford rồi sao? Tôi sợ hãi, hỏi hộp hỏi: “Cậu thuộc đến chữ cái nào rồi?”

Cuối cùng Lý Băng cũng ngẩng đầu, mắt kiên nhẫn liếc nhìn tôi, gấp từ điển lại, lạnh lùng nói: “Tôi thuộc lòng lần thứ hai rồi!”

Nói xong, cậu ta cười mây bảy màu rồi đi.

Con người, làm một chuyện mà chỉ thần mới làm được, thì sẽ dần trở thành... thần nhân! Cái vị đang biến mất trước mắt chính là người đó đấy...

Dọc đường, tôi an ủi bản thân, sao phải sao sánh với thần nhân làm gì, nhưng cho dù như thế thì vẫn rất khó để chữa lại lòng tự tin đã gần như héo rũ của tôi. (Thực ra trừ chỉ số IQ, những sinh viên còn lại đều cảm thấy cô còn ‘thần’ hơn đấy!)

Nghĩ một hồi, thành tích thi tiếng anh cấp ba của tôi cũng đạt tối đa đấy, 134 điểm lận, không so với Lý Băng, so với người khác thì hẳn là vẫn dư sức. Nghĩ đến đây là tôi lại nhẹ nhõm. Vừa về ký túc, tôi liền khẩn cấp hỏi Tiểu Dư: “Cậu thi tiếng anh cấp ba được bao nhiêu điểm?”

“Hỏi cái này làm gì? Mình có được học bổng quái đâu.”

“Rốt cuộc là bao nhiêu điểm?”

“138!” Cao hơn tôi 4 điểm, nẫu ruột chưa... Chưa tìm được cân bằng tâm lý, có điều không sao hết, vẫn còn lại hai người cơ mà.

“Phạm Thái, cậu được bao nhiêu điểm?”

“142.”

“...” Tôi cảm giác tâm hồn và niềm tin của mình không còn đang phục hồi nữa, nó giống như đang tiếp tục bị suy sụp trầm trọng vậy.

Vậy nên, Giả Họa trở thành hi vọng cuối cùng của tôi, tôi quay sang khẩn trương hỏi cô ấy, cô ấy cũng nhìn thấu thái độ của tôi, thản nhiên nói: “146.”

Tôi không muốn sống nữa, bọn họ cố tình dùng mấy con số đó để kích động tôi! Mẹ ơi, mẹ vẫn là tiên tri, ở trường học như Nam Khai thì làm gì có đất cho con bừa bãi chứ, người như con hẳn là nên lặng lẽ sống trong một góc ngách xó xỉnh nào đó, sau đó lại lặng lẽ tốt nghiệp thôi! (Sự bừa bãi của cô là bẩm sinh rồi, không cần tự tin, chỉ cần bản năng thôi!)

Tôi lớn tiếng tuyên bố: “Mình muốn thi cấp bốn học kỳ này!”

“Vậy mình cũng đi thi xem thế nào.” Phạm Thái nói theo.

Tiểu Dư cũng tiếp lời: “Ngày mai mọi người cùng đi đăng ký đi, rất nhiều nam sinh trong khoa cũng dự định thi kỳ này đấy, bọn họ tức giận vì giáo viên tiếng anh không phải cô giáo xinh đẹp trẻ tuổi, không muốn tiếp tục chịu đựng nữa.”

Giả Họa cũng bình tĩnh nói thêm, “Không có cậu, tiết tiếng anh cũn không có ý nghĩa, mình cũng theo luôn.”

Hả? Lời của cậu có ý gì?

Dưới lời kêu gọi của tôi, cả phòng ký túc hiêm khi cùng nghiên cứu tài liệu ôn tập của thầy tiếng anh cả tối, lập kế hoạch học tập để vượt qua kỳ thi cấp bốn. Buổi tối sau khi tắt đèn, mấy người bọn họ nhanh chóng chìm vào mộng mị. Một người nghiêng rãng, một người nói mớ, một người thì ngáy, tôi lại trằn trọc khó ngủ. Có lẽ là hôm nay niềm tin của tôi bị tổn thương, không được, tôi phải mạnh mẽ, phải ngoan cường tiến về phía trước. Người như tôi không cần tự tin, cũng có thể kiên cường sống tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Sấm sét giữa trời quang.

Sáng thứ sáu, vác cặp mắt thâm quầng lên lớp, bị lũ bạn hiểu nhầm là tôi kích động quá mức vì chuyện của Vũ Đạo nên ngủ không đủ giấc. Trước giờ lên lớp, đội Vũ Đạo bước vào lớp học với tâm trạng buồn vui lẫn lộn, tâm trạng phức tạp này khiến cho tôi cảm thấy khó chịu hơn mấy lời đồn đại của những sinh viên khác. Đây cũng chính là sự giãy vò của hạnh phúc mà mẹ đã từng đề cập tới.

Đúng mười giờ, Vũ Đạo bước vào lớp, sau khi nhìn thấy vết bầm tím nghiêm trọng trên mặt anh ta, tâm trạng vốn đang nhảy nhót tung tăng của tôi ngay lập tức bị thay thế bằng sự xót xa. Xem ra vết thương của Vũ Đạo không phải là mới, là kẻ nào đã đánh anh ta đến mức như vậy? Liệu có phải bác sĩ Võ không? Nhưng vì sao chứ? Tôi nhìn Vũ Đạo không chớp mắt, nhưng anh ta không nhìn về phía tôi, không biết là do e ngại lời dị nghị của đám sinh viên, hay do sợ ảnh hưởng đến buổi lên lớp? Có điều đã tỏ tình trước mặt bạn dân thiên hạ như vậy, thì làm sao lại để ý đến mấy chuyện này chứ? Một cảm giác mất mát khi bị người khác bỏ rơi dần dần trào dâng, từng chút len lỏi vào trong tim.

Buổi học nhanh chóng trôi đi, lúc tuyên bố tan học, Vũ Đạo gấp cuốn giáo án lại, ngược nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt đầy tình cảm nhưng lại xen lẫn vẻ nghiêm túc một cách kỳ lạ, anh ta cao giọng nói: “Hôm trước tôi có nói, tôi thích Vuư Dung, đó ... là thật lòng.”

Về mặt của anh ta hết sức tập trung, giọng nói kiên định khác thường, tôi đột nhiên rối trí. Ánh mắt Vũ Đạo lúc này sầm lại rồi lập tức trở nên phức tạp, giọng nói cũng trở nên trầm, anh ta nói có chút miễn cưỡng: “Nhưng tình cảm mà tôi thích cô ấy, là ... là tình anh em.”

Câu nói của Vũ Đạo như một tia sét xuyên qua trái tim tôi khiến nó nứt ra. Đó là nỗi đau xé lòng mà tôi chưa từng trải qua, nó khiến tim tôi tê dại, mất đi cảm giác. Tôi còn chưa rơi lệ nhưng đã cảm thấy nỗi buồn thấu tận xương tủy, hoặc có lẽ bởi nước mắt đã chảy ngược vào trong, dường như trái tim đã bị nước mắt nhấn chìm, lạnh lẽo, quặn thắt, dần mất đi thân nhiệt, cảm giác. Chỉ trong nháy mắt, từ thiên đường ấm áp rơi xuống địa ngục băng giá, tôi ở trong giá lạnh và tăm tối khác thường, ngược nhìn sự ấm áp và ánh sáng đang dần trôi xa, vì sự lạnh giá đó khó có thể chịu đựng được, cảm giác này nhấn chìm tôi không thương tiếc, tôi không sao vùng vẫy được, cũng chẳng có sức để khóc lóc...

Ngược mắt nhìn, giảng đường hỗn loạn, mọi người mặc nhiên bàn tán, những ánh mắt cảm thông, thờ ơ, buồn bã, chằm chọc hướng về phía mình, khiến toàn thân tôi đau nhói. Vũ Đạo chăm chú nhìn tôi, ánh mắt lộ ra sự đấu tranh bất tận cùng nỗi đau nặng nề, anh ta nhả từng chữ: “Thực ra... thực ra...”

Lời nói của anh ta không ai hiểu được, đôi mắt lóe sáng, cuối cùng như dùng toàn bộ sức lực mới có thể nghiêng rãng nói ra: “Vuư Dung là ... đứa em gái ruột bị thất lạc nhiều năm của tôi!”

Em gái ruột? Thời gian đột nhiên ngưng lại, thế giới trắng xóa trống rỗng, thân thể nhũn ra, ý thức mơ hồ, tất cả đều rời khỏi tôi..

Lúc mở mắt ra, tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ là một màu trắng như tuyết, lẽ nào nơi đây chính là thiên đường sao? Trong lúc tôi đang nghi ngờ, trong thế giới màu trắng ấy đột nhiên xuất hiện một gương mặt quen thuộc. Bác sĩ Võ? Người như thế cũng có thể lên thiên đường sao? Không thể nào... nếu trên thiên đường toàn những kẻ như bác sĩ Võ, vậy thì địa ngục còn an toàn hơn.

Thấy bác sĩ Võ nói: “Tiểu Dung, em tỉnh rồi hả.”

Gỡ tấm ga giường màu trắng làm thành cái lều ba mặt bao quanh tôi, anh ta giải thích: “Tôi đã tạo riêng cho em một phòng chăm sóc đặc biệt đây, thế nào hả? Có không khí không?”

“Quá là không khí, có điều đợi em chết thật rồi, anh dựng một cái nhà xác nhân tạo cho em cũng không muộn.” Tôi yếu ớt nói. Thì ra vừa rồi là một giấc mơ giống bộ phim truyền hình cầu huyết à? Một màn không đầu à? Sao tôi lại có thể mơ một con ác mộng như vậy được nhỉ?

“Bác sĩ Võ, sao em lại lên chỗ anh thế này?” Tôi hơi vận động cái cổ.

“Em vẫn còn gọi tôi là bác sĩ Võ sao? Không phải em mất trí nhớ có chọn lọc đấy chứ!” Bác sĩ Võ lo lắng đỡ lấy tôi.

Lẽ nào không phải mơ? Tất cả đều là cuộc sống thực! Ngẫm về nó, tôi cảm thấy đau khổ lại thêm một cơn ớn lạnh quét qua. Đột nhiên bác sĩ Võ ôm chặt lấy tôi, hớn hờ nói: “Tiểu Dung, sau này em phải gọi tôi là anh hai nhé! Anh đã mong ngóng bao năm nay rồi, cuối cùng mới có em gái gọi anh như vậy!” Anh ta nheo mắt tôi, thúc giục: “Mau gọi đi nào!”

Tôi bị anh ta nheo đến mức vàng cả mặt, đành nghiêng răng kêu: “Anh hai!”

“Thế mới ngoan chứ!” Bác sĩ Võ khẽ vỗ đầu tôi một cách hài lòng.

“Vậy lúc này?” Tôi quay lại câu hỏi

“Lúc này à, anh vừa khéo dạo qua khoa của bọn em, thấy em ngất nên liền khiêng em vào bệnh viện.” Bác sĩ Võ nói lướt qua.

“Thật là trùng hợp không? Khiêng đi? Dùng cái gì khiêng?” Tôi liếc nhìn cái cáng bên cạnh, chắt vắn Bác sĩ Võ. Bác sĩ Võ thấy không thể giấu diếm, bèn cố ý nói: “Em không phải không biết cái đó chứ?” Bác sĩ Võ chỉ vào chiếc cáng bên mình.

Dù anh có là mèo máy Doreamon thì anh cũng không thể giấu chiếc cáng trong túi rồi dạo khắp nơi được, hơn nữa lại còn vừa vận đạo qua khoa chúng tôi, giống như chỉ đợi tôi nằm lên ấy. Có lẽ thái độ của tôi quá dễ dàng bị người khác nhìn ra, bác sĩ Võ cảm chiếc cáng lên, vừa tách ra vừa nói: “Không tin có phải không, em xem này!” Trong lúc nói, anh ta đã cảm chiếc cáng gấp nhỏ lại thành cái xách được. Sốc thật...

Tôi ngồi không nói năng gì, suy nghĩ lộn xộn. Bác sĩ Võ cũng không làm phiền tôi, chỉ lặng yên ngồi bên cạnh. Sau khoảng mấy phút, tôi sắp xếp lại các suy nghĩ rồi mới lên tiếng hỏi: “Võ... anh hai, anh lấy máu chính là vì nguyên nhân này sao? Đến nhà em cũng là để xác nhận chuyện này với bố mẹ em?”

“Tiểu Dung thật là thông minh, không hổ là người nhà chúng ta!” Bác sĩ Võ âu yếm vò nhẹ tóc tôi. Tôi chả thèm là người một nhà với ba anh em biến thái các người đâu! (Mọi người: Đoàn tụ gia đình, hạnh phúc, hoan hô... cuối cùng biến thái cũng đã tụ tập trong một khu vực hữu hạn rồi!)

“Em không cảm thấy tính cách chúng ta rất giống nhau sao?” Tôi không có biến thái như anh! (Mọi người lắc đầu, giống, rất giống, thực sự quá giống!)

“Trải qua chuyện kích thích như thế mà em vẫn còn sống sót, nếu là người khác thì sớm đã lên con nhôi máu cơ tim rồi!” Vẫn còn sống sót? Bác sĩ Võ, càng ngày anh càng giống bà Trương rồi, vừa khen tôi, vừa khiến tôi phát buồn nôn!

“Trước mẹ nói em được nhặt về, em còn tưởng đó là nơi chơi.” Nghĩ đến đây, tôi cực kỳ chán nản, có cảm giác đau buồn khi xa rời người thân, giống như một bộ phận trên thân thể bị đột ngột tách ra vậy.

“Lúc đầu sao các người lại vớt tôi đi?” Tôi lớn lên có đặc điểm như thế này, để mà vớt đi thì không dễ gì! Đúng không, bà Trương? (Bà Trương: Không đúng lắm, con xinh đẹp, đáng yêu như thế, thực sự quá nguy hiểm!)

“Khi ấy Võ Nhị thương em nhất.” Lúc Bác sĩ Võ nhắc đến Vũ Đạo, trái tim tôi đột nhiên co thắt lại, cơn mất đồ lên ngay tức thì. Bác sĩ Võ thấy vậy vội vã chuyển chủ đề: “Hai hôm nữa nói với em tiếp. Em có muốn gọi điện thoại trước cho mẹ chúng ta không nhỉ?”

“Không cần đâu, lát nữa tôi sẽ gọi.” Nhất thời, mẹ cũng trở nên xa lạ, không thể tranh cãi làm nũng giống như ngày trước nữa rồi.

“Hôm nay em bình tĩnh ở một mình đi, sáng mai anh sẽ đến kí túc xá đón em.” Sau đó, Bác sĩ Võ đưa tôi xuất viện. Không ngờ Giả Họa đã đứng đợi trước cửa bệnh viện, vừa thấy tôi ra, cô ấy liền lặng lẽ bước đến bên tôi.

Về đến kí túc xá, Tiểu Dư và Phạm Thái đều không có nhà, trên bàn có đồ ăn do bọn họ lấy giúp tôi từ nhà ăn. Giả Họa thu dọn sách vở xong, chuẩn bị đi tự học. Trước lúc đi, cô ấy đứng ở cửa, nói chuyện dịu dàng hiếm thấy: “Mình không có lời nào có thể an ủi cậu. Mình chỉ muốn nói, cuộc đời cậu lúc vui lúc buồn, lên lên xuống xuống, nhưng còn hơn cuộc sống ngày nào cũng tĩnh lặng trôi qua của bọn mình. Đến khi bọn mình già đi, lúc đó tất cả những đau khổ mà cô đã trải qua đều sẽ động lại thành hạnh phúc, còn trong hồi ức của những người khác, nhất định cũng sẽ có cô! Vì vậy, khi buồn, hãy nghĩ đến những hạnh phúc mà cậu đã đạt được đi.” Giả Họa nói xong liền rời đi luôn.

Lời Giả Họa như dòng nước ấm áp chảy vào trong tim. Có lẽ người có nhiều hạnh phúc hơn người khác thì cũng phải chịu nhiều cay đắng hơn người ta.

Đúng thế, lúc này không ai có thể an ủi tôi, tôi chỉ cần một nơi có thể khóc một mình. Nghĩ đến chuyện Vũ Đạo tỏ tình trước mặt mọi người và hôm nay lại tuyên bố mối quan hệ anh em, cảm xúc dồn nén bỗng vỡ òa, nước mắt tuôn trào. Tôi hét lớn: “Vũ Đạo, tôi hận anh!” rồi khóc không ngớt.

Không biết khóc tới tấp mất mấy được bao lâu, tôi chỉ cảm thấy tất cả mọi ám ức nghĩ lại đã không còn khiến mình rơi lệ nữa, tất cả mọi đớn đau và khổ sở đều đã trôi đi theo dòng nước mắt. Tôi cố gắng xóa mấy ngày trước khỏi lịch của mình, nhưng lại không làm được. Nước mắt có thể gột sạch khổ đau, nhưng không thể xóa đi kí ức. Niềm hạnh phúc phút chốc đã từng đạt được, cho dù chỉ là ảo ảnh, chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng cũng đủ khiến tôi cảm động cả đời.

Sau khi bình tĩnh trở lại, tôi gọi điện thoại cho mẹ. “Mẹ, bác sĩ Võ nói với con rằng, con là con gái nhà đó, do không cẩn thận chạy nhầm nhà nên được mẹ nuôi nấng.”

“Con biết rồi hả? Mẹ hết ăn lại uống mới nuôi con lớn thế kia, cũng không phải dễ dàng gì, (Hình như mẹ cũng lừa bố.) chỉ tính gạo nuôi con bao nhiêu năm nay, cũng đủ một kho lúa rồi. Tính cho kỹ thì cũng đủ gạo cứu trợ một tỉnh! (Hình như con đâu có ăn nhiều vậy, nếu không có lẽ mẹ cũng bóp chết con rồi!) Mẹ lại còn dạy dỗ con tốt như thế, (Dạy không tồi, theo như cách mọi người thường nói thì không giống người bình thường. . .), lại nuôi con xinh xắn thế, (bà Trương cũng nói như vậy...) ... công sinh không bằng công nuôi! Sau này con cũng phải hiếu thuận với mẹ!” Mẹ ca cẩm một hồi lâu mới chịu dứt.

“Mẹ, con biết rồi.” Tôi vâng lời đáp một cách hiếm thấy. Đầu dây bên kia im lặng, sau đó mẹ nói: “Vưu Dung, thôi con cứ chăm mẹ đẻ của con đi. Sức khỏe mẹ tốt hơn so với bà ấy, hơn nữa còn có bố con nò dịch.”

“Mẹ, sáng mai con sẽ đi gặp họ.”

“Ừ, hãy nhớ làm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ, đừng làm cho mẹ đẻ con tức giận.” Mẹ ngưng lại giây lát rồi đột nhiên hỏi: “Con thích thầy Võ phải không?”

“Con ghét anh ta!” tôi buột miệng nói ra.

“Con còn có thể ghét cậu ta, không tồi! Con gái, có rất nhiều người không hạnh phúc bằng con, không sống giản đơn thông suốt như con!” Đại khái mẹ đã nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của tôi, thở dài một tiếng, “Con gái, nước mắt sẽ dạy con tình yêu là gì. Vì vậy, đừng hận anh ta, tránh sau này hối hận!” Sau khi kết thúc những lời sâu sắc ấy, mẹ liền cúp máy.

Buổi tối, tôi đã quay về trạng thái bình thường, ít nhất về mặt hình thức là vậy, nhưng trái tim cũng tan vỡ rồi, bởi mỗi lần nghĩ đến Vũ Đạo, trái tim tôi lại đau đớn như bị thiêu đốt, giông như đã có một vết vết khó hàn gắn lại. Tôi lên giường từ rất sớm, nhìn chằm chằm vào cửa sổ mà không khỏi ngơ ngác, nếu so với nó, tình yêu của tôi chỉ ba ngày đã khô héo. Ngắn đến mức trong không khí lúc này dường như còn lưu lại chút hương tình yêu chưa kịp tan. Tôi thực sự thấy nhớ thiên đường hạnh phúc hai ngày trước đây, những giờ nghỉ lại mới phát hiện, đó không phải là thiên đường đích thực, trong thiên đường đích thực có hai người yêu nhau, còn thiên đường của tôi, thực ra chỉ có tôi cô độc một mình. Đêm nay, lần đầu tiên trong đời tôi khóc trong mơ...

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Lần đầu đến nhà mới.

Sáng thứ bảy, bác sĩ Võ đón tôi qua nhà anh ta, tôi cảm theo hai chậu hoa mà Vũ Đạo và bác sĩ Võ đã tặng. Trên đường, anh ta kể cho tôi nghe về bối cảnh thân thế, “Em là em út của bọn anh, lúc nhỏ Võ nhị rất thương em, luôn công em đi chơi loanh quanh. Năm em ba tuổi, cả nhà đi du lịch Thanh Đảo, Võ Nhị đưa em đi ra bãi biển, nhưng lúc cậu ta đi mua đồ uống thì em đã biến mất rồi. Cả nhà tìm khắp nơi không thấy, cuối cùng Võ Nhị chỉ thấy một chiếc dép của em, nói rằng có một đứa bé gái cũng chạc tuổi em đưa cho nó, theo như cô bé đó kể thì em bị một người đàn ông đem đi.”

“Không lẽ người đàn ông đó là bố em sao?”

“Có lẽ không phải! (May quá, người như bố, nhìn kiểu gì cũng không giống kẻ lừa đảo, mà giống người bị lừa hơn!) Sau đó tên bắt cóc đó lại ngẫu nhiên bán em đến Thiên Tân! Mẹ em bị sảy thai không thể có con được nữa, lúc ấy quá đau lòng nên đã mua em về!”

Mẹ kiếp, hóa ra tôi vẫn là một đứa được tham ô về, hơn nữa còn là hàng bán lại!

“Em nói này anh hai, mấy người làm mất em, tùy tiện đi tìm một chốc rồi thôi, có phải là cố ý chạy đến Thanh Đảo rồi vớt em lại ở đó không?”

Bác sĩ Võ giận dữ gõ vào đầu tôi, “Sao có thể như vậy? Sau đó cả nhà đã tìm ở Thanh Đảo gần nửa năm trời, lại còn nhờ người tìm rất lâu, ai mà biết em sớm đã bị đưa về Thiên Tân chứ. Vốn dĩ mẹ đã ốm bệnh, từ đó sức khỏe càng tệ hơn, còn bốn năm trước bố lại qua đời.”

Sức khỏe mẹ từ trước đến nay yếu ớt, kết quả bố qua đời rồi? Xem ra chúng ta đúng là người một nhà, logic trong lời nói cũng tương đối giống nhau.

“Cho đến tận lần trước khi kiểm tra cho em, nhìn thấy ở chỗ cổ em có một vết bớt nhỏ, anh mới nghi ngờ em chính là cô em gái thất lạc bao năm của bọn anh! Cũng may cái bớt nằm ở trên cổ, nó mà ở móng thì cả đời này chúng ta coi như không có duyên gặp lại rồi!” Bác sĩ Võ khẽ lau mắt, có điều tôi lại chẳng thấy nước mắt đâu.

Cuộc đời của tôi đúng là truyền kỳ... xin mọi người từ nay hãy gọi tôi là Lục Tiểu Phụng đi!

Trong ấn tượng của tôi, khi còn nhỏ tôi đích xác từng đến bãi biển, ký ức rất mơ hồ nhưng vẫn loáng thoáng cảm thấy có gì đó không hợp lý.

“Chiếc giày Võ Nhị câu ở cái hồ mới đào, chính là chiếc tìm lại được khi em thất lạc năm đó.” Chẳng trách lúc đầu Vũ Đạo nói chiếc giày đó có nghĩa rất quan trọng với anh ta! Nói như vậy, không biết tâm trạng lúc câu giày của Vũ Đạo là thế nào, tâm trạng khi tôi vớt chiếc giày đó cho anh ta ra sao?

“Sau khi tốt nghiệp tại Anh, Võ Nhị quay về nước chăm sóc cha mẹ, nửa năm trước cha qua đời, anh cũng xin thôi việc ở Anh để quay về chăm sóc mẹ, nhưng bệnh tình của mẹ lực bất tòng tâm, bà đã bị ung thư giai đoạn cuối. Có điều bây giờ tìm được em rồi, có lẽ bệnh tình bà sẽ thuyên giảm.”

Người cha quá cố vốn là một giáo sư đại học, do đó ngôi nhà mới cách trường không xa, đi một lát là tới. Xa xa đã thấy Vũ Đạo cùng Trương Văn đang đứng đợi ở trước cửa tòa nhà, một người thì vẻ mặt vô cảm, một người thì mặt mũi khổ sở. Trương Văn vừa nhìn là biết bị ép tới, còn thái độ Vũ Đạo thì có gì đó hơi kỳ lạ, đáng lẽ anh ta phải vui mừng đến đón tôi, cô em gái anh ta “yêu” nhất mới đúng! Lẽ nào anh ta cũng không hi vọng tôi là em gái anh ta?

Bước lên phía trước, bác sĩ Võ một lần nữa giới thiệu Vũ Đạo cho tôi: “Cậu ấy là anh thứ của em!” Trái tim tôi đột nhiên đau thắt lại, cúi đầu không đáp, Vũ Đạo mở lời trước: “Em cứ tiếp tục gọi tôi là Vũ Đạo đi.”

Bác sĩ Võ nháy Vũ Đạo một cái đầy sắc bén, Vũ Đạo cũng không khách khí nhìn đáp lại, không che giấu bầu không khí căng thẳng giằng co giữa hai bên. Xem ra tình cảm trong nhà của hai anh em họ không hòa hợp lắm! Quả nhiên là một núi không thể có hai con thú!

“Này, còn em nữa mà?” Trương Văn bực bội tiến đến, tự giới thiệu: “Tôi là anh ba của cô!”

Tôi lờ mờ anh ta rồi quay ngoắt đi, không thèm để ý khiến anh ta giận đến há hốc miệng, trừng mắt với tôi. Bác sĩ Võ giải vây nói: “Dẫu sao hai đứa cũng cùng chạc tuổi, không muốn gọi anh ba thì cứ gọi cậu ta là Trương Văn đi.”

Tôi lập tức ngoan ngoãn gọi: “Trương Văn, chào anh!”

Trương Văn chỉ Vũ Đạo, vô cùng bất mãn nói: “Cô bao nhiêu tuổi mà vẫn còn gọi anh ấy là thầy, sao đến tôi lại gọi thẳng cả tên lẫn họ!”

“Anh đã không còn là thầy giáo của tôi nữa.” Chỉ một lời tôi đã đâm trúng vào nỗi đau của Trương Văn. Anh hít một hơi thật sâu, lờ mờ tôi đầy hân học, “Cái gì mà chạc tuổi, tôi lớn hơn cô đến mấy tuổi đấy.”

Xem ra anh ta muốn lên mặt bằng cách xưng hô, thỏa mãn cái tâm lý của anh ta. Tôi khua tay miễn cưỡng, dùng giọng điệu từng trải nói: “Ày, đúng là trẻ con!”

Trương Văn bị tôi làm cho tức đến mức thở hổn hển, thấy anh ta không nén nổi sắp ra tay, lúc này bác sĩ Võ vỗ vai Trương Văn, “Bỏ đi, dù gì cậu cũng trẻ, không nhìn ra tuổi thật, hơn nữa, Tiểu Dung đến rồi, cậu là người được lợi nhất, không phải sao?”

Ngay lập tức Trương Văn nín bặt, anh ta hừm một tiếng rồi quay người lên nhà trước. Gì cơ? Trương Văn có yếu điểm gì bị bác sĩ Võ nắm trong tay vậy? Tôi đến thì Trương Văn có lợi gì? Không khí giữa ba anh em họ thực sự kỳ quái!

Vừa bước vào hành lang, đã thấy Trương Văn dìu một người phụ nữ trung niên đang đứng trước cửa đợi. Người phụ nữ trung niên đó thân hình mảnh khảnh, tướng mạo thanh tú, nhã nhặn, sắc mặt hơi nhợt nhạt, khí chất thanh lịch, u sầu, lúc còn trẻ chắc hẳn là một mỹ nhân. Đây hẳn là mẹ đẻ của tôi, có điều nhìn thế nào cũng không thấy có điểm gì giống nhau, có lẽ tướng mạo khác xa nhau, cho nên tôi thực sự không có chút cảm giác ruột thịt.

Nét mặt mòn mỏi ngóng trông của người phụ nữ đó, giây khắc nhìn thấy tôi, nước mắt bà tuôn như mưa, bà kích động đến lạ, bước lên một bước rồi kéo tay tôi, thương tiếc nhìn tôi hồi lâu, sau đó ôm chặt tôi vào lòng, khóc nức nở: “Con gái, con gái bảo bối của tôi! Mẹ ngày nào cũng nằm mơ nhớ đến con, không ngờ trước lúc chết vẫn còn có thể được gặp con!”

Dòng nước mắt nóng ấm của mẹ Võ sượt qua da tôi, nhưng tôi lại cảm thấy xa lạ và không thích ứng được với cái ôm của bà, trong lòng không tránh khỏi áy náy. Cơ thể tôi cứng đờ, có chút lúng túng. Bác sĩ Võ bước đến đỡ mẹ Võ, “Mẹ, từ hôm nay Tiểu Dung sẽ quay về, mẹ cứ ngồi xuống từ từ nói chuyện.”

Bác sĩ Võ đỡ mẹ Võ đi đến sofa, còn tay khác của mẹ Võ lại vẫn nắm lấy tôi, không muốn bỏ ra dù chỉ một giây.

Sau khi ngồi xuống sofa, mẹ Võ dần dần bình phục lại cảm xúc, bà đưa tay định sờ mặt tôi nhưng bị tôi né tránh theo bản năng. Nét mặt bà u ám, ánh mắt lộ rõ vẻ buồn bã khó nói, bà run rẩy thu tay lại. Lòng tôi nhất thời cảm thấy áy náy. Lúc này, Vũ Đạo lấy một cái chăn đắp lên chân mẹ Võ, rồi lại chèn miếng lót lưng cho bà, sau đó dùng sức gõ lên mũi tôi, trêu chọc tôi: “Đều là người một nhà cảm còn ngại cái gì!”

Bác sĩ Võ cũng lao đến, nắm lấy mặt tôi, cười ha ha biểu diễn với mẹ Võ, “Mẹ, mẹ sờ đi, mặt của em ấy vẫn mũm mĩm giống lúc nhỏ đấy, nắn rất thích!”

Bác sĩ Võ ra tay rất mạnh, đoán chừng mặt của tôi đã bị anh ta nắn đến đỏ lên rồi. Mẹ Võ đánh vào tay bác sĩ Võ, đau lòng nhìn chỗ bị anh ta nắn đau,

liên tục xoa đi cho tôi, bà quả trách: “Hai cái thằng xấu xa này! Vẫn giống như lúc nhỏ, một đứa thích gõ mũi em, một đứa lại rất thích nắn mặt nó. Con nhìn đi, mũi chẳng còn cao nữa rồi.”

Vũ Đạo hừ một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: “Em ấy bẩm sinh đã vậy, không liên quan đến chuyện bọn con làm thế sau này!”

Cầm thú chết tiệt, miệng của anh vẫn độc địa như vậy sao! Tôi không chịu thua, tự biện hộ cho mình: “Thực ra lúc nhỏ mũi của con rất cao, vấn đề là... sau này không phát triển thêm nữa!”

Dù sao chỉ ít tôi cũng đã từng cao! Sờ sờ mũi, rồi nhìn nhìn ngực, ngẫm ra tôi cũng thật đau xót, chẳng lẽ trên người tôi không có chỗ nào có thể ‘cao’ lên được sao? Điều có thể an ủi bản thân tôi là, cũng may thân tôi là con gái, nếu không sẽ lại còn việc khiến tôi đau khổ hơn cơ, đó chính là... bệnh ‘bất lực’!

Mẹ Võ thấy Trương Văn ngồi xa nhất, lại không thân thiện với tôi, sợ tôi để ý nên vội vàng giải thích: “Tiểu Tam và con đều mang họ Trương của mẹ, lúc sinh Tiểu Tam mẹ đã rất mong có con gái, nên nuôi nó như con gái, cho đến khi sinh con ra, nó mới được quay về làm con trai. Vì vậy tình cảm của hai đứa không được tốt, cũng là vì mẹ. Con đừng trách mẹ nhé!”

“Mẹ, việc này đương nhiên không thể trách mẹ rồi, quan hệ của bọn con không tốt là vì lúc nhỏ Trương Tam mặc váy còn đẹp hơn em gái...” Trương Tam bị bóc mẽ lao đến, bịt miệng Vũ Đạo, ngăn lời của anh ta lại.

“Mẹ, đừng nhắc đến những chuyện không quan trọng này nữa.” Trương Tam dừng chủ đề lại. Ha, Trương Tam, anh cũng mặc váy sao, ha ha.... Tôi phải viết bài lá cải mới được! Nói thật đi, cô ca sĩ kia có phải là anh không?

“Được, không nhắc đến những chuyện này nữa. Tiểu Dung, những năm qua con sống có tốt không? Con đã sống như thế nào vậy?” Mẹ Võ ánh mắt mong chờ khiến tôi thấy rất áp lực, tôi cảm giác nếu như mình phải chịu chút âm ức nào thì nhất định sẽ làm tan nát trái tim bà.

“Con sống rất tốt, bố mẹ nuôi rất thương con. Có điều sau khi gặp thầy Võ, con sống không được tốt cho lắm!” Tôi liếc nhìn Vũ Đạo.

Lúc này Trương Văn xông lên, nói với tôi: “Tôi vẫn luôn sống rất tốt, nhưng sau khi gặp được cô, tôi sống chẳng dễ chịu chút nào!”

“Dù sao nhà chúng ta cũng không chỉ dựa vào một mình anh để nối dõi tông đường!” Tôi không chịu thua lầm bầm.

“Cô...” Trương Văn vẫn muốn nói tiếp, kết quả lại bị bác sĩ Võ một tay kéo đi, “Trương Tam đi nấu cơm trưa đi!”

Ài, Trương Văn giống như chẳng có địa vị gì cả ấy!

Do tôi chẳng nhớ ra được bất kỳ ký ức liên quan nào với nhà ấy, mẹ Võ liền gọi Vũ Đạo cầm album đến. Mở album ra, tôi không khỏi trầm cảm thán, những bức ảnh lúc nhỏ của Vũ Đạo và bác sĩ Võ thật đáng yêu, đều là những cậu bé trắng trẻo, khí chất cũng rất giống nhau, nho nhã lịch sự, có điều bác sĩ Võ từ sớm đã đeo mắt kính. Trương Văn lúc nhỏ cũng rất đáng yêu, lớn lên còn xinh đẹp hơn cả con gái. Còn những bức ảnh của tôi thì tuổi còn quá nhỏ, cho dù như vậy thì cũng có thể nhìn ra tôi là một cô bé thanh tú, không giống với những bức ảnh mà nghe nói được làm giả ở ngôi nhà ban đầu, lại càng một trời một vực với tôi của bây giờ! Trong album có nhiều nhất là ảnh chụp chung của tôi và Vũ Đạo, trong ảnh bọn tôi đều cười tươi rạng rỡ. Đại khái giống như lời bác sĩ Võ nói, lúc nhỏ Vũ Đạo thương tôi nhất mà. Còn ảnh của bác sĩ Võ đa số là ảnh chụp với hoa cỏ cây cối, hay là động vật nhỏ hoặc những loài bò sát kỳ lạ, từ nhỏ anh ta đã khác với người ta rồi, bản chất biến thái lộ ra ngay từ đầu, nhìn lúc ba tuổi biết khi trưởng thành, câu nói này đúng là đã ứng nghiệm với anh ta. Lúc lật đến những bức ảnh của tôi và Vũ Đạo, tôi vô tình liếc nhìn anh ta, bất ngờ bắt gặp cái nhìn của anh ta, ánh mắt của Vũ Đạo dịu dàng đến lạ thường, nó khiến tôi vừa hận vừa thích, thực hi vọng lúc này trong mắt anh ta là cô sinh viên Vu Dung, chứ không phải cô em gái Vu Dung.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nghi ngờ liên tiếp.

“Mẹ Vũ.....” Tôi còn chưa dứt lời đã nhìn thấy ánh mắt mẹ Vũ lộ ra sự bi thương sâu sắc, bác sĩ Võ liền vội vàng an ủi bà ấy:

“Mẹ à, Tiểu Dung vừa mới đến, lúc này vẫn chưa thích ứng được với việc đổi cách xưng hô, có điều khả năng thích ứng của đứa trẻ này cực kỳ mạnh mẽ!” Bác sĩ Võ dùng ánh mắt ra hiệu cho Vũ Đạo. Vũ Đạo hiểu ý bác sĩ Võ liền kéo tôi ra xa mẹ Vũ, thì thầm vào tai tôi:

“Mẹ chúng ta nói, cuộc sống sau này của em phải dựa vào bọn anh đấy.”

“Anh nói thế là có ý gì?”

“Có nghĩa là tiền học phí, tiền sinh hoạt của em hoàn toàn lấy từ đây ra. Mà tiền sẽ dựa theo mức độ gọi mẹ thân thiết mà cho em.” Vũ Đạo vừa dứt lời,

tôi ngay lập tức quay lại, trưng ra bộ mặt tươi cười, bỏ nhào vào trong lòng mẹ Vũ, cất tiếng gọi chứa đựng tình cảm sâu sắc:

“Mẹ!!!”

Dựa theo tính cách của mẹ tôi, bà tuyệt đối sẽ không cho tôi một đồng nào, càng không mong chờ vào cha tôi, con người đáng thương luôn bị bóc lột đến không còn một đồng nào. Mẹ Vũ kéo tôi vào lòng, vui mừng vỗ vỗ lưng tôi. Vũ Đạo ở phía sau gật đầu hài lòng, giờ giờ tay biểu thị tôi đã nhận được 10 đồng tiền thưởng. Ài, tôi vừa mới lao vào trong ổ của cầm thú rồi, tiền đồ trong ngôi nhà cầm thú này thực sự đáng lo ngại lắm đây. (Thực ra cô cũng là một sinh viên cầm thú mà!)

Bác sĩ Võ cầm máy ảnh chụp cho mọi người một bức ảnh chung. Chụp ảnh xong, tôi nhìn trái nhìn phải, cứ cảm thấy trong ảnh này mình rất kì quặc.

“Mẹ ơi, mẹ đẹp như vậy nhưng sao con lại không giống mẹ chứ, còn các anh tại sao lại giống mẹ như vậy!”

Bác sĩ Võ liền lên tiếng: “Con trai giống mẹ, con gái giống bố mà.”

Dứt lời liền lật trang cuối album có bức ảnh toàn gia đình ra, tôi đã được chiêm ngưỡng dung mạo của cha ruột. Cảm bức ảnh người cha thân yêu lên xem một chút, khỏi phải nói, ông thật sự bình thường, hơn nữa lại còn bị hói, xem ra chúng tôi xấu đến mức quốc tế hoá rồi!

“Chẳng trách, con ở trong ảnh cùng mẹ và các anh không cân đối tí nào.” Tôi không khỏi ảo não.

Vũ Đạo vỗ vỗ vai tôi an ủi: “Bây giờ em đã thay thế vị trí của bố rồi mà!”

“Thật vậy sao?” Tôi xúc lại tinh thần, mặt vui mừng thấy rõ, thật không ngờ ở trong nhà này tôi và người cha đã khuất lại có vị trí quan trọng như nhau.

“Tất nhiên!” Vũ Đạo nghiêm túc gật đầu, “Em và bố giống nhau, về ngoài không hài hòa với mẹ con anh.”

Hừ, hoá ra thay thế vị trí của người cha là như thế này đây. Cầm thú chết tiệt, tôi trừng mắt nhìn anh ta. Mẹ Vũ tỉ mỉ quan sát vẻ bề ngoài của tôi, cuối cùng đưa ra kết luận:

“Thực ra thì mũi thấp quá, nếu mũi cao hơn nhất định sẽ rất đẹp.”

Bác sĩ Võ trả lời mẹ Vũ: “Con đã mời cậu bạn học người Anh qua tết đến Thiên Tân rồi, đến lúc đó cậu ta sẽ giúp mũi của Tiểu Dung cao lên.”

Mối đó mà đã âm thầm lên kế hoạch phẫu thuật thẩm mỹ cho tôi rồi sao? Thảo nào ngày hôm đó mẹ lại bí ẩn như vậy, hoá ra là chuyện này. Nhưng đây chẳng phải là việc tốt sao!

Vào buổi trưa, lần đầu tiên gia đình chúng tôi cùng ăn cơm. Những món ăn do Trương Văn làm rất thanh đạm và ngon miệng, tôi đoán rằng anh ta rất thường xuyên xuống bếp. Mẹ Vũ rất quan tâm đến tôi, luôn luôn gấp thức ăn cho tôi, giống như muốn bù đắp đủ mười năm không chăm sóc vậy.

Trương Văn vừa gấp cái đùi gà cuối cùng vào bát của mình thì bị mẹ Vũ gấp lại từ trong bát sang cho tôi, Trương Văn giận dữ tròn mắt. Mà tôi thì lại không thích ăn đùi gà, vì vậy tôi chuyển qua cho bác sĩ Võ. Bác sĩ Võ nhìn Vũ Đạo tỏ ý khoe khoang, đang định cầm lên ăn thì cơ thể đột nhiên run rẩy, cái đùi gà liền rơi xuống mặt bàn. Vũ Đạo nhanh mắt nhanh tay gấp lên, vốn định cho vào trong bát của mình, do dự một chút rồi gấp vào bát của Trương Văn, còn tức giận nói:

“Rơi xuống bàn rồi, vẫn nên để em ăn thì hơn!”

Đùi gà chạy một vòng tròn, bần bần, cuối cùng lại trở về bát của Trương Văn. Trương Văn mặt đỏ lên như phun ra ba lít máu vậy. Bác sĩ Võ mỉm cười nhìn Vũ Đạo, dùng ánh mắt thông cảm nhìn Trương Văn, cầm chậu rửa mặt đặt trước mặt Trương Văn, “Nhỏ vào đây này!”

Trời ơi, lấy cả cái chậu rửa mặt ra để hứng máu sao. Có điều Trương Văn không nôn ra máu mà cay đắng nhả xương đùi gà vào trong chậu. Một bữa ăn cứ như vậy kết thúc trong không khí kì quặc.

Sau khi bữa cơm kết thúc, mẹ Vũ lộ rõ vẻ mệt mỏi, vì vậy Vũ Đạo liền dìu bà ấy đi nghỉ. Có vẻ như tình trạng sức khỏe của bà ấy xem ra không lạc quan lắm. Bác sĩ Võ ưu tư nói:

“Sức khỏe của mẹ gần đây ngày càng kém, phần lớn thời gian đều nằm trên giường, chẳng qua hôm nay gặp mặt em nên mới rời giường lâu như thế. Hiếm khi thấy mẹ có tinh thần như vậy.” Bác sĩ Võ giọng gào nộ cười.

Nhân lúc Trương Văn rửa chén trong bếp, tôi lén lút hỏi bác sĩ Võ: “Trương Văn có phải là cô ca sĩ trong ban nhạc của bọn anh không?”

“Nó là nam ca sĩ, không phải là cô ca sĩ kia, có điều em cũng quen cô ca sĩ kia đấy.”

Bác sĩ Võ cười đến là thần bí. Tôi có quen biết một nữ thần quyền rũ như vậy sao? Đúng lúc đó Vũ Đạo đi qua, dựa vào bên cạnh, mở miệng nói: “Cô ấy là em họ của bọn anh.”

Ài, người trong nhà ai nấy đều tuần tú xinh đẹp, chỉ có tôi là kém cỏi thôi! Người cha đã khuất của con ơi, lúc này con thật nhớ người.

Sau khi mẹ Vũ ngủ, bác sĩ Võ dẫn tôi đi tham quan các phòng trong nhà. Trong nhà có hai phòng ngủ đơn, hai phòng ngủ dành cho khách, tổng cộng có

bốn phòng ngủ, còn có một phòng bếp được sửa thành phòng sách. Trên cửa phòng của bác sĩ Võ có dòng chữ: ‘Xin đừng gõ cửa’, anh ta cũng không bảo tôi đi vào. Còn trên cửa phòng của Trương Văn lại có dòng chữ: ‘Mỹ nữ mời vào!’, anh ta cũng chẳng muốn tôi vào xem đâu. Đến phòng của tôi, bác sĩ Võ mờ ám cười nhìn Vũ Đạo nói:

“Đây vốn dĩ là phòng của Võ Nhị, nhưng do em đến nên nó đã nhường lại phòng này cho em đấy, còn bản thân mình thì chuyển qua ở phòng sách.”

Tôi cảm kích nhìn Vũ Đạo trong khi đó anh ta lại tỏ vẻ tỉnh bơ. Mở cửa ra, bên trong phòng rất sáng sủa, rèm cửa xanh như bầu trời, có một bàn gỗ và một tủ quần áo kiểu cổ, chăn và ga trải giường có màu xanh nhạt như nước, đèn ngủ chạm khắc hình vỏ sò theo phong cách cổ điển châu Âu. Căn phòng được bày trí đơn giản, nhưng lại đầy sáng tạo. Bác sĩ Võ hỏi tôi: “Em có thích không?”

Tôi chân thành gật gù đầu. Bác sĩ Võ lại có ý khác, nói:

“Là Võ Nhị bày trí cả đấy.”

Tìm tôi đột nhiên dấy lên cảm giác rất lạ.

Chiếc đèn ngủ vỏ sò đặt trên đầu giường kia khiến tôi thực sự rất thích, bắt giác lại gần giơ tay vuốt nhẹ, bác sĩ Võ cười hi hi:

“Đây là cái đèn mang về từ Anh quốc mà Võ Nhị thích nhất đấy.”

Tôi liền ngừng tay, lẽ nào Vũ Đạo cũng thích vỏ sò, hoặc là thích một người nào đó thích vỏ sò? Nhân lúc Vũ Đạo có ở đây, tôi liền bê chậu thủy cúc kia đặt lên bệ cửa sổ. Bác sĩ Võ thấy vậy, cũng vội vàng bê chậu hoa mà anh ta đã tặng tôi lên, đặt ngay gần bên cạnh chậu thủy cúc, nháy nháy mắt nhìn Vũ Đạo, sau đó quay ra nói với tôi:

“Tiểu Dung, chậu hoa này vẫn phải nhờ em tiếp tục chăm sóc rồi.”

Cuối cùng cũng đi đến phòng sách mà Vũ Đạo ở, có điều chúng tôi đều chỉ đi lướt qua. Tham quan toàn bộ ngôi nhà, tôi cảm thấy có một điểm kì quái, đó là ngoài đồ gỗ gia dụng phổ thông trong phòng ngủ, còn lại đồ dùng trong phòng khách, phòng ăn đều được làm bằng kim loại.

Vào buổi chiều, tinh thần của tôi có chút chán nản, nhân lúc Vũ Đạo không ở đây, bác sĩ Võ nghiêm túc nói với tôi:

“Anh hi vọng em có thể như trước kia, dù cho có nhiều khó chịu thì vẫn phải vui vẻ, hạnh phúc, mỉm cười với cuộc sống.” Giọng nói của bác sĩ Võ có chút thay đổi, sau đó lại tiếp tục khuyên nhủ tôi:

“Em thử nghĩ một chút xem, chúng ta nhận nhau, em có được bao nhiêu là lợi ích đấy. Thứ nhất, nếu bị bệnh thì tại nhà đã có bác sĩ, thuận tiện hơn nhiều! (Tôi thà đi cả quãng đường xa để bác sĩ khác khám còn hơn.) Thứ hai vấn đề chuyên môn không hiểu, có thể hỏi Võ Nhị, thì cứ có thể nhờ Võ Nhị nương tay một chút, nếu cậu ta không nương tay với em thì bọn anh ở nhà sẽ tự sửa bài thi giúp em (Toát mồ hôi... bác sĩ Võ anh thật tuyệt vời!) Thứ ba, ngoài học kì này ra và cả sau này em cũng sẽ không phải tập thể dục buổi sáng, Trương Văn sẽ giúp em đóng điểm danh đầy đủ, nếu là thầy giáo khác dạy thể dục thì cậu ta cũng sẽ trộm con dấu để điểm danh đủ cho em, cậu ta dám không nghe lời thì anh và Võ Nhị sẽ tấn cho cậu ta một trận! (Trương Văn tôi bắt đầu cảm thông cho anh rồi!)”

Bác sĩ Võ thấy tôi im lặng không lên tiếng, anh ta lại thấp giọng nói: “Anh biết lúc này mà đòi hỏi em là thực sự quá khó khăn.”

Tôi cắn cắn môi, yếu ớt nói: “Anh hai, vốn dĩ quen biết các anh là việc hết sức vui vẻ, em còn có một người mẹ vô cùng hiền từ, còn có những người anh thương yêu... nhưng em thực sự không thể vui vẻ được. Tuy nhiên, em sẽ dần dần quên... những chuyện nên quên, em nhất định sẽ khá hơn.”

Tôi ngẩng đầu lên, không ngờ lại thấy Vũ Đạo đang đứng ở cửa phòng khách, anh ta nhìn tôi với ánh mắt phức tạp như có điều gì khó nói. Vào lúc này, chúng tôi nhìn nhau từ xa, tôi rất muốn nghe Vũ Đạo giải thích, vì sao ban đầu không nói luôn rằng việc anh ta thích tôi là tình cảm anh em, mà lại trêu đùa tôi như vậy. Sau khi cho tôi một ảo giác hạnh phúc to lớn, lại cho tôi một hiện thực tàn khốc khác, vì sao, tôi nghĩ không ra, tôi muốn biết, nhưng tôi lại không thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tranh chấp đôi bên.

Lúc này, Trương Văn đỡ mẹ Võ đến phòng khách. Mẹ Võ ngồi xuống, kéo tay tôi, tự giễu: “Vừa tỉnh lại là mẹ muốn gặp con, mẹ chỉ sợ mình nằm mơ, có phải mẹ rất trẻ con không?”

Tôi lắc lắc đầu, mẹ Võ vui vẻ cười, đẩy mắt toát lên vẻ hiền từ, có thể nhìn ra, lúc này tôi đã là người quan trọng nhất của bà. Nghĩ đến những đau khổ mà mẹ Võ phải chịu đựng, nỗi đau của tôi dường như chẳng thấm vào đâu.

Ăn xong, mẹ Võ lại kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện. Giờ tôi mới hiểu được, mẹ Võ là giáo viên âm nhạc, ba anh em bác sĩ Võ bộc lộ năng khiếu âm nhạc từ khi còn nhỏ, hồi nhỏ bọn họ đã nói sau này sẽ thành lập một ban nhạc, để em gái làm ca sĩ. Nhưng từ khi lạc mất tôi, bác sĩ Võ liền luyện Không thủ đạo, không lâu sau đó, Vũ Đạo cũng gia nhập, qua thêm vài năm nữa thì Trương Văn cũng tham gia. Mẹ Võ kể đến đây, vẻ mặt bác đặc đi. Xem ra bác sĩ Võ hình như rất lợi hại, vết thương lúc trước trên mặt Vũ Đạo rất có khả năng là anh ta gây ra.

Sau khi nói chuyện hơn một giờ đồng hồ, Vũ Đạo lo lắng đi đến, khuyên mẹ Võ nghỉ ngơi nhưng dường như mẹ Võ còn rất nhiều chuyện muốn nói với tôi, Vũ Đạo lại kiên nhẫn thuyết phục bà để ngày mai nói tiếp. Không lâu sau mẹ Võ ngủ, Vũ Đạo nhìn mẹ Võ yên tĩnh ngủ, sau khi ra khỏi phòng của bà thì vui vẻ nói: “Tôi nay nhất định mẹ sẽ có mộng đẹp!”

“Hi vọng ngày nào cũng có thể được vậy!” bác sĩ Võ nói rồi kéo tôi ngồi vào lòng anh ta, liếc mắt nhìn tôi, “Tất cả đều là công lao của em gái!”

Vũ Đạo cũng đi đến xoa đầu tôi, kéo tôi ra khỏi vòng tay của bác sĩ Võ rồi nói với anh ta: “Bây giờ cả nhà chúng ta đã đoàn tụ, việc nhà có phải cũng nên sắp xếp lại không?”

Bác sĩ Võ gian xảo cười, dường như đã nhìn rõ tâm tư của Vũ Đạo, “Vây giao công việc giặt đồ cho Tiểu Dung đi, dù sao em ấy cũng là cô gái duy nhất có thể làm việc ở nhà ta.”

“Được, được!” Trương Văn không biết từ đâu chui ra, vỗ tay tán thành đề nghị của bác sĩ Võ, tôi thấy chắc bình thường công việc này là do anh ta làm.

“Tiểu Dung, nhớ nhé, đồ lót không giặt bằng máy được, phải giặt tay bằng xà phòng, nếu không rất có hại cho sức khỏe, làm không tốt thì còn nghiêm trọng hơn việc em làm với Trương Văn đấy!” bác sĩ Võ khẽ nhếch khóe miệng, giống như có quỷ kế gì đó.

“Quần áo vẫn nên làm giống như trước đây thì hơn, em thấy Tiểu Dung có thể học nấu ăn, mẹ ăn đồ Tiểu Dung làm nhất định sẽ rất vui.” Vũ Đạo lại có đề nghị khác. Trương Văn cũng theo đó gật gù đầu, quả nhiên chuyện nấu ăn bình thường cũng là anh ta làm.

Bác sĩ Võ lập tức phản bác: “Trong nhà đã có một lao động mới, không cần thiết phải tốn tiền ra ngoài giặt đồ nữa.”

“Phải rồi, hơn nữa đồ lót cũng không ai muốn giặt, chỉ muốn ném đi, tốn tiền mua cái mới, thực sự quá lãng phí!” Trương Văn cũng ra sức ủng hộ bác sĩ Võ, đúng là thứ dây leo.

Vũ Đạo lại lần nữa đưa ra đề nghị khác: “Em nghĩ mẹ nhất định muốn để Tiểu Dung chăm sóc cho bà, hay là để Tiểu Dung chăm sóc mẹ đi?”

Trương Văn lại vội vàng gạt đầu, tôi thấy anh ta đang hận không thể để tôi đảm đương hết. Tôi nói này Trương Văn, rốt cuộc anh là con trai út, hay là thằng hầu vậy?

Bác sĩ Võ và Vũ Đạo anh một câu tôi một câu, Trương Văn đứng bên cạnh không ngừng gạt đầu, cuối cùng tôi cũng tìm được một cơ hội để chen vào: “Cho hỏi, các anh không hỏi qua ý kiến của em sao?”

“Em đánh nổi hai đứa bọn anh không?” Bác sĩ Võ chỉ vào mình và Vũ Đạo. Tôi lắc đầu, vì vậy bác sĩ Võ và Vũ Đạo lại tiếp tục thảo luận. Ài, chẳng trách Trương Văn vẫn không tham gia đưa ý kiến mà chỉ ở bên cạnh đứng đưa theo gió, thì ra là vì trình độ võ lực không đủ nên không có quyền tham gia vào quyết định gia đình.

Vũ Đạo và bác sĩ Võ tranh luận rất lâu, cuối cùng vấn đề trọng tâm lại là có phải giặt đồ lót không, hai người đều không muốn thỏa hiệp, kết quả tất yếu là nổ ra tranh chấp vũ lực.

Trương Văn nhanh chóng kéo tôi ra xa mấy mét, còn cẩn thận trốn vào trong phòng, sau khi đóng cửa lại mới oán trách tôi: “Hai người bọn họ rất nhiều năm trước đã không động thủ nữa rồi, nhưng gần đây lại giao thủ mấy lần, toàn bộ đều là vì cái kẻ gây hại như cô đấy!” Trương Văn tức giận trừng mắt nhìn tôi.

Ngoài cửa truyền đến những tiếng đình tai nhức óc, chỉ cần nghe thôi đã thấy khủng bố rồi.

“Chúng ta mau ra khuyên bọn họ đi!” Tôi có chút lo lắng, định đẩy cửa ra thì bị Trương Văn vội vàng kéo lại, thái độ khẩn trương khác thường, “Đây là chuẩn bị chiến đấu cấp một, ngăn lại nhất định sẽ bị ảnh hưởng.”

Nói đoạn, anh ta gạt tóc mái sang, lộ ra một chỗ thịt đỏ đỏ mới lành lại không lâu, “Anh hai không quan tâm người dính đòn là ai đâu, đối với anh ấy, đánh nhau và xem bệnh cho người bị thương sau khi đánh nhau, đều là niềm vui của anh ấy, có điều đối với bọn tôi thì lại là hai lần ác mộng!”

Tôi đồng ý gật đầu. Trương Văn liếc xéo tôi, “Nếu không phải sợ chuyện cô bị thương, rồi tôi lại thành đối tượng để bọn họ tính sổ thì tôi cũng chẳng muốn quản chuyện sống chết của cô!”

“Bọn họ náo loạn như vậy, hàng xóm không tìm đến sao?” Tiếng âm ỉ này tầng bên dưới chịu được sao?

“Không đâu, từ lần đầu tiên đến nhà chúng ta, hàng xóm thấy ba thằng đàn ông đầu be bét máu ra mở cửa thì không xuất hiện thêm lần nào nữa.”

“...” Những người hàng xóm đáng thương, nếu như tôi là bọn họ, có lẽ tránh được bao xa thì né đi bấy nhiêu. Có điều nếu như có người như mẹ tôi là hàng xóm thì lại khác... (Đúng rồi, bài trống thất truyền của nhà cô còn lợi hại hơn bọn họ cơ mà!)

Đội đến khi bên ngoài yên ắng, Trương Văn mới thò đầu ra xem xét, tôi cũng đi ra ngoài theo. Quả nhiên nhìn thấy một mớ hỗn độn, có điều vẫn còn may là đồ dùng trong nhà phần lớn đều làm bằng sắt, lúc này tôi mới hiểu ra được nguyên nhân của đám đồ dùng kia.

Trương Văn bắt đầu thu dọn chiến trường. Vũ Đạo đã không thấy bóng dáng đâu, có lẽ đã bị thương, trốn vào phòng âm thầm liếm vết thương. Bác sĩ Võ đang ngồi trên sofa xoa quai hàm, thấy tôi đi ra thì cười hi hi bảo tôi ngồi xuống bên cạnh, “Tiểu Dung, từ nay mai trở đi, em học cách chăm sóc mẹ nhé, ngoài ra còn giặt quần áo, có điều đồ lót thì thôi. Còn về nấu cơm, nếu như em muốn làm thì làm, hoàn toàn xuất phát từ sự tự nguyện của em”

“À.” Tôi dờ dằng đồng ý. Kết quả này rất trung lập, thực sự không biết Vũ Đạo và bác sĩ Võ cuối cùng là ai thắng. Bác sĩ Võ bảo tôi giúp anh ta thoa thuốc, tôi hơi mạnh tay một chút, anh ta đã đau đến mức nhủu mày lại, lầm bầm: “Thằng chết tiệt, hôm nay mạnh tay hơn ngày thường thật!”

Thì ra, bác sĩ Võ không phải ‘thầy mo’, mà là ‘võ sư’! Ba anh em bọn họ mỗi người đều đẹp trai, nhưng thực ra là tổ hợp ba kẻ bạo lực. Mắng người không nói đến chỗ yếu, đánh người không đánh vào mặt, bọn họ thì ngược lại, anh em ruột đánh nhau chẳng bao giờ nể mặt, chuyên chào hỏi vào mặt, đúng là không hổ danh gia đình cầm thú!

“Anh hai, anh là bác sĩ, nên hành y cứu thế, sao lại học đánh nhau chứ!”

“Chuyện này em không hiểu rồi, bác sĩ khoa ngoại, vì lợi ích của bệnh viện thì nhất định phải biết đánh nhau!”

“Logic gì vậy!”

“Nếu không bệnh nhân đến sẽ ít đi rất nhiều!”

“...”

Thì ra phần lớn bệnh nhân đều do bác sĩ các anh đánh vào bệnh viện à, đúng là tích hợp đánh người và trị liệu. Kiếm tiền như vậy có phải bất lương quá không? Đúng là một bác sĩ bất lương bạo lực! Có điều cũng may bác sĩ Võ là bác sĩ khoa ngoại chứ không phải bác sĩ tâm thần hay bác sĩ thẩm mỹ, nếu không với quan điểm của anh ta, chẳng phải ngày nào cũng đi kích động người khác thành bệnh nhân tâm thần sao? Hoặc là phá hủy dung mạo của người khác? Cho dù thế nào thì theo tiêu chuẩn ‘anh mạnh anh có quyền’ của anh ta thì sau này tôi cũng chẳng có quyền lên tiếng trong cái nhà này rồi. Trương Văn, lần đầu tiên tôi thấy tiếc với anh đấy!

Buổi tối sau khi tắm xong, tôi nằm trên giường suy nghĩ lung tung theo thường lệ. Phẫu thuật thẩm mỹ đối với tôi mà nói là một tin tức vô cùng tốt, tôi cực kỳ mong chờ đáng vẽ với cái mũi cao, nhưng lại lờ mờ cảm thấy sự tình kỳ quái phức tạp. Cho dù thế nào thì hôm nay trở đi, tôi phải sống dưới cùng một mái nhà với Vũ Đạo, có điều lại là với thân phận em gái anh ta. Vận mệnh đã trêu đùa tôi một cách tàn khốc, khiến hạnh phúc của tôi thay đổi mùi vị. Tôi muốn hận Vũ Đạo, nhưng anh ta lại là một người đàn ông khiến người ta không thể nào hận được! Hương thơm trên người sau khi tắm xong, đắp một cái chăn mềm mại, nhìn căn phòng do một tay Vũ Đạo trang trí trước mắt, đột nhiên tôi có cảm giác mình được bao quanh bởi mùi hương của anh ta, thơm thơm, ấm áp, nhưng, trái tim lại đau khô không sao nói nên lời...

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cô gái bí ẩn.

Chủ nhật, không ngủ nướng tí mít như ngày thường, vừa qua tám giờ tôi đã tỉnh. Lúc nhìn thấy Vũ Đạo, anh ta quả nhiên đã bị thương, tôi có chút đau lòng, quan tâm hỏi anh ta: “Bị thương nặng không?”

Ánh mắt Vũ Đạo hơi sáng lên, tôi lập tức ý thức được chỗ không ổn, vội vàng nói tiếp: “Anh... hai!”

Để tránh bị nghi ngờ, tôi đã gọi anh ta là anh thứ.

Vũ Đạo hừ lạnh một tiếng, “Anh cả em cũng không khá hơn anh mấy đâu!”

Không biết có phải là ảo giác của tôi không, trong nháy mắt vừa rồi, tôi nhìn ra vẻ mất mát trong mắt Vũ Đạo. Sau đó Vũ Đạo liền nói: “Mười giờ sáng nay em họ sẽ qua đây đây, em cũng nên chuẩn bị tốt tư tưởng đi!”

Vì sao lại phải chuẩn bị tư tưởng chứ? Nữ thần gọi cảm kia rốt cục là ai vậy? Tôi háo hức mong ngóng cô ấy đến quá.

Đúng mười giờ chuông cửa vang lên, tôi ra mở cửa. Cửa vừa mở, ai ngờ người xuất hiện lại là cô ấy... Giả Họa!

Tôi đứng ngây tại chỗ, Giả Họa chủ động chào hỏi tôi, “Hi, Vuur Dung!”

Tôi ngó đầu liếc nhìn ra sau Giả Họa, đúng là không thấy người khác. Giả Họa vào nhà xong cũng chào hỏi ba anh em, đi thẳng vào phòng mẹ Võ.

“Đi à, hôm nay đi thấy đỡ hơn chút nào không?”

“Tiểu Họa à!” Mẹ Võ ngồi dậy, giới thiệu Giả Họa với tôi: “Đây là Vu Dung, chị họ của cháu, mấy ngày trước đi đã nhắc đến với cháu đấy!”

Giả Họa sáng khoái lớn tiếng gọi tôi: “Chào chị họ!”

Tôi bị cô ấy gọi mà sững sờ, gật đầu cứng ngắc. Mẹ Võ thấy thái độ của tôi thờ ơ, bèn giải thích với Giả Họa: “Vu Dung này không giống cháu, nó khá bẽn lẽn, không thích nói chuyện lắm!”

Gi cơ? Nói tôi đấy à? Tôi cảm thấy cả hai điều này chả đúng với tôi chút nào! Trái lại, Giả Họa mới đúng là kiểu người hướng nội ít nói điển hình.

Sau đó mẹ Võ và Giả Họa nói chuyện mấy tiếng, trên khuôn mặt Giả Họa cuối cùng cũng xuất hiện vẻ tươi cười, cô ấy cũng rất khéo nói chuyện, đúng là một người khác hoàn toàn, điều này thật sự khiến tôi nghi ngờ cô ấy bị bệnh đa nhân cách.

Đến giờ cơm trưa, không biết mẹ Võ nhớ ra điều gì mà hỏi tôi và Giả Họa: “Hai đứa các con có phải đã có người thương rồi không?”

Tôi đang ăn canh, bị câu hỏi bất ngờ của mẹ Võ làm cho giật mình, thấy sắp sặc canh ra, tôi kịp thời quay đầu đi. Vũ Đạo ở bên cạnh đen đui, nhưng anh ta lại dùng áo chặn lại với tốc độ nhanh nhất, sau đó vừa dùng khăn ăn lau vừa nói: “Cũng may cả nhà đã luyện qua cả rồi!”

Tôi đang ngượng ngùng thì nghe thấy Giả Họa đồng thanh tuyên bố: “Cháu đã có người mình thích rồi ạ!”

Tôi bị câu nói của cô ấy làm cho sặc thêm lần nữa, Vũ Đạo nhanh tay nhanh mắt chớp lấy một cái bát, hứng trước miệng tôi, dạy dỗ: “Sống ở đây, nhất định phải học cách kiên định, thấy núi Thái Sơn đồ cũng không được biến sắc. Em từ từ làm quen đi!”

“Vậy sao? Người ở đâu vậy?” Mẹ Võ cực kỳ vui vẻ, bà gắng hỏi Giả Họa.

“Bạn học cùng trường Đại học ạ!” Lúc Giả Họa trả lời, cô ấy nhìn thẳng vào bác sĩ Võ. Bác sĩ Võ nhìn như không thấy, tiếp tục gấp thức ăn.

“Ai vậy? Mình quen không?” Tôi thích thú tham gia vào, Giả Họa lại để ngoài tai, tiếp tục ăn cơm. Mẹ Võ than thở, ngưỡng mộ nói: “Vẫn là con gái tốt, cháu xem mấy thằng nhóc nhà dì, đã lớn thế này rồi mà chẳng đứa nào dẫn bạn gái về nhà cả! Đi xem mắt cuối cùng cũng không có kết quả. Ài, bây giờ đi chỉ có thể hi vọng vào Tiểu Dung nhà ta thôi!” Nói rồi quay về phía tôi, “Tiểu Dung cũng có đối tượng rồi hả?”

Câu nói này của mẹ Võ nhất thời khiến mấy người trên bàn ăn ngừng động tác lại, nhất tề nhìn về phía tôi. Bác sĩ Võ liếc nhìn tôi một cái, lập tức mờ ám liếc Vũ Đạo, Vũ Đạo lại hí hóp mắt tức giận liếc xéo bác sĩ Võ, Giả Họa lặng lẽ quan sát bác sĩ Võ và Vũ Đạo, Trương Văn ở một bên nhìn mà mặt mày lo mơ. Tôi sững sờ nửa ngày, không biết nên trả lời thế nào thì lúc này, bác sĩ Võ gian xảo lại nói: “Em ấy vẫn chưa tìm được mẹ ạ!”

Tôi nhìn Vũ Đạo, không biết vì sao trong lòng cảm thấy có chút không cam tâm, vì vậy tôi lớn tiếng nói: “Con có người thương rồi!”

Ánh mắt Vũ Đạo tức thì lóe lên ánh sáng khác thường, tràn đầy mong đợi khó có thể tin được, dường như muốn tìm được đáp án gì đó từ trong mắt tôi.

Tim tôi xót xa, lại chán nản nói: “Có điều con vừa mới bị thất tình rồi!”

Bác sĩ Võ lập tức đứng dậy, ôm lấy tôi từ sau lưng, giọng nói chứa chan ân tình: “Đừng đau lòng, Tiểu Dung, anh sẽ dùng lồng ngực rộng lớn này an ủi trái tim bị thương của em!”

Không cần đâu, anh không bắt nạt tôi là tôi đã thấp hương cảm tạ rồi, sự dịu dàng của anh tôi không nhận nổi đâu. Câu nói này tương đương với, nhận lấy là khỏi sống!

Vũ Đạo bên cạnh lạnh lùng nhìn bác sĩ Võ, dường như tích trữ giận dữ, không biết lúc này bác sĩ Võ ở sau lưng có thái độ gì, có điều có thể kết luận rằng, anh ta đã chọc giận Vũ Đạo thành công rồi. Trương Văn âm thầm lầm bầm: “Mình đẹp trai tuấn tú như vậy, không phải vẫn độc thân đó sao, chỉ dựa vào cô ta thì làm sao có thể! Nếu thật sự tìm được, không phải là đứa bị khiếm khuyết đầu óc thì cũng là kẻ có thẩm mỹ méo mó nghiêm trọng!”

Tôi đang định lườm Trương Văn thì lại thấy anh ta đầu đón nhần nhó mặt mày, trừng mắt nhìn Vũ Đạo. Vũ Đạo lại nhàn nhã cúi đầu tiếp tục ăn.

Mẹ Võ thấy thế có chút khó hiểu, bà khuyên tôi: “Tiểu Dung, con vẫn còn trẻ, sẽ nhanh tìm được người khác thôi mà. Tìm được rồi thì nhất định phải dẫn về nhà để mẹ gặp nhé!”

“Vâng ạ!” Tôi buồn bã đồng ý, trong lòng lại buồn vui lẫn lộn.

Sau khi ăn xong, Giả Họa lại nói chuyện với mẹ Võ một lúc lâu, bọn họ nói chuyện rất ăn ý, có rất nhiều tiếng nói chung còn tôi khó khăn lắm mới chen vào được một câu, so với tôi, Giả Họa còn giống con gái của mẹ Võ hơn. Cô gái sexy cái gì chứ, đây rõ ràng là một cô nàng bách biến mà! Xem ra có quan hệ với nhà này, trừ mẹ Võ ra thì chẳng có ai là cực kỳ bình thường cả.

Sau khi Giả Họa đỡ mẹ Võ nghỉ ngơi thì liền rời đi. Đợi cô ấy đi xong, bác sĩ Võ giải thích với tôi, sau khi tôi đi lạc thì mẹ Võ quá đau lòng, sức khỏe ngày càng suy giảm, vì vậy nên mẹ của Giả Họa, cũng chính là em gái của mẹ Võ liền đưa Giả Họa đến gửi nuôi ở nhà anh ta hai năm. Vậy thì đúng rồi, cuối cùng tôi cũng tìm ra được nguyên nhân căn bản chứng tình thần phân liệt của Giả Họa rồi, nhất định là mấy năm đó bị bức ép ở trong ngôi nhà cầm thú này không ít đấy mà.

Không lâu sau, Vũ Đạo đưa bộ quần áo bị tôi phun bẩn lúc ăn cơm, thái độ rất đương nhiên, “Em giặt cho anh, có phải là chuyện nên làm không nhỉ?”

Tôi không thanh minh, lặng lẽ nhận lấy, trong lòng lại thấy có chút vui mừng. Vừa cầm quần áo của Vũ Đạo cảm động thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một núi quần áo, thì ra là bác sĩ Võ và Trương Văn nghe thấy cũng mang đến. Nếu phải giặt thì giặt luôn quần áo của mình vậy. Mặc dù tôi chưa giặt quần áo bao giờ, nhưng sử dụng máy giặt thì tôi biết, hướng chỉ lại là máy giặt tự động. Nhưng quay cuồng nửa ngày, lại không thấy công tắc của máy giặt. Lúc này ba người bác sĩ Võ đã quay về phòng mình. Sau khi suy nghĩ, tôi quyết định đi cầu cứu bác sĩ Võ. Sau khi nhìn thấy dòng chữ ‘Xin đừng gõ cửa’, tôi do dự lần nữa rồi quyết định đẩy cửa vào. Ai ngờ giây phút cánh cửa mở ra, bất ngờ nhìn thấy trên bức tường trước mặt viết mấy chữ cực lớn: ‘Người nào trực tiếp đẩy cửa vào phải lấy máu!’

Tôi kinh ngạc, liếc nhìn bác sĩ Võ đang nhắm mắt nằm nghỉ trên giường rồi vội vàng đi ra. Đợi một lúc, tinh thần hồi phục lại mới gõ cửa, sau khi được bác sĩ Võ cho phép mới dám đi vào. Bác sĩ Võ bảo tôi tiện tay đóng cửa lại, tôi vừa đóng thì phát hiện ra trên mặt khác của cánh cửa lại viết dòng chữ khiến người ta hết hồn hồn, ‘Giải phẫu kẻ nào gõ cửa!’ Choáng chưa, thái độ u ám của bác sĩ Võ khiến tôi rùng mình. Tôi nhanh chóng dùng mắt quét hết một lượt các loại tiêu bản trên tường, nhất thời cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua sau gáy. Lúc tầm mắt di chuyển đến con dao phẫu thuật sáng loáng trên đầu giường, tôi hét lên một tiếng. Lúc này, nghe thấy âm thanh lớn đó, cánh cửa bị người ta đập ra, đáng thương cho tôi đây vẫn đứng trước cửa, cứ như thể bị dính vào tường như cái bánh. Mũi đau nhói, sau đó cảm thấy một chất lỏng nóng hổi từ mũi chảy ra. Không đợi tôi kịp phản ứng, bác sĩ Võ đã nhảy đến trước mặt tôi, dùng cốc thủy tinh hứng máu mũi. Anh ta đỡ tôi ngồi lên giường, nói lời châm chọc: “Anh vốn dĩ không nhẫn tâm lấy máu của em, có điều Võ Nhị đã giải quyết giúp anh rồi!”

Vũ Đạo dựa người vào cửa, khiêu khích: “Ngay cả Trương Tam bình thường cũng không dám vào phòng của anh ấy, gan của em đúng là không nhỏ!”

Tôi kinh hãi liếc nhìn con dao phẫu thuật ở đầu giường, nhân lúc có Vũ Đạo ở đây, tôi đánh bạo hỏi: “Anh hai, sao anh lại để dao phẫu thuật ở đầu giường thế?”

Bác sĩ Võ thần nhiên đáp: “Để cạo râu.”

Cũng may, không phải để cắt cổ!

Vẫn vẫn cho rằng bác sĩ Võ sẽ xử lý cái mũi cho tôi, nhưng đợi một lúc mà anh ta chỉ cố gắng lấy máu, không hề có ý định cầm máu, tôi đành chủ động yêu cầu: “Anh hai à, cứ chảy máu như thế nữa thì có phải em sẽ gặp rắc rối không?”

Bác sĩ Võ vỗ ngực, “Yên tâm đi, chảy có tí máu không chết được đâu!”

Tôi nói này, anh hứng được nửa cốc, cũng được rồi đấy!

Tôi ngẩng đầu, đáng thương nói: “Nhưng mà chảy lâu quá rồi cũng không ỏn lăm đâu. Mặc dù không chết được nhưng em vẫn phải giữ ít máu để lát nữa đi giặt quần áo chứ! Nếu không, giặt đồ thiếu máu bị ngất thì không tốt đâu.”

“Nói thế cũng đúng.” Bác sĩ Võ chuyển cái cốc xuống cạnh miệng tôi, nói giọng không đành lòng: “Hay là em uống cốc máu này đi cho bỏ!”

Ai đến cứu tôi với... tôi ngậm chặt miệng, lắc đầu kịch liệt, bác sĩ Võ thở dài, cực kỳ miễn cưỡng lấy một cục bông từ cái chặn của mình, nét vào mũi tôi.

“Anh hai, cái này không khử trùng cũng dùng được sao? Hình như không được vệ sinh lắm thì phải?”

“Chỉ có y tá mới chú ý đến vệ sinh, bác sĩ bọn anh toàn làm thế này thôi!” Bác sĩ Võ hùng hồn đáp.

“... Thì ra là như vậy!” Tôi nhìn ‘cái chặn’ không có vỏ chặn, cũng không có vỏ lót, chỉ còn sót lại ít bông của bác sĩ Võ, không nhận được hỏi: “Cái chặn này sao mà...”

“À, vỏ chặn bẩn rồi, anh lật ngược rồi dùng tiếp, hai mặt trong ngoài đều bẩn cả, anh đành ném đi. Sau đó, vỏ lót cũng bẩn nên anh xé ném đi, đắp thẳng bông luôn!”

“...”

Cho dù bác sĩ không coi trọng vệ sinh, cũng không thể lười như vậy chứ! Tôi đứng ngồi không yên, quyết định nhanh chóng rút lui, có điều lần đầu tiên vào phòng bác sĩ Võ, trước khi đi cũng nên lịch sự khen một câu chứ nhỉ. Nhìn tới nhìn lui, cuối cùng ấn định mục tiêu lên chiếc đèn bàn bằng vải, “Anh hai, đèn của anh khác biệt thật đấy!”

Bác sĩ Võ thấy tôi khen đèn của mình thì cực kỳ tán thưởng, nói: “Vẫn là Tiểu Dung có mắt nhìn, cái đèn này mang từ Đức về đấy.”

“Thật không?” Tôi sờ vào cái chao đèn, cảm giác rất thích, “Vải này có phải lâu năm rồi không?”

“Lâu năm đấy, có điều cái đèn này không phải bằng vải, nó làm bằng bàng quang của lợn đấy!”

Tay tôi nhất thời khựng lại trên cái bàng quang lợn lâu năm này. Không nói không rằng, tôi nhanh chóng ngồi dậy rồi lùi đến bên cạnh Vũ Đạo, sau khi giữ khoảng cách với bác sĩ Võ, tôi nói: “Anh hai, nhân lúc em vẫn còn máu, phải nhanh chóng đi giặt đồ thôi, không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa!”

Nói xong tôi co giò bỏ chạy, sau lưng truyền đến tiếng của bác sĩ Võ, “Hoan nghênh em quay lại!”

Cảm ơn nhé, anh yên tâm, em chẳng dám đến nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lại gặp xui xẻo.

Chạy ra khỏi phòng của bác sĩ Võ, tôi thở phào một hơi, Vũ Đạo vừa cười tủm tỉm vừa nói: “So với anh cả, có phải em thấy anh mới là người đáng để tin cậy không?”

“Anh tốt hơn anh ấy có hạn, rất hữu hạn.” Tôi chỉ chỉ vào mũi của mình.

“Xét từ độ cao cái mũi của em, em bị thương nhẹ hơn người khác rất nhiều mà! Ngoài ra, đối với con gái mà nói, thông thường ngực phải cao hơn mũi một chút thì mũi hẳn sẽ không bị thương.”

“Anh...” Khí huyết tôi sôi trào, thấy mũi hơi ngứa ngứa, Vũ Đạo thấy thế vội vàng đổi đề tài: “Lúc này em tìm Võ đại có chuyện gì không?”

“Em muốn hỏi anh ấy sao máy giặt không sử dụng được.”

“Nó bị hỏng lâu rồi mà.”

Tôi vừa nghe xong liền ngã phịch xuống ghế, “Chẳng lẽ em phải giặt bằng tay sao?”

Vũ Đạo nhìn đồng quần áo được chất thành núi kia thì liền nhỏ giọng mắng một câu, sau đó nói: “Để anh xem có sửa được không.”

Mắt tôi phát sáng, ngoài miệng ngọt ngào nói: “Anh hai, vẫn là anh tốt nhất! Em thích anh nhất đó!”

“Thật không?” Vũ Đạo cảm thấy hứng thú hỏi tôi, “Vậy rốt cuộc em thích anh nhiều thế nào?”

Tôi bị anh ta hỏi lại, liền nhớ đến lý luận về số học và tình yêu anh ta từng nhắc đến, vì vậy vâng dạ nói: “Lớn hơn 1!”

Vũ Đạo vui vẻ cười, “Vậy cũng đủ rồi.” Sau đó đi lấy đồ để sửa máy giặt.

Vũ Đạo sửa máy giặt rất lành nghề, chẳng bao lâu đã tìm thấy chỗ bị hỏng, tôi nể phục nói: “Không ngờ anh lại giỏi việc này như vậy!”

“Anh sửa nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần văt và sửa xong lại bị anh cả phá hỏng, cho nên anh cũng chẳng muốn sửa nữa!”

“Đúng rồi, phòng của anh cả không được gõ cửa, cũng không được không gõ cửa, rốt cuộc làm thế nào mới được?”

“Làm như anh ấy, đập cửa đi vào, hoặc là giống như Trương Tam, đứng ở cửa gõ rách họng ra là được.” Thì ra là thế, em đây lĩnh giáo....

Sau khi máy giặt được sửa xong, tôi đang định cảm ơn Vũ Đạo thì bỗng nhiên anh ta đã nhét một đồng quần áo vào tay tôi, Vũ Đạo nói một cách vô lại: “Nếu máy giặt đã sửa xong, vậy anh cũng không khách sáo nữa!”

A, toàn là mấy tay trí thức biến chất mặt người dạ thú!

Giặt một lát đã đến trưa rồi cực cũng xong việc, lơ mơ đem đồng quần áo còn lại bỏ vào buồng giặt. Nhưng sau khi giặt xong, tôi lại tròn mắt... toàn bộ quần áo đều bị chiếc khăn cổ màu đỏ của tôi làm lem màu rồi.

Tôi sững sờ ngồi trước đồng đồ màu đỏ ấy, lúc này bác sĩ Võ hai mắt phát sáng chạy đến, lấy chiếc blouse ‘trắng’ từ trong chậu ra, hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài. Tôi bị ánh mắt khoa trương của anh ta làm cho sợ đến mức lùi về sau một bước, quanh co: “Em... đây là lần đầu tiên em giặt quần áo, em không cố ý...”

Không ngờ bác sĩ Võ bỗng nhiên ôm lấy tôi, vô cùng cảm kích, “Tiểu Dung, anh rất thích!”

Tôi gượng cười, “Thật không?”

“Ừ, đây đúng là phong cách máu dính đầy người!” Mắt bác sĩ Võ rạng rỡ tỏa sáng.

“Đây không phải là máu mũi của em, nó bị lem màu từ cái khăn cổ!” Nếu chảy máu mũi nhuộm được cả một chậu quần áo thế này thì tôi đã chết từ lâu

rồi!

“Mặc kệ là nhuộm thế nào, hiệu quả đều giống nhau thôi. Cảm ơn em!”

Tôi gãi gãi đầu, “Ờ, không cần khách sáo!”

“Anh mang đi phơi đã, ngày mai còn mặc đi làm nữa!” Bác sĩ Võ vui sướng mang theo chiếc áo blouse đỏ ra ban công. Mặc đi làm ư? Tôi cầu nguyện đằng sau bóng lưng bác sĩ Võ, Thượng Đế ơi, xin người hãy tha thứ cho con! Bệnh nhân ngày mai ơi, xin mọi người tha thứ cho tôi với!

Trương Văn nghe thấy cũng chạy đến, vừa thấy bộ đồ thể thao của mình biến thành màu đỏ thì hai mắt liền đỏ lên. Anh ta tức giận trừng mắt nhìn tôi, dần dần xiết chặt nắm tay, thái độ hung hăng giống như muốn moi gan móc tim tôi ra vậy. Tuy có thể nói so với phản ứng của bác sĩ Võ, phản ứng của anh ta mới là bình thường, nhưng cũng không cần phải đau khổ đến thế chứ! Tôi cẩn thận hỏi: “Hay là, tôi đền cho anh bộ khác nhé?”

Trương Văn rống to lên: “Cô thì biết cái gì? Cô đền nổi ư?”

Nói xong, cầm bộ đồ trở về phòng, đóng cửa rầm một cái. Không biết Vũ Đạo đến từ lúc nào, anh ta đi tới giải thích: “Bộ đồ thể thao đó là quà do mối tình đầu của ậu ta tặng hồi đại hội thể dục thể thao cấp ba.”

Vũ Đạo lôi ra từ chấu cái áo khoác mặc ở nhà cũng trong tình trạng ‘hóa đỏ’ tương tự, đưa qua đưa lại trước mặt tôi, xấu xa nói: “Làm sao cho tốt bây giờ đây?”

“Hay là em cũng đền cho anh một cái nhé!”

“Được!” Vũ Đạo sáng khoái nhận lời, điều này lại khiến tôi cảm thấy bất ngờ.

“Cái áo này ngày đó anh mang về từ Anh.”

Vừa nghe thấy là hàng của Anh, da đầu tôi liền tê dại. Sao anh lại không yêu nước như vậy chứ? Mặc đồ MADE IN CHINA như tôi không phải tốt hơn sao? Mặt người dạ thú, sao lại coi trọng quần áo như thế chứ!

Vũ Đạo thấy thái độ tôi lo lắng cho túi tiền thì lại thoải mái nói: “Đừng lo lắng, không đắt lắm đâu, 80 đồng thôi.”

“May quá.” Tôi vừa thả lỏng người.

Vũ Đạo lại gian trá cười, “Có điều là Bàng Anh.”

“Bàng... Anh?” Tôi thiếu chút nữa đứt hơi ngừng thở.

Anh ta cố tình tỏ ra rộng lượng: “À, em không phải lo lắng đâu, đợi đến kì nghỉ đông, em đi làm thêm rồi đền cho anh cũng được, anh chưa vội mặc đâu!”

Anh ta cầm quần áo quăng lại vào chấu, lại căn dặn: “Trước khi em đền áo cho anh thì... anh chính là chủ nợ của em, em phải nhớ kỹ đấy!”

Khò rồi... vừa nghĩ đến 80 bàng Anh, tôi đành phải giặc tay, cố gắng giặt cho nó trắng như ban đầu, nhưng giặt cả đêm, cuối cùng, tôi chỉ có thể từ bỏ.

Buổi tối, tôi mệt mỏi nằm trên giường, xem ra muốn sống ở căn nhà đầy cảm thú này quả thực không phải dễ! Mới ngày thứ hai thôi mà đã như đấu tranh mười năm rồi ấy. Chỉ một cái khăn cô đã làm cho Vũ Đạo trở thành chủ nợ của tôi, đau thật; còn bước vào phòng của bác sĩ Võ, thiếu chút nữa tôi đã mất nửa cái mạng, giặc gần chưa; hận thù giữa tôi và Trương Văn càng tích càng sâu; còn cả Cô Họa thâm tàng bất lộ nữa, chính là cô gái gọi cảm thần bí mà đám nam sinh toàn trường vẫn đang tìm kiếm! Xét quan hệ thân thích giữa cô ấy và tôi, cô ấy luôn là một khán giả luôn hiểu rõ mọi chuyện nhưng chẳng bao giờ nói ra. Những câu nói đầy ẩn ý có thể đếm trên đầu ngón tay của cô ấy lúc này tôi đã có thể hiểu được. Nhưng người con trai có thể khiến cô ấy thích sẽ là ai nhỉ? Khi cô ấy nói mình đã có người thích, vì sao lại nhìn thẳng vào bác sĩ Võ chứ?

(Ghi chú: Từ lúc đó, tôi không vào phòng của bác sĩ Võ nữa. Ngoài ra, mấy đêm liên tiếp tôi đều mơ thấy mình ôm bàng quang của lợn, sau đó dần dần tôi lại quan tâm đến hệ tiết niệu của người khác, cuối cùng luận văn thạc sĩ của tôi nghiên cứu về phương pháp dùng laser để cấy ghép và cắt bỏ tuyến tiền liệt! Sau khi tốt nghiệp nhiều năm, tôi vẫn không bỏ được tật xấu này, lúc nhìn thấy đàn ông mặt đỏ bừng bừng vì chuyện nào đó là tôi liền lo lắng không biết bọn họ có bị nghẹn đến mức bị viêm tuyến tiền liệt hay viêm bàng quang không, vì vậy lại sẽ theo thói quen lao đến khuyên họ cắt phăng nó đi!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chuẩn bị cho kỳ thi tiếng anh cấp bốn.

Thứ hai đến trường học, Tiểu Dư cùng Phạm Thái hoàn toàn bất ngờ đối với quan hệ anh em của ba người. Lúc Giả Họa nhìn thấy tôi, cô ấy lại gọi thẳng tên của tôi chứ không ngọt ngào gọi tôi là chị họ như ngày hôm qua nữa, cô ấy lại lần nữa trở về với chính mình khiến tôi có chút hoài nghi, phải chăng cô ấy còn có chị em song sinh. Tôi nghĩ với tính cách của Giả Họa, hẳn sẽ không muốn mọi người biết được quan hệ của chúng tôi, càng không muốn nhắc đến chuyện người trong mộng của mình, đương nhiên còn cả thân phận khiến nhiều người khiếp sợ: Nữ thần gọi cảm.

Đám sinh viên hoàn toàn sốc trước chuyện Vũ Đạo và tôi chính là anh em ruột, tuy tin đồn về tình yêu thầy trò chính thức được ngăn chặn, nhưng chuyện anh em nhận nhau lần này lại càng được nhiều người biết đến hơn.

Sau vụ bị Phạm Thái hôn hít lần trước, tỉ lệ mọi người quay đầu nhìn tôi là 120%, tôi lại trải qua tình trạng như động vật lạ bị người ta quan sát. Tôi cũng bắt đầu cảm thấy, mặc dù ‘Nhật báo Vu Dưng’ có chút khoa trương, nhưng ‘Tuần san Vu Dưng’ lại nội dung rất phong phú!

Buổi chiều sau khi tan học, tôi trở về nhà mới, bởi vì lớp học bồi dưỡng tâm lý từ giờ đã trở thành bồi dưỡng nội bộ gia đình. Vừa vào nhà liền thấy mẹ Võ, còn có Trương Văn nằm trông bên giường, tay cầm bản vẽ, anh ta đang cẩn thận phác họa lại hình ảnh mẹ Võ đang ngủ. Hình vẽ trên giấy sinh động như người thật, tôi ghé sát vào nhìn, không cẩn thận động vào anh ta. Trương Văn thấy là tôi, liền đứng lên gấp bản vẽ lại, rời khỏi phòng mẹ Võ không nói một lời. Tôi cô đơn nhìn bóng lưng của anh ta, xem ra anh ta thật sự rất ghét tôi.

Chỉ còn hơn một tháng nữa là đến cuộc thi tiếng Anh cấp bốn, tôi càng hăng hái học tập, thậm chí lúc ăn cơm thỉnh thoảng cũng lẩm bẩm tiếng Anh trong miệng. Mẹ Võ thấy thế, bảo bác sĩ Võ và Vũ Đạo bớt chút thời giờ giúp tôi. Hai người bọn họ cũng vui vẻ đáp ứng. Sau buổi cơm tối, bác sĩ Võ và Vũ Đạo bảo trước tiên sẽ sát hạch trình độ ngoại ngữ cơ bản của tôi, sau đó sẽ suy nghĩ xem nên giúp tôi thế nào.

Đầu tiên, Vũ Đạo huyền thuyên nói một đoạn ngắn. Thôi rồi, tôi chẳng nghe hiểu được câu nào, đau khổ lắc đầu. Sau đó, bác sĩ Võ cũng bỏ ba la giảng giải một chuỗi, tôi vẫn nghe không hiểu, vì vậy lắc đầu càng thêm đau khổ. Sau đó, bọn họ anh một đoạn tôi một đoạn, tôi cứ như đang nghe tiếng trời vậy. Cuối cùng tôi đành đau đớn bật lỗ tai, lòng tin hoàn toàn đánh mất. Lúc này, Vũ Đạo nói một đoạn cuối cùng, tốc độ nói cũng chậm hơn nhiều, rốt cục tôi đã nghe hiểu rõ hơn phân nửa. Vũ Đạo nói xong, hỏi tôi: “Khẩu âm Oxford của anh thế nào?”

Tôi gật đầu không ngừng, “Rất hay!”

Bác sĩ Võ ho khan một tiếng, nghiêm túc giải thích: “Được rồi, căn cứ vào tình hình lúc này, anh đánh giá một chút về trình độ ngoại ngữ của em nhé. Em.. không biết tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Thụy Điển, chỉ biết tiếng Anh!”

Đồng ý với hai người đoạn cuối cùng lúc này là tiếng Anh, còn lại đều là tiếng nước khác! Hai cái tên cầm thú này!

“Tiếp theo sẽ là khảo sát trình độ tiếng Anh của em!” Vũ Đạo lại nói một đoạn tiếng Anh, nhưng lần này đoạn văn lại rất dài, khó hơn nhiều, tôi chỉ có thể xác định đó là tiếng Anh, nhưng lại không hiểu ý nghĩa của toàn đoạn là gì. Cuối cùng Vũ Đạo dùng một câu "UNDERSTAND?" (Em hiểu chưa?) để kết thúc. Buồn chết mất, nếu nói câu mà tôi nghe hiểu rõ nhất thì chính là câu cuối cùng này.

Vũ Đạo nhìn vẻ mặt mờ mịt của tôi, vỗ vỗ bả vai tôi, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Tôi rất vui, em rất yêu nước, bản sắc văn hóa nước ta nhờ em phát triển vậy!”

Sau đó thất bại quay sang bác sĩ Võ, “Đến anh đây.”

“Được!” Bác sĩ Võ vui sướng hài lòng ngồi xuống, tôi lập tức cảm thấy nguy hiểm gần kề, nhìn thái độ của bác sĩ Võ, hình như là ý tại ngôn ngoại, cuối cùng cũng đến phiên ta rồi. Bác sĩ Võ suy nghĩ xong, liền đưa ra ý kiến: “Chúng ta tìm kiếm đường tắt đi.”

“Đường tắt gì cơ?”

“Gần đây anh đang nghiên cứu thuật thôi miên, anh sẽ thôi miên em thành người Anh, thế không phải ngon rồi sao.”

“Được ạ! (Tôi phản đối!)” Tôi và Vũ Đạo cùng lúc lên tiếng.

“Vi sao anh lại phản đối?” Tôi quay sang hỏi Vũ Đạo.

“Lẽ nào đến giờ em còn chưa hiểu được sự nguy hiểm trong những ý tưởng kỳ quái của anh ấy ư?” Vũ Đạo liếc mắt nhìn bác sĩ Võ, “Lát nữa nói không chừng anh ấy thôi miên em thành một con ếch, bắt em diệt ruồi, muỗi, gián trong nhà chúng ta bằng lưỡi đấy!”

“Không phải chứ.” Tôi lập tức dao động, vẫn là Vũ Đạo nhận thức vấn đề sâu sắc. Bác sĩ Võ thấy hai người chúng tôi đứng trên cùng một chiến tuyến, đành nói: “Có Võ nhị giám sát bên cạnh là được rồi.”

Vũ Đạo vẫn không nhúc nhích, bác sĩ Võ kéo anh ta qua, nói nhỏ sau lưng với anh ta mấy câu, sau đó tôi liền thấy vẻ mặt Vũ Đạo dao động. Lẽ nào Vũ Đạo cũng có nhược điểm trong tay bác sĩ Võ?

Về mặt của Vũ Đạo ngược lại khiến tôi bắt đầu bất an, bác sĩ Võ cũng không để lỡ cơ hội mà khuyên bảo: “Tiểu Dư, với trình độ tiếng Anh cơ bản của em lúc này, đề qua được cấp bốn có chút khó, cho nên chỉ có thể được ăn cả ngã về không thôi!”

Tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy lời bác sĩ Võ nói cũng không phải không có lý, nhưng tôi vẫn không yên lòng, vì vậy lại dấn dò Vũ Đạo: “Anh nhất định phải giám sát cho kỹ đó!”

“Anh lấy nhân cách của mình ra đảm bảo, sẽ ngăn anh ấy lại trước khi xảy ra vấn đề!” Vũ Đạo thề hện.

“Nhân cách? Anh lấy cái gì mà mình có ra bảo đảm có được không?” Tôi lăm bằm.

Vũ Đạo cười cười, “Dùng quyền chủ nợ của tôi đảm bảo được chưa.”

“Vây còn tạm được.”

Sau đó, bác sĩ Võ lấy tay chậm rãi xoay tròn trước mắt tôi, lẩn qua lẩn lại nửa ngày, đầu óc tôi cũng sắp hôn mê nhưng vẫn không thành công, đang lúc tôi chuẩn bị từ bỏ, ý thức lại dần dần biến mất...

Chờ lúc tôi khôi phục lại ý thức, đã thấy bác sĩ Võ nhìn tôi cười rất khả nghi, mà mặt Vũ Đạo lại hơi đỏ. Tôi vội vàng gặng hỏi, bác sĩ Võ ài một tiếng, “Tiểu Dung ơi, em bị thôi miên thành người Anh quốc xong, cứ như một đứa bé thiếu năng người Anh vậy, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng nói không xong!”

“Không cần các anh dạy thêm nữa!” Tôi bức bối chạy về phòng mình. Vừa vào phòng, tôi lo lắng soi gương nhìn miệng mình một chút, không phát hiện cái gì lạ thường. Nghĩ kỹ lại, nếu thật sự giống một đứa bé người Anh thiếu năng thì Vũ Đạo cũng đâu có lý do đỏ mặt chứ? Để tôi chịu thôi miên, rốt cuộc trước đó bác sĩ Võ đã nói gì với Vũ Đạo? Mà trong lúc thôi miên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

Tiết Cơ học của ngày thứ ba bắt đầu đã làm cho tôi ý thức được rằng, kỳ thi hết kỳ đáng sợ sắp đến gần rồi. Giáo sư Lý Giản của môn Cơ học nghe nói tương đối dễ tính, sẽ không bắt nhiều người, học cho kỹ bài tập và ghi chép hàng ngày là đa phần có thể qua. Cho dù thế nhưng khối lượng ôn tập cũng không hề nhỏ. Mà một đứa bình thường ít nỗ lực như tôi lại càng lo lắng hơn nữa. Buổi trưa về nhà ăn cơm, thấy sắc mặt Trương Văn còn xấu hơn mình, tôi mới nhớ ra buổi chiều không học thê dục. Bác sĩ Võ và Vũ Đạo cũng về ăn cơm.

Bác sĩ Võ cảm thán một tiếng, “Tiểu Dung à, hôm nay anh mặc cái blouse đỏ đi làm, sáng sớm xem bệnh cho một bệnh nhân, anh vừa bảo lấy máu là anh ta đã chạy mất dép rồi! Buồn cười thật đấy!”

Anh mặc cái blouse đỏ đó nhìn thế nào cũng giống đồ tể chứ không giống bác sĩ! Vũ Đạo tiếp lời: “Ngày mai anh cũng mặc đồ màu đỏ!”

Nhìn miệng anh lộ ra nụ cười gian xảo, tôi dám khẳng định ngày mai sẽ không có chuyện gì tốt.

Ở nhà của “cầm thú” mới được mấy ngày mà tôi đã thấy mình giảm thọ phần nữa, vì vậy tôi lấy lý do ôn tập thi cuối kỳ để trốn về ký túc xá. Quay trở lại phòng ký túc cứ như là lâu lắm, khiến tôi vô cùng hoài niệm. Không khí học tập ở ký túc xá quả nhiên không giống bình thường, buổi chiều tự học, mãi đến mười giờ tôi ký túc xá đóng cửa mọi người mới trở lại. Dưới tòa nhà ký túc xá là một hàng bán đồ ăn cay, tôi nhìn không được nên qua ăn một chén, vừa ăn vừa nói chuyện với một bạn nữ khác ở khoa văn. Không thể không ngưỡng mộ mấy cô ấy, bình thường không giống chúng tôi, mỗi ngày phải đọc sách để hiểu, người ta chỉ cần đọc sách thật kỹ trước kỳ thi một tháng là được. Bạn nữ đó hỏi tôi là người của khoa nào, lúc tôi nói với cô ấy tôi học ở khoa vật lý, cô ấy đột nhiên kích động cầm tay của tôi, nói cô ấy lần đầu tiên gặp được bạn nữ ở khoa vật lý, điều này khiến tôi cảm thấy mình như gấu mèo*, sau đó cô ấy còn hỏi tôi có biết một nhân vật lưng lầy tên là Vu Dung không? Mặt tôi tối sầm, che mặt chạy trốn. Người nổi tiếng ới, nhất định phải vào đội thiếu niên tiên phong, nếu không, không có khăn quàng đỏ thì không thể nào sống được! Cho đến lúc này, tôi mới hiểu được, vì sao lúc gia nhập đội thiếu niên tiên phong lại tuyên thệ: “Chuẩn bị sẵn sàng”!

*Hay còn gọi là gấu trúc, động vật quý hiếm hàng đầu ở Trung Quốc. ý chỉ ở đây là chị thấy mình trở nên quý hiếm, nổi bật.

Quả nhiên là cuộc thi cấp bốn, ngay cả lúc rửa mặt trước khi tắt đèn, mọi người tay ai cũng cầm theo một quyển sách, xung quanh phòng lấy nước luôn bắt gặp những bạn nữ đeo tai nghe để luyện nghe Anh văn. Buổi tối, Phạm Thái học từ vựng xong còn mở đèn sạc tiếp tục luyện công ở trên giường. Nhìn người khác nỗ lực như vậy, tôi cũng bị hưng phấn lây, đem một cái ghế đặt dưới bóng đèn ở lối đi, mãi cho đến lúc mắt không mở nổi nữa mới một mới trở lại giường nằm xuống. Trước lúc chìm vào giấc ngủ, còn nghe Tiểu Dư nói mớ mấy từ tiếng Anh, nghe kỹ lại hóa ra là đang học thuộc từ vựng. Lúc này Phạm Thái đột nhiên nói ra một câu tiếng Anh: "Give me the book." (Đưa cho mình quyển sách!) Mà Giả Hòa đang ngủ lại trả lời: "Here you are." (Của bạn đây!)

Tàu hỏa nhập ma rồi! Ngủ đi, đừng có nói chuyện nữa được không? Cứ như vậy, trong mơ, 26 chữ cái bay bay trên trời, lúc xếp thành chữ nhất, khi lại xếp thành chữ bát...

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tai họa máu mũi.

Vừa tỉnh lại, toàn thân uể oải, tôi cố gắng lắm mới có thể đi học. Hôm nay Vũ Đạo quả nhiên mặc bộ đồ bị nhuộm đỏ kia. Trong hai tiết học, Vũ Đạo chỉ giảng bài mới mà không hề nhắc một chữ đến kỳ thi, đợi đến lúc sắp tan học mới nói: “Có bạn học hỏi tôi về đợt thi cuối kỳ này, còn nói môn của tôi hơi khó, hy vọng tôi có thể gọi ý một chút.”

Nói đến đây, hai mắt đám sinh viên sáng lên, có vài bạn học còn nghi ngờ nhìn về phía tôi, tôi liền lắc đầu phủ nhận, “bạn học” này không phải là “bạn học Vụ” nhé. Vũ Đạo lại tiếp tục nói đầu vào đây: “Xét thấy tình cảm của tôi và các em cũng khá tốt, tôi cũng quyết định sẽ gọi ý!” Lời còn chưa dứt, mọi người đã vui mừng. Lại nghe Vũ Đạo lại bổ sung thêm: “Cố điều cũng sẽ khiến nhiều người chết đuối đấy!”

Trong thoáng sau đó tất cả đều im lặng. Mọi người dờ ra, nhìn chằm chằm vào bộ đồ màu đỏ Vũ Đạo đang mặc, Vũ Đạo cũng cúi đầu nhìn quần áo của mình, sau đó ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Tôi nghe nói những cuộc thi khác đều rất dễ dàng. Triết học gia Kierkegaard có một câu danh ngôn là, khi mọi chuyện đều trở nên quá dễ dàng, thì điều duy nhất con người ta cần chính là —— khó khăn trắc trở. Cho nên, nếu như mọi người không muốn phiếu điểm của mình bị lem màu giống như cái áo này của tôi, thì hãy cố gắng nhiều hơn!” Nói xong, Vũ Đạo còn kéo kéo cái áo của mình, cố ý làm bầm một câu hai ý: “Xem ra bị phai đỏ rồi thì rất khó giặt sạch!”

Vũ Đạo vừa rời khỏi phòng học, tôi đã nghe có người đang chửi bới kẻ đã làm lem màu bộ quần áo của Vũ Đạo. Thật ra ấy, chẳng tôi làm gì, muốn mắng thì mắng cái kẻ khắc mọi người kia kia, người nổi tiếng thì phải chú ý lời nói và việc làm của mình chứ, mọi người coi đi, để lại câu nói này đúng là hãm hại thế hệ sau mà!

Những ngày tiếp theo trôi qua đơn điệu mà nhàm chán, cuộc sống mỗi ngày đều chạy trên ba nơi điển hình: phòng ngủ —— căng tin —— khu tự học, nhưng tôi lại thấy có thể trải qua cuộc sống bình yên như vậy thật hạnh phúc, hy vọng mọi người trong trường nhanh chóng quên tiết cái tên Vụ Dung này đi. nỗ lực học tập gần một tháng này, tuy có thể thấy được kết quả học tập tăng lên nhưng tôi lại ngày càng khó nhớ được những điều đã học, nóng trong người, thậm chí còn bị tiêu chảy. Rơi vào đường cùng, tôi đành phải về nhà tìm bác sĩ Võ cố vấn. Mẹ Võ thấy tôi gầy đi so với lúc trước, liền dặn dò tôi phải chú ý sức khỏe. Lúc biết được thân thể tôi có chút không khỏe, liền gọi bác sĩ Võ về ngay. Sau khi xem bệnh, bác sĩ Võ nói tôi bị hội chứng căng thẳng trước khi thi, vì dễ thuận tiện cho việc chăm sóc tôi, yêu cầu tôi lại phải về nhà ở.

Bác sĩ Võ rất vui khi tôi quay về nhà, anh ta ra sức truyền thụ với tôi rằng kết quả học tập không quan trọng, quan trọng là mọi người trong nhà đều khỏe mạnh tinh thần sáng khoái, cũng không biết đây có phải là phương pháp chữa trị không nữa. Anh ta còn nói để chữa bệnh, tôi cần phải ăn thức đồ chua và cay, cho nên từ hôm nay trở đi, Trương Văn sẽ thay Vũ Đạo nấu ăn. Cuối cùng dặn tôi phải nghỉ ngơi, kết hợp song song với lao động nhẹ nhàng mà hợp lý, sau đó liền đem đồng quần áo bản tích tụ thời gian qua cho tôi như một hoạt động hợp lý. Ài, vốn tôi còn tưởng anh ta thật sự vui khi thấy tôi về nhà cơ đấy! Coi như bác sĩ Võ cũng còn lương tâm, anh ta quyết định tự mình xuống bếp nấu thuốc bổ cho tôi. Nhưng anh ta không mang tạp dề mà lại mặc áo blouse trắng, khiến tôi cứ có ảo giác như anh ta đang giải phẫu thi thể vậy. Lúc đầu tôi định ở trong bếp giám sát, nhưng anh ta cảm thấy vương tay vương chân, liền nói: “Tiểu Dung, mấy ngày nay em không cần phải nghĩ nhiều về chuyện học đâu, cứ xem TV, nói chuyện nhiều chút, giờ em đi nói chuyện với mẹ đi, lát nữa nấu xong, anh đem qua cho em.”

Không biết nói chuyện với mẹ Võ bao lâu thì bác sĩ Võ bưng một bát canh đi lên. Tôi lễ phép mời mẹ Võ uống trước, mẹ Võ nói tôi còn phải học tập quan trọng hơn, lại đẩy trả lại cho tôi, bác sĩ Võ cũng nói bệnh của mẹ Võ không cần thuốc bổ, tôi cứ uống đi.

“Canh gì vậy?” Đối với những việc bác sĩ Võ làm, tôi vẫn luôn nghi ngờ.

“Canh ngưu tiên và cầu tiên hầm, còn có nhân sâm cầu kỷ táo đỏ và rất nhiều thứ khác, bổ lắm đấy!”

*ngưu tiên, cầu tiên: nó là cái đồ của bạn trâu và chó á.

Mẹ Võ gật đầu nói: “Đúng đó, canh ngưu tiên hầm của anh cả con mẹ có uống qua rồi, quả thực rất tốt.”

Tôi uống thử một ngụm, quả nhiên hương vị rất ngon, vì vậy thích thú uống hết cả bát, sau đó hỏi bác sĩ Võ: “Anh cả, nhìn không ra tay nghề của anh rất giỏi nha, nhưng mà sao lần này lại cho thêm cầu tiên vậy?”

“Vì lần trước anh thiên con chó của em xong, bỏ đi thi tiếc quá, vừa hay lần này dùng đến!”

Tôi dờ dẩn bưng chén canh, đứng hình, cảm giác cổ họng có cái gì cuộn cuộn, rồi tôi chạy vọt vào phòng vệ sinh. Bác sĩ Võ chạy theo đến ngoài nhà vệ sinh, đứng ngoài cửa nói: “Anh nấu cả buổi đó, nhiều năm anh không xuống bếp, em cũng đừng phụ lòng tốt của anh chứ!”

“Anh cả à, em và mẹ giống nhau, gần đây đều bị bệnh, không nên dùng đồ bổ. Ngoài ra, ăn là không nên ăn một mình, thứ tốt dù ít em cũng phải chia cho anh hai và anh ba nữa đúng không? Hơn nữa, em không đành lòng với con chó nhà mình, đưa cho anh hai và anh ba uống thì tốt hơn.”

Bác sĩ Võ suy nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng, liền buông tha tôi. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao mấy ngày đó tinh thần của chó nhà mình lại như thế, thì ra từ nay về sau nó không còn có thể đường đường chính chính làm một con chó đực được nữa rồi!

Buổi chiều, Trương Văn vừa vào nhà, tôi liền tươi cười bưng chén canh lên, nịnh nọt nói: “Anh ba, anh cả nấu canh, anh cũng uống một chén đi.”

“Đừng làm tôi ghê tởm, đem đi chỗ khác đi!” Trương Văn không chút khách khí đẩy ra. Tôi đang buồn rầu thì bác sĩ Võ đột nhiên nhảy đến trước mặt chúng tôi, xắn tay áo lên, thối thối nắm nắm. Ngay sau đó, Trương Văn đã cầm chén canh thuốc kia lên, một hơi uống cạn. Uống xong trả bát lại vào tay tôi, làm bầm nói: “Ghê tởm thì có chút ghê tởm, nhưng đỡ hơn da thịt bị dày đặc! Bằng cấp càng cao, càng không thể nói đạo lý, ngược lại còn thích dùng vũ lực!”

Tại sao lại nói như vậy chứ? Chẳng lẽ đang nói bác sĩ Võ là tiến sĩ trong truyền thuyết? Vũ Đạo là thạc sĩ, tôi biết rồi, còn Trương Văn tốt nghiệp đại học liền đi làm. Hóa ra là vậy, cuối cùng cũng đã tìm được căn cứ cho bảng xếp hạng mức độ tư duy bình thường rồi!

Không lâu sau, Vũ Đạo về nhà, tôi cũng đem một chén cho anh, lần này tôi thông minh, không nói đó là canh thuốc bác sĩ Võ nấu, chỉ cười tủm tỉm bùng qua, mỉm cười nói: "Anh hai, anh mệt mỏi cả ngày, uống chén canh cho bổ đi!"

Cái tên Vũ Đạo này giao hoạt không giống người thường, liếc mắt nhìn bác sĩ Võ đứng một bên, cười nhạt, nhíu mày nói: "Canh Võ đại hàm phải không."

"Sao anh biết vậy?" Tôi có chút giật mình.

"Em mang canh cho anh mà anh ấy không cướp lại, cũng không châm chọc, cho nên đây nhất định là canh anh ấy hầm." Quả là nhìn rõ mọi việc! Vũ Đạo tỉ mỉ xem xét gương mặt của tôi, sau đó thở phào nhẹ nhõm, "Xem ra em vẫn còn khỏe, nhưng em vẫn nên cẩn thận! Bảo trọng!" Nói xong liền trở về phòng mình.

Tôi bùng bát canh kia, bắt đầu nhìn bác sĩ Võ, bác sĩ Võ trầm giọng nói: "Từ nhỏ anh đã muốn làm bác sĩ, trước là vì muốn xem bệnh cho hai đứa nó, còn có thể chăm sóc ăn uống cho mọi người. Nhiều năm rồi, khó lắm mới có thể nấu bát canh như thế." Bác sĩ Võ càng nói càng uể oải, xoay người đi vào phòng bếp. Biểu tình đau lòng của anh ấy khiến tôi rất khó chịu nên cũng đi theo, đã thấy bác sĩ Võ đang lau mắt trong bếp, nước mắt rơi là chảy. Tôi luống cuống an ủi: "Anh cả, anh nấu canh uống rất ngon, là bọn họ không có lộc ăn!"

Bác sĩ Võ cúi đầu, rơi lệ không nói. Nhớ đến việc anh ấy nấu canh cho tôi cũng vì có ý tốt, giờ lại thành như vậy, trong lòng cũng hổ thẹn, vì vậy cắn răng một cái, cầm bát canh trong tay vốn muốn đưa cho Vũ Đạo, một hơi uống cạn đến đáy.

"Thực sự uống rất ngon ư?" Bác sĩ Võ ngẩng đầu, lúc này tôi mới nhìn rõ con mắt đã đỏ bừng của anh ấy, tôi đáp lại: "Ngon lắm! Ngon lắm!" Trong ánh mắt chờ mong của bác sĩ Võ, tôi như bị ma xui quỷ ám uống hết chén thuốc đó. Anh khôi phục dáng vẻ tươi cười, dùng ánh mắt trong như nước hồ thu, lại tự mình múc cho tôi một chén canh nữa, tôi chỉ có thể kiên trì xử lý nó lần thứ hai. Tôi đâm lao đành phải theo lao, mãi cho đến thấy đáy lúc chén canh, bác sĩ Võ mới chịu buông tha, dáng vẻ rất vui mừng.

Tôi nỗ lực nuốt xuống chỗ canh nghẹn ở cổ họng, an ủi bác sĩ Võ: "Anh cả, canh thuốc em uống hết rồi, là bọn họ không hiểu ý tốt của anh, anh... không cần khóc vì chuyện như vậy nữa."

"Khóc?" Bác sĩ Võ khó hiểu.

"Mới này..."

"Mới này anh không cẩn thận làm dính ớt vào mắt thôi." Bác sĩ Võ ra vẻ vô tội.

Hồi lâu tôi vẫn không nói gì, cảm thấy trong mũi có một dòng quen thuộc đang chảy ra. Bác sĩ Võ thuận tay đổ bã thuốc ở đáy nồi ra, sau đó dùng để đựng máu của tôi! Tôi chủ động cầm hứng, rồi đi về phía phòng mình. Bác sĩ Võ tôi xin anh, hãy để tôi yên đi, nếu còn dây dưa với anh nữa, bệnh của tôi sẽ không chỉ đơn giản là lo lắng trước kỳ thi nữa đâu! Mẹ Võ, mẹ chờ con chút thôi, đoán chừng con cũng sắp ung thư rồi đây!

Cứ như vậy, chẩn bông của bác sĩ Võ chỉ mất đi một ít, còn tôi mất đi mấy chục cc máu. Lúc Vũ Đạo nhìn thấy tôi mũi nhét bông gòn, lạnh lùng liếc tôi một cái, như đang nói "Đáng đời, anh đã sớm nhắc nhở em rồi mà"! Xem ra sau này tôi phải dán một cái băng trên người bác sĩ Võ "Nguy hiểm, ở đâu có người này, ở đó có máu mũi!"

Lúc ăn cơm tối, mẹ Võ thấy tôi còn dính máu mũi thì oán trách nói: "Đứa bé này, dù anh cả con nấu canh bổ ngon đến mấy, con cũng đừng uống nhiều như vậy chứ!"

Mẹ đừng nói vậy, con oan muốn chết đây! Trương Văn vừa vui sướng khi người gặp họa vừa nói: "Cô thật đúng là không biết sợ! Canh thuốc anh cả nấu cũng dám uống nhiều như vậy!" Giọng điệu của Trương Văn làm tôi khó chịu, tôi đang tức đây một bụng mà không có chỗ phát tiết, nên liền xả với anh ta, "Chẳng qua lúc nhỏ làm mấy người bị đau bụng vài lần thôi mà, sau đó anh ấy cũng 'gác kiếm', không phải niệm tình anh em sao! Đúng không, anh cả?"

Bác sĩ Võ mỉm cười lắc đầu, chậm rãi nói: "Cũng không phải vậy, bởi vì anh thấy so với uống thuốc thì còn có cách hiệu quả hơn, đó là dùng Không thủ đạo đánh bọn nó!"

"..." Khí huyết nhất thời phun trào, máu mũi vốn đã ngừng giờ lại thấm ướt bông gòn, tôi vội vàng nghiêng đầu đi, loại bác sĩ Võ ra khỏi tầm nhìn của mình, tiếp tục nhìn thì tôi sẽ gục mất! Tôi cứ nghĩ mình là Âu Dương Phong trong 'Đông thành Tây tự'*, nhưng lại không nghĩ đến mình sẽ đụng phải bác sĩ Võ - Hồng Thất Công, bác sĩ Võ, anh buông tha tôi đi! (Tham khảo cảnh Âu Dương Phong người đầy máu ôm cây, Hồng Thất Công ở phía sau kéo chân! "Huynh đệ, xin người thương xót, tôi giết ta đi!")

*Đông thành Tây tự: Đông Tà Tây Độc là một bộ phim của đạo diễn Hồng Kông Vương Gia Vệ, phát hành năm 1994, Vương Gia Vệ đã mượn các nhân vật trong tiểu thuyết Anh Hùng Xạ Điêu của Kim Dung để làm nên Đông Tà Tây Độc. Tuy nhiên, đạo diễn này không sử dụng gì khác ngoài tên và thân thể các nhân vật, Đông Tà Tây Độc có cốt truyện gần như độc lập với tiểu thuyết nguyên tác.

Bữa tối do Vũ Đạo nấu, toàn thức ăn vị nhạt, còn có cua xào nấm hương cùng thịt dê xào tương tôi thích ăn nhất, tiếc là bụng tôi đang rất đầy, cho nên chỉ ăn một chút là dùng đũa ngồi nhìn. Vũ Đạo ngồi trên ghế, sắc mặt rất xấu. Sau khi ăn xong, lúc tôi rửa chén, Vũ Đạo đến, do dự giây lát, hỏi tôi: "Anh cả nấu canh uống ngon vậy sao?"

"Ngon lắm." Tôi sáng khoái trả lời.

"Ngon đến mức làm cho em chảy máu mũi sao?" Giọng điệu Vũ Đạo ngoài sức giận dỗi như còn kèm theo chút đố kị.

Hành động ngu ngốc vừa rồi đúng là thất bại mà vẫn tỏ vẻ hạo hán, tôi ha ha một tiếng, cười mà không nói. Vũ Đạo bắt mắt hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi. Quái lạ, anh dựa vào cái gì tức giận chứ?

Buổi tối sau khi giặt quần áo xong, tôi đi ra ban công thấy quần áo phơi trước vẫn treo ở đó, bọn họ cũng thật là lười! Tôi thu hết đồ, xếp gọn gàng lại. Ba anh em bọn họ đều đang ở phòng của mình, suy nghĩ một hồi, tôi quyết định đưa quần áo cho Trương Văn trước.

Gõ cửa, Trương Văn mở cửa ra, thấy là tôi liền không khách khí hỏi: "Chuyện gì?" Tôi không nói nhiều, đem quần áo đã sắp xếp đưa cho hắn, hắn liền đóng cửa lại. Trên tường phòng của Trương Văn có treo rất nhiều tranh vẽ, giống như một phòng triển lãm tranh, nhưng trên mặt đất lại đặt đầy dụng cụ thể hình rất không hợp với khung cảnh. Bức tranh treo ở đầu giường của Trương Văn vẽ hình một cô gái hồn nhiên đang ngai ngùng, không biết đó có phải là mối tình đầu kia của hắn không!

Sau đó tôi đưa quần áo cho Vũ Đạo, anh đi ra mở cửa, rồi để tôi vào phòng. Trong phòng Vũ Đạo bày đầy nhạc cụ, còn có một cái tủ sách lớn. Ở giữa giá sách để một chiếc giày nhỏ của bé gái, có vẻ không hợp lắm. À, rất nhìn quen, hình như là chiếc giày mà tôi đã lao vào trong hồ để vớt lên. Xem ra chiếc giày quan trọng đối với Vũ Đạo này chính là chiếc mà năm đó tìm được lúc tôi bị lạc.

Vũ Đạo thấy tôi vừa vào phòng, mắt liền nhìn chằm chằm đôi giày kia, liền hỏi tôi: "Nhận ra rồi à?"

"Chết cũng không quên được!" Tôi nghiêng răng nghiêng lợi. Chiếc giày này chính là ác mộng của tôi khi buổi đầu tiên bước chân vào đại học, đánh dấu bước đầu bước trên con đường trở thành người nổi tiếng!

Vũ Đạo đắc ý nói: "Cũng đúng!" rồi anh lập tức chuyển chủ đề, "Đúng rồi, em không đến mức bị hội chứng lo lắng trước kỳ thi chứ!"

"Sao lại không đến mức? Anh mặc một bộ đồ đồ, lại nói sẽ có một núi bài cơ mà! Tôi chống lủ giải nguy quá căng thẳng nên mới bị bệnh!" Bỗng nhiên nghĩ đến có thể nhân cơ hội này để hỏi đề, hai mắt tôi đảo lia lịa, nói: "Em giúp anh vớt chiếc giày quan trọng như vậy, anh còn chưa cảm ơn em đấy, không bằng dùng một cách khác để báo đáp đi."

"Anh là một người có ân tất báo, sao lại có chuyện anh chưa báo đáp em chứ?" Vũ Đạo có chút không vui.

Tôi suy đi nghĩ lại, nhưng vẫn không nhớ ra anh ta từng tặng tôi món gì, ngoại trừ chậu hoa cúc tây không được tính là quà tặng kia.

Vũ Đạo tức giận nhắc nhở ta: "Em giúp anh vớt một chiếc giày, anh lại tặng cho em cả đôi giày còn gì!"

Tôi giật mình hỏi: "Đôi giày kia là anh tặng? Không phải anh cả tặng ư?" Thấy sắc mặt Vũ Đạo càng xấu đi, tôi nhẹ giọng làm bầm: "Anh cũng không chịu nói thẳng ra, dĩ nhiên là để bị hiểu nhầm là anh cả tặng rồi?"

"Em dễ dàng cho đó là quà anh cả tặng mà không phải anh tặng em à?" giọng Vũ Đạo cao lên.

Thấy giọng anh cao hơn, tôi cũng đáp trả, "Sao lại không dễ dàng? Trước giờ anh cả luôn thương em, quan tâm em, nhiều năm chưa từng xuống bếp, còn cố ý nấu canh vì bệnh của em! Ngoài việc anh ấy có chút... kì quái, (tôi do dự không dám nói ra từ Biếm thái.) thì con người anh cả rất tốt!"

Nghĩ đến chuyện chính vì mấy người Vũ Đạo không chịu uống, mới hại tôi chảy máu mũi, giọng tôi càng cao hơn, "Anh dựa vào cái gì mà không uống? Dù là độc được em cũng vui vẻ chịu đựng!"

Tôi trút giận xong thì nhìn Vũ Đạo khiêu khích. Sắc mặt Vũ Đạo lúc này cực kỳ âm trầm, ánh mắt sắc bén lại làm cho tôi không rét mà run. Vũ Đạo một tay bắt được cổ tay tôi, ghé sát vào mặt tôi, ánh mắt lấp lánh, làm tôi hít thở không thông. Anh vừa muốn mở miệng, đúng lúc này bác sĩ Võ xuất hiện ở cửa, dựa vào cửa, vô cùng đắc ý nói: "Xem ra ấn tượng của Tiểu Dung đối với anh cả như anh tốt hơn em nhiều đó, ha ha, đúng là thú vị!"

Vũ Đạo không để ý đến bác sĩ Võ, vẫn nhìn chằm chằm tôi như cũ. Lòng tôi hoảng loạn, đem đồng quần áo còn lại đưa cho bác sĩ Võ, chạy nhanh ra khỏi nơi thị phi này.

Buổi tối, tôi không trần trọc vì chuyện học hành mà tự hỏi hôm nay đã xảy ra chuyện gì. Sao Trương Văn vốn là thầy dạy thể dục, nhưng lại càng thích vẽ tranh, khiến tôi cảm thấy khó hiểu. Có nguyên nhân gì trong đó chứ? Mà tại sao Vũ Đạo lại tức giận vì chuyện bát canh và chiếc giày, chẳng lẽ anh ấy ghen tị? Nếu mọi người đều có quan hệ huyết thống, sao cứ phải tranh giành như giành người yêu vậy chứ? Hắn là không thể rồi, vậy thì tại sao chứ? Còn nữa, bác sĩ Võ đột nhiên xuất hiện chặn ngang những lời mà Vũ Đạo muốn nói, lúc đó anh rốt cuộc muốn nói gì mới tôi chứ?

(Ghi chú: Cái mũi của tôi ở nhà này ngày càng yếu đi, mà tôi cũng bắt đầu hiểu được sự sáng suốt của bác sĩ Võ, đắp chăn chỉ đắp sơi bông quả thực rất tiện! Từ sau chuyện chảy máu mũi đó, mỗi lần tôi kinh ngạc liền bị mũi thay vì che miệng. Tôi từng lo lắng, có khi nào mũi của mình biến thành bả dỉ thứ hai không. Nhiều năm trị liệu không có hiệu quả, tôi cứ tưởng là do oán niệm của cái cầu tiên kia nên ngày bảo vệ động vật thể giới hàng năm, tôi kiên trì nướng xương có thịt cho chó nhà mình, vài năm sau, tình trạng cái mũi của tôi mới hoàn toàn khỏi! Máu mũi ời... oán niệm của tôi... oán niệm của con chó...)

Chương 49: Dạy kèm trước kỳ thi.

Hai ba ngày liền ở nhà, không suy nghĩ gì đến chuyện học tập theo yêu cầu của bác sĩ Võ, ngoài việc nói chuyện phiếm với Võ mẹ thì tôi chỉ ngồi xem phim cạnh bác sĩ Võ, hội chứng lo lắng trước khi thi cuối cùng cũng giảm bớt. Nhưng mà Vũ Đạo mấy ngày nay đi về đều không thèm nói chuyện với tôi, com lại do Trương Văn làm.

Tối đó, tôi hỏi bác sĩ Võ: "Ngày nào em cũng xem TV như thế, nếu không học sợ là không qua nổi kỳ thi đâu!"

Bác sĩ Võ thông thả nói: "Anh chỉ phụ trách chữa bệnh, không lo về chuyện thi cử của em." Một câu này của bác sĩ Võ gần như làm cho tôi phát điên, vành mắt tôi đỏ lên, "Em phải làm sao giờ?"

Bác sĩ Võ vừa thấy tôi muốn khóc, liền ngăn lại: "Chờ một chút!"

"Chờ cái gì?"

"Một... Hai..." Bác sĩ Võ vừa đếm vừa hít sâu, sau đó cố gắng bình tĩnh nói: "Được rồi, giờ em có thể bắt đầu khóc!"

"..." Tôi không nói gì, lại nghe anh ta giải thích: "Lần trước em đột nhiên khóc làm anh trở tay không kịp, lần này anh đã chuẩn bị tinh thần thật tốt rồi." Anh ta có ý ngồi ngay ngắn lại, chính thức tuyên bố: "Em cứ khóc đi!"

Nước mắt của tôi cũng đã bị anh ta làm cho mất sạch, tôi buồn rầu nói: "Em sẽ rớt kì thi này thôi!"

Bác sĩ Võ tự tin tràn đầy nói: "Được rồi, vậy để anh dạy kèm cho em một chút là được." Tôi vội vàng mang bài tập đến, tìm một bài tôi không hiểu hỏi anh ấy.

Bác sĩ Võ xem xong đề bài, hỏi tôi: "Vì sao em không chọn A?"

Tôi nheo mắt đáp, "Bởi vì A rõ ràng không đúng."

Bác sĩ Võ lại hỏi: "Vậy tại sao không chọn B?" Tôi không biết, đành phải lắc đầu, vì vậy anh tiếp tục nói: "Đúng rồi, bởi vì B không đúng!" Đây, tôi chỉ là lắc đầu vì tôi không hiểu thôi, sao B lại sai chứ?

"Thế vì sao không chọn C?" Bác sĩ Võ dừng lại một chút, lập tức tự trả lời: "Bởi vì C cũng không đúng!" anh cười với tôi, nói: "Giờ em biết chọn câu nào chưa. Nên chọn câu D!"

Tôi dờ dẫm mặt mày, bác sĩ Võ lại tự đắc vui vẻ nói: "Tốt, câu tiếp theo."

Tôi mếu miệng, hết một tiếng 'a' thật lớn, lại sắp bị anh ta bức phát khóc rồi. Bác sĩ Võ thấy thế, lo lắng nói: "Đừng nóng vội! Em không biết à, Võ Nhị rất hiểu về cuộc thi này, lúc học đại học nó không đến lớp nhưng lúc nào cũng đứng trong top đầu, bảo nó rút cho em trọng tâm của bài học, chắc chắn em sẽ qua, hơn nữa nó còn là giáo viên một môn em học nữa mà, đừng sợ, đừng sợ!"

"Anh cà, không phải anh là tiến sĩ sao? Lẽ ra anh còn phải giỏi hơn anh hai mới đúng chứ!"

"Đúng là anh là tiến sĩ, vấn đề là ở chỗ thành tích của anh lúc nào cũng là 60 vừa đủ qua thôi." Bác sĩ Võ than thở buông tay.

"Sao có thể như thế?"

"Thầy cô vừa nghĩ đến chuyện nếu anh rớt, bọn họ sẽ phải gặp anh một năm nữa nên cho anh 60 điểm. Cứ như vậy, anh học lên đến tiến sĩ!" Không phải chứ ~ hóa ra tiến sĩ như anh không phải vì học lên tiến sĩ rồi trở nên biến thái, mà vì anh biến thái nên mới trở thành tiến sĩ sao!

Tuy rằng biết rõ Vũ Đạo mấy ngày nay tính tình không được tốt lắm, nhưng đành phải để bác sĩ Võ dẫn tôi đi tìm anh ta. Lúc bước vào phòng Vũ Đạo, anh ta đang viết gì đó, bác sĩ Võ đưa mắt thăm dò, trêu chọc nói: "Tâm tình không tốt à, Võ Nhị!" Sau đó giả vờ quay đầu lại, nhỏ giọng nói với tôi: "Mỗi lần tâm trạng không tốt nó đều viết nhạc!"

Vũ Đạo đem nhạc phổ cất đi, phân bác lại bác sĩ Võ: "Dù sao so với người tâm trạng tốt hay không tốt đều muốn tìm người đánh nhau, thế này còn tốt hơn nhiều."

"Võ Nhị à, lo mà cảm ơn anh đi, chuyện tốt đã đến rồi đây, anh mang cho cậu một công việc tốt đẹp, dạy kèm cho Tiểu Dung một chút đi!" Bác sĩ Võ kéo tôi từ phía sau ra.

Vũ Đạo nhú mắt, nghiêng đầu nhìn tôi liếc mắt một cái, giả vờ khó xử, "Nhưng mà em là thầy hướng dẫn lớp em ấy, không ổn lắm đâu."

"Liên quan gì chứ, lúc ba còn sống, anh đi học môn của ông ấy, còn không phải về nhà vẫn lấy trộm bài ra sửa à." Bác sĩ Võ chẳng hề để ý nói.

"Cả thế giới có một người như anh là đủ lắm rồi!" Vũ Đạo ra vẻ khinh thường hành động của bác sĩ Võ. Tôi gật đầu không ngừng, hoàn toàn đồng ý với câu nói này của Vũ Đạo!

"Nhưng mà..." Bác sĩ Võ cười gian xảo, cố ý dừng lại, làm bộ nghiêm túc tự hỏi, "Nếu như em ấy không qua được kỳ thi này, học lại là chuyện nhỏ, nếu bị chậm một hai năm mà nói thì..."

"Đúng vậy, cuộc đời của em sẽ bị hủy hoại mất!" Tôi vội vàng tiếp lời bác sĩ Võ.

Vũ Đạo không thêm nói nữa, cứ như đang ngậm bồ hòn, sau đó miễn cưỡng đồng ý. Tôi liền nói tiếng cảm ơn, bác sĩ Võ lại bảo: "Không cần cảm ơn nó đâu, nó chỉ suy nghĩ cho bản thân mình thôi mà!" Nói xong, liền đóng cửa lại rồi đi.

Vũ Đạo suy nghĩ cho bản thân anh ư? Tại sao? Xem ra để hiểu được lời nói của bác sĩ Võ thì đạo hạnh của tôi vẫn còn thấp!

Vũ Đạo tới đó quyết định xem qua sách vở của tôi trước, anh ta hỏi mấy vấn đề mình nghĩ là đơn giản, nhưng tôi lại không trả lời được câu nào. Vũ Đạo cau mày, khó hiểu hỏi: "Anh nói này bạn học Vu Dung, bài anh dạy rồi cuộc em có nghe gì không vậy?"

Tôi gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Nghe thì có nghe, nhưng em không hiểu lắm."

Vũ Đạo một tay nâng cằm, tay còn lại chia vào đầu tôi, hỏi: "Vậy lúc đi học, đầu óc của em suy nghĩ về việc gì thế? Khó tập trung như vậy sao?"

"A..." Tôi vừa nghĩ, "Cái này không thể trách em được, bởi vì anh đẹp trai quá nên em rất khó tập trung."

"Ừ." Vũ Đạo đồng ý, gật đầu, "Nếu như là lý do này thì vẫn còn tha thứ được." trên mặt Vũ Đạo lộ ra nụ cười đã lâu không thấy. Da mặt của anh ta cũng dày thật!

Vũ Đạo bảo tôi về chuẩn bị lại sách vở của học kỳ này, ngày mai anh sẽ giảng bài lại cho tôi. Tôi "vâng" một tiếng, đứng dậy liền đi. Anh gọi ngược tôi lại: "Không phải dạy kèm em học thì em không có gì để nói với anh sao?"

"Nói gì cơ?" Tôi không ngờ Vũ Đạo sẽ hỏi như vậy, về mặt ngẩn ra.

Sắc mặt Vũ Đạo bắt đầu âm u, anh hít sâu một hơi, "Tôi nghe mẹ chúng ta nói, em thích ăn cua xào cay với thịt dê xào tương, nhưng hôm đó em lại không động vào gì cả."

Còn nhớ chuyện mấy hôm trước ư? A? Anh cố ý tìm mẹ để hỏi món ăn tôi thích? Nghĩ đến đó, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào, thế nên tôi nói luôn chuyện vì hiểu lầm bác sĩ Võ khóc mà đã uống cả nồi canh thuốc, cuối cùng còn không quên nịnh bợ: "Món anh làm ăn rất ngon, chỉ là ngày đó em no quá, chỉ có thể nhìn mà thèm, lại ăn không nổi." Tôi vô cùng tiếc hận.

"Thế có còn muốn ăn không?" khóe miệng Vũ Đạo khẽ nhếch, xem ra tâm tình đã thay đổi.

"Muốn ăn!"

"Ngày mai anh làm cho em, nhưng mà, em phải làm phụ!"

"Lại có cớ lộc ăn rồi!" Tôi vừa muốn hoan hô, lập tức có chút bất an, cảnh giác hỏi: "Sao tự nhiên anh tốt với em vậy? Có phải có âm mưu gì đây không?"

"Bỗng nhiên ư?"

"Có chút chút."

"Vậy thì không nên tốt với em như thế."

"Đừng..." Tôi rất sợ Vũ Đạo đổi ý, "Cứ để tình yêu đến bất ngờ mãnh liệt hơn nữa đi! Em hoàn toàn không phản đối. Hơn nữa, không phải em đang bị hội chứng hoảng sợ trước kỳ thi sao? Phải ăn nhiều đồ chua cay một chút mới tốt."

Vũ Đạo lăm bắm điều gì đó, tôi không nghe được. Hỏi, anh lại phủ nhận, nói không có gì.

Tôi vô cùng vui vẻ quay lại phòng của mình, nghiêm túc sửa soạn lại sách vở mà Vũ Đạo giao cho. Sau khi tắm rửa thoải mái, tôi leo lên giường, nghĩ đến việc những món ăn đó thì ra là do Vũ Đạo cố ý làm cho mình, tôi sung sướng đắp mền lên giường, áp mặt vào chăn hít sâu mấy hơi, cảm thấy hương vị ngọt ngào đến say lòng người...

(Ghi chú: Vài năm sau, tôi cũng không nghĩ mình lại trở thành tiến sĩ, trở thành loại người thứ ba, không phải nam, nữ - mà là "Nữ tiến sĩ"! Ngày tốt nghiệp tiến sĩ, trong đầu đột nhiên hiện ra gương mặt ưu sầu của những thầy cô giáo kia, lúc đó tôi liền nghi ngờ, không phải tôi học lên đến tiến sĩ cũng vì cùng một nguyên nhân với bác sĩ Võ đấy chứ?)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Bí ẩn máu mũi.

Hôm sau giữa trưa về nhà, vừa vào cửa, liền bắt gặp Vũ Đạo đang quần khăn đi từ phòng tắm ra. Bước chân của Vũ Đạo chợt ngừng lại vì sự xuất hiện bất ngờ của tôi, tôi theo bản năng đè chặt cái mũi yếu ớt của mình, nhưng đôi mắt lại không chịu nghe lời mà lướt đến người anh. Tóc Vũ Đạo ướt sũng, đáng người cao gầy, vài giọt nước chạy dọc theo cơ ngực trắng, khiến người ra không thể rời mắt.

"Nhìn đẹp vậy sao?" Vũ Đạo bí bí hỏi.

Tôi dờ dẫm gật đầu, tay vừa bịt mũi vừa nói ra lời từ đáy lòng: "Bóng bầy lắm!"

Vũ Đạo dường như không ngờ tôi lại trả lời thẳng thắn như vậy, ngược lại ngây ngẩn cả người, sau đó liền cười lớn. Lúc đi ngang chỗ tôi, liền lấy tay chỉ chỉ vào trán tôi, bực mình cười nói: "Em đúng là cái gì cũng dám nói ra! Đứa nhóc này đúng là khiến người ta hăm mộ!" Sau đó liền vào phòng mình. Chốc lát sau cửa lại mở, Vũ Đạo thấy tôi còn ngơ ngẩn đứng tại chỗ, liền nhéo mũi tôi, "Nhanh đi chào mẹ đi, rồi đến phòng anh dạy thêm cho!" Giọng mặt của tôi lập tức ửng đỏ, tim đập bang bang, cực kỳ rõ ràng. Tôi rất sợ tiếng tim đập của mình bị anh nghe thấy, cuống quýt chạy đi tìm mẹ Võ.

Nói vài câu ngắn ngủi với mẹ Võ, tôi liền đi tìm Vũ Đạo học. Trước khi đi vào, tôi cẩn thận gõ gõ cửa. Vũ Đạo trả lời, tôi mới đi vào. Vũ Đạo bảo tôi ngồi trước bàn làm việc, anh ngồi trên giường ở bên cạnh, trên vai còn vắt một cái khăn mặt, anh chỉ chỉ đề bài trên bàn, "Em làm đề này trước đi." Nói xong, anh liền cầm khăn mặt bắt đầu lau tóc.

Hương dầu gội bóng thoảng bay vào mũi, suy nghĩ của tôi vốn không nhanh nhạy, nay lại càng thêm trì độn, tôi vò đầu gãi tai cả nửa ngày, cũng không nghĩ ra được một chữ. Tôi buồn bực quăng bút xuống bàn, quay sang Vũ Đạo, hỏi: "Anh đang dụ dỗ em à?"

Vũ Đạo bị tôi hỏi bất thành linh, sừng sốt, lập tức như bị sặc, ho khan hai tiếng, "Sao um nói thế?"

Tôi cảm giận lên án: "Em đang chuyên tâm làm bài, anh lại ở bên cạnh lau lau tóc, sao em lại được bài chứ?"

Khóe miệng Vũ Đạo khẽ nhếch, ánh mắt sâu dần, hơi thở mang theo nguy hiểm, anh ta dùng giọng nói đầy từ tính, hỏi: "Nếu đúng thì sao?"

Tôi không chút nghĩ ngợi, nói thẳng: "Vậy anh thành công rồi!"

Nghe xong câu trả lời của tôi, nụ cười trên mặt Vũ Đạo dần dần lan rộng, anh chậm rãi đến gần, tôi lại như bức tượng, không nhúc nhích nhìn khuôn mặt đang từ từ phóng đại trước mặt tôi, cuối cùng Vũ Đạo nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, vui vẻ nói: "Cảm ơn! Em gái yêu dấu của anh!" Đứng dậy ra khỏi phòng.

Sau khi Vũ Đạo rời khỏi đây, tôi vốn ngơ ngẩn rối loạn, ngây ngốc hồi lâu mới hoàn hồn lại, sờ trán, không khỏi cười, nhưng nghĩ đến cách xưng hô em gái thì nụ cười lại dần mất đi. Để mình khỏi suy nghĩ nhiều, tôi đứng lên, đi đến trước giá sách, ai ngờ chỉ mới quét mắt sơ liền phát hiện một quyển tạp chí sắc đẹp "Hoàng sắc". Lúc này, Vũ Đạo đã trở về, tóc của anh đã được sấy khô, xoã tung tự nhiên. Tôi lắc lắc quyển sách trong tay, hừ lạnh: "Sắc lang cầm thú!"

Vũ Đạo đi tới, cầm lấy tạp chí từ trong tay tôi trả lời: "Như nhau thôi. Cầm thú sắc nữ! Mới vừa nãy không biết ai còn nhìn chăm chăm đấy!"

"Anh là thầy giáo mà, phải ra vẻ đạo mạo chứ!"

"Em biết cái gì chứ? Cổ nhân có nói, xưa nay thánh hiền đều tịch mịch, chỉ có phóng đảng mới lưu danh!"

"... Có câu nói này sao? Hình như không phải nói như vậy mà."

"Em không cảm thấy 'Thánh hiền' đối với 'Âm nhân', lại thêm 'Phóng đảng' thì còn hay hơn sao!"

Tôi gật đầu đồng ý, "Nói cũng đúng." (lại bị lừa rồi...)

Sau đó mấy tiếng đồng hồ, Vũ Đạo giảng giải lại mở bài tập tôi đã chuẩn bị. Mãi đến khi Trương Văn nhắc Vũ Đạo làm cơm, chúng tôi mới biết đã đến giờ cơm trưa.

Sau khi mang sách vở về, vừa vào phòng bếp, đập vào mắt là hình ảnh Vũ Đạo mang tạp dề, trái tim bỗng nhiên run lên, tôi trêu Vũ Đạo: "Anh mặc cái này còn hợp hơn mấy cái quần áo khác đó." Trong lòng tôi lại không ngừng rung động trước bộ trang phục kìa của anh ta.

"Vậy ư?" Vũ Đạo cúi đầu nhìn một chút như muốn xác nhận, lập tức đưa cho tôi một cái tạp dề, "Hôm nay tôi mới mua."

Cái tạp dề này giống với kiểu của anh, chỉ là nhỏ hơn một xíu. Sau khi tôi mặc vào, Vũ Đạo quan sát trước sau, khen: "Quả nhiên còn hợp hơn tôi."

"Thật không?" tôi mừng thầm trong lòng, lại nghe Vũ Đạo tiếp tục nói: "Ừ, khá giống người hầu!"

Miệng anh độc như thể, cẩn thận mọc nhọn đấy! Tôi chùi miệng, đột nhiên đèn flash sáng lên, bác sĩ Võ cầm máy chụp hình xuất hiện, dáng vẻ tươi cười tà ác trước sau như một, "Tiểu Dung, em mặc vậy nhìn đẹp lắm, anh không kìm được phải chụp cho em một tấm." Bác sĩ Võ đến vỗ vỗ bả vai tôi, "Em yên tâm, trên hình không có Võ Nhị, chỉ có em thôi!"

Bác sĩ Võ mới vừa đi, Vũ Đạo liền lớn tiếng nói: "Mau làm việc đi! Đừng có chơi bời lêu lổng!" Bác sĩ Võ không chụp anh, anh giận gì tôi chứ! Tôi liếc mắt nhìn anh một cái, "Làm gì?"

"Rửa sạch rau đi!" Vũ Đạo cẩn thận đưa cho tôi một cây bắp cải. Tôi thấy thái độ anh không tốt, cũng chọn lời mà nói: "Bắp cải này bị sâu ăn rồi!"

"Vậy rõ ràng là nó không bị phun thuốc trừ sâu."

Tôi bĩu mũi, cái chày cái cối nói: "Bởi vì con sâu kia muốn tự sát!"

Khỏe miệng Vũ Đạo nâng nhẹ, chỉ vào rất nhiều chấm nhỏ trên bắp cải, hỏi ngược lại tôi: "Thế sao ăn nhiều thế mà vẫn không chết?"

Tôi bị anh ta hỏi đột ngột, khẽ nhếch môi, sau đó liếc mắt trừng anh một cái, nói: "Vì đám sâu đó muốn tự tử tập thể không được sao!"

Vũ Đạo phì cười ra tiếng, sau đó lắc đầu, bắt đầu đi nói: "Sau này ai cười em thì khổ rồi!"

Tôi không chút khách khí đáp lễ: "Không cần anh quan tâm giùm người khác!"

"Người khác à?" Vũ Đạo hỏi lại, lập tức hừ nhẹ một tiếng, "Đi bóc tỏi cho anh!" Hừ ~ thật là, cứ dùng mũi phun từ, từ nói ra cũng dính cả cứt mũi luôn rồi!

Sau khi lột tỏi xong, Vũ Đạo lại bảo tôi rửa tỏi, tôi tìm không thấy đồ rửa, anh liền đưa cho tôi một cái tạ, "Hay em dùng cái này của Trương Văn đi."

Choáng... Trương Văn thật sự dùng tạ để rửa tỏi à! Tôi vung tay vung chân một chút rồi quyết định ngồi xổm dưới đất để rửa. Dùng sức rửa tỏi đã gần nát hết, tôi nghĩ bụng, thứ này hiệu quả thật, lúc rửa lần thứ hai, cô tay buông lỏng, tạ rớt xuống nện vào chân. Tôi đặt mông ngồi trên mặt đất, cõng giày kiểm tra, ngón chân đã chảy máu. Vũ Đạo nhìn thấy máu, lập tức cảnh giác nói: "Mau lên! Đừng để Võ Đại thấy!" Vũ Đạo khom lưng ôm tôi lên, nhanh chóng chạy về phòng của anh.

"Sao anh cả lại cố chấp với máu đến vậy thế?" Vấn đề này khiến tôi khó hiểu đã lâu.

"Anh ấy không nói với em à, chuyện lúc đó xảy ra cùng với em mà?"

"Chỉ nói là anh chỉ tìm được một chiếc giày của em, còn những thứ khác anh ấy không đề cập đến."

"Lúc đi với em ngày ấy, anh cả té xỉu trên bờ cát, quần áo bị rách, trên người có dấu vết bị mèo cào, đầu bị đập vào đá, chảy rất nhiều máu. Hỏi anh ấy chuyện gì đã xảy ra, anh ấy bảo hoàn toàn không nhớ rõ. Từ lúc đó trở đi, anh ấy bắt đầu thấy máu là sẽ choáng váng, hơn nữa rất sợ người khác khóc, chỉ cần anh và Trương Văn khóc, không hiểu sao anh ấy sẽ nổi giận, không nói tiếng nào mà đánh bọn anh đến khi không còn khóc nữa. Nhưng mà, không biết sau này anh ấy khắc phục chứng sợ máu thế nào, rồi lại trở thành như ngày hôm nay."

Vũ Đạo đặt tôi trên giường, mang cùn tôi, chân sau quỳ gối, nửa quỳ trước mặt tôi, giúp tôi xoa rượu thuốc, thấy tôi khẽ than, liền dịu dàng hỏi: "Đau không?" Lực tay cũng nhẹ lại. Nhìn Vũ Đạo chuyên tâm xử lý vết thương cho mình, tôi bị hấp dẫn, tình cảm như tuông trào. Vũ Đạo như phát giác, ngẩng đầu nhìn về phía tôi, tôi cuống quýt thu hồi tầm mắt, cúi đầu, miệng mở ra nửa ngày, cuối cùng yếu ớt hỏi: "Vũ... anh hai, nếu như... nếu như, em không phải là em gái của anh, anh vẫn sẽ yêu... thương em như vậy sao?"

Vũ Đạo nhìn tôi, như có thể từ ánh mắt tôi mà nhìn ra nơi sâu nhất trong lòng tôi, anh chân thành nói: "Sẽ yêu... thương em như vậy giờ." Anh hơi đứng dậy, nhìn thẳng vào hai mắt của tôi, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy, "Nếu như anh không phải anh trai của em, em sẽ thế nào?"

Tôi thốt ra: "Em sẽ yêu... thương anh." Thời điểm máu chốt, tôi đột nhiên do dự, ngay lúc tôi chuyển câu. Tôi rõ ràng thấy trong mắt Vũ Đạo chột lóe lên sự kích động rồi biến mất. Tôi bổ sung: "Dù sao anh cũng là thầy giáo của em!"

"Vậy nếu như anh không phải là thầy giáo của em thì sao?" Vũ Đạo kiên trì.

Tôi đang suy nghĩ phải trả lời làm sao, thì bác sĩ Võ lại đẩy cửa, tiếp lời: "Chờ lúc nó tốt nghiệp, cậu không phải là thầy giáo của nó nữa rồi hỏi cũng không muộn!"

Vũ Đạo vẫn chưa quay đầu lại, nhưng sắc mặt anh trong nháy mắt đã âm trầm. Anh băng bó cho tôi nhưng băng xong liền đứng lên. Tôi thấy không khí không ổn, liền quay sang chào hỏi bác sĩ Võ: "Anh cả! Vết thương không nghiêm trọng, đã xử lý rồi. Em bị chảy máu, anh đừng nhìn." Bác sĩ Võ, anh thật là lợi hại, anh đã đạt đến cảnh giới biến thái chỉ cần nghĩ thấy mùi máu là tìm được bệnh nhân rồi!

Bác sĩ Võ như thấy được câu hỏi trong lòng tôi, nói rằng: "Anh theo mùi cùn y tế mà qua đây." Bác sĩ Võ quay sang Vũ Đạo, nhưng lại hỏi tôi: "Vì sao

chảy máu thì anh lại không thể nhìn?"

Trên mặt anh lúc này lại không có nụ cười bất cần đời như ngày thường, biểu tình nghiêm túc đến đáng sợ. Bác sĩ Võ ngồi xổm xuống, định kéo miếng gạc ra để kiểm tra vết thương cho tôi, Vũ Đạo lại ngăn cản, không nhường bộ chút nào mà nói: "Không phải đã nói là vết thương rất nhỏ, đã xử lý tốt rồi sao!"

Bác sĩ Võ nâng kính mắt, chậm rãi đứng dậy, dường như đang cố đè nén cơn giận, giọng nói vô cùng lạnh lùng: "Thế tại sao mùi cồn y tế còn lẫn với mùi khác nữa?" Đây là lần đầu tôi nhìn thấy bác sĩ Võ như vậy, bắt đầu hoảng hốt, kéo kéo cánh tay của bác sĩ Võ, vô cùng thân thiết dựa vào anh, rồi túm anh chạy ra khỏi phòng Vũ Nhị, "Anh cả, chỉ bị chảy máu chút thôi, em còn có thể nhảy múa nữa đó."

Bác sĩ Võ khôi phục bộ dáng cười tủm tỉm thường thấy, "Tiểu Dung, tuy em nói không có việc gì, nhưng khó mà biết trước được, lại đây, anh cả đo nhiệt độ cho em." Nói xong, thừa dịp tôi há miệng, liền đưa một cái kẹp nhiệt độ vào miệng tôi, sau đó cô ý lớn tiếng nói rằng: "Vi phạm quy tắc là không được, đốt cháy giai đoạn càng không thể được!"

Nè, em nói này bác sĩ Võ, nếu cái nhiệt kế này anh để cho người ta ngậm trong miệng thì còn được, nếu như anh cho người ta kẹp dưới nách, hay thậm chí là hậu môn, em sẽ không tha cho anh đâu! Nhưng mà không biết lưỡi có bị lây hôi nách với trĩ không nữa?

Vết thương của tôi vô tình bị mẹ Võ phát hiện, bà vô cùng đau lòng, còn nói cấm tôi bước vào khu vực một mét xung quanh nhà bếp. Bác sĩ Võ cũng phụ họa theo, còn nói việc giải phẫu mũi được sắp xếp vào năm sau, cho nên lúc này tôi cần phải đảm bảo sức khỏe của mình.

Đến giờ cơm tối, một bàn toàn là món tôi thích ăn. Mẹ Võ bảo tôi bị thương, mới vừa gấp hải sản cho tôi, bác sĩ Võ lập tức gấp chỗ hải sản đó sang chén của anh, rồi lấy đĩa thức ăn đó đem đến trước mặt Trương Văn, bắt hắn tiêu diệt, Trương Văn vui vẻ tiếp nhận. Đầu mày Vũ Đạo nhú chặt, yên lặng cúi đầu ăn cơm. Dù sao ngoài món kia thì vẫn còn có rất nhiều món khác. Tôi lại gấp món ăn khác, nhưng bác sĩ Võ thấy tôi gấp món nào là liền ăn món đó, hơn nữa tốc độ ăn lại cực kỳ nhanh, còn dùng ánh mắt ra ý bảo Trương Văn cùng nhau đoạt. Vũ Đạo rất cục không thể nhìn được nữa, bắt đầu giúp tôi tranh. Tôi sợ bọn họ ăn hết thái, cũng đẩy nhanh tốc độ của mình, vì vậy trên bàn xuất hiện cảnh tượng như đã trải qua bốn năm thiên tai hạn hán vậy. Sau một trận gió cuốn mây bay, mẹ Võ thở dài, "Nếu anh em bọn con có chuyện gì, thì nhanh chóng giải quyết đi. Con xem cái bữa ăn này đi!" Nói xong liền bảo tôi đưa bà về phòng.

Tôi mới vừa đỡ mẹ Võ vào phòng, chợt nghe bên ngoài đã vang lên tiếng leng keng. Sau khi đợi Võ mẹ nằm xuống, tôi thực sự nhìn không được, cũng chạy ra ngoài. Chỉ thấy hai người đang đánh nhau, còn chưa đợi tôi thấy rõ, tôi đã bị người còn lại kéo vào phòng. Hóa ra là Trương Văn, mặt của hắn vừa sùng vừa bầm. Hắn cũng đóng cửa lại như lần trước, che mặt, mắng to: "Mẹ nó, một người chê tôi ăn nhiều quá đánh tôi, người khác lại chê tôi ăn ít quá cũng đánh tôi! Có để cho người ta sống không đây!"

Tức giận xong, hắn trừng mắt nhìn tôi: "Cô lại gây ra chuyện gì rồi? Mọi người đều bảo hồng nhan là kẻ gây họa, nhưng cô trông thế này, sao còn gây được nhiều chuyện như thế chứ!"

"Đánh chết anh, đáng đời!" Sao lại nói như thế được chứ! Nhưng mà, Trương Văn cũng xui xẻo thật, có lẽ sẽ khỏi nghĩa sớm thôi. Mặt khác, hai anh em Vũ Đạo và bác sĩ Võ sao mỗi lần giải quyết chuyện đều không dùng lời mà toàn dùng nắm đấm vậy? Chẳng lẽ là vì Vũ Đạo nói với tôi chuyện của bác sĩ Võ khi còn nhỏ? Nghi ngờ nên tôi hỏi Trương Văn: "Tại sao anh cả lại chấp nhứt với máu đến vậy?"

"Đây là điều cấm không được nói, ngàn vạn lần đừng hỏi! Tôi cũng không biết, chỉ biết là anh cả vì thế mới làm bác sĩ." Trương Văn bảo tôi không nên hỏi mà cũng đừng hỏi, xem ra hắn cũng không biết nội tình, có lẽ trước đây hắn từng hỏi qua chuyện này mà nhất định từng bị đánh không nhẹ.

Trận đánh này lại lâu hơn so với kỳ trước, âm thanh cũng lớn hơn. Lúc tôi và Trương Văn đi ra ngoài, trong phòng khách không thấy bóng Vũ Đạo lẫn bác sĩ Võ. Không lâu sau, bác sĩ Võ từ trong phòng Vũ Đạo đi ra, nhìn thấy tôi, liền bảo, "Tiểu Dung, đi tìm Vũ Nhị học đi, sắp thi rồi, em cố lên!"

Bác sĩ Võ cười nheo nheo mặt của tôi, đi khắp phòng. Cũng không tệ lắm, lần này ít nhất không 'chào hỏi' với mặt của người ta, có lẽ là cấp độ chiến tranh tăng lên, không thích hợp cho chuyện đánh lên mặt nữa. Sau đó tôi thấy Vũ Đạo, mặt của anh cũng không bị đánh, nhưng chỉ một động tác nhỏ cũng thấy anh đau đến cau mày, hóa ra vết thương nằm hết trên người.

Vũ Đạo chuẩn bị những đề thi tiếng Anh cấp bốn cũ, lại tổng kết ngữ pháp của kỳ thi cấp bốn. Ngoài việc học thì không nói một chữ nào khác, sau đó liền bảo tôi về phòng nghỉ ngơi.

Nằm trên giường, nhớ lại cảnh buổi chiều Vũ Đạo ôn tập cho tôi, không khỏi suy nghĩ vu vơ. Đó là lần đầu tiên tôi quan sát Vũ Đạo không mang mắt kính ở khoảng cách gần như vậy, đôi mắt của anh sâu không thấy đáy, lại dường như chất chứa tình cảm phong phú mà lúc nào cũng có thể hút tôi vào đó. Hơi thở ấm áp của anh vuốt ve vành tai của tôi, làm cho lòng tôi khó chịu, tinh thần trở nên u mê. Nhưng mà không biết sau trận chiến đó bác sĩ Võ và Vũ Đạo đã nói gì với nhau, thái độ của Vũ Đạo buổi tối khác với buổi chiều, có thể cảm nhận được anh ấy đang cố ý gây bất hòa với tôi. Đúng vậy, tôi hiểu rõ, nhưng tôi không có cách nào để nén được... ý thích anh ấy trong đầu, có lẽ, vĩnh viễn cũng không dứt bỏ được...

(Ghi chú: Trong ấn tượng của tôi, đây là lần cuối cùng Vũ Đạo cùng bác sĩ Võ giao thủ. Sau ngày hôm đó, Trương Văn lại là người làm cơm, hơn nữa khi Vũ Đạo ôn tập cho tôi, cửa phòng sẽ khép hờ. Nguyên nhân bác sĩ Võ chấp nhứt với máu cũng trở thành bí ẩn mãi mãi. Mặt khác, một số quy định trong nhà bị Võ Đại cường chế bắt thêm vào, đó chính là —— ba anh em lúc tắm phải mặc đồ bơi! Đáng sợ nhất chính là, không biết tại sao bác sĩ Võ lại biết được tôi thích bộ dáng đàn ông đầu tóc ẩm ướt, vài lần kéo tôi đi hồ bơi, nói là muốn lấy độc trị độc, giúp tôi loại bỏ tâm lý ám ảnh "ướt át"! Sau đó, tôi thấy người khác tắm xong mà không lau tóc, nhẹ thì dùng khăn chùi mông, nặng thì đánh đập, hành hung! Rất nhiều năm sau, khi bác sĩ nghe được chuyện tôi đã trải qua, nói là tôi khi đó bị gãy vò mà sinh ra rào cản tâm lý...)

Chương 51: Kỳ thi tiếng anh cấp bốn.

Kỳ thi đã đến rất gần, bác sĩ Võ biến lịch thi của tôi thành một cái bảng mảy, treo giữa phòng khách, nói để làm mục tiêu cố gắng chung của cả nhà trong thời gian tới, hành động này được gọi là ‘kế hoạch giải cứu màu đỏ’. Trương Văn vốn không để tâm, nhưng dưới sự uy hiếp vũ lực của bác sĩ Võ, anh ta bị ép phải tham gia, đảm nhận vai trò người điều phối dinh dưỡng cho hoạt động lần này, thực ra chính là người nấu ăn thôi ấy mà. Lại được Vũ Đạo dạy kèm cực kỳ hiệu quả, tôi thực sự đánh giá cao sự chăm sóc của những người anh này, trong lòng vô cùng cảm động, hiệu quả học tập cũng vì thế mà nâng cao rõ rệt, dần dần cũng có niềm tin vào việc sẽ thi đỗ.

Buổi sáng ngày thi, bác sĩ Võ bảo Trương Văn đặc biệt dậy sớm chuẩn bị cho tôi một bữa sáng thịnh soạn. Vũ Đạo dặn dò tôi chỉ cần trả lời câu hỏi trọng tâm mà anh ta nói, tuyệt đối có thể được điểm, còn những vấn đề còn lại cứ chọn C. Bác sĩ Võ xin một lá bùa may mắn cho tôi, anh ta lấy ra một đoạn dây trắng, quấn quanh đầu tôi, tôi nhìn vào gương, bên trên miếng vải đó viết ‘Tẩy chay ngôn ngữ nước ngoài, phát huy văn hóa Hán ngữ!’, này, chính anh cũng là du học ở Anh đấy nhé!

“Này, anh cả, em đi thi tiếng anh cấp bốn đấy nhé. Anh xin cái bùa này về, em còn có thể thi đỗ sao?”

“Đĩ nhiên là có thể qua rồi! Cái này chỉ nói rõ em ‘thân ở Tào doanh tâm tại Hán’ mà thôi.”

Sau đó anh ta lại gọi Trương Văn đến, bảo Trương Văn viết linh tinh lên mặt tôi, nghe nói là bùa may mắn thời cổ đại gì đó. Về xong nhìn lại, y như là hóa trang thành thần vậy! Mẹ Võ ngồi bên cạnh, vẻ mặt tươi cười nhìn ba anh em bọn họ thu xếp cho tôi. Trước khi ra ngoài, bác sĩ Võ còn lấy cây cello của mình ra đàn cho tôi một bản, như để kích lệ tôi bước vào chiến trường, nhưng tiếng Cello ấy, nghe thế nào cũng giống như khúc đưa tang vậy, bước chân tôi bắt đầu nặng nề...

Vũ Đạo tiễn tôi đến dưới phòng thi, sau đó kéo tôi đến một nơi vắng vẻ, anh ta cầm tay phải của tôi lên, hôn nhẹ lên ngón trỏ, nháy mắt bảnh bao: “Đây là nụ hôn của Chúa.” Nói xong thì bỏ đi.

Tôi ngo ngẩn nhìn vào ngón trỏ của mình, rất lâu mà không sao hoàn hồn lại được.

Cứ như thế tôi mặt mày hung tợn bước vào phòng thi trước sự chú ý của bao người, mặc dù không thể phụ ý tốt của bác sĩ Võ nhưng anh ta cũng sợ danh tiếng của tôi còn chưa đủ phổ biến, Vu Dung lúc trước khó khăn lắm mới bình thường được, dường như lại có xu hướng khôi phục rồi. Cách ăn mặc của tôi đã mang đến cho tôi không ít phiền phức. Trước tiên là giám thị cho rằng tôi là cái đũa ra oai phản đối kỳ thi cấp bốn quốc gia này, suýt chút nữa thì đuổi tôi ra khỏi phòng thi. Sau đó lúc kiểm tra ảnh chứng thi, vì cách trang điểm thần thánh trên mặt khiến họ không sao đối chiếu được. Không biết có phải vì nụ hôn kia của Vũ Đạo mà tôi như được Chúa trời phù hộ hay không, hiệu trưởng kịp thời xuất hiện, được thầy ấy bảo lãnh, tôi mới có thể tiếp tục tham gia kỳ thi. (Cũng là do Vu Dung tinh lực dồi dào, đổi lại là người bình thường thì sớm đã bị gãy vò trước khi thi rồi!)

Sau khi kỳ thi bắt đầu, tôi trả lời rất trôi chảy, vì phần lớn câu hỏi đều trong phạm vi Vũ Đạo hướng dẫn, khiến tôi không khỏi than phục bài kiểm tra kỹ năng của anh ta. Có điều vẫn còn không ít câu hỏi tôi không biết làm, tôi chọn C hết theo lời anh ta, kỳ thi cứ như thế trôi chảy xong xuôi. Xét thấy những thứ mình biết đã phát huy được toàn bộ, những cái không biết đành nghe theo ông trời, tôi liền nộp bài, ngênh ngang rời khỏi phòng thi.

Ra khỏi đó, trước khi gây ra ảnh hưởng lớn hơn, tôi vội vàng giặt biểu ngữ trên đầu xuống, lau sạch nét vẽ trên mặt. Không lâu sau nhìn thấy Lý Băng, xem ra cậu ta cũng nộp bài sớm. Người điên thường không giống người bình thường, tôi vẫn không muốn đến đó tìm kích động. Kế đó, tôi lại đụng phải Tôn Thanh, cậu ta đi đến hỏi tôi về lá bùa trên đầu và mấy nét vẽ trên mặt. Tôi nói là để chúc phúc, có thể thông qua kỳ thi cấp bốn. Cậu ta chế giễu, còn nói không ngờ mấy người anh của tôi lại mê tín như thế. Mặc dù tôi cảm thấy bác sĩ Võ làm thế đúng là có chút khoa trương, nhưng dù sao cũng xuất phát từ sự quan tâm, bị người ngoài xúc phạm như vậy, trong lòng tôi rất khó chịu. Tôn Thanh tức giận nói đề thi lần này khó quá, chắc chắn cậu ta sẽ không qua được, vì vậy nên điền bừa vào rồi nộp bài.

Tôi vốn đang tức giận với những lời vừa rồi của cậu ta, lúc này liền khoác lác: “Tôi khác cậu rồi, có mấy thứ thần phù đó phù hộ, tôi trả lời ngon lành lắm, thấy được khoảng đủ 60 điểm rồi nên cũng lười không muốn viết thêm, vậy nên tôi đi ra.” Nói xong tôi không thèm nhìn về kinh ngạc của Tôn Thanh, vênh vang rời đi.

Vừa về nhà, bác sĩ Võ đã nồn nóng hỏi tôi về kỳ thi, thấy vẻ mặt tôi có vẻ thoải mái nên anh ta cũng yên tâm, tự khen không ngót về linh phù của mình. Khi tôi nhìn thấy Vũ Đạo, tôi vô thức sờ ngón trỏ, thấy Vũ Đạo cũng nhìn về phía ngón tay mình, tôi vội vàng giấu ra sau. Vũ Đạo hỏi tôi: “Tiểu luận hỏi gì vậy? Em viết thế nào?”

“Yêu cầu viết một đoạn văn miêu tả. Em viết bừa ấy mà.”

Bác sĩ Võ nhủ mảy, nổi giận đùng đùng nói: “Đề thi cấp bốn lại yêu cầu viết tiểu luận như thế à! Quá không công bằng, bảo Tiểu Dung của chúng ta chưa có kinh nghiệm tình dục làm sao viết đây?”

Mặt tôi lập tức đỏ như cà chua, vội vàng xua tay với bác sĩ Võ, “Không phải, không phải!”

Bác sĩ Võ đột nhiên tròn to mắt, kinh ngạc hỏi tôi: “Không phải? Chẳng lẽ em đã có kinh nghiệm tình dục sao?”

Bác sĩ Võ đột nhiên quay đầu, lạnh lùng trừng mắt với Vũ Đạo, ánh mắt như lửa vậy. Vũ Đạo bất đắc dĩ lắc đầu, chậm chạp nói: “Là đoạn văn ‘có tính miêu tả’, không phải đoạn văn miêu tả ‘tình dục’. Đầu óc anh toàn cái thứ gì vậy!”

“Không phải như nhau sao?” bác sĩ Võ vẫn chưa hiểu, Vũ Đạo phát tay bỏ đi, không để ý đến anh ta nữa.

(Chú thích: chỗ này từ 描写性, là 1 cụm mang nghĩa ‘có tính miêu tả’, nhưng bác sĩ Võ lại hiểu tách ra, là 描写 ‘性’, từ tính 性 trở thành danh từ và có nghĩa là tình dục.)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Đêm giáng sinh

Sau ngày thi tiếng anh cấp bốn là đêm giáng sinh. Phòng ký túc lại chật ních hoa hồng và thiệp giấy vì Phạm Thái, Tiểu Dư nhận được lời mời của một nam sinh khoa Tin học, theo Tiểu Dư nói, Giả Họa cũng nhận được lời mời, chỉ duy nhất có đưa vẫn được gọi là ‘scandal không ngót’ như tôi đây rõ ràng cực kỳ cô đơn. Tôi vốn cho rằng sự căng thẳng của kỳ thi sẽ làm làm giảm bớt không khí lễ giáng sinh, ai ngờ đám sinh viên tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để yêu đương, cho dù bây giờ là thời khắc quan trọng dao kề sát cổ. Trong những ngày tháng yêu đương, ánh mắt thương hại là thứ gây sát thương nhất, vì vậy nên tôi quyết định về nhà.

Buổi chiều lúc Vũ Đạo dạy kèm cho tôi, thấy tôi ủ ê rầu rĩ thì lấy ra hai tấm vé mời, nói là tối nay người bạn tổ chức tiệc, đây đúng là thứ cứu vớt hữu hiệu cho tâm trạng chán nản của tôi. Vũ Đạo đưa cho tôi một tấm, nói là 6 giờ đến thẳng nhà hàng tây gấp nhau, rồi đi ra trước.

Tôi quay về phòng, nhảy bổ lên giường, mặt mày tươi cười hơn hở, lê nhẹ tấm thiệp lên mặt. Sau đó tôi bắt đầu mở tủ quần áo ra, lấy tất cả quần áo ra thử một lượt nhưng vẫn chưa hài lòng, tôi đành miễn cưỡng chọn lấy một bộ, cuối cùng lại đi giày cao gót Vũ Đạo tặng. Còn hơn một tiếng nữa mới đến sáu giờ, tôi lại đã chuẩn bị xong, thấp thỏm lo âu nhưng lại vui vẻ khó có thể nói nên lời, khó khăn lắm mới chờ được đến giờ, tôi vội vàng chạy ra ngoài.

Trên cửa nhà hàng có treo biển ‘Hôm nay không bán hàng’, tôi ló đầu vào đẩy cửa ra lại phát hiện bên trong là một khoảng trời riêng. Trong sảnh lớn là hai cái bàn nhỏ cho hai người, trên mỗi bàn bày một bộ đồ ăn và một đôi nến, trên tường treo một bức tranh sơn dầu kiểu Châu âu, ngoài cửa còn có một cây thông cực lớn rực rỡ đèn, còn trang trí rất nhiều quả, ở góc thì đặt đầy hoa tươi. Góc của ban nhạc trogn nhà hàng, lúc này đang biểu diễn một khúc nhạc nhẹ nhàng. Tôi chưa từng đến một nơi như thế này, cũng chưa từng tham gia tiệc giáng sinh, tôi thấy mình giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên vậy, chớp đôi mắt long lanh tràn đầy hiếu kỳ. Nhìn quanh cửa hàng, không thấy Vũ Đạo nên tôi kéo một cái bàn ra ngồi xuống. Vừa ngồi chưa được bao lâu, một bồi bàn mặc trang phục Châu âu kiểu cổ, anh ta cúi đầu xuống, vành mũ rộng che đi khuôn mặt. Bồi bàn trầm giọng hỏi: “Thưa tiểu thư, cho hỏi cô muốn uống gì?”

Tôi đáp: “Tôi đợi bạn đến rồi gọi sau.” Ai ngờ anh bồi bàn kia lại hỏi tôi: “Bạn trai sao?”

Tôi gật đầu, rồi ngay sau đó lại lắc đầu, trầm giọng: “Không phải.”

Lúc này, bồi bàn bỏ mũ xuống, cầm mũ trong tay khua tròn một vòng, nâng một chân lên rồi quỳ xuống, hành lễ như một quý ông, “Cô gái, đã để cô phải đợi tôi, xin hãy thứ lỗi!”

Giọng nói này là? Vũ Đạo? Tôi tròn tròn mắt, sự kinh ngạc bất ngờ này khiến tôi không khỏi lấy tay ôm mặt. Vũ Đạo nháy mắt, hài hước ngược nhìn tôi, phong thái trang trọng lại tao nhã, trang phục kiểu kỵ sĩ Châu âu càng làm tôn thêm vẻ anh tuấn của anh ta. Tôi nhìn anh ta không chớp mắt, tôi nghĩ lúc này mắt tôi nhất định đang phát sáng lấp lánh.

Quý ông Vũ Đạo cầm tay tôi lên, dưới sự dẫn dắt của anh ta tôi cũng tự nhiên hơn, anh ta khiến tôi cảm thấy mình giống như một công chúa. Con gái, nếu như bạn cho rằng mình là công chúa, thì bạn chính là một nàng công chúa! Tôi của ngày hôm nay, chính là một công chúa, vì có hoàng tử nên tôi đã trở thành công chúa!

Vũ Đạo hỏi ông chủ một bộ trang phục truyền thống kiểu Châu âu để tôi thay, sau khi thay xong, tôi vừa mong đợi vừa lo lắng. Lúc đi ra, nhìn thấy đôi mắt sáng của Vũ Đạo, tôi không nhịn được khanh khách cười. Vũ Đạo tự tay pha chế hai ly rượu, sau khi ngồi xuống, anh ta thấp nền trên bàn. Ánh nến chiếu rọi lên khuôn mặt Vũ Đạo, bóng của anh nhún nhảy trong ánh nến khiến tôi thấy dường như mình đang ở trong mơ. Đây là cuộc hẹn mà tôi tha thiết ước mơ!

Đúng, chính là hẹn hò!

Vũ Đạo nâng cốc lên, tôi cũng cầm cốc nên lên theo, lén lén liếc nhìn anh ta một cái, lại đón được ánh mắt nóng bỏng của anh ta, mặt tôi không khỏi đỏ lên, vội vàng cúi đầu xuống khẽ nhấp một ngụm rượu. Rượu nhẹ mang theo hương thơm nồng nàn với chút ngọt ngào, tràn ngập vị giác của tôi. Giống như tâm trạng lúc này của mình, tình yêu khiến cho người ta ngọt ngào say mê, lại mang theo một chút chua xót. Tôi gật đầu nhắm mắt lại, tình tế thâm

thấu vị rượu, có lẽ đây chính là mùi vị của tình nhân. Rượu này nhất định có một cái tên rất đẹp. Đang định hỏi Vũ Đạo tên rượu, ai ngờ ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Trương Văn dẫn một cô gái xinh đẹp xuất hiện! Ánh mắt của tôi và Trương Văn vô tình giao nhau, anh ta rõ ràng còn kinh ngạc hơn tôi. Vũ Đạo theo ánh mắt của tôi nhìn qua, sau khi nhìn thấy Trương Văn, anh ta lại uống một ngụm rượu, giống như đang suy tư.

Cứ như thế, hai người Trương Văn cũng tham gia với chúng tôi, bữa tối với ánh nến của hai người thăng tiến thành bữa tối cho bốn người.

Cô gái xinh đẹp tên là Lý Mỹ Tịnh, là cô gái từng đi xem phim chung với bác sĩ Võ. Cô ấy rất xinh đẹp, khí chất thanh cao, trước sự nổi bật của cô ấy, tôi chẳng còn cảm giác công chúa nữa mà giống như thị nữ của cô ấy vậy. (Không giống thị nữ đâu, giống người đánh xe hơn...) Trương Văn lúc đầu từng đề nghị rời đi, nhưng Lý Mỹ Tịnh lại rất thích không khí trong nhà hàng này.

Khách lần lượt đến, nhà hàng dần dần trở nên náo nhiệt, thỉnh thoảng có người đến chào hỏi Vũ Đạo. Rất nhiều người đều kinh ngạc vì Vũ Đạo dẫn tôi đi cùng, có điều sau khi giải thích thân phận em gái kiêm sinh viên xong, bọn họ mới hiểu hiểu gật đầu. Việc này khiến tôi cảm thấy chưa xót vô cùng.

Lý Mỹ Tịnh cũng thông thạo nhạc cụ, vì vậy cô ấy và Vũ Đạo nói chuyện rất vui vẻ. Câu chuyện của bọn họ tôi căn bản không chen vào được, càng lúc tôi càng thấy vô vị, chán nản nghịch nghịch cái váy của mình. Lúc này chợt nghe thấy Vũ Đạo hỏi tôi: “Tiểu Dung, hôm nay là giáng sinh, anh đàn tặng em một khúc nhé?”

Tôi ngẩng đầu, mím môi gật đầu. Vũ Đạo quay người nói với Lý Mỹ Tịnh, “Lý tiểu thư, vậy tôi xin phép được múa riu qua mắt thợ.”

Vũ Đạo nhả nhận đi đến trước chiếc đàn piano, nho nhã ngồi xuống, cười với tôi một cái rồi bắt đầu diễn tấu. Giai điệu từ từ vang lên, đồ xuông như nước từ bàn tay Vũ Đạo, âm nhạc du dương giống như dòng nước ấm chảy qua tim trong mùa đông, nhưng trong bản độc tấu của Vũ Đạo lại đồng thời chảy trôi một sự ngọt ngào và lãng mạn khác. Sau đó, do nốt nhạc nảy lên nhanh dần, khúc nhạc vui vẻ thanh thoát khiến tôi như đang ở trong một khu rừng xanh tươi, núi cao tuyết động, thảo nguyên vô tận, dường như tôi nghe thấy tiếng tôi và Vũ Đạo chạy nhảy trong đó cười đùa vui vẻ. Trong lúc diễn tấu Vũ Đạo thỉnh thoảng lại nhìn tôi, vẻ mặt say mê, khúc nhạc vui vẻ cũng càng thêm xuất thần. Vốn đang mê mẩn với màn độc tấu của Vũ Đạo, lúc tôi tìm tôi đã rung động cùng anh và âm nhạc của anh, giống như đang bay vậy. Có lẽ, không phải tôi bị âm nhạc làm cho rung động, mà là người chơi nhạc.

Lý Mỹ Tịnh ngồi bên cạnh nhỏ giọng xác nhận với tôi: “Em là học trò của anh ấy à?”

Thấy tôi gật đầu, Lý Mỹ Tịnh độ lượng cười một cái, khẽ nhấp một ngụm rượu, tiếp tục thưởng thức màn biểu diễn của Vũ Đạo.

Sau khi khúc nhạc kết thúc, nhà hàng vang lên tiếng vỗ tay, Lý Mỹ Tịnh cũng vỗ tay mỉm cười đúng mức. Vũ Đạo quay về ngồi xuống, hỏi tôi: “Thích không?”

Tôi chân thành khen ngợi: “Em thích, nghe hay lắm.” Vũ Đạo cười lắc đầu, lẩm bầm “Chắc chắn là nghe không hiểu gì rồi.”

Tôi ha ha cười, anh ta hiểu tôi thật.

Sau đó, Lý Mỹ Tịnh không còn thân thiện với Vũ Đạo như lúc trước nữa. Chớp mắt, đồng hồ đã dần chạm đến 12 giờ, bầu không khí trong nhà hàng lên cao khác thường. Lúc còn vài giây nữa là đến 12 giờ, mọi người cùng nhau đếm ngược, đúng lúc này, một ông già Noel vác túi quà xuất hiện trong đám người, anh ta chào hỏi mọi người, ôm, thậm chí là hôn. Lần đầu tiên nhìn thấy ông già Noel, tôi đây lại càng thêm phấn khởi. Lúc tiếng chuông giáng sinh vang lên, xung quanh bị tiếng reo hò lẫn át, mọi người cùng chúc tụng nhau. Ông già Noel vừa hay lại đến bên cạnh tôi, anh ta cầm tay tôi, hôn nhẹ một cái lên mu bàn tay, “Merry Christmas!”

Ngay sau đó, lấy ra một món quà từ trong cái túi, đặt vào lòng bàn tay tôi. Ánh mắt ông già Noel sáng lấp lánh như sao, tôi nhất thời nhìn đến ngây cả người. Lúc hoàn hồn lại thì ông già Noel đã đến chỗ khác trong đám người rồi. Vũ Đạo nhìn theo bóng ông già Noel, khẽ nhủ mảy mai sau đó quay sang tôi, miết lên mũi tôi, “Merry Christmas, công chúa nhỏ!”

Bữa tiệc nhanh chóng tàn, trên đường về nhà, Vũ Đạo cầm tay tôi, híp mắt nhìn kẹp gài áo của tôi, đó là món quà của ông già Noel. Tôi sờ cái kẹp, vui vẻ ngân nga khúc nhạc Vũ Đạo đàn cho mình, cho dù nó là khúc gì thì với tôi mà nói, nó chính là khúc nhạc tình yêu. Tôi hạnh phúc mỉm cười, đồng thời cảm thấy bàn tay Vũ Đạo đang dần dần nắm chặt.

Hôm nay là một ngày Lọ Lem trở thành công chúa, còn thứ khiến tôi trở thành công chúa, không phải bà tiên hay là phép thuật, mà là Vũ Đạo! Cho dù tôi không được xinh đẹp, đêm nay, tôi lại cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất thế giới. Kẻ bị hạnh phúc lấp đầy như tôi đây đã thâm hạ quyết tâm, là em gái thì sao nào? Tôi vẫn có thể yêu anh ấy, len lút thôi, chỉ cần mình thấy hạnh phúc là được...

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kết thúc học kỳ.

Ngày hôm sau, tôi gặp bác sĩ Võ. Anh chỉ vào cái áo trên người tôi, đầy hứng thú hỏi: "Ai tặng em đồ cái áo đó? Đẹp quá!"

"Đẹp không!" Tôi nói, "Quà ông già Nô-en tặng đây!"

Bác sĩ Võ cười ái muội, "Hôm qua em ra ngoài chơi với thằng thứ à?"

"Dạ, còn gặp anh ba với Lý Mỹ Tịnh nữa." Nhớ tới hôm qua, lòng tôi liền vui vẻ, "Anh cả, hôm qua anh đi đâu chơi vậy?"

"Ngày hôm qua là đêm Nô-en, cũng chính là đêm “đẻ trứng”, dĩ nhiên là anh ăn mừng cùng mẹ rồi, cảm ơn mẹ vì đã sinh ra mấy người chúng ta!" Không phải chứ, Võ mẹ cũng đâu phải là con gà mái già? Nhưng mà lời bác sĩ Võ nói cũng có lý, vì vậy tôi có chút hổ thẹn nói: "Lần sau em sẽ ở nhà với mẹ!" Bác sĩ Võ cười, "Ngày hôm qua thằng thứ tặng quà cho em rồi à?"

(Đêm sinh đàn: Đêm Noel trong tiếng trung là ‘Shèngdàn yè’, đồng âm với Shēng dàn yè, nghĩa là đêm đẻ trứng)

"Quà tặng à?" Tôi suy nghĩ lại, "Anh ấy tự pha cho em một ly rượu rất đẹp, còn đàn cho em một khúc dương cầm nữa."

"Rượu? Tên là gì?"

"Em quên hỏi rồi! Nhưng mà uống rất ngọt."

"Secret lover à?" về mặt bác sĩ Võ có chút kinh ngạc, trầm tư một lát lại hỏi: "Thế nó đàn bài gì?"

"Giải điệu nghe quen lắm, chính là bài mà chơi nhạc cũng biết ấy, nhưng mà em không biết tên! Anh biết mà, em chẳng hiểu gì về âm nhạc hết!" Tôi có chút ảo não về bản thân mình, "Nhưng em nhớ được giai điệu của nó." Tôi hừ một đoạn ngắn cho bác sĩ Võ nghe, sau đó hỏi anh: "Anh biết tên của bài đó không?"

Bác sĩ Võ mỉm cười sờ sờ đầu của tôi, "For Elise" Sau đó đắm chiêu rồi đi.

(*For Elise: hay còn được gọi là bản thư tình gửi Elise của Beethoven)

Rượu đó gọi là Secret Lover ư? Vì sao Vũ Đạo lại pha chế loại rượu đó cho tôi chứ? Lẽ nào tôi không phải là người đơn phương? Anh cũng xem tôi như người yêu thầm kín của mình? Có thể sao? Ngay cả chính tôi cũng không dám tin. Mấy ngày liền, khúc nhạc đó cứ quanh đi quẩn lại trong đầu tôi.

Sau kỳ thi cấp bốn, phương pháp phụ đạo của Vũ Đạo thay đổi, anh nói đối với cuộc thi, mục tiêu của tôi không phải là điểm cao mà là để có thể hơn mấy bạn học kém nhất là được. Cũng giống như lúc gặp phải một con cạp, để bảo vệ mình, bạn chỉ cần chạy nhanh hơn đũa còn lại là được.

Ở trường học, luôn có bạn hỏi tôi Vũ Đạo là có tiết lộ chút gì về đề thi hay không, tôi không biết trong nội dung ôn tập có đề thi hay không, nghĩ lại cảm thấy có chút không công bằng, vì vậy liền đem những đề bài Vũ Đạo ôn tập cho tôi báo hết cho những bạn học khác.

Cứ như vậy, đến buổi sáng ngày thi, bởi vì được Vũ Đạo ôn tập đặc biệt, tôi hiểu được khá nhiều, không lo về điều gì, chỉ sợ thời gian không đủ thôi. Bác sĩ Võ giúp tôi yên tâm, anh nghiêm trang nói: "Thời gian giống như khe ngực của đàn ông, bóp thế chứ bóp nữa, lúc nào cũng còn!"

"Không phải là khe ngực của phụ nữ sao? Sao lại sửa thành đàn ông rồi?"

"..."

Lúc phát đề thi ra, tôi phát hiện không có một đề bài nào giống với bài tập mà Vũ Đạo ôn cho mình, may là bình thường Vũ Đạo luôn bắt tôi hiểu định lý và phương pháp là chủ yếu, vì vậy lúc làm bài tôi cũng không cảm thấy quá khó. Lúc tiếng chuông vang lên, nhìn thái độ chung của đại bộ phận sinh viên, xem ra bọn họ cũng làm không tốt. Quả nhiên, Vũ Đạo vừa đi, tôi đã bị đám bạn vây quanh, mọi người nhào lên chỉ trích tôi vì tình báo sai, tôi có miệng nhưng lại khó mà giải thích. Lúc này Giả Hòa lại đứng ra giải vây giúp tôi: "Mượn Vũ Đạo để loan truyền phạm vi đề thi giả... đến những người muốn đi đường tắt, rất giống với tác phong của Vũ Đạo đó." Giả Hòa rất có uy tín đối với các bạn học, chỉ cần một câu nói của cô ấy đã khiến mọi người tản ra.

Giả Hòa thấy tôi nhìn cô ấy cảm kích, nhàn nhạt nói: "Mình rất hiểu anh ấy." Cô ấy dừng lại một chút, cúi đầu, trầm giọng nói: "Mình cũng hiểu được cảm giác của cậu, không muốn làm em gái của anh ấy, nên cảm động lắm!" Giả Hòa quay lưng về phía tôi nói xong, liền rời đi.

Trên đường về nhà, tôi gặp Tôn Thanh, cậu ta bí ẩn kéo tôi đến một góc kín rồi đưa cho tôi hai ngàn đồng tiền mặt, nhỏ giọng nói: "Hai mươi tệ một điểm, cậu chuyển cho anh cậu giùm tôi đi!" Lúc đầu tôi không chịu nhưng thấy hắn khổ sở cầu xin nên tôi chỉ đáp ứng sẽ giúp đỡ một chút.

Buổi tối, thừa dịp đi qua phòng Vũ Đạo, tôi lấy hai ngàn đồng nóng phồng tay này ra, sau khi giải thích, Vũ Đạo lại vui vẻ chấp nhận, việc này thực khiến tôi bất ngờ. Ra khỏi phòng của anh, tôi thầm mừng anh sao không có phạm hạnh, thầy giáo cầm thú không nói anh thì nói ai?

Những kỳ thi tiếp theo, tôi càng thi càng thuận lợi. Lúc công bố kết quả, bởi kế hoạch “Giải cứu màu đỏ” thành công mà không có môn nào bị rớt. Trong sổ của Vũ Đạo, thành tích của tôi đều đều như nhau, nhưng mà hầu hết sinh viên đều chỉ miễn cưỡng đạt điểm đậu, có vài sinh viên lại chìm chìm, nhưng cũng có vài bạn học nổi bật, điểm cực kỳ cao như Vương Cát được 99 điểm, Lý Băng 100 điểm. Còn Tôn Thanh bất hạnh nhất, Vũ Đạo cho hắn 59 điểm, còn trả lại cho hắn 820 đồng!

Cuối cùng cũng hết học kỳ đầu tiên. Lúc chưa học đại học, tôi cứ thắc mắc tại sao đã vào được đại học mà vẫn có nhiều người muốn tự tử như vậy, nhưng sau khi vào được đại học, tôi lại thấy sao có quá nhiều người còn muốn sống đến thế! Thảo nào lúc vừa khai giảng, Vũ Đạo đã giới thiệu nơi nào

nhảy lâu mà phong cảnh lại đẹp, giờ nghĩ đến, anh ấy quả thực đã nhọc lòng rồi! Mà tôi, qua một học kỳ, quên cả lịch năm họ Vu, đếm đếm, cuối cùng chẳng còn lại mấy ngày!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Làm thêm trong kỳ nghỉ.

Rất cực cũng đến kỳ nghỉ đông đầu tiên trong đời sinh viên của tôi, thế nhưng thứ chờ đợi tôi lại là một công việc mới toanh, chỉ vì để bồi thường cái áo tôi đã làm hư của tên cầm thú kia. Cái người này đúng là khiến cho người ta lúc yêu cũng phải tan nát cõi lòng, mà khi hận cũng thế!

Vì đây là lần đầu đi làm công, tôi quyết định bắt đầu với KFC, ít nhiều gì tôi cũng phải vào được doanh nghiệp nước ngoài, điểm xuất phát rất cao đúng không? Ngày đầu tiên đi làm, tôi hơi khần trương, lại nói với khách hàng "Chào mừng đến gần gũi"! Nghĩ lại thực ra chỉ thiếu một chữ, hơn nữa cách thức diễn đạt của tôi rất chính xác, nói thẳng luôn về tính chất sự việc.

Buổi sáng, KFC mới ra món thịt sườn xiên, một khách quen đọc truyện cười trên mạng, cổ tình nói: "Cho tôi một phần 'Máu me bày nhày' nào."

Tôi lấy một bọc sốt cà chua ra, tươi cười trả lời: "Đề nghị anh dùng thêm với một gói sốt cà chua, thế mới càng giống!" Sau đó tôi ghé sát vào người khách hàng đó nói: "Anh trai của tôi cũng thích KFC, chủ yếu là anh ấy thích hình ảnh sốt cà chua rưới trên thịt! À, sẵn tiện cho anh biết, anh ấy là bác sĩ đó!" Vị khách hàng không mua đồ nữa mà xoay người bỏ đi luôn.

Buổi trưa, có một cô bé chạy đến, gọi tôi: "Anh ơi, cho ... em thêm giấy ăn ạ!" Tôi cười đưa cho nó: "Đây, của em nè bé, nhưng mà chị không phải là anh."

"À, chú ơi, cảm ơn chú!" Cô bé nói xong liền chạy đi, để lại tôi tức giận trợn trắng mắt. Cô bé này, thật chẳng đáng yêu chút nào!

Buổi tối giờ đông khách, có một khách hàng chọn phần ăn có món cần phải chờ vài phút, kết quả anh ta chửi mạt: "FUCK!" Tôi nghe xong cảm thấy rất khó chịu, vì vậy nói: "Nơi này của chúng tôi là KFC, KFC! FUCK bỏ đi KFC thì không thể thiếu anh (U) được!"

Mới làm một ngày, tôi đã chủ động nộp đơn xin nghỉ việc, mọi người ở đây suốt ngày nhắc hàng nghìn lần đến ngực, mặc dù là nói đến ngực gà nhưng vẫn gây ra tổn thương tinh thần rất lớn với tôi. Công việc của công ty nước ngoài nhiều, nặng nhọc, tiền lương lại rất ít, tôi vẫn nên tìm công việc nào đó của công ty trong nước thì hơn, vì vậy tôi quyết định chuyển mục tiêu sang quán ăn.

Vốn cứ nghĩ tương lai công việc sẽ khả quan, không ngờ sau khi đi phỏng vấn ở vài nơi, mới phát hiện lòng người đã thay đổi, ngay cả người bán hàng cũng yêu cầu phải trẻ tuổi xinh đẹp, nếu bạn không đẹp thì không thể nào trúng tuyển, bề ngoài mà ảnh hưởng đến tâm trạng ăn uống của khách hàng thì càng không thể đỡ. Tôi không khỏi nghĩ lại về KFC – doanh nghiệp nước ngoài thật là tốt, không quá chú trọng bề ngoài của nhân viên, chỉ chú trọng hiệu suất làm việc, ai thêm quan tâm anh nhìn tôi có muốn ăn hay không, dù sao cũng chỉ là bữa ăn nhanh thôi mà!

Cuối cùng, tôi lựa chọn nhận lời mời của quán cà phê. Quản lý lúc đầu không đồng ý thuê tôi, tôi vận động anh ta một hồi: "Tôi nghĩ mình rất hợp với công việc ở đây. Đầu tiên, phần lớn khách hàng ở đây là những cặp tình nhân hoặc là bạn bè trên mạng hẹn gặp nhau, trong tình huống này, có cô gái nào lại hy vọng thấy một nhân viên phục vụ còn đẹp hơn mình chứ? Đó chính là ưu thế của tôi, không có người phụ nữ nào đó kỵ với bề ngoài của tôi cả! Còn nữa, anh cũng không muốn khi nhân viên làm việc lại cứ xán lại gần nhau, nhìn tôi đi, anh có thể yên tâm về hiệu suất làm việc của nhân viên nam! Thứ ba, nơi này kinh doanh nghiêm túc, anh nhất định sẽ không hy vọng người bán hàng quá mức xinh đẹp, rồi lại có mấy tên háo sắc hỏi phải chỗ này làm ăn bất chính không. Nhìn thấy tôi, bọn họ tuyệt đối sẽ không hiểu lầm! Cuối cùng, đèn ở đây rất mờ, có thể thích hợp để che đi vẻ ngoài của tôi."

Vì vậy, tôi thuận lợi được nhận.

Ngày đầu tiên tôi không phạm lỗi làm gì lớn, chỉ mắc một số lỗi nhỏ thôi. Một là lúc khách hàng bảo tôi ghi hóa đơn, tôi không nghe kỹ, "Học viện kỹ thuật Trung Quốc" viết thành "Đảng cộng sản Trung Quốc"; còn một việc là lúc khách hàng hỏi đường: "Đi ra kia là đường Hoàng Hà phải không?" Tôi gật gật đầu, "Vâng! Đó là đường Hoàng Tuyền!"; còn nữa, lúc đóng cửa, có khách đến, tôi lễ phép trả lời: "Đã muộn rồi, chúng tôi không tiếp khách nữa!"

Cứ như vậy, tôi bắt đầu sống cuộc đời làm công khổ cực. Bởi vì giờ tan tầm quá muộn nên tôi đành ở lại ký túc xá của nhân viên.

Ngày thứ ba đi làm, có khách đến, tôi qua phục vụ, ai ngờ lại là bác sĩ Võ và Vũ Đạo. Bác sĩ Võ vừa thấy tôi, lập tức giang rộng hai tay, "Tiểu Dung, mau lại đây cho anh ôm một cái, nhìn em gầy đi không ít!"

"Anh cả, em còn đang làm việc mà." Tôi tránh xa móng vuốt của anh.

Vũ Đạo thân nhiên ngồi xuống, như một vị đại gia: "Cho tôi một ly cà phê Blue Mountain."

"Các anh rót cuộc có chuyện gì?" Tôi sợ quản lí tức giận, muốn nhanh trở lại làm việc.

Vũ Đạo nâng mí mắt, ngạo mạn nói: "Em luôn nói chuyện với khách hàng như vậy ư?"

Nhìn thái độ kiêu ngạo kia của Vũ Đạo, thật muốn dùng cái khay trong tay đập anh ta, nhưng cuối cùng tôi chỉ trừng anh vài lần rồi liền đi làm cà phê.

Lúc bung túi, tôi cũng cố ý nói: "Cà phê của anh đây, quý khách." Trong miệng còn nói thầm: "hưởng thụ sự phục vụ của tôi vui vẻ như vậy sao?"

Vũ Đạo nhàn nhả bung cà phê lên, nhàn nhạt nói: "Cũng bình thường thôi."

Tôi tức giận tròn cả mắt lên.

Vũ Đạo bảo tôi ngồi cạnh anh, tôi một chút cũng không cảm kích, "Xin lỗi quý khách, chúng tôi làm ăn đàng hoàng, không có coffee ô m ạ!"

Ánh mắt Vũ Đạo tỏ ra kỳ quái, ngẩng đầu nhìn tôi chăm chăm hồi lâu, dừng lại vài giây, rồi nói như đương nhiên: "Nhìn tướng em là tôi đã biết!" Tôi rút cục giận, vờn khuỷu tay đánh vào đầu của anh ta, lại bị Vũ Đạo một tay bắt được dễ dàng. Tôi tức giận nói: "Anh tới gây sự sao?"

Bác sĩ Võ vội vã kéo tôi lại, khuyên nhủ: "Tiểu Dung, đừng nóng giận, bọn anh vài ngày không gặp em, có người khó chịu ấy mà!" Sau đó trở lại chuyện chính.

Hóa ra ngày mai là sinh nhật "mới" của tôi, mẹ Võ tự mình đặt nhà hàng để mừng sinh nhật tôi vào ngày mai. Bác sĩ Võ hỏi tôi muốn quà gì, tôi suy nghĩ một chút, cứ thế nói: "Em cũng không nghĩ ra mình muốn quà gì nữa, dùng được là ok."

Bác sĩ Võ tiến lên kéo tôi qua một bên, len lén nói: "Nếu không anh thay em mua trà Võ nhị cái áo kia nha, em nhìn em đi, gầy cả rồi." trên mặt bác sĩ Võ lộ vẻ đau lòng.

"Không cần." Tôi kiên quyết từ chối, trực giác mách bảo, nếu như tôi làm thế, Vũ Đạo nhất định sẽ không vui.

Khi Vũ Đạo rời khỏi quán cà phê, anh nói một cách chắc chắn: "Tôi biết món quà có thể khiến cho em vô cùng hài lòng." Sau đó mở cửa rời đi. Quà gì mà có thể khiến tôi vừa ý nhất chứ? Ngay cả tôi cũng không biết đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khó Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thay đổi đột ngột trong ngày sinh nhật.

Ngày hôm sau, tôi chỉ xin nghỉ buổi tối. Buổi chiều lúc đi làm, tôi tình cờ thấy Trương Văn dẫn theo một cô gái tới quán cà phê, xem ra hẳn cũng không biết tôi làm việc ở chỗ này. Thực ra chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng chuyện làm tôi thích thú nhất chính là, cô gái mà hắn dẫn theo —— chính là cô gái ở trong bức ảnh kia!

Có điều cô gái đó lại không hoàn toàn giống với bức ảnh, không mặc trang phục học sinh trang nhã mà ăn mặc giản dị, thanh cao. Trương Văn cùng cô ấy vừa đến liền đi vào một căn phòng riêng. Để có thể xem trò hay, tôi đẩy đồng nghiệp ra phục vụ họ, bản thân lại trốn vào một chỗ không dễ bị lộ.

Mấy tiếng đồng hồ sau, cô gái rời quán cà phê trước, nhưng Trương Văn lại không có ý định rời đi, mà còn gọi rượu. Tôi đoán việc bàn bạc không được như ý muốn, nên lúc này không nên lộ diện, nghĩ bụng cố gắng chờ Trương Văn uống chút rượu, tâm tình tốt hơn rồi gặp cũng được. Khoảng chừng nửa tiếng sau, đồng nghiệp lo lắng tìm tôi, "Vưu Dung, bạn của cậu uống đến ói ra rồi kia! Cậu mau đi xem chút đi!"

Trước khi bước vào phòng tôi đã chuẩn bị tâm lý Trương Văn vừa thấy tôi sẽ tức giận ngất trời, ai ngờ khi hắn nhìn thấy tôi lại bình tĩnh cực kỳ, đầu lưỡi có chút thất lại, "Cô đến... Vừa đúng lúc, lại đây, uống rượu... với tôi." Hai mắt Trương Văn gần như không mở ra nổi, tôi nhìn mấy bình rượu trên bàn, âm thầm cảm thán hắn ta không giống bác sĩ Võ hay Vũ Đạo, tửu lượng thấp thế này cơ mà.

Tôi biết giờ có khuyên can cũng uống công nên ngồi xuống uống rượu với anh ta. Anh ta loạng choạng rót cho tôi ít rượu, "Quần áo lần trước... cô làm lem màu, tôi nên... quăng từ sớm! Phai màu thì hay rồi!" Không lẽ cô gái này thật sự là mối tình đầu của anh ta?

Về mặt Trương Văn cô đơn, dường như hơi tỉnh lại, nhỏ giọng lầm bầm: "Cô ấy tốt nghiệp xong liền đi Pháp, lúc trước cô ấy hy vọng tôi đi cùng cô ấy, nhưng vì... hiện giờ tôi không thể không làm giáo viên thể dục cho trường!" Trương Văn lại uống một chén liệt rượu, quay đầu yên lặng nhìn về phía tôi, ánh mắt càng lúc càng phức tạp. Hắn bỗng nhiên ôm bả vai của tôi, nắm chặt đến mức tôi cảm thấy đau, quát lên: "Tôi phải ở cạnh mẹ, không thể đi đâu được cả, từ nhỏ đã thế rồi! Tôi và cô rốt cuộc giống nhau chỗ nào chứ? Chỗ nào?"

Sau đó đẩy tôi ra, tiếp tục uống, vẻ mặt đầy đau đớn, "Bây giờ cô đã về rồi, tôi vẫn không thể rời đi!" Trương Văn nắm chặt nắm tay, trên tay gân cũng đã nổi lên. Uống một lúc nữa, Trương Văn đã say mềm, anh ta cũng không nhận ra tôi nữa. Anh ta nhìn tôi đầy tình ý, đột nhiên ôm chặt thắt lưng, "Chu Trân, em đợi anh một năm nữa! Chỉ một năm nữa thôi!" Sau đó liền khóc như đứa trẻ. Sự đau khổ lúc này của Trương Văn làm tôi không thể trách cứ được, mà hình ảnh Trương Văn khóc rống lên lại khiến tôi hồi tưởng lại khoảnh khắc tan nát cõi lòng khi nghe thấy Vũ Đạo là anh trai của mình mấy tháng trước, hình ảnh Trương Văn trước mắt dần dần hòa vào, trùng lặp với mình, tôi cảm thấy đau thấu tâm can. Có người nói mỗi tình đầu là khó quên nhất, mà chúng tôi cũng vậy. Nghĩ tới đây, tôi vuốt tóc Trương Văn, dường như lúc này, con người đáng thương đang khóc trong lòng là chính tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, tôi và Trương Văn lại có lúc giống nhau như vậy. Thực ra, tôi cũng không biết bản thân yêu Vũ Đạo đến mức nào, chỉ biết tôi càng yêu anh ấy lại càng đau khổ, càng không muốn suy nghĩ, lòng lại càng nhớ rõ hơn. Nước mắt thật ra chỉ là một liều thuốc giảm đau, hoàn toàn không thể trị tận gốc cơn đau này, vì vậy, tôi cũng không kim được cảm ly rượu lên...

Không biết uống bao lâu, điện thoại di động vang lên, Vũ Đạo hối thúc tôi mau đến quán cơm, tôi mới nhớ tới bọn họ còn đang chờ tôi. Mơ mơ màng màng đứng lên, nhìn Trương Văn đã say như chết bên cạnh, lúc này trong miệng của hắn còn nhắc tên Chu Trân, mũi tôi đau xót, lão đảo đờ hắt lên lưng, cầm cái áo hắn đã làm rơi, rời khỏi quán cà phê. Không biết bên ngoài tuyết đã rơi từ lúc nào. Nhìn nước mắt vẫn còn đọng lại trên mặt Trương Văn, tôi hơi do dự, đem áo khoát và khăn choàng của mình phủ lên cho hắn. Ngày tuyết rơi thế này vốn rất khó bắt xe, hướng chỉ là một cô gái bước chân lão đảo đi một người đàn ông say mềm trên lưng, mãi cho đến lúc môi tôi đông cứng lại, mới có một tài xế tốt bụng cho chúng tôi lên xe.

Đến quán cơm, lúc Vũ Đạo và bác sĩ Võ thấy Trương Văn mặt đỏ bừng ngủ trên lưng tôi, hai người đột nhiên biến sắc. Vũ Đạo âm trầm đi tới đầu tiên, túm Trương Văn từ trên lưng tôi xuống, ném lên mặt đất. Sau đó bác sĩ Võ cũng bắt đầu, không chút khách khí đánh tỉnh Trương Văn, lớn tiếng quát trách: "Biết rõ buổi tối ăn cơm còn đi tìm Tiểu Dung uống rượu?!"

Trương Văn mơ hồ tỉnh lại, sau khi thấy rõ là bác sĩ Võ, lão đảo tránh xa anh, "Tôi cũng muốn ra nước ngoài, vì sao các người đều đi được mà chỉ có tôi không được đi?" Trương Văn lớn tiếng lên án khiến cho mẹ Võ lập tức tuôn nước mắt, Vũ Đạo quay đầu nhìn hai mắt mẹ Võ, cũng hung hăng đâm cho Trương Văn một cái.

Trương Văn cũng không đánh lại, quay sang tôi, giận dữ nói: "Giờ cô gái các người mong mỏi nhất đã về rồi, tôi cũng nên được tự do chứ!" Trương Văn hét to: "Ai muốn làm thầy dạy thể dục chứ? Tôi muốn về! Là về đó!"

Nói xong, nước mắt đã rơi đầy mặt. Nhìn Trương Văn khổ sở như vậy, lòng tôi cũng đau đớn không ngớt, không thể thoát khỏi cảm giác áy náy. Nhìn thấy bác sĩ Võ và Vũ Đạo lại muốn động thủ, tôi không biết mình lấy dũng khí đâu ra, bỗng nhiên tiến lên, chắn trước người Trương Văn, thay hắn cầu xin: "Anh cả, anh hai, anh ấy uống say là lỗi của em, mọi người đừng đánh anh ấy!"

Nghĩ đến chuyện sức khỏe của mẹ Võ cũng bởi vì tôi mà ra, Trương Văn không thể rời khỏi đây cũng do tôi! Tôi mới là nguồn gốc của sự bất hạnh này! Vì sao tôi lại là con gái của gia đình này? Vì sao tôi lại là em gái của bọn họ! Vừa nghĩ đến đây, nước mắt rớt cục tuôn ra xối xả, tôi nức nở nói: "Tất cả đều là lỗi của em! Anh cả, anh hai, cầu xin hai người, đừng đánh anh ấy nữa! Đừng đánh anh ấy! Tất cả đều là lỗi của em, lỗi của em..." nước mắt của tôi, từng giọt từng giọt tuông ra, cũng không cách nào ngăn lại được nữa.

Bác sĩ Võ cùng Vũ Đạo không ngờ tôi lại làm vậy, ngầy ngẩn cả người, bác sĩ Võ áy náy nhìn Trương Văn, nhìn tôi muốn nói lại thôi, đỡ mẹ Võ đang đau lòng rời đi trước. Ánh mắt Vũ Đạo nhìn tôi phức tạp, sau đó mới nâng tôi dậy, đem áo của Trương Văn đưa cho tôi rồi túm Trương Văn lên, đỡ hắn rời khỏi, tôi yên lặng theo sát phía sau bọn họ. Trên về nhà đường, Vũ Đạo không nói một lời, cũng không nhìn tôi, chỉ nhìn tuyết rơi ngày càng lớn ngoài cửa sổ xe...

Sinh nhật của tôi cứ không vui như thế mà kết thúc. Buổi tối, tôi mơ mơ màng màng, gặp ác mộng liên tục. Trong mộng, giọng nói Trương Văn đau đớn chỉ trích tôi, nói tôi đã phá hủy cuộc sống của hắn, Vũ Đạo lạnh lùng tàn khốc nói, tôi không thể yêu hắn! Tôi khóc hét lên "Tôi không muốn làm em gái của anh!" Sau đó, có người nhẹ nhàng hôn lên trán tôi. Giấc mộng kéo dài thật lâu, trong sự hoảng hốt tôi cảm nhận được một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay tôi, mãi cho đến khi tôi nặng nề ngủ.

Sáng sớm tỉnh lại, mở cửa sổ ra, ngoài cửa sổ đầy tuyết trắng. Gió lạnh thổi vào khiến tôi nhìn không được hắt xì một cái, lúc này đúng lúc Vũ Đạo gõ cửa đi vào, trên tay bung một chén cháo, thấy tôi đứng trước cửa sổ liền bảo tôi lên giường nằm. Lòng tôi chợt cảm thấy chút hạnh phúc, nhưng nghĩ đến giấc mơ hôm qua, trong lòng lại chua xót.

Lúc tôi đang ăn cháo, bác sĩ Võ ôm một món quà lớn đi vào, anh sờ sờ trán tôi, "Còn hơi sốt, hôm nay em nằm trên giường dưỡng bệnh đi." Thấy tôi muốn cãi lại, anh lại trách móc nói: "Sáng nay anh đã sang quán cà phê xin nghỉ cho em rồi."

Lòng tôi đầy chờ mong mở quà ra, vừa nhìn, quả nhiên là một món quà vô cùng thực dụng —— một bọc băng vệ sinh lớn! Bác sĩ Võ, sự chấp nhặt của ngài đúng là nên được thờ phụng!

Lúc thu dọn bọc băng vệ sinh, tôi phát hiện ra một bông hoa hồng giấy rất tinh xảo, không ngờ mua băng vệ sinh còn được tặng kèm quà như thế nên tôi mừng rỡ đem trưng ở đầu giường. Đây là bông hoa hồng duy nhất tôi được nhận trong kiếp này, tuy chỉ là hoa giấy!

Buổi chiều, đang nằm trên giường, Vũ Đạo bảo tôi ngủ một giấc, tôi lật qua lật lại mà ngủ không được, nhất là trong tình huống anh còn ngồi ở đầu giường. Tôi làm nũng bắt anh kể chuyện, anh sáng khoái đồng ý.

"Anh không giỏi kể chuyện xưa, nhưng anh có thể kể cho em nghe chuyện cũ của bà Marie Curie."

Lại là vật lý! Tôi méo miệng, "Đổi chuyện khác đi."

"Được rồi!" Vũ Đạo một lời đáp ứng, "Vậy anh sẽ kể về chuyện của bà Marie Curie và chồng."

Vũ Đạo thấy tôi bị trêu chọc thì lộ ra nụ cười nhạt, vỗ nhẹ đầu của tôi. Sau đó anh đứng lên, đi tới cửa, lại dừng lại, do dự chốc lát, rồi quay đầu lại trịnh trọng nói với tôi rằng: "Anh cũng có chuẩn bị quà cho em rồi, nhưng quà tạm thời để ở chỗ anh, anh sẽ giữ nó thay em."

Vũ Đạo chuẩn bị lễ vật gì cho tôi chứ? Tại sao không thể đưa cho tôi ngay bây giờ mà nhất định phải giữ giúp tôi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ngày giao thừa.

Hôm sau, tôi đã đỡ sốt, tôi quay về ký túc xá và tiếp tục đi làm thêm. Chỉ chớp mắt đã đến cuối năm, tối ngày hai mươi chín tôi về nhà ngủ một giấc thật đã. Sáng sớm ngày ba mươi mốt, tôi bị tiếng heo kêu làm cho tỉnh giấc, vội vàng mặc quần áo rồi chạy ra khỏi phòng, bất ngờ trước cảnh bác sĩ Võ dắt heo về nhà. Lúc này, bác sĩ Võ đang đeo một chiếc nơ bướm màu hồng nhạt cho nó, vừa sửa soạn cho nó vừa nói: "Trư muội muội à, anh sửa soạn cho em đẹp như vậy rồi mới giết, cũng coi như không có lỗi với em nhỉ!"

Trương Văn cũng vui vẻ nhào vào trang điểm mặt con heo. Cảnh tượng ấy làm tôi không khỏi liên tưởng đến cuộc thi Anh văn cấp bốn ngày đó, trên mặt lập tức hiện lên vô số vạch đen.

"Anh cả, anh tìm con heo này ở đâu vậy?" Nhìn chú heo đáng yêu quá, tôi nhịn không được liền nhảy lên ôm chầm lấy lưng nó.

"Con heo này thật khiến cho người ta hâm mộ!" Bác sĩ Võ cười nói, "Trước đây anh có cứu một bệnh nhân, người ta đem từ quê lên biếu đấy."

Bác sĩ Võ bắt đầu mài dao, chẳng biết anh lấy ở đâu ra một con dao vừa to vừa sắc. Mài xong, anh cầm dao đứng tạo dáng, hỏi tôi: "Trông có giống đại hiệp không?" Dáng vẻ của anh làm tôi phì cười.

Lúc bác sĩ Võ chuẩn bị giết heo còn kêu Vũ Đạo tới bên cạnh thôi kèn đưa ma. Bác sĩ Võ cầm dao giơ lên cao, nói với vẻ luyến tiếc: "Con heo mẹ đẹp như thế này, mình thật không nỡ ra tay, xem ra sau này chỉ nên nhận heo đực thôi."

Lời còn chưa dứt, dao đã đâm xuyên qua cổ họng con heo, anh ta ra tay cực kỳ chính xác. Máu vừa tuôn ra liền được bác sĩ Võ dùng thau hứng trọn, anh hưng phấn đến nỗi miệng không khép lại được, xem ra việc này làm anh cực kỳ thích thú đấy.

Sau khi hứng được hơn nửa chậu huyết, bác sĩ Võ vừa huyết sáo vừa cắt móng heo. Trời à, giết heo mà cũng chơi được! Sau khi cắt móng xong, bác sĩ Võ khoét một lỗ trên bàn chân nhỏ của con heo, nhét vài thứ linh tinh vào cổ họng nó rồi bắt Trương Văn hà hơi cho nó!

Lúc này Vũ Đạo đã chuẩn bị xong một cái thau to, anh đang nấu nước nóng. Heo được hà hơi xong, Vũ Đạo đem nó nhúng vào nước sôi cho sạch lông rồi giao cho bác sĩ Võ chặt. Về mặt bác sĩ Võ lạnh te, lại còn cố ý dùng lưỡi liếm liếm môi, sau đó chặt đầu và các chân một cách thô bạo. Ba người bọn tôi đều híp mắt lại, không chịu nổi khi nhìn trực tiếp, đồng loạt bước lùi về phía sau. May mà bác sĩ Võ không đi làm nghề giết heo, nếu không, chắc chẳng ai dám mua thịt heo. Mới chỉ làm bác sĩ thôi mà đã khủng bố thế này rồi, thật không thể tưởng tượng được là anh đã từng cứu người! Haiz, đúng là nông dân chất phác!

Buổi chiều, bác sĩ Võ dẫn tôi đi cắt tóc. Trong tiệm có rất nhiều người đang ngồi chờ, thế nhưng vừa thấy bác sĩ Võ, ông chủ liền bảo thợ cắt tóc ngừng làm cho khách hàng, ưu tiên làm cho chúng tôi trước, đích thân ông chủ cắt tóc cho bác sĩ Võ. Lúc thợ làm đầu sấy tóc cho tôi, tôi lên hỏi vì sao bác sĩ Võ được đối đãi đặc biệt như vậy, người thợ cười xấu hổ nói nếu để bác sĩ Võ chờ đợi sẽ xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, tốt nhất là nhanh chóng tiếp đón anh rồi nhanh chóng tống anh đi. Haiz, thế giới này đã phải chào thua biến thái! Tiêu chuẩn phụ nữ là trên hết giờ phải đổi thành biến thái là trên hết rồi!

Theo yêu cầu của bác sĩ Võ, thợ làm đầu hứa sẽ biến tôi thành một nữ sinh đáng yêu với những lọn tóc xoăn. Nhìn đầu mình sau khi sấy tóc xong, tôi cho rằng đáng yêu thì không có nhưng kinh khủng lại có thừa, trông chẳng giống kiểu tóc của công chúa mà vô cùng giống công chúa chó! Nhưng bác sĩ Võ lại nói rằng rất đẹp, chỉ cần thêm chiếc mũ cao nữa là hoàn hảo. Trên đường về nhà, thấy lỗ tai vô cùng ngứa, lại thấy có người đang dắt công chúa chó đi dạo, tôi vội chạy đến kéo cái tai của nó lên nhìn, sau khi bỏ cái tai của nó xuống, tôi không còn ngứa nữa!

Về đến nhà, chúng tôi cùng nhau làm sùi cào. Sùi cào của bác sĩ Võ làm toàn những hình thù quái dị, thật giống tính cách của anh. Trương Văn làm khéo nhất, vừa nhanh vừa đẹp. Vũ Đạo gói cũng khá tốt nhưng không thể để đứng được, toàn bộ đều nằm. Tôi là lính mới, lần đầu tiên gói sùi cào, may mà đứng được, bác sĩ Võ thấy vậy liền la to: "Sùi cào của Tiểu Dung gói có thể đứng được, sau này có thể quản lý gia đình đấy!"

Nói xong lại nhướn mày khiêu khích Vũ Đạo nhưng Vũ Đạo không thèm để ý đến. Trên mỗi cái sùi cào do tôi gói, bác sĩ Võ dán lên một hạt mè, nói là làm ký hiệu xem lát nữa ai ăn trúng sùi cào tôi làm. Tốc độ gói sùi cào của Vũ Đạo bắt đầu chậm lại, anh âm thầm nhìn kỹ cách Trương Văn gói, sau đó sùi cào anh gói đều đứng thẳng. Người này đúng là háo thắng mà!

Bữa cơm tối ăn vô cùng vui vẻ, mẹ Võ cười không dứt. Lúc ăn sùi cào, Vũ Đạo và bác sĩ Võ ăn thật chậm, đang ăn chợt nghe bác sĩ Võ hô: "Hạt mè!" Bác sĩ Võ chưa kịp gấp đã bị Vũ Đạo nhanh chóng cướp lấy miếng sùi cào, bác sĩ Võ tỏ vẻ cực kỳ thất vọng nhưng miệng lại nở một nụ cười khó hiểu,

Vũ Đạo cũng đáp trả anh với dáng vẻ tươi cười kỳ quái.

Ăn cơm xong, chúng tôi ngồi lại với nhau để Trương Văn vẽ bức tranh gia đình, tất nhiên là Trương Văn phải tự tưởng tượng mặt mình để vẽ vào rồi. Vẽ tranh xong cũng không còn sớm, bác sĩ Võ, Vũ Đạo và tôi cùng nhau xuống lầu đốt pháo hoa, còn Trương Văn đỡ mẹ Võ lên sân thượng xem.

Năm nay bác sĩ Võ mua rất nhiều pháo hoa. Chúng tôi chơi rất thoải mái, quên cả thời gian. Dần dần, mũi và hai tai tôi đỏ ửng vì lạnh cóng. Vũ Đạo nắm tay tôi để sưởi ấm, nhưng tay anh cũng lạnh chẳng kém gì tôi, anh do dự một lúc rồi túm tay tôi nhét vào trong áo khoác của mình, áp lên ngực. Cách một lớp quần áo, tôi có thể cảm nhận rõ nhịp tim của anh, tôi vội rút tay lại nhưng Vũ Đạo nắm chặt cổ tay tôi, ép tay tôi lên ngực anh. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, anh cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt giao nhau, trái tim cũng dần dần hòa chung nhịp đập. Lúc này Trương Văn chạy xuống dưới lầu, lớn tiếng thông báo: "Sắp mười hai giờ rồi, bắt đầu đếm ngược!"

Vũ Đạo khẽ chạm vào chiếc mũi đỏ ửng vì lạnh của tôi, chậm rãi cúi xuống, đặt một nụ hôn thật sâu lên mũi tôi, lúc bờ môi anh rời đi, nhẹ nhàng lướt qua môi tôi làm khuôn mặt tôi bỗng chốc đỏ ửng. Vũ Đạo đưa tay nâng mặt tôi, sâu trong ánh mắt đang chăm chú nhìn tôi có ngọn lửa đang nhảy nhót, giọng nói khàn khàn vang lên: "Năm mới hạnh phúc!"

Tâm trí tôi vẫn còn mơ hồ vì sự việc xảy ra đột ngột nên không hề có chút phản ứng nào khi anh nói vậy. Vũ Đạo lại nói thêm một câu: "Đây là thói quen của nhà chúng ta, là lời chúc phúc cho năm mới."

Bác sĩ Võ nghe vậy cũng tiến đến, anh túm lấy tôi, ôm khuôn mặt tôi, đặt một nụ hôn thật mạnh lên mặt, lại còn liếm liếm, "Thói quen mới của nhà chúng ta thật là tuyệt vời!"

Anh chép chép miệng, xúc động nói: "Cái hôn này quả thật rất khác biệt đấy!" Khiến tôi nghe xong không khỏi có cảm giác chán ghét. Bác sĩ Võ lại quay sang châm chọc Vũ Đạo: "Không biết là cậu được lợi hay là chịu thiệt nhỉ?"

Bác sĩ Võ gọi Trương Văn qua, bảo Trương Văn nhanh chóng dâng tặng tôi nụ hôn chúc phúc. Trương Văn sững sốt nửa ngày, không có phản ứng, sau cùng tôi đành chủ động tiến đến hôn lên mặt Trương Văn, nhớ lại sinh nhật ngày đó, tôi nghiêm túc nói: "Chúc anh ba sang năm mới mọi chuyện đều được như ý!"

Trương Văn giật mình, vuốt vuốt mặt, buồn bực hỏi bác sĩ Võ: "Cái thói quen mới gì vậy chứ?" Bác sĩ Võ đâm vào ngực anh ta một cái, làm bầm mưng: "Thằng nhóc thói này!" Cùng lúc đó, Vũ Đạo cũng đứng ra sức vỗ mạnh lên vai Trương Văn, Trương Văn kêu lên một tiếng, ngã xuống đất.

Quay vào trong nhà, mẹ Võ thấy mặt tôi đỏ bừng, xót xa trách: "Nhìn con kìa! Đã lạnh cóng thành như vậy rồi!" Tôi cởi áo khoác ngồi xuống sofa, mẹ Võ liền cầm tay tôi ủ ấm, Vũ Đạo cũng ngồi xuống bên cạnh tôi, đưa hai tay ra sau xoa xoa tai cho tôi. Bác sĩ Võ thấy vậy, anh bảo: "Tiểu Dung, em chờ một chút nhé!" Một lúc sau, bác sĩ Võ quay lại, anh lấy mấy sây ra khoe tôi rồi chỉnh ở nhiệt độ cao, một luồng hơi nóng phủ khắp mặt tôi, vừa thổi vừa hỏi: "Đã thấy ấm hơn chưa?"

Tôi gật đầu, "Anh cả, giảm xuống mức nhỏ nhất được không? Anh ngủ thử xem, có mùi khét rồi kìa!"

Một lúc sau, mẹ Võ đi ngủ, bác sĩ Võ đề nghị: "Bốn người chúng ta chơi mạt chược thông đêm đi, năm nay vừa vận đủ tay."

"Cũng được, giờ mà đi ngủ thì mất đi không khí đón năm mới." Hiếm khi thấy Vũ Đạo ủng hộ bác sĩ Võ như vậy. Hai người đứng đầu đã thống nhất như thế, tôi và Trương Văn đương nhiên cũng không phản đối. Bọn họ đặt rất nhiều, tôi có chút ngượng ngùng, vì vậy phải nói trước: "Em chỉ có bốn trăm đồng thôi, thua hết là nghỉ đấy!"

Vũ Đạo bảo: "Nếu quá bốn trăm đồng, anh trả thay em! Nhưng mà anh và em đánh cược riêng." Vũ Đạo ra hiệu cho tôi đưa tai lại gần, tôi làm theo, chỉ thấy Vũ Đạo thì thầm: "Thưa, anh muốn được em chúc mừng năm mới giống như Trương Văn!"

Khuôn mặt tôi hơi đỏ, bác sĩ Võ hí hửng quan sát nét mặt tôi, khoe miệng hơi nhếch lên, điệu bộ như muốn nói anh đây biết hết rồi nhé. Bác sĩ Võ ngồi ở nhà trên, Vũ Đạo và tôi ngồi đối diện nhau còn Trương Văn ngồi ở nhà dưới. Lúc đầu, tôi không biết đến Hồ là gì, sau đó tôi tìm được cách chơi, càng đánh càng thuận lợi, muốn gì được đó, thậm chí còn Hồ được vài lần. Tôi vui không thể tả, nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi không cần đi làm thêm cũng có đủ tiền để mua quần áo đèn cho Vũ Đạo rồi. Chơi được hai vòng, ngoại trừ tôi thắng lớn, hai nhà Vũ Đạo và bác sĩ Võ đều thua đậm, còn Trương Văn cũng thắng được một ít. Đến lúc thấy xúc xắc xem ai phải đổi chỗ, may là vị trí không bị thay đổi. Vũ Đạo liếc mắt, cười dịu dàng với bác sĩ Võ, đề nghị tôi và Trương Văn đổi chỗ cho nhau. Trương Văn nghĩ tôi làm nhà trên sẽ dễ dàng Hồ bài nên không đồng ý. Vũ Đạo làm động tác nặn bài, dụ dỗ anh: "Anh sẽ đền ơn cậu!"

Trương Văn cười ngậm ngùi, đổi chỗ cho tôi. Trương Văn liền trở thành nhà trên, Vũ Đạo làm nhà dưới, bác sĩ Võ đối diện với tôi. Sau khi đổi chỗ, vận may của tôi cũng bay mất, chơi xong hai vòng mà không được một lần Hồ, chỉ thấy Vũ Đạo và bác sĩ Võ liên tục đảo bài. Trương Văn sắp thua hết mà tôi cũng chẳng khá hơn chút nào. Bác sĩ Võ thấy tôi đau lòng đếm số tiền còn dư, anh hỏi: "Tiểu Dung, đến lúc khai giảng em đã kiếm đủ tiền chưa?" Miệng bác sĩ Võ thì hỏi tôi nhưng ánh mắt lại lén liếc nhìn Vũ Đạo. "Cộng thêm tiền tiết kiệm của em chắc cũng tạm đủ! Chỉ mong hôm nay đừng thua hết tiền tiết kiệm của em!"

Hai vòng sau, bài của tôi tốt hơn rất nhiều, tôi thắng toàn bộ. Có vẻ như Vũ Đạo và bác sĩ Võ không đau lòng về số tiền mình thua, còn Trương Văn thì hằm hằm nhìn hai người bọn họ, làm như là bọn họ bắt tay nhau đưa bài cho tôi không bằng. Tổng kết lại, tôi thắng được một ít, Vũ Đạo và bác sĩ Võ thua tôi một ít, Trương Văn thua rất nhiều.

Vừa kết thúc, Trương Văn liền kéo Vũ Đạo, tay làm động tác về tiền, "Anh định đền ơn thế nào?" Vũ Đạo a một tiếng, vung tay đâm tới. Thì ra "đền ơn" là "hành hung" à, Vũ Đạo cực kỳ thích chơi trò chơi này!

Lúc này đã gần rạng sáng, suốt một đêm thức trắng, mí mắt tôi giờ không nhắm lên nổi, Vũ Đạo đến gõ cửa phòng, hỏi tôi: "Chúng ta đánh cược với nhau, em còn chưa thực hiện cam kết thì phải?"

"Không phải em thắng sao?"

"Đúng vậy, nhưng anh nói là ‘Thua, anh muốn được em chúc mừng năm mới giống như Trương Văn!’, từ được bỏ bớt chính là ‘anh’" Tôi ngất, anh không nói chủ ngữ, dù ai thua, đều phải chúc phúc anh à! Đồ cầm thú xảo quyệt!

Vũ Đạo lấy tay chỉ chỉ vào mặt mình, ý bảo tôi hôn lên đó. Tôi không thể hôn Vũ Đạo một cách tự nhiên như hôn Trương Văn, cứ nhìn gương mặt anh mà không biết phải làm sau. Vũ Đạo thấy thế, nói: "Vậy em tặng anh một lời chúc cũng được."

"Em chúc ... Anh mỗi ngày đều được hạnh phúc, còn có ... Em bên cạnh!" Tôi nói một hơi rồi hôn nhanh lên mặt Vũ Đạo. Vũ Đạo kinh ngạc một lúc, ánh mắt dần dần trong veo, anh chậm rãi nắm tay tôi, nhẹ nhàng cắn lên ngón trỏ, rồi rời khỏi phòng.

Cảm giác buồn bực của ngày sinh nhật tựa như một giấc mộng đã trôi xa từ lâu, tất cả lại quay về như trước đây, có lẽ còn hòa hợp hơn lúc trước. Tôi chấp tay trước ngực, thành kính cầu xin ông trời, mong mỗi ngày đều được cùng Vũ Đạo chia sẻ hạnh phúc, cho dù chỉ là niềm hạnh phúc nhỏ nhoi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Trước khi phẫu thuật thẩm mỹ.

Mới mơ mơ màng màng chưa được vài giờ đã bị tiếng pháo đánh thức. Hôm nay Vũ Đạo và bác sĩ Võ đi cùng tôi về nhà thăm ba mẹ. Đã lâu không về nhà, ai ngờ ngày ngày mừng một của năm mới đã gặp phải bà Trương, cháu nói này bà Trương, bà nên cẩn thận, coi chừng bị pháo văng trúng đầu đấy ạ! Bà Trương thấy ba người bọn tôi đi chung với nhau thì lắc đầu, "Tiểu Dung, cháu sắp ly hôn đối chồng đấy à!"

Bác sĩ Võ vui vẻ chạy đến hỏi, "Bà Trương, ngay cả bà cũng nhìn ra con là người thứ ba sao! Nhìn điều kiện của con tốt hơn cậu ta nhiều đúng không?"

Điều kiện tốt cái gì chứ? Anh còn biến thái hơn Vũ Đạo nhiều! Lúc này bà Trương và bác sĩ Võ đang trò chuyện với nhau, tôi chỉ nghe được vài chữ "Tiệc tối Tết Nguyên đán, Triệu ..." liền vội vàng chạy mất!

Ba mẹ thấy tôi về nhà cũng không xúc động như tôi tưởng tượng, trái lại khi thấy Vũ Đạo và bác sĩ Võ liền có cảm giác vui vẻ còn hơn cả nhìn thấy tôi. Ba thấy tôi gầy gò, rất là xót, vội vàng đem món ăn ra cho tôi ăn. Mẹ cùng Vũ Đạo, bác sĩ Võ mới nói có vài câu liền bắt đầu đầu rượu. Vì tôi qua tôi không ngủ đủ giấc nên quay về phòng mình ngủ bù. Lúc tỉnh lại, không ngờ đã là buổi chiều. Cách một cánh cửa, loáng thoáng nghe mọi người nói chuyện. Bác sĩ Võ nhắc đến chuyện vài ngày nữa sẽ đưa tôi đi sửa mũi, Vũ Đạo không đồng ý, anh ta không muốn tôi có bất kỳ thay đổi nào nhưng mẹ và bác sĩ Võ lại khá kiên quyết. Chợt nghe bác sĩ Võ nói: "Có phải cậu không tự tin với chính mình không? Bảo vệ gì mà kỹ thế chứ? Sợ con bé không chịu nổi cảm dỗ và thử thách, cuối cùng nhận ra tình cảm này chỉ là một kiểu mê luyến à?"

"Mọi người đang nói gì vậy?" Tôi đẩy cửa ra hỏi.

"Đang nói chuyện cho con đi giải phẫu thẩm mỹ, sau đó cho con tìm người yêu !" Mẹ vừa uống rượu vừa nói.

"Đúng vậy, đưa em đi sửa sang, tẩy trắng, để em đi quyến rũ đàn ông !" Bác sĩ Võ trả lời với vẻ trêu chọc. Vũ Đạo chỉ nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi muốn xác nhận xem lời bác sĩ Võ vừa nói có phải nhắm vào tôi và Vũ Đạo không, nhưng không biết mở miệng như thế nào, bởi vì tôi biết rõ đây là một chuyện hoang đường.

Ăn cơm tối xong, chúng tôi liền đi về. Trên đường, Vũ Đạo luôn im lặng. Tôi cũng suy nghĩ nhiều về những gì bác sĩ Võ nói, tuy suy nghĩ rồi ren không thể hiểu rõ nhưng tôi biết bọn họ có việc giấu tôi. Chẳng lẽ họ muốn tôi sớm hết hy vọng với Vũ Đạo nên mới cho tôi đi giải phẫu thẩm mỹ? Dù gì Vũ Đạo cũng đã biết tình cảm tôi dành cho anh không phải là tình anh em, sao anh còn có thái độ như vậy? Lại còn phải giả vờ yêu thương tôi giống như trước kia nữa? Hay là anh không để ý đến ánh mắt của người đời, muốn cùng tôi giữ vững tình yêu bị ngăn cấm này, tôi có thể hy vọng xa vời như vậy không? Có thể chứ?

Sáng sớm mừng hai Tết, cả nhà Giả Hòa đến nhà chúc Tết. Tuy là đang ở nhà nhưng đây là lần thứ hai tôi bị rơi mất kính, bởi vì hiệu trưởng lại là ba của Giả Hòa đó. Rốt cuộc tôi cũng biết cái gì gọi là khiêm tốn rồi, đây mới gọi là khiêm tốn: trong trường có bác sĩ và giáo viên hướng dẫn là anh họ, hiệu trưởng là ba ruột, bản thân là cô gái quyến rũ bí ẩn nọ, vậy mà cô ấy lại rất lặng lẽ. Tôi thật sự có quan hệ huyết thống với Giả Hòa sao? Thật không thể tin được !

Vì tôi thắng cũng khá khi chơi mạt chược trong đêm giao thừa nên đầu tháng ba tôi nghỉ làm thêm, sau đó đến trung tâm thương mại mua quần áo đèn

cho Vũ Đạo. Tuy rằng bồi thường cho anh nhưng đây là lần đầu tiên tôi mua đồ cho Vũ Đạo, tôi vui như được trúng thưởng, trên đường về luôn cẩn thận ôm quần áo vào trong ngực. Đây là thành quả lao động trong ngày nghỉ, cuối cùng cũng có thể đưa cho anh, tôi lo lắng chờ đợi, tâm tình còn kích động hơn cả lúc chờ kết quả thi cuối kỳ.

Về đến nhà, không kịp thay quần áo, tôi vội vàng chạy đến gõ cửa phòng Vũ Đạo. Thấy anh mở rộng cửa, tôi đặc ý cầm quần áo đem khoe trước mặt anh, nào ngờ anh chỉ bình thản đón lấy rồi lạnh nhạt nói : "Em vất vả rồi !" Liên đóng cửa lại. Tôi ngây ngốc đứng trước cửa phòng anh, tất cả mừng rỡ và chờ mong trong nháy mắt đã hóa thành bọt nước. Nỗ lực bao ngày của tôi không đổi được một nụ cười của anh ? Lẽ nào anh đã hoàn toàn hiểu rõ lòng mình, quyết định xa lánh tôi ? Nghĩ đến vẻ lạnh nhạt của anh làm trái tim tôi như bị đóng băng, máu cũng đông cứng lại. Nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, tôi có cảm giác cuộc đời chúng tôi đã dần tách rời nhau ...

Bác sĩ Võ dẫn tôi đến bệnh viện, Ngoài việc gặp người bạn học của bác sĩ Võ, tôi còn phải làm một loạt xét nghiệm. Bác sĩ người Anh cho tôi xem hình dạng khuôn mặt tôi sau khi giải phẫu, nhìn từ bức hình ấy có thể nhận xét rằng, sau khi thung lũng biến thành cao nguyên thật sự có sự thay đổi vô cùng, vô cùng lớn ! Nhưng Vũ Đạo không thêm đếm xỉa gì đến việc tôi đi giải phẫu, từ ngày ấy tôi hiếm khi nhìn thấy vẻ tươi cười của anh.

Mấy ngày sau, tôi đi giải phẫu. Giải phẫu rất thuận lợi, vừa thấy tôi tỉnh lại sau khi hết thuốc gây mê, bác sĩ Võ liền hỏi : "Thế nào ?"

Tôi sờ sờ ngực, hỏi lại anh : "Sao không tiện thể nâng ngực cho em luôn ?"

Bác sĩ Võ không ngờ được câu nói đầu tiên của tôi sau khi tỉnh lại lại là câu này, anh sững sờ vài giây rồi lập tức cười trả lời : "Vị to quá, khi ôm sẽ rất bối rối !"

"Ngực của cô với tranh đều giống nhau, không cần lớn." Hiếm khi nghe thấy Trương Văn nói một câu dễ nghe như vậy.

"Ý nói ngực em đẹp như bức tranh phải không ?"

"Không phải, là bằng phẳng giống như bức tranh !"

"..." Sao anh ta cũng học cái cách nói chuyện đáng ghét của Vũ Đạo vậy ? Cẩn thận cái miệng độc địa của anh, có ngày độc chết chính mình đấy!

Tôi lên nhìn ra ngoài, sau đó thất vọng cúi thấp đầu, quả nhiên không thấy bóng dáng của Vũ Đạo. Tôi thật sự, thật sự muốn người đầu tiên nhìn thấy tôi sau khi phẫu thuật thẩm mỹ là anh !

Ngày hôm sau, tôi được về nhà, nhờ có hơi thở của cảm thú trong nhà, tôi bình phục rất nhanh. Trước khi khai giảng, nhìn mũi tôi đã không còn dấu vết của giải phẫu. Ngày đầu tiên quay về ký túc xá, Tiểu Dư há miệng nhìn tôi đứng một phút, việc tôi đi phẫu thuật thẩm mỹ lan ra cực nhanh giống như vi khuẩn, một lần nữa, tôi lại trở thành đối tượng để mọi người tham quan và học tập !

(Ghi chú: Bởi vì khuôn mặt tôi có sự thay đổi rất lớn nên việc phẫu thuật thẩm mỹ nhanh chóng trở thành phong trào, các sinh viên nữ đều đi làm thêm để kiếm tiền làm giải phẫu ! Mãi đến khi có một bạn học không may, sau khi đi chỉnh sửa, không ngờ lại trở thành dáng vẻ của tôi khi chưa đi giải phẫu, phong trào này mới dần lắng xuống !)

Ngày khai giảng, xe đạp bị cán hỏng, tôi đang rầu rĩ thì có một nam sinh dừng xe lại, chủ động hỏi tôi : "Có cần giúp gì không ?"

"Có thể chở tôi đến phòng học số ba không, tôi sắp bị trễ học rồi !" Nam sinh ấy liền bảo tôi ngồi lên xe. Đi ngang qua đường chính, đúng lúc gặp Vũ Đạo ! Tôi vội đi học nên chỉ ngồi trên xe chào anh. Tới phòng học, nam sinh ấy dừng xe, ngại ngại hỏi tôi : "Có thể nói cho tôi biết tên bạn được không ?"

(Ghi chú: Sau khi nam sinh ấy biết tôi chính là Vu Dung trong truyền thuyết, cậu ta cứ lau đi lau lại kính mắt, tôi còn thấy cậu ta chà rửa xe đạp liên tục ba ngày liền ở phía sau khu ký túc xá, giống như tôi có bệnh truyền nhiễm không bằng ! Đối với tôi mà nói, phẫu thuật thẩm mỹ vẫn chưa đủ, cần phải đổi tên mới được !)

Đêm đến, tôi ôm ngón tay còn lưu lại dấu răng của Vũ Đạo đi ngủ, trên mặt lộ ra nụ cười ngốc nghếch ...

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cuộc thi chạy cự ly dài.

Vũ Đạo đối xử lạnh nhạt, vô tình khiến tôi vô cùng đau lòng, thậm chí tôi rất sợ phải nhìn thấy anh. Vì vậy tôi quay về ký túc xá ở, chỉ đến cuối tuần mới về thăm mẹ Võ. Lúc này, Tiểu Dư đã có bạn trai; Giả Họa vẫn lẻ loi một mình như trước, rốt cuộc nam sinh cậu ấy thích là ai vẫn là một câu đố chưa có lời giải; Phạm Thái vẫn cự tuyệt mọi sự săn đón của đám con trai, trái tim cậu ấy luôn hướng về cậu bạn thời trung học Lưu Thực, nhưng Lưu Thực lại không hề có biểu hiện gì đáp lại tình cảm này. Còn tôi, sau khi trở nên xinh đẹp hơn, không những không được Vũ Đạo để ý mà còn làm anh ấy xa lánh

tôi, anh lạnh nhạt khiến tôi đêm đêm mất ngủ, chẳng thể cảm nhận được không khí mùa xuân đang đến.

Ngày hôm đó, tôi đến khu ký túc xá nam tìm người như mọi lần, chủ quản lý đột nhiên ngăn cản tôi, lớn tiếng nói : "Nữ sinh không thể vào ký túc xá nam sinh !"

"Quy định này có từ lúc nào vậy ?"

"Từ lúc thành lập trường đã có rồi !"

"Nhưng trước đây cháu vẫn đến mà." Vừa nói tôi vừa đưa chủ quản lý túi đậu phộng, "Chú không nhớ cháu à ?"

Chủ quản lý chỉ tay vào tôi, há miệng nửa ngày mới nói thành lời : "Sao cháu lại biến thành như thế này ?"

"Cháu đi giải phẫu thẩm mỹ !"

"Từ nam giải phẫu thành nữ à?" Chủ quản lý giật mình, con ngươi trợn lên như muốn rơi xuống đất.

"Không có, chỉ sửa mũi thôi."

"Cháu ... Trước đây không phải là con trai sao?"

"..." Tôi đau khổ sờ sờ gương mặt mình, lại cúi đầu liếc nhìn ngực. Bà Trương ơi, bà đi thành lập đội quân "Chọc người tức chết mà không cần đèn mạng" đi! Cháu giới thiệu cho bà một ông chủ làm thành viên chủ lực này!

(Ghi chú : Từ đó, tôi mất đi quyền lợi ngang nhiên ra vào khu ký túc xá nam. Nhưng mắt cái này lại được cái khác, nhờ có giải phẫu thẩm mỹ, mỗi khi tôi ra ngoài đều có người nhận ra chính xác giới tính của tôi ! Mặt khác, tôi bắt đầu nhớ đến tên trộm kia, thị lực của anh ta thật là tốt, trong tình huống ấy mà vẫn có thể nhận ra tôi là con gái, bản lĩnh đúng là không đơn giản mà! Thông báo đến kẻ trộm: Anh zai à anh đang ở nơi đâu ?! Tôi tìm anh vất vả quá!)

Đến tháng tư, Đại hội thể dục thể thao mùa xuân cũng đang đến gần. Để giải quyết tình trạng mất ngủ của bản thân, tôi đăng ký thi chạy ở nội dung 1600m, quyết định mỗi đêm đến sân tập chạy bộ xong rồi mới quay về ngủ. Ngày đầu tiên chạy bộ, tôi tình cờ gặp phải Ngô Ngọc, cậu ta cũng đăng ký thi chạy nội dung 1600m dành cho nam. Ngô Ngọc đề nghị chúng tôi cùng tập với nhau, tôi nghĩ chuyện này cũng chẳng có gì là khó, vì vậy nhận lời chạy bộ mỗi đêm cùng cậu ta.

Từ lúc bắt đầu chạy bộ, vấn đề mất ngủ của tôi liền được giải quyết hoàn toàn, nhưng vẫn không thể làm tôi không nghĩ đến Vũ Đạo. Có một lần vừa chạy xong, Ngô Ngọc đưa tôi mượn khăn mặt lau mồ hôi, tôi liếc nhìn sân tập chợt bắt gặp một bóng lưng quen thuộc, trong lúc hoảng hốt tôi cứ ngỡ đó là Vũ Đạo, rồi lại nhanh chóng bình tĩnh, cười mình thật quái gở.

Thình thoảng, tôi vẫn đến bệnh viện tìm bác sĩ Võ, bởi vì những lúc không vui, chỉ cần nhìn thấy anh, tâm trạng tôi liền vui vẻ trở lại, nhưng tôi cũng không nói chuyện về Vũ Đạo với anh. Tôi vẫn cho rằng bác sĩ Võ không bao giờ có chuyện phải lo nghĩ, cho đến một ngày, khi tôi đến tìm anh, đứng ngoài cửa thấy anh đang nhíu mày trầm tư, tôi lặng lẽ quay về. Thì ra mỗi người đều có phiền não của riêng mình, chỉ là lúc bác sĩ Võ ở bên cạnh tôi, anh luôn bày ra dáng vẻ tươi cười, hạnh phúc mà thôi.

Hôm nay là ngày diễn ra Đại hội thể dục thể thao mùa xuân, Vũ Đạo và cả lớp đến tham gia cổ vũ, tôi rất vui, tuy rằng phần lớn thời gian anh đều im lặng, nhưng việc tôi có thể đứng bên cạnh anh cũng làm tôi thấy vô cùng hạnh phúc rồi. Đại hội vừa mới bắt đầu đã thấy bác sĩ Võ dẫn y tá mang cáng cứu thương tới. Bác sĩ Võ vừa đến, các nam sinh vội vàng né xa nhường đường khiến anh rất vui vẻ. "Tiểu Dung, khi nào mới đến lượt em thi 1600m?"

"Anh yên tâm, em không ngã được đâu, không cần anh đem cáng cứu thương đến chăm sóc đâu." Tôi bất mãn nhìn nó.

Đang nói chuyện, đã thấy đến nội dung chạy 100m vượt chướng ngại vật dành cho nam, tiếng súng vừa vang lên, các tuyển thủ đồng loạt xông lên, trong nháy mắt đều thuận lợi vượt qua chướng ngại vật đầu tiên. Tiểu Dư hô to : "Mau nhìn kia, nam sinh đang chạy dẫn đầu đẹp trai thật!"

Ánh mắt các nữ sinh đồng loạt nhìn về phía nam sinh ấy, không biết có phải vì ánh mắt và đầu óc của đám nữ sinh khoa lý mang tính quấy rối quá mạnh hay không mà khi bạn nam sinh ấy đang vượt qua chướng ngại vật thứ hai, quần đùi vô tình bị vướng vào chướng ngại vật, chỉ nghe "rẹt" một tiếng, quần rách. Bọn tôi hoảng sợ hét lên một tiếng, ánh mắt của các nữ sinh đồng loạt mờ thật lớn. Bởi vì sự cổ quái ý muốn này, nam sinh đó bị rối loạn nhịp chạy, sau khi vượt qua chướng ngại vật liền nặng nề rơi xuống đất, xem ra bị ngã không nhẹ chút nào.

Giây tiếp theo, bác sĩ Võ đã lao đến, đem vị nam sinh nằm bất động như heo chết kia ném lên cáng rồi kiêng trở về. Tiểu Dư nhìn theo bạn nam sinh, xúc động thốt lên : "Nhìn gần càng thấy đẹp trai!"

Bạn trai của Tiểu Dư đứng bên cạnh giận dữ liếc nhìn cô, cô thờ dãi, nói với về bất đắc dĩ : "Xem ra mình chỉ có thể thăm mền cậu ấy thôi !"Ồ, mặt bạn trai của Tiểu Dư tái nhợt ! Có lẽ vì năm nay ăn nhiều rau chân vịt quá chăng ?

Bác sĩ Võ vui vẻ nói với tôi : "Tiểu Dung, em cố gắng lên nhé, anh phải đi về trước đây !" Nói xong liền vác theo nụ cười kinh khủng ấy đưa cậu nam sinh kia đi. Không cần tôi cầu nguyện, có lẽ lúc này các nam sinh khác đang thành tâm chấp tay đọc kinh siêu độ cho anh bạn đang nằm trên cáng rồi !

Không lâu sau, đến lượt thi chạy 1600m của tôi. Trước khi thông báo vang lên, tôi quay sang yêu cầu Vũ Đạo : "Anh hai, nếu em chạy về đầu tiên, cuối tuần anh xuống bếp nấu cho em ăn nhé !"

"Chờ em chạy về đầu tiên rồi hãy nói " Vũ Đạo để lộ ra dáng vẻ tươi cười mà đã lâu tôi không được thấy. Nụ cười của anh khiến tôi lâng lâng vì hạnh phúc, sự hăng hái lan tràn khắp cơ thể tôi.

Tiếng súng vừa vang lên, tôi liền xuất phát. Ở vòng chạy đầu tiên, lúc chạy ngang qua khoa lý, tôi nghiêng đầu nhìn về phía Vũ Đạo, thấy anh dựa lưng vào lan can, nháy mắt với tôi. Tôi vui quá nên không để ý, bước chân lao đảo, suýt chút nữa thì ngã, nét mặt Vũ Đạo liền căng thẳng, sau thấy tôi không sao, mới lắc đầu cười một cách bất đắc dĩ. Ở vòng chạy thứ hai, tôi vẫn giữ vị trí thứ hai, khi chạy ngang qua khoa lý lần nữa, các bạn học hò hét cổ vũ tôi, tôi lại nhìn về phía Vũ Đạo, thấy anh lảng lảng nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm. 800m kế tiếp không dễ chạy chút nào, nhưng nghĩ đến việc lần thứ hai Vũ Đạo xuống bếp vì tôi, tôi dồn hết sức lực để chạy. Ở nửa vòng chạy cuối, sức lực tôi gần như cạn kiệt, tôi cắn răng, cố gắng ép đôi chân nặng nề chạy nhanh hơn. Bạn học đang chạy dẫn đầu cũng cố gắng tăng tốc, chúng tôi bắt đầu tranh đoạt vị trí dẫn đầu. Trong đầu tôi lúc này chỉ có nụ cười của Vũ Đạo, dần dần, "Tôi muốn vị trí thứ nhất" trở thành suy nghĩ mãnh liệt trong đầu tôi, đẩy tôi chạy về phía đích đến ! Thấy tôi sắp chạm vào đích đến, bạn nữ sinh luôn dẫn đầu từ này giờ cố ép bản thân lao tới nhưng dưới chân đã mềm nhũn, trước khi ngã sắp xuống, cô ta đột nhiên đưa tay kéo quần tôi. Mà lúc này tôi đang dang tay, dáng vẻ tươi cười thoải mái ! Kết quả là tôi lòi theo nữ sinh đang túm quần tôi cùng lao về đích, sau đó bị cô ta đẩy cho ngã sòng soài trên mặt đất.

Lần thứ hai xuất hiện cảm giác ấm áp nơi mũi, shit thật, sau này nhất định phải đi nâng ngực, bằng không mỗi lần ngã xuống, không có bộ ngực chống đỡ thì sớm muộn gì cái mũi này cũng trở lại dáng vẻ méo xẹo như trước kia thôi ! Tôi lồm cồm bò dậy, tay ôm lấy mũi, mắng cô ta : "Ngực quá lớn nên mới đứng không vững, có ngã thì ngã một mình, tại sao lại lôi tôi xuống nước ! Cậu có ngực lớn, còn tôi chỉ có cái mũi cao, cậu ~ cậu quá ác mà !"

May mà không bị lộ hàng, tôi vừa mắng vừa kéo quần lại đàng hoàng, rồi nhanh chóng phóng đến trước mặt Vũ Đạo, hớn hờ nói : "Com của em !"

"Ha ha !" Hiếm khi thấy Vũ Đạo cười thành tiếng như vậy, "Đã mệt đến thế này mà vẫn không bỏ được cái tính ấy !" Vũ Đạo nghiêng người nâng đầu tôi, vừa dùng khăn tay lau máu cho tôi vừa nói : "Đầu óc em đơn giản, quả nhiên có thể giảm bớt gánh nặng cho hoạt động thể thao !"

Tôi bất mãn hỏi lại : "Anh coi thường những người tham gia thể thao à ?"

"Anh chỉ nói là người đơn giản như em thường rất giỏi trong lãnh vực thể thao, chứ không có nói người chơi thể thao giỏi nhất định phải là người đơn giản ! Cái này không phải là định lý thuận nghịch đâu."

Tôi bĩu môi, nghĩ thầm, người ta cố gắng chạy về nhất là vì anh, lại còn bị thương nữa, anh không thể nói vài câu dễ nghe cho người ta vui à?

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, tiếng súng báo hiệu nội dung thi chạy 1600m dành cho nam sinh đã vang lên. Nhớ đến Ngô Ngọc cũng tham gia thi đấu, tôi liền chen lên phía trước để nhìn cho rõ. Lúc Ngô Ngọc chạy xong vòng đầu tiên, cậu ấy quay về phía tôi đưa tay làm dấu hiệu quyết thắng. Mỗi lần chạy xong một vòng, cậu ấy lại nhìn về phía tôi, tuy tôi cũng cố gắng hò hét ủng hộ nhưng giọng của tôi luôn bị những tiếng hò hét của đám nam sinh nhấn chìm. Kết thúc cuộc thi, cậu ấy đứng thứ hai. Tuy rằng khiến người khác thấy tiếc, nhưng những tiếng hoan hô bên khoa lý cứ vang mãi. Lúc này, tôi mới quay lại tìm Vũ Đạo, nhưng bóng dáng anh đã biến mất từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chuyến du lịch ngày 1/5.

Buổi tối lúc Đại hội thể dục thể thao kết thúc, Trần Tùng gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đi một chuyến đến Đại học Thiên Tân gặp Lưu Vũ, nói là cậu ấy bị thất tình. Giữa trưa hôm sau, tôi đến Đại học Thiên Tân. Lúc trước, mỗi lần tôi đến trường, người khác thấy tôi chỉ ngại không kịp tránh, làm như chỉ cần nhìn trộm hoặc liếc mắt với tôi là họ sẽ bị đau mắt hột vậy. Không ngờ hôm nay, lần đầu tiên ở trường đại học khoa học và kỹ thuật, tôi được người ta ngoái lại nhìn với vẻ bề ngoài này. Lúc gặp Lưu Vũ, cậu ấy cũng rất ngạc nhiên. Sau khi nói chuyện với Lưu Vũ, mới biết được cậu ấy dạy kèm "miễn phí" cho bạn gái đã mấy học kỳ. Đến khi bạn gái cậu ấy nắm chắc sẽ thi đậu vào đại học, liền nói lời chia tay với cậu ấy. Thật ra chuyện cậu ấy thất tình chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề là chuyện này cực kỳ làm tổn thương cậu ấy. Vì vậy, tôi hứa sẽ cùng cậu ấy đi du lịch giải sầu vào dịp nghỉ lễ 1/5. Bàn bạc một hồi, cuối cùng chúng tôi quyết định đến Đại học Hà Hải thăm Vương Hân, vì tôi nhớ lúc học trung học, Lưu Vũ cũng rất có cảm tình với Vương Hân.

Cuối tuần, về đến nhà, lần thứ hai tôi thấy Vũ Đạo đeo tạp dề, tôi cũng chủ động đeo tạp dề vào bếp phụ anh. Tôi và Vũ Đạo vừa nói vừa cười cùng nhau nấu cơm tối. Đang ăn cơm, chợt nhớ đến chuyện của Lưu Vũ, tôi xin phép mẹ Võ cho tôi đi Nam Kinh chơi với bạn vào dịp lễ 1/5. Mẹ Võ cười tùm tùm, hỏi thăm : "Là con trai phải không ?"

"Dạ, là bạn thời trung học."

"Được, được, nói anh cả cho con tiền để đi chơi." Có vẻ như mẹ Võ rất vui thì phải.

Bác sĩ Võ ừ một tiếng, cũng nói đi chơi rất tốt. Vũ Đạo lại chẳng tỏ thái độ gì, sau khi ăn xong liền chui vào phòng làm tổ, không thềm ra ngoài. Tôi đây vẫn mong có thể nói chuyện nhiều với anh vào cuối tuần, cứ ngồi ngẩn người trong phòng khách một lúc lâu, cuối cùng đành phải ôm thất vọng quay về phòng ngủ.

Gần đến ngày 1/5, Lưu Thực, đối tượng thăm mếu của Phạm Thái, lại viết thư tới, trong thư nói cậu ta có cảm tình với một nữ sinh, điều này lại làm cho Phạm Thái buồn lòng, chán nản. Tôi bảo Phạm Thái nên nói rõ với cậu ta nhưng cô ấy không dám làm. Vì vậy, tôi thầm quyết định, nhân dịp đi Nam Kinh, tôi sẽ đến gặp nam sinh này, nói rõ mọi chuyện thay cho Phạm Thái.

Ngày 1/5, tôi và Lưu Vũ đi xe lửa đến thẳng đến Đại học Hà Hải tìm Vương Hân, không ngờ người đón chúng tôi chính là Vương Hân và bạn trai của cô ấy, chuyện này xảy ra quá đột ngột càng làm cho tinh thần của Lưu Vũ thêm sa sút, tôi cũng cảm thấy áy náy vì trước khi đi không tìm hiểu kỹ chuyện của Vương Hân.

Hôm sau, tôi và Lưu Vũ đến Đại học Nam Kinh chơi, thấy cậu ấy vẫn rầu rĩ, tôi khuyên : "Trên thế giới này, đàn ông tốt và phụ nữ tốt còn rất nhiều, tùy tiện đưa tay ra cũng tìm được vô số người, cậu không nên vì một cô gái mà đau khổ đến vậy ! "

"Nói thì dễ lắm!" Lưu Vũ lạnh nhạt xì một tiếng.

"Cậu không tin à ? Ngay cả mình còn có thể tùy ý tìm một người đẹp trai !"

"Tốt ! Cậu tìm cho mình xem !"

". . ." Tôi chỉ thuận miệng nói vậy, ai ngờ Lưu Vũ lại tưởng là thật, đúng lúc đi đến trước khoa vật lý, tôi ngang ngược bảo cậu ấy đứng ở bên ngoài chờ, tôi liền ngang đi vào.

Nhân dịp 1/5, mọi người đều được nghỉ, khoa vật lý cũng không có sinh viên nào, đợi thật lâu, chỉ thấy có vài giáo sư đã khá đứng tuổi đi ra đi vào. Đang sốt ruột vì phải chờ đợi, lúc này có một sinh viên đi ra, tuy rằng chỉ cao khoảng 1m70 nhưng trông rất tuấn tú. Anh bạn này chính là ốc đảo trong sa mạc, là ngọn đèn sáng trong đêm đen của tôi đây mà ! Tôi vội xông tới, tự giới thiệu : "Xin chào, tôi là Vu Dung, là sinh viên khoa vật lý của Đại học Nam Khai, tôi có thể làm quen với bạn không ?"

"Xin chào, tôi là Chu Lăng, rất vui được làm quen với bạn." Anh bạn đẹp trai lịch sự đưa tay về phía tôi, sau đó, chúng tôi tự giới thiệu sơ qua về bản thân. Vốn định tìm một anh chàng dễ coi thôi, không ngờ gặp được trai đẹp, tôi có chút hốt hoảng. Tôi giới thiệu mình là sinh viên năm thứ ba của Đại học Nam Khai, tôi muốn làm nghiên cứu sinh ở Đại học Nam Kinh, nên tranh thủ dịp nghỉ lễ 1/5 đến đây xem trước. Ai ngờ Chu Lăng lại đang học tiến sĩ năm thứ hai ở Đại học Nam Kinh. Có tiến sĩ trẻ tuổi, đẹp trai như vậy sao? Chu Lăng vô cùng nhiệt tình làm tôi có chút không thoải mái, tôi cùng anh ta đứng trước cửa khoa vật lý nói chuyện một lúc lâu, biết Lưu Vũ đã thấy, tôi vội nghĩ cách để thoát khỏi anh chàng tiến sĩ này. Nhớ lại hình như tôi có đưa bạn thời trung học tên Sừ Đồng học bên khoa học xã hội, giờ đang là sinh viên khoa Anh của Đại học Nam Kinh, tôi liền nói với Chu Lăng là tôi muốn tìm một người bạn đang học năm nhất của khoa Anh. Chu Lăng cẩn thận hỏi tôi có biết ký túc xá của cô ấy không rồi lại nói để anh ta dẫn tôi đi gặp, tôi lắc đầu từ chối, nói là trước khi đến tôi không có báo trước cho bạn tôi biết. Không ngờ Chu Lăng kiên quyết dẫn tôi đi tìm ký túc xá, tôi đành phải nhận lời, trên đường đi tôi quyết định chỉ đến trước cửa khu ký túc xá hỏi thăm thôi, trong lòng có chút áy náy vì lời nói dối của tôi mà phải kéo Sừ Đồng vào cuộc. Lưu Vũ rất thông minh, cậu ấy chẳng hỏi tôi và anh chàng đẹp trai đi đâu, chỉ im lặng bám theo bọn tôi.

Đến khu ký túc xá, tôi cảm ơn rồi rút, không ngờ Chu Lăng lại bảo đợi bạn tôi ra gặp rồi anh ta mới đi, nếu lỡ Sừ Đồng đi vắng, anh ta sẽ thay mặt cô ấy đưa tôi đi ăn. Tôi nghe xong liền tròn mắt ! Có ai ngờ được Vu Dung tôi ra khỏi sân trường Nam Khai lại có duyên với đàn ông đến vậy chứ!

Sừ Đồng vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy tôi, tôi cũng chỉ đành gượng cười nhìn cô ấy. Sau khi Chu Lăng đi khỏi, Lưu Vũ vui vẻ chạy đến, khen : "Loại hại thật đấy!"

Tôi đen mặt, hình mẫu này hình như hơi khoa trương thì phải! Dù sao thì lời khuyên của tôi dành cho Lưu Vũ cũng đã có hiệu quả. Hỏi thăm Sừ Đồng, tôi biết được Lưu Thực đang học ở chi nhánh của trường Nam Kinh, lại nghĩ giờ đang được nghỉ lễ, tôi có đến cũng không tìm được cậu ta nên quyết định ở lại đây thêm vài ngày, chờ đến lúc nhập học liền đi tìm Lưu Thực. Đi chơi vài ngày, tâm tình Lưu Vũ đã khá hơn rất nhiều. Sáng sớm ngày đầu tiên đi học lại, chúng tôi đến chi nhánh của đại học Nam Kinh. Đi qua nhiều đoạn đường quanh co, cuối cùng cũng tìm được phòng học của Lưu Thực. Đợi đến lúc nghỉ giữa giờ, tôi nhờ một nam sinh gọi Lưu Thực ra. Có lẽ do thái độ của tôi dữ dằn quá, nam sinh kia cứ nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu rồi mới vào gọi Lưu Thực ra.

Sau đó, một nam sinh thanh tú đi từ trong phòng học ra, tôi tiến lên một bước, hỏi thẳng : "Tôi là bạn cùng phòng của Phạm Thái, nghỉ lễ 1/5 đến Nam Kinh chơi, nhân tiện đi gặp cậu hỏi cho rõ một chuyện, cậu có thích Phạm Thái không ? Cậu có muốn Phạm Thái làm bạn gái của cậu không ?"

Lưu Thực bị mấy câu hỏi của tôi làm cho chóng mặt, thật lâu sau mới lên tiếng : "Tôi và cô ấy chỉ là quan hệ bạn học bình thường, không phải loại quan hệ như cậu nói."

"Nhưng cậu ấy thật sự rất thích cậu ! Cậu thử suy nghĩ cẩn thận xem, có thể cùng cậu ấy không ?" Tôi cố hỏi đến cùng. Lưu Thực lại ngẩn người, thấy sắp đến giờ vào học, cậu ta đỏ mặt, ngại ngần nói : "Bạn gái tôi đã có thai rồi !"

"Sớm nói thẳng như thế có tốt hơn không, để người ta khỏi phải phí tuổi xuân và nước mắt vì cậu !" Nhớ tới Phạm Thái càng cảm thấy bất bình giùm cậu ấy, tôi không tránh khỏi to tiếng, cũng chẳng cần để ý đến ánh mắt của các sinh viên khác, tôi giận dữ bỏ đi.

Đêm đó, tôi và Lưu Vũ đón xe lửa quay về, đi suốt một ngày một đêm mới trở lại Thiên Tân, tôi trốn học, nghỉ luôn cả giờ dạy của Vũ Đạo. Dù sao thì chuyến du lịch ngày 1/5 này cũng có thu hoạch khá lớn, Lưu Vũ thành công thoát khỏi bóng ma thất tình; sau khi Phạm Thái biết được suy nghĩ của Lưu Thực, cậu ấy khóc suốt ba ngày, cuối cùng quyết định quên đi đoạn tình cảm da diết nhưng không có kết quả kia. Chỉ là, trong lòng tôi vẫn nhớ đến người ấy nhưng lại không thể tâm sự cùng ai, chưa bao giờ tôi thấy mình cô độc đến vậy.

(Ghi chú : Học đến năm thứ hai, Phạm Thái gặp được một người thật lòng yêu thương cậu ấy ! Lưu Thực bị hiểu nhầm là gieo nợ tình bên ngoài nên bị

người ta tìm đến tận nơi, cô bạn gái mà cậu ta thích bỏ rơi cậu ta không chút thương tiếc, hơn nữa, suốt bốn năm học đại học cũng không có thêm người bạn gái nào, bởi vì cậu ta bị gọi là kẻ chuyên "bồn cọt tình cảm của phụ nữ", mà người phụ nữ bị "bồn cọt tình cảm" ấy chính là tôi ! Xem như cậu ta được đối xử đặc biệt, tìm không được bạn gái cũng đáng !)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Cuộc chiến của tình địch.

Kỳ nghỉ 1/5 qua đi, hôm nay ăn cơm tối xong, tôi cùng Tiểu Dư đi dạo cho tiêu cơm, lúc đi ngang qua sân bóng rổ, thấy các nam sinh của khoa Vật lý đang chơi bóng, Tiểu Dư dụ tôi ở lại xem. Đúng lúc đó, Vũ Đạo cũng đi ngang qua, Vương Cát rủ anh vào chơi cùng, anh mắng : "Tên nhóc thôi, biết tôi đánh không lại các cậu mà còn rủ tôi chơi!" Vũ Đạo nói xong liền bỏ đi, nhưng lại liếc nhìn tôi. Lúc ánh mắt của chúng tôi chạm nhau, bước chân anh hơi chậm lại. Lúc này, Ngô Ngọc chạy đến chặn trước người Vũ Đạo, "Thầy Vũ Đạo, hai chúng ta đấu một trận đi! Nếu như em thắng, em muốn hẹn hò với em gái thầy tối nay !" Ngô Ngọc vừa đưa tay chỉ vào tôi vừa lớn tiếng nói.

Sinh viên khoa Vật lý đã quá quen với những chuyện xảy ra bất thành lời nên cũng không xôn xao khi nghe Ngô Ngọc nói vậy, mọi người chỉ đổ dồn ánh mắt về phía tôi mà thôi. Đời này tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ có người tranh đấu vì mình. Vũ Đạo dừng bước, anh im lặng nhìn lướt qua tôi rồi quay sang Ngô Ngọc, lớn tiếng nhận lời thách đấu : "Được !"

Ngô Ngọc tùy tiện vung tay liền quăng ngay trái bóng vào trong rổ, làm xong hành động ra oai, cậu ấy cười nhạt nhìn Vũ Đạo, giống như đã nắm chắc phần thắng. Vũ Đạo làm như không nhìn thấy, anh im lặng đi đến trước mặt tôi, cởi áo khoác đưa cho tôi cầm. Tôi đón lấy cái áo, cố gắng lắm mới thoát ra được vài từ : "Thắng hay thua đều không quan trọng." Tôi biết Vũ Đạo vì tôi mới nhận lời thách đấu, từ trước đến giờ , tôi thấy hôm nay là ngày hạnh phúc nhất !

Vũ Đạo hừ lạnh một tiếng, "Nếu như em muốn đi hẹn hò, vậy việc anh làm đúng là vô nghĩa rồi !" Nói xong, Vũ Đạo đi thẳng vào giữa sân bóng.

Ngô Ngọc cũng chạy tới, nghiêm túc hỏi tôi : "Vưu Dung, cậu có điều gì muốn nói với mình không ?"

"Cậu cẩn thận một chút !" Tôi thuận miệng nói, vừa nói xong liền thấy sắc mặt Vũ Đạo đen lại, tôi vội vàng nói thêm một câu : "Sau khi ăn xong, chơi thể thao rất dễ bị viêm ruột thừa !"

Trận đấu quy định ai dẫn trước 2 trái là người thắng, Vũ Đạo nhường cho Ngô Ngọc đánh trước. Vũ Đạo đứng ở phía sau, anh vờn tay, ngón tay hơi nhúc nhích, ý bảo Ngô Ngọc đánh bóng sang đây. Nét mặt Ngô Ngọc liền trở nên nghiêm túc, cậu ấy từ tốn xoay trái bóng đến trước mặt Vũ Đạo, hai người nhìn nhau chằm chằm, căng thẳng trong giây lát, đột nhiên Ngô Ngọc ngồi xổm, làm động tác chuẩn bị quăng bóng, Vũ Đạo không ngờ Ngô Ngọc làm động tác giả, anh nhanh chóng nhảy lên chặn lại. Ngô Ngọc lướt qua Vũ Đạo, vờn người đập vào rổ. Ngô Ngọc tưởng rằng đã thoát khỏi Vũ Đạo, không ngờ thân hình Vũ Đạo đang lơ lửng trên không chợt duỗi ra, nhanh như chớp đã đem bóng đánh bay ra ngoài. Đợt tấn công đầu tiên của Ngô Ngọc đã bị thất bại. Lúc chân Vũ Đạo chạm xuống mặt đất, anh lắc lắc cánh tay, lầm bầm : "Mấy năm rồi không chơi bóng, may mà động tác vẫn còn linh hoạt." Ngô Ngọc bực bội nhìn Vũ Đạo.

Lần này đến lượt Vũ Đạo tấn công, Ngô Ngọc phòng thủ. Sau cú đánh vừa rồi, vẻ mặt Ngô Ngọc càng thêm nghiêm túc, động tác phòng thủ vô cùng nhạy bén, quyết không cho Vũ Đạo có cơ hội đánh bóng về phía trước. Lúc này, Vũ Đạo đang tăng nhanh tốc độ, dự định phá vỡ tuyến phòng thủ của Ngô Ngọc, nhưng tiếc là vẫn chưa thành công. Vì vậy, Vũ Đạo đành phải lui về, giảm bớt tốc độ của trái bóng. Đúng lúc mọi người đều cho rằng Vũ Đạo sẽ lui về để chuẩn bị cho đợt đột phá tiếp theo thì Vũ Đạo lại đẩy nhanh tốc độ, Ngô Ngọc nhất thời trở tay không kịp, bị Vũ Đạo lướt qua. Vũ Đạo ném bóng vào rổ thành công, dẫn trước một quả. Vũ Đạo nghiêng đầu, khoe miệng hơi nhếch lên.

Lại đến lượt Ngô Ngọc tấn công. Từ lúc bắt được trái bóng, Ngô Ngọc cứ nhìn chằm chằm vào cái rổ, rồi bất ngờ xoay về hướng cái rổ. Vũ Đạo nhanh chóng làm động tác phòng thủ, nhưng hành động đột phá ấy chỉ là động tác giả, trên thực tế, Ngô Ngọc đứng ở vị trí cách cái rổ rất xa, nhảy lên đánh bóng về phía rổ. Trái bóng bay một đường cong duyên dáng trên không trung, rơi vào trong rổ. Ngô Ngọc ném cái nhìn soi mói về phía Vũ Đạo, sắc mặt vẫn nghiêm túc như cũ. Vũ Đạo cười nhạt một tiếng, tay áo vung lên, ánh mắt trong veo nhưng vô cùng lạnh lùng. Sau khi Vũ Đạo đón lấy trái bóng, anh không chút do dự, nhanh chóng hướng thẳng về phía rổ, sau đó hai tay giơ cao, nhảy lên ném bóng. Ngô Ngọc cũng nhảy lên gần như cùng lúc, cố gắng đưa tay chặn lại, nhưng vì Vũ Đạo nhảy lên quá cao, đầu ngón tay Ngô Ngọc chỉ lướt nhẹ qua trái bóng, không thể thay đổi được hướng đi của bóng. Không biết có phải vì sự va chạm nhẹ ấy không mà bóng lăn vài vòng trên miệng rổ rồi lăn ra ngoài, sau đó rơi xuống đất. Xung quanh tôi vang lên những tiếng xuyết xoa và thở dài.

Hai đối thủ dốc sức tấn công khiến trận đấu càng lúc càng gay cấn. Ngô Ngọc tấn công với dáng vẻ vô cùng thận trọng, cậu ta biết rằng chỉ cần hành động của mình có chút sơ sót, cậu ta sẽ nhanh chóng bị Vũ Đạo ngăn cản. Mà đôi mắt Vũ Đạo lúc này đang sáng rực như ánh lửa. Từ lúc Ngô Ngọc đón lấy trái bóng chuẩn bị cho đợt tấn công thứ ba, Vũ Đạo hơi hạ thất lưng, hai cánh tay giang rộng, phòng thủ thật kín. Hai người đã giằng co một lúc lâu ở phía gần rổ bóng mà Ngô Ngọc vẫn không thoát khỏi sự ngăn cản của Vũ Đạo. Đột nhiên Ngô Ngọc nhảy lên đánh bóng, Vũ Đạo cũng nhảy theo, cố gắng chặn lại hướng bay của bóng. Cũng không ngờ, sau khi Ngô Ngọc đánh bóng, trái bóng lướt qua bàn tay của Vũ Đạo, bay thẳng về phía rổ. Vũ Đạo giật mình, vội vàng quay đầu lại đã thấy trái bóng từ giữa rổ rơi xuống đất. Vũ Đạo đứng bất động nhìn theo trái bóng này trên mặt đất, cho đến khi nó dừng lại. Ngô Ngọc ngẩng đầu ra sau, đón nhận tiếng hoan hô của mọi người. Tuy rằng lúc Ngô Ngọc rơi xuống đất có chút bất cân, thành ra ngã ngồi

trên mặt đất, nhưng lúc thấy bóng bay vào trong rõ, cậu ấy lập tức nhảy dựng lên. Ngô Ngọc đi đến trước mặt Vũ Đạo, đặc ý nói: "May mà vẫn giữ được bản lĩnh nhà nghề, em thắng rồi!"

Vũ Đạo nắm chặt bàn tay đang run nhè nhẹ, dáng vẻ anh giống như đang cực kỳ bất mãn. Sau đó, Vũ Đạo đi thẳng về phía tôi, lấy lại cái áo khoác mà tôi đang ôm trong lòng, lạnh lùng nói: "Đi hẹn hò vui vẻ!"

Nói xong, liền quay lưng đi thẳng. Tôi ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng đang xa dần của Vũ Đạo, lúc này những giọt mồ hôi trên trán anh ánh lên trong hoàng hôn, lấp lánh chói mắt, đồng thời lại tỏa ra vẻ đẹp gợi cảm, trong khoảng khách kỳ diệu ấy vẻ bất mất lạ thường của anh đã nhóm lên ngọn lửa trong lòng tôi.

Giữa tiếng ồn ào của các nam sinh, Ngô Ngọc vui vẻ chạy đến, dặn tôi chờ một chút để cậu ấy về thay quần áo. Mãi đến lúc bóng dáng Ngô Ngọc đã biến mất khỏi tầm mắt tôi, tôi vẫn đứng ngây ra, trong đầu không ngừng hiện lên bóng lưng của Vũ Đạo.

Sau khi Ngô Ngọc quay trở lại, chúng tôi đi cùng nhau về phía vườn hoa của trường học. Trên đường đi, tôi vẫn luôn im lặng, lúc đầu Ngô Ngọc còn vui vẻ nói cười, sau đó nụ cười vui vẻ cũng nhạt dần trên gương mặt. Ngô Ngọc lên tiếng trước: "Mình mong rằng cậu sẽ không hiểu lầm. Lúc này mình muốn hẹn hò cùng cậu, không phải vì thích gương mặt sau khi đã giải phẫu thẩm mỹ. Thật ra ... Tuy lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không được vui vẻ cho lắm, nhưng lần đầu tiên cậu đến lấy sách giùm Phạm Thái, mình bắt đầu thích tính cách thẳng thắn của cậu. Sau đó, ở buổi khiêu vũ, không phải là mình cố tình buông tay làm cho cậu ngã, vì lúc đó mình đột nhiên nhớ đến bạn học nữ mình thích thời trung học, trong lúc ôm cậu khiêu vũ, mình có chút do dự nên mới làm cậu ngã. Mình rất áy náy về chuyện ấy. Hôm đó, mình đợi ở trước khu ký túc xá, cho đến khi thấy cậu bình an từ bệnh viện trở về, mình mới yên tâm rời đi, mình nghĩ lúc đó Giả Hòa đang đứng ở cửa sổ có nhìn thấy mình. Rồi sau đó, khi cậu thổ lộ trước mặt Viên Duyệt, mình tình cờ có mặt ở bên ngoài phòng phát thanh, về mặt cô đơn của cậu lúc đó thật sự khiến mình muốn ôm cậu vào lòng." Ngô Ngọc ngại ngùng gãi gãi đầu, "Vưu Dung, chúng ta thử làm người yêu đi."

Tôi tròn mắt nhìn dáng vẻ chân thành của Ngô Ngọc, bối rối nói: "Xin lỗi, mình đã có người thương rồi." Vừa nghĩ đến Vũ Đạo, ánh mắt tôi liền âm ảm. Ngô Ngọc nhìn tôi, hỏi thẳng: "Không phải chuyện giữa cậu và anh ta là không thể thành sao?"

Tôi giật mình nhìn Ngô Ngọc, lẽ nào cậu ấy cũng biết? Chúng tôi im lặng thật lâu, cuối cùng tôi cắn môi, lớn tiếng khẳng định: "Nhưng tình cảm của mình không thay đổi! Bảo mình đừng yêu anh ấy, mình không làm được!" Nói xong, tôi liền bỏ chạy, mặc cho Ngô Ngọc đứng đó một mình.

Suy đi nghĩ lại, để tránh bị Tiểu Dư tra hỏi, tôi quyết định đi thẳng về nhà. Tin tức của bác sĩ Võ cực kỳ nhạy, tôi vừa về đến liền bị anh túm lại hỏi chuyện hẹn hò của tôi. Nhìn cánh cửa phòng Vũ Đạo đóng chặt, trong lòng tôi bồi hồi không yên, đành uể oải đi về phòng mình. Đêm đó, bầu trời không trăng, cũng chẳng có sao.

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Đào hoa tới tập

Buổi sáng thứ bảy, nghe có người gọi tên mình ở dưới lầu, tôi không khỏi lấy làm lạ, rốt cuộc là ai đến tìm tôi vậy? Vừa thò đầu ra nhìn, tôi đã bị dọa cho chết khiếp! Là Chu Lăng ở Đại học Nam Kinh! Tôi vội vàng chạy xuống lầu, hốt hoảng hỏi thăm: "Sao anh lại tới đây?"

"Anh và giáo sư đến đây tham dự hội nghị, thuận tiện ghé thăm em. Không phải em nói em là sinh viên khoa Vật lý của Nam Khai sao, anh đến khoa Vật lý hỏi thăm, sau đó đến ký túc xá tìm em, bạn cùng phòng của em nói có lẽ là em về nhà nên cho anh địa chỉ, nhưng lại không cho số nhà." Chu Lăng vừa nói vừa nở nụ cười rạng rỡ.

Trời ạ, thật đáng sợ, chỉ vì an ủi bạn bè nên mới tìm một anh chàng đẹp trai để làm quen, bây giờ thì gặp họa lớn rồi! Thì ra người của khoa Vật lý trên toàn thế giới đều không bình thường như nhau, đúng đến bất kỳ người nào của khoa Vật lý đều phải gặp nỗi kinh sợ không gì sánh được! Tôi quay đầu, lén nhìn về phía cửa sổ nhà mình, thấy bác sĩ Võ đang hưng phấn vẫy tay chào chúng tôi, mà hai bên trái phải của anh ngoại trừ Trương Văn đang chờ xem trò vui còn có Vũ Đạo mặt lạnh, anh lạnh lùng nghiêng đầu liếc nhìn tôi, khiến tôi rùng mình sợ hãi.

Chu Lăng lấy một xấp tài liệu từ trong cặp ra đưa cho tôi, "Đây là tài liệu ôn thi nghiên cứu sinh nhiều năm qua của khoa Vật lý trường anh, có lẽ sẽ giúp em ôn thi tốt hơn." Tôi ôm xấp tài liệu nặng trĩu, ánh mắt đờ đẫn. Là tiến sĩ có khác, người bình thường như tôi không thể nào chống chọi lại được, điều này làm tôi không khỏi nhớ đến câu khẩu hiệu của khoa Lý chúng tôi, "Vật lý làm cho người bình thường biến dạng!" (Với tư chất hiện giờ của cô, sớm muộn gì cô cũng sẽ trở thành tiến sĩ thôi!)

"Lần trước không thể nói chuyện cẩn thận với em, cũng không có cơ hội mời em đi ăn, không biết hôm nay em có thời gian rảnh không? Nhờ em tìm nhà hàng chuyên nấu những món của Thiên Tân, anh mời em đi ăn!" Chu Lăng đẹp trai, tính tình lại cởi mở, vói về bề ngoài cuốn hút như vậy, mỗi khi anh ta có yêu cầu gì thường khiến cho người khác rất khó mở miệng từ chối, vì vậy tôi cũng đành gật đầu nhận lời.

Mang đồng tài liệu lên nhà, bác sĩ Võ liền sắp lại gần, "Anh chàng ưu tú đó ở đâu ra thế? Đến anh còn tự thấy mình không bằng. Lại còn viết thư tình dày như thế này! Không phải là huyết thư chứ, cho anh xem một chút đi!"

Sao người này luôn ham hố mấy chuyện máu me vậy trời?! Tôi né xa móng vuốt của bác sĩ Võ, "Đang học tiến sĩ năm thứ hai khoa Vật lý của Đại học

Nam Kinh, những thứ này ... là tài liệu ôn thi nghiên cứu sinh của Đại học Nam Kinh !"

"Vật lý ? Tiến sĩ ? Lại còn rất đẹp trai !" Bác sĩ Võ ôm tôi, cười mập mờ, "Tiểu Dung, em thật lợi hại nha ! Hoa đào nở rộ còn hơn bông cải nữa đấy !" Miệng thì nói những lời khen ngợi, nhưng ánh mắt đen tối lại liếc nhìn Vũ Đạo.

"Anh cả, đừng chọc ghẹo em nữa." Ôm phiên muộn trong lòng, tôi quay sang nhìn Vũ Đạo.

"Em quyết định thi nghiên cứu sinh ở Đại học Nam Kinh lúc nào vậy ?" Vũ Đạo lạnh nhạt hỏi thăm.

Tôi nghĩ, chỉ với một, hai câu nói không thể nào giải thích rõ chuyện này được, vì vậy chỉ nói ngắn gọn : "Em quyết định lúc đến chơi ở Đại học Nam Kinh."

Bác sĩ Võ tiếp tục đồ thêm dầu vào lửa : "Đúng vậy, ở đó có tiến sĩ đẹp trai như thế mà."

Cứ tiếp tục nói chuyện với bác sĩ Võ chỉ e không khí trong nhà càng nặng nề thêm. Tôi không dám nhìn Vũ Đạo, vội vàng chạy về phòng thay quần áo, xách theo cái túi, quăng lại một câu "Em đi ra ngoài ăn đấy" liền chạy ra khỏi nhà.

Lúc đi ăn, tôi xin lỗi Chu Lăng đồng thời kể rõ tình hình thực tế của ngày hôm đó. Chẳng những anh ta không giận, ngược lại còn khen tôi rất dễ thương, lại còn hỏi rằng tôi thực sự thấy anh ta đẹp trai sao? Thấy tôi gật đầu, anh ta kín đáo nở nụ cười.

Ăn cơm cùng Chu Lăng rất vui, có lẽ do cách suy nghĩ của chúng tôi tương đối giống nhau, đều bị vật lý ngấm sâu vào trong tư tưởng. Chúng tôi nói rất nhiều chuyện, từ trên trời đến dưới biển, đến khuya Chu Lăng mới đưa tôi về nhà. Rón ra rón rén bước vào nhà, định trốn về phòng, ai ngờ mới đi đến phòng khách, thì thấy có một người ngồi lẳng lặng trong bóng tối, người đó chính là Vũ Đạo !

Vũ Đạo nghiêng đầu nhìn tôi, không nói một lời nào, ánh mắt sâu thẳm, tôi cứ thế mà đi về phía anh, ngồi xuống bên cạnh anh. Vũ Đạo khẽ kéo tôi lại gần, để đầu tôi dựa vào vai anh, chúng tôi cùng im lặng, cứ như thế mà ngồi dựa sát vào nhau. Một lát sau, Vũ Đạo thản nhiên nói : "Trận bóng đó, anh đã cố gắng hết sức rồi ! Anh không muốn nhìn thấy em đi hẹn hò cùng bất kỳ ai ! Nhưng anh tôn trọng quyết định của em !" Nói xong, Vũ Đạo đứng lên, đi về phòng của mình.

Nằm ở trên giường, tâm tình tôi vô cùng hỗn loạn, nhớ lại dáng vẻ đặc biệt nghiêm túc của anh lúc chơi bóng, thái độ hết sức không cam lòng khi bị thua, những lời Vũ Đạo vừa nói là để tôi có thể xác định rõ tâm tình của anh. Từ lâu, tôi đã biết quyết định của chính mình, nhưng còn Vũ Đạo, anh thích tôi, anh chiều chuộng là vì sao ? Anh xem tôi là người yêu hay chỉ là em gái ? Trưa ngày hôm sau, chuông cửa vang lên, tôi tưởng là Giả Họa đến, nào ngờ lại là Chu Lăng ! Chỉ thấy anh ta ôm một bó hoa lớn, đứng ở trước cửa, dịu dàng cười với tôi và nói : "Vưu Dung, tặng cho em, anh có thể theo đuổi em không ?"

Tôi ngây ra không biết phải trả lời thế nào, thấy bác sĩ Võ, Vũ Đạo và Trương Văn đứng xếp hàng phía sau tôi, tôi vội đem củ khoai lang nóng phồng tay ấy quăng lại cho bọn họ, "Bọn họ là anh trai của em, anh hỏi bọn họ đi."

Tôi quay đầu lại, nháy mắt với bác sĩ Võ bảo anh từ chối giúp. Bác sĩ Võ nở nụ cười xấu xa, tiện tay cầm một tấm ván dày, nhẹ nhàng đá một cái, tấm ván gãy làm đôi, sau đó hung dữ nhìn Chu Lăng. Vũ Đạo thì lấy ra một ống sáo nhỏ bằng sắt, dùng tay bẻ cong rồi quăng xuống đất, sau đó cũng lạnh lùng nhìn Chu Lăng. Vũ Đạo và bác sĩ Võ đồng loạt quay sang nhìn Trương Văn, Trương Văn ngây người không biết phải biểu diễn trò gì, Vũ Đạo đành lấy một tấm sắt đưa cho anh. Trương Văn khoa khoa chân, lắc đầu, rồi lại múa tay, mặt mày nhăn nhó, sau đó run rẩy giơ tấm sắt đặt lên đầu, cuối cùng đành ngậm lấy tấm sắt, đưa mắt nhìn sang cầu cứu Vũ Đạo và bác sĩ Võ. Nhưng dưới ánh mắt giết người của bọn họ, Trương Văn chỉ còn cách gồng mình, hai mắt từ từ nhắm lại, nhe tấm sắt cắn một cái! Sau đó chỉ vào đầu rằng mờ mờ trên tấm sắt cho tất cả mọi người xem, rồi đắc ý ném xuống, nhưng cũng không quên làm theo quy tắc của gia đình là trừng mắt nhìn Chu Lăng.

Chu Lăng vội vàng đem hoa nhét vào tay tôi, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn toàn thể gia đình tôi, sau đó cầm một tờ giấy viết vội rồi nhét vào tay tôi, "Đây là địa chỉ liên lạc của anh, một năm sau anh phải đi Mỹ rồi. Nếu em muốn gả cho anh, hãy liên lạc với anh nhé !"

Nói xong, anh ta liền chạy vội xuống lầu. Tôi ngất, bạn học Chu Lăng này, chuyện anh vừa nói chẳng hợp lý chút nào cả ! Hai chúng ta đến sao Hỏa kết hôn à ? Anh đúng là chuyên đem thêm phiền phức cho tôi ! Vũ Đạo đi đóng cửa, sắc mặt anh tái mét. Trương Văn thì sờ má, lầm bầm nói : "Khốn thật, mình đến xem trò vui, ai ngờ gặp phải xúi quẩy ! Hai người các anh, một người dùng ván gỗ, một người dùng ống sắt, sao đến lượt tôi lại là tấm sắt to tổ bố như vậy chứ! Shit!"

(Ghi chú : Trước lúc Chu Lăng rời đi gặp phải bà tám Tiểu Dư, thế là sau một hồi thêm mắm dặm muối, truyện về gia đình chúng tôi trở thành chuyện lạ có thật. Bác sĩ Võ có sở thích đá gãy ván gỗ, Vũ Đạo thích bẻ ống sắt, còn răng của Trương Văn chuyên dùng để cắt thép! Từ đó về sau, mỗi lần đến giờ dạy Thê dục của Trương Văn, không còn ai dám cười đùa nữa, bởi vì có một lần Trương Văn vừa để lộ vài chiếc răng nhỏ nhắn, liền có một nữ sinh té xỉu ! Tội nghiệp nhất là tôi, bên ngoài dần dần lan truyền tiếng xấu của tôi với những phiên bản khác nhau ! Mà sau việc xảy ra giữa tôi và vị tiến sĩ tên Chu Lăng kia, tôi không dám bắt chuyện với nam sinh, không dám nói dối nữa, tôi thấy nói dối vẫn nên để cho ai có trí thông minh hơn người là hay nhất!)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ly biệt và trùng phùng

Vận đào hoa của tôi cũng sớm nở tối tàn như đóa phù dung, ngày hôm sau tôi quay lại nếp sống bình thường, vẫn là Vu Dung mà mọi người ngưỡng mộ nhưng không dám đến gần của Đại học Nam Khai. Sức khỏe của mẹ Võ càng ngày càng kém, thời gian nằm ở trên giường càng lúc càng nhiều. Bác sĩ Võ nghỉ làm ở bệnh viện, ngày nào anh cũng ở nhà chăm sóc mẹ Võ. Tính tình Vũ Đạo cũng thất thường như thời tiết tháng tám, tôi không thể nào hiểu rõ tâm tư của anh nhưng luôn vì anh mà lúc vui lúc buồn. Rất nhanh sau đó, tôi lại phải đương đầu với kỳ thi. Vũ Đạo không giúp tôi ôn tập như cuộc thi lần trước, cũng may là sau đó tôi tìm được phương pháp học đúng cách nên thi cử cũng khá là thuận lợi. Đề thi môn Điện do Vũ Đạo dạy cực kỳ khó, nhất là yêu cầu phải làm được bài khai căn lũy thừa 10 mới có thể xem như đạt tiêu chuẩn qua môn này, vì vậy đám ‘thần nhân’ vốn được 99 điểm cũng lén lút than vãn.

Cuộc thi vừa qua khỏi, con ác mộng mới liền kéo đến ----- đó chính là huấn luyện quân sự. Tôi vẫn luôn cố gắng làm người khiêm tốn theo như lời mẹ nói, mới vài ngày ngắn ngủi, tôi đã phải "khiêm tốn" đến mức mấy người đội trưởng, tiểu đoàn trưởng không ai là không hiểu tôi. Dường như cuộc đời tôi luôn lặp lại những việc làm "khiêm tốn" trong ngày khai giảng, điều này làm tôi buồn phiền không dứt. Tôi bắt đầu bị rụng tóc, hình như là theo xu hướng chung, không biết là do di truyền hay là vì bị báo ứng chuyện của Phạm Thái.

Mùa hè năm nay nóng hơn mấy năm trước rất nhiều, tuy rằng tôi rất nhớ mẹ Võ và lo lắng cho sức khỏe của bà nhưng không có cách nào về được. Cuộc sống hàng ngày chỉ theo đúng một mô hình hóa, tôi mệt đến nỗi vừa nằm xuống là ngủ ngay, nghe tiếng chuông reo liền bật dậy. Cuộc sống với vàng và căng thẳng làm tôi không còn thời gian để nghĩ đến Vũ Đạo, nhưng tôi vẫn luôn mong chờ anh có thể nhìn thấy đáng về mạnh mẽ, oai hùng của tôi này. Từ lúc tôi vào doanh trại tham gia tập huấn đến nay, anh không hề xuất hiện dù chỉ một lần, điều này làm tôi rất thất vọng. Lúc tập bắn 100m, tôi vừa ngắm mục tiêu vừa nghĩ, "Vũ Đạo xấu xa, dám không đến thăm em", đến khi xem thành tích, chính giữa bia ngắm lãnh đủ mười phát súng, chỉ có điều, mỗi người chúng tôi được phát có năm viên đạn thôi ! Haiz, đây chính là cảm giác bị trời phạt mà!

Khoá huấn luyện quân sự cũng gần kết thúc, khó khăn lớn nhất đối với chúng tôi chính là cuộc huấn luyện dã ngoại dài ba mươi km, mọi người chúng tôi cùng nhau gào thét "Thật sự không muốn đi, thật sự muốn ngồi xe" và "Chúng ta đều là những tay súng thiện xạ, mỗi một băng đạn hạ gục một người bạn", bị mệt mỏi hành hạ đến mức sắp chết mới được lết trở về. Sau cùng là cuộc thi lý thuyết, chúng tôi lấy ghế làm bàn, ngồi bệt trên sân tập làm bài thi. Đang làm đến câu hỏi quan trọng, đột nhiên một cơn gió nổi lên, cuốn theo một tờ giấy đến dính chặt vào mặt tôi, tôi kéo tờ giấy xuống nhìn thử, liền vội vàng buông tay, không biết đó là bản photo thu nhỏ của ai. Thật không may cho tôi, bị gã đội trưởng đáng ghét nhìn thấy, anh ta cười tủm tỉm nhặt tờ giấy lên, tôi vội vàng giải thích : "Cái này không phải của tôi !" Gã đội trưởng gạt đầu, sau đó đem tờ giấy đặt trước mặt tôi, dịu dàng nói : "Nếu đã bay đến chỗ cô, vậy cô cũng tiện tay chép một ít đi." Tôi ngắt ...

Tôi cố nhẫn nhịn, chịu đựng sự hành hạ của khóa huấn luyện quân sự. Ngày kết thúc khóa huấn luyện, lần đầu tiên Vũ Đạo đến khu ký túc xá đón tôi. Tôi vui mừng nhào vào trong lòng anh, oán trách : "Sao lâu nay không chịu đến thăm em ?" Vũ Đạo gượng cười, "Mẹ rất nhớ em" Nói dứt lời liền dẫn tôi đến bệnh viện, trên đường đi, anh không ngừng giục tài xế chạy nhanh hơn nữa.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy gương mặt gầy gò của mẹ Võ, tôi sửng sốt không biết phải làm gì. Mẹ Võ cố gắng đưa tay vẫy, bảo tôi lại gần, tôi nằm sấp nơi đầu giường, mẹ Võ vẫn dịu dàng vuốt tóc tôi như lúc trước, gương mặt rạng rỡ, thều thào nói, "Tiểu Dung, huấn luyện quân sự có vui không con ?"

Trong thoáng chốc, nước mắt đã chảy dài trên má, tôi gạt đầu, nức nở gọi : "Mẹ!"

Mẹ Võ dịu dàng lau nước mắt cho tôi, "Tiểu Dung, mẹ rất vui vì có con bên cạnh vào những ngày cuối cùng của cuộc đời !" !"

Bà quay sang bác sĩ Võ, bình tĩnh nói: "Con cho rằng mẹ già rồi nên không biết gì sao ? Mẹ biết tất cả, cũng hiểu rõ nỗi lòng và sự khổ tâm của các con !" !"

Mẹ Võ bảo Vũ Đạo đến gần giường, bà nắm lấy tay tôi, nhìn Vũ Đạo : "Mẹ tin con sẽ chăm sóc chu đáo cho con bé !" Trong đôi mắt Vũ Đạo lấp lánh giọt lệ.

Sau cùng, ánh mắt mẹ Võ dừng lại trên người Trương Văn, bà yên lặng nhìn Trương Văn, nước mắt chậm rãi chảy xuống, "Người mẹ muốn xin lỗi nhất là con !" Mẹ Võ kéo Trương Văn lại gần, vỗ về khuôn mặt anh, đau khổ trách bản thân mình: "Là do mẹ làm lỡ dở cuộc đời con! Con đừng trách các anh ! Cũng bởi khuôn mặt này của con ... Là do mẹ để lạc mất em gái con!"

Mẹ Võ nghẹn ngào, nước mắt chảy ướt áo. Bà cứ vuốt mãi gương mặt Trương Văn, nét mặt dần dần nhẹ nhàng hơn nhưng giọng nói lại thê lương : "Tiểu Linh, con có hạnh phúc không ? Trước khi mẹ đi, người làm mẹ không yên lòng nhất chính là con !" !"

Mẹ Võ nghẹn ngào khóc, ánh mắt tuy nhìn Trương Văn nhưng lại giống như xuyên qua anh mà nhìn một người khác. Trương Văn cố gắng kiềm chế, lúc đầu anh chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, sau đó từ từ cất tiếng khóc to, tiếng khóc giống như gánh nặng mà anh mang trong lòng bao năm qua...

Mẹ Võ yên tâm từ giã cõi đời, nhìn khuôn mặt bình thân của bà, hô hấp của tôi như ngừng lại, tim như bị ai bóp chặt, rất đau đớn. Bác sĩ Võ nhìn tôi với ánh mắt yêu thương, hai tay anh nắm chặt đôi vai tôi, xót xa nói : "Mẹ vẫn luôn cố chờ em về để gặp mặt em lần cuối." Anh đưa mắt nhìn Vũ Đạo, ý bảo anh nói chuyện với tôi, trên mặt Vũ Đạo lộ vẻ khó xử, môi mấp máy một lúc lâu nhưng không thể nói thành lời. Bác sĩ Võ thấy thế, anh xoay người tôi lại, nhìn thẳng vào tôi, chậm rãi nói từng chữ một : "Tiểu Dung, thật ra em không phải là em gái của bọn anh ! Là bọn anh lừa em!"

Lời bác sĩ Võ nói làm tôi vô cùng chấn động, tôi quay sang nhìn Vũ Đạo dò hỏi, anh biết rõ tôi thích anh, sao còn dùng những lời như vậy gạt tôi ? Vũ Đạo đón nhận ánh mắt tôi, không chút tránh né, một lúc sau mới nặng nề gạt đầu xác nhận. Trong nháy mắt, lòng tôi như trống rỗng, suy nghĩ cũng ngừng

lại, thân thể tôi mềm nhũn, chỉ biết dùng ánh mắt oán hận nhìn Vũ Đạo, nước mắt cứ thế mà tuôn rơi. Sau một lát, tôi đột ngột khóc lớn, ngã vào trong lòng bác sĩ Võ. Bác sĩ Võ khẽ an ủi : "Em là một cô gái kiên cường, nhất định sẽ vượt qua được chuyện này, nhất định là như thế !" Anh ôm lấy tôi, cánh tay dần dần siết chặt ...

Cứ như vậy, tôi lại quay trở về nhà. Trong lúc ở nhà, tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi Vũ Đạo, nhưng lại không gặp được anh. Hiếm khi mẹ tôi rộng rãi như lúc này, mẹ cho tôi một khoản tiền, bảo tôi nhân dịp ngày nghỉ ra ngoài đi chơi một chuyến cho tâm tình thoải mái, vì vậy một mình tôi đón xe lửa đi về phía Nam.

Lúc mới đi du lịch, mỗi lần nhớ đến chuyện đó, tôi lại gãi gãi nước mắt, đau đớn thất lòng. Cho đến một ngày, trên đường đi, tình cờ nghe người ta nói, chỉ cần cắt tóc là tất cả phiền não cũng theo móng tóc ấy mà đi mất, đợi đến lúc tóc dài lại, tất cả đều đã quên hết ! Vì vậy, tôi quyết định đi cạo đầu !

Trước ngày khai giảng một tuần, tôi về đến nhà, thật đau lòng khi thấy hai chậu hoa cúc đều héo rũ. Qua hôm sau, tình cờ nhận được điện thoại của Trương Văn, anh hẹn gặp tôi ở quán cà phê trước đây tôi làm thêm. Khi tôi đến, Trương Văn đã đợi rất lâu. Im lặng một lúc, anh thấp giọng nói : "Cuối tuần sau anh sẽ đi Pháp, mẹ để lại tiền cho anh đi du học."

Xem ra, cuối cùng anh cũng có thể theo đuổi ước mơ về hội họa và người phụ nữ mà anh yêu. Thật khiến người ta ước ao quá ! Nghĩ tới đây, trong lòng tôi đau xót, cố gắng lắm mới nói được mấy chữ : "Chúc mừng anh !"

Lại im lặng một lúc lâu, cuối cùng Trương Văn ngẩng đầu lên nói với tôi : "Về chuyện kia, anh cũng không biết rõ." Anh dừng một chút rồi nói tiếp "Cảm ơn em lần trước đã uống rượu cùng anh, còn bữa tiệc sinh nhật của em ... Thật xin lỗi !"

Trương Văn vừa nói vừa lấy ra một bức tranh sơn dầu lớn đưa cho tôi, "Đây là quà sinh nhật của em mà anh còn thiếu." Tôi định mở ra xem nhưng bị Trương Văn ngăn lại, bảo tôi sau khi về đến nhà rồi hãy xem. Trương Văn đứng dậy tạm biệt, bước đi thật nhanh, lúc gần ra khỏi quán, anh dừng lại có vẻ do dự, quay trở lại, bất ngờ hôn nhẹ lên má tôi, "Cái này là cảm ơn lời chúc mừng năm mới của em !"

Sau khi về nhà, tôi cẩn thận mở bức tranh ra xem, thì ra là "Ảnh gia đình" Trương Văn về đêm giao thừa. Trong ảnh, mẹ Võ và tôi ngồi ở phía trước, ba anh em bọn họ đứng phía sau. Vũ Đạo đứng sau tôi. Tuy bức tranh này được vẽ trước khi tôi đi giải phẫu thẩm mỹ, nhưng trong tranh, Trương Văn vẽ tôi rất đẹp, hay vì khoảng thời gian đó là lúc tôi hạnh phúc nhất nên mới đẹp như vậy. Vành mắt tôi dần dần đỏ ửng ...

Trước lúc khai giảng hai ngày, tôi đứng ngẩn ngơ bên cửa sổ, vô tình trông thấy bác sĩ Võ xách va li đứng ở dưới lầu, cũng không biết anh đã đứng ở đó bao lâu rồi. Lúc tôi chạy xuống, bác sĩ Võ vẫn nở nụ cười thân thiết, "Thật may quá !"

Bác sĩ Võ kéo nón của tôi xuống, liếc thấy cái đầu trọc của tôi, anh không tỏ vẻ kinh ngạc như những người khác, trong mắt anh hiện lên vẻ xót xa, dịu dàng xoa cái đầu bóng lũng, "Mái tóc anh thích đã mất rồi !" Bác sĩ Võ chỉ lộ vẻ buồn bã trong thoáng chốc rồi lại trêu ghẹo tôi như thường ngày : "Tiểu Dung, không ngờ đầu trọc rất hợp với em đây !"

"Đừng có sờ lung tung lên đầu em !" Đối với cái xoa đầu của anh, tôi chẳng thấy e ngại gì cả. Bác sĩ Võ buông tay, nghiêm túc nói : "Thật sự xin lỗi em ! Vì thấy em mạnh mẽ hơn những cô gái khác nên anh mới chọn em. Đừng hận anh, có được không ?"

Tôi lắc đầu, anh lại nói tiếp : "Anh phải đi công tác ở bên nước Anh. Trước khi anh đi, em có thể tặng anh một lời chúc không ? Giống như lời chúc mừng năm mới lúc trước đó!"

Bác sĩ Võ nháy mắt, ghé mặt đến gần tôi, lại còn đưa tay chỉ vào mặt mình, tôi do dự một chút rồi chậm rãi hôn xuống, đúng lúc môi tôi sắp chạm đến mặt anh, đột nhiên bác sĩ Võ quay mặt lại, môi tôi cứ thế mà đi sai vị trí, chạm vào khóe miệng anh. Bác sĩ cười với vẻ đắc ý, hai tay anh ôm lấy khuôn mặt tôi, nghiêm túc nói : "Nếu nó không đối xử tốt với em, em cứ đến tìm anh !"

Bác sĩ Võ dừng lại một chút rồi nói tiếp : "Anh sẽ đánh nó giùm cho em !" Bác sĩ Võ quay người bước đi, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nhưng nhìn theo bóng lưng anh, tôi lại có cảm giác rất cô đơn. Đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự phiền muộn phía sau đáng vẻ tươi cười của anh.

Ngày đầu tiên khai giảng, chuyện tôi cạo trọc đầu và chuyện tôi với Vũ Đạo không phải là anh em lại khiến mọi người xôn xao, tôi lại trở thành cái bia cho mọi người chỉ trỏ. Sớm đã quen với việc bị người ta xì xào bàn tán, tôi mặc kệ bọn họ. Chỉ là lúc Vũ Đạo nhìn thấy cái đầu trọc của tôi, anh có chút giật mình, trong mắt xẹt qua nỗi đau khó tả, không nói một lời mà bỏ đi.

Ngày thứ ba sau khi khai giảng, nghe nói Vũ Đạo xin nghỉ dạy, khoa Lý lại xôn xao, mọi người đều suy đoán chuyện này có liên quan đến tôi, tin đồn lan khắp nơi suốt một khoảng thời gian dài.

Ngày thứ năm sau khi khai giảng, Vũ Đạo hẹn gặp tôi.

"Anh định đi sang Anh học lên tiến sĩ, khoảng chừng ba năm." Lâu rồi mới chính thức gặp mặt, vậy mà câu nói đầu tiên của Vũ Đạo nghe thật lạnh nhạt.

Tôi bình tĩnh hỏi: "Còn gì nữa không ?" Sau chuyện xảy ra ở bệnh viện, tôi vẫn luôn mong chờ lời giải thích của anh.

"Lúc mẹ anh bị ung thư thời kỳ cuối, ngày nào mẹ cũng nghĩ cả đời này không còn cơ hội gặp lại em Tiểu Linh, nên mẹ luôn thúc giục anh và Võ Đại đi xem mắt, mong muốn nhân lúc còn sống có thể nhìn thấy bọn anh lấy vợ. Đúng lúc đó thì gặp được em, Võ Đại cho rằng em là cô gái lạc quan nhất, mạnh mẽ nhất mà anh ấy từng gặp. Vì vậy, Võ Đại đi gặp ba mẹ em nhờ họ giúp, chuyện sau đó em đều biết hết rồi." Nói xong, Vũ Đạo lấy ra một tấm ảnh. Tôi liếc nhìn sang, "Đây không phải là ảnh chụp Trương Văn mặc đồ con gái hồi còn nhỏ sao ?" Vũ Đạo lại lấy ra một ... tấm ảnh khác, đặt bên cạnh tấm ảnh đầu tiên, tôi nhìn mà không sao phân biệt được.

"Đây là ảnh chụp của em gái anh. Ngoại trừ tuổi tác, em ấy với Trương Văn thật giống như anh em sinh đôi. Đó cũng là lý do vì sao anh và Võ Đại thường đánh Trương Văn, hình dáng của nó thường làm bọn anh nhớ đến em ấy, nhưng nó lại không phải là em ấy!"

"Còn gì nữa?" Tôi nhìn Vũ Đạo, sốt ruột chờ câu trả lời của anh. Vũ Đạo im lặng, cuối cùng tôi chờ không nổi, liền đập bàn đứng lên, "Anh chỉ nói được ... những lời này thôi sao? Anh đúng là tên khốn mà!" Tôi nổi điên với anh. Những thứ tôi đợi bao lâu nay không phải những điều này, thật sự không phải!

Vũ Đạo đột ngột ôm tôi vào lòng, anh vuốt ve gương mặt tôi, lúc ánh mắt anh chạm phải cái đầu trọc của tôi, sâu trong đáy mắt là nỗi đau khiến tim anh rỉ máu, anh khẽ nói: "Tóc em sẽ mau dài lại thôi, đừng lo." Anh cầm tay phải của tôi, cắn thật mạnh vào ngón trỏ, nói một cách nghiêm túc: "Đây là giao ước của chúng ta! Sau khi em tốt nghiệp, anh sẽ đến đón em!" Sau đó, anh dứt khoát xoay người rời đi.

Một lúc lâu sau, tôi ngã ngồi xuống, dường như tất cả chỉ là một giấc mộng, không có chút dấu vết gì, chỉ có cái ngón trỏ của tôi đang đau đớn và một dòng máu nhỏ đang chậm rãi chảy ra ...

Ngày hôm đó, tôi gội đầu vài lần, tuy rằng nó chẳng còn sợi tóc nào cả. Không biết vì sao, tôi không khóc được, tôi đem đôi giày trước đây anh tặng tôi ném thẳng vào cái hồ mới xây. Tôi tuyên bố những tháng năm đại học đau khổ của tôi đã kết thúc vào ngày hôm nay. Tôi không giữ lại bất cứ thứ gì có liên quan đến Vũ Đạo, ngoại trừ những ký ức không có cách nào xóa đi được ...

*

Từ lúc Vũ Đạo rời đi, tin đồn cũng dần dần lắng xuống, rồi nguội lạnh hẳn. Lúc đón sinh viên mới nhập học, Tiểu Dư cố gắng giành nhiệm vụ đón người mới cho tôi, bảo là trông thấy mấy em trai tuần tú sẽ làm tôi vui vẻ hơn, nhưng tôi chỉ muốn đi tìm những đứa có cảm theo chiều rùa mặt, cũng mong muốn tìm được sinh viên mới có thể phá vỡ kỷ lục mang chiều rùa mặt của tôi. Ngày đầu tiên đi đón người mới, tôi mặc bộ quần áo cực kỳ trang nghiêm, sinh viên nữ gọi tôi là thím (Tên trộm: Không phải cô cũng giống như tôi sao? Tại sao lại đánh tôi?) Ngày thứ hai, sinh viên nam nhìn cái đầu trọc của tôi, gọi tôi là đàn anh, tôi đờ người ra, cố nói lại: "Anh à, tôi là đàn chị của anh đấy!"

Tiểu Dư cười đến mức không thở nổi, nói tôi vẫn là Vu Dung trước kia, chẳng có gì thay đổi! Thật ra, tôi đã thay đổi, chỉ là cậu ấy không biết mà thôi.

Không lâu sau, tôi kết thúc nhiệm vụ đón sinh viên mới, cuối cùng tôi cũng được trải qua cuộc sống khiêm tốn mà tôi mong đợi đã lâu. Ngày qua ngày, mọi thứ đều tuân theo quy luật, tóc cũng dài ra, đến năm thứ ba tôi được nhận học bổng, năm thứ tư, tôi được nhà trường chọn đi học nghiên cứu sinh.

Cho đến hôm nay, mọi chuyện đều thuận lợi, cuối cùng cũng đến ngày mà tôi chờ đợi ba năm qua, thế nhưng trong lòng tôi lại vô cùng bình tĩnh. Cầm tấm bằng đại học trong tay, trong lòng tôi hiểu rõ, điều khiến cho bức tranh thời đại học của tôi được hoàn hảo không phải là tấm bằng này! Điều tôi chờ đợi hôm nay không phải là tốt nghiệp đại học, mà là việc, hôm nay tôi có thể gặp lại người kia!

Cầm mảnh bằng tốt nghiệp về nhà, tôi nhìn thấy bà Trương đang đứng ở gần đó, không biết tại sao tôi lại thấy vô cùng quý mến bà Trương, vì vậy tôi chủ động đi qua chào hỏi.

"Tiểu Dung đấy à, sao lại về nhà một mình? Chồng của con đâu?"

"Chạy rồi ạ."

"Bà đã bảo rồi mà, mũi thì cao, người thì xấu, con nói xem, người như vậy chồng không bỏ mới lạ!" Bà Trương than vãn. Tôi cười cười, lờ đi không thèm đáp lại.

Bà Trương liếc nhìn tờ giấy trong tay tôi, hỏi thăm: "Cầm cái gì về nhà vậy?"

"Người ta phát cho."

"Nhà vệ sinh đó ở đâu vậy? Thật là hay quá, đi đại tiện mà còn được cho giấy tốt như vậy!"

"..." Bà không sợ dùng giấy cứng lau sẽ bị bệnh trĩ sao! Một câu nói của bà Trương khiến tôi nhớ lại thời mình đang để đầu trọc, tôi lạnh cả da đầu!

Vào thời điểm này, các nam sinh trong trường Đại học Nam Khai đang tranh thủ khoảng thời gian cuối cùng để thổ lộ và quậy phá. Ai ngại ngại thì uống xong bình rượu sái, mượn rượu lấy can đảm đến dưới lầu ký túc nữ rống to biểu lộ tình cảm với nữ sinh mình thầm mến bốn năm; kẻ nào mạnh dạn hơn thì đốt cả ngàn ngọn nến ở dưới lầu để biểu lộ tình cảm; biểu hiện khủng bố hơn chính là xông vào khu ký túc xá nữ, nói nếu không đáp lại tình cảm của cậu ta, cậu ta sẽ ôm nữ sinh đó cùng nhảy lầu; còn người kích động thì dùng dao đâm vào mình để bày tỏ thành ý. Trong số những người đòi nhảy lầu là những kẻ theo đuôi Phạm Thái, mấy cục gạch vụn và vỏ chai bia bọn tôi để dưới gầm giường hồi học năm thứ nhất, cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

Giả Hòa xin được học bổng toàn phần của một trường đại học ở Mỹ, Tiểu Dư thi nghiên cứu sinh vào Đại học Chiết Giang, Phạm Thái bỏ qua cơ hội đi học nghiên cứu sinh, quyết định xin việc làm ở cùng một thành phố với bạn trai. Mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, sắp xếp lại phần "kỷ ức thời đại học" của riêng mình. Kỷ ức thời đại học của tôi hình như chỉ dừng lại ở năm đầu tiên, đối với những đồ dùng xuất hiện trong năm thứ hai, tôi quảng đi hết mà không hề tiếc nuối.

Vài ngày cuối cùng trước khi rời đi, mỗi ngày chúng tôi đều tụ tập uống rượu, có những người trước kia vô cùng ghét nhau, bây giờ đều hóa thù thành bạn, tất cả mọi người đều có vẻ lưu luyến không rời. Riêng tôi, lần nào trở về cũng say khướt. Càng gần đến ngày phải rời khỏi nơi đây, tôi càng mất ngủ trầm trọng, tôi thức suốt đêm, hình dáng một người mà tôi cố quên đi bao lâu nay từ từ rõ nét trong tâm trí tôi, chưa bao giờ tôi thấy sợ như lúc này, tôi

sợ lời hứa hẹn khi đó của anh cũng chỉ là một lời nói dối.

Ngày mai phải rời khỏi trường rồi, hôm nay tôi uống nhiều đến nỗi ói ra hết, Giả Họa diu tôi ra ngoài, hai chúng tôi ngồi bên hồ hăng lạng hóng gió.

"Cuối tuần sau mình lên máy bay." Giả Họa chủ động mở miệng.

"Đi một mình?"

"Một mình."

"Nam sinh cậu thích là ai vậy?"

Giả Họa nhìn mặt hồ, vô cùng thản nhiên nói: "Từ trước đến giờ, mình thích hai người, nhưng bọn họ đều thích cậu!"

"Là ai?" Lời của cậu ấy làm tôi tỉnh rượu ngay lập tức.

Giả Họa cười nhạt, tôi sững sờ nhìn Giả Họa đến mức mất hồn. Như có chút hốt hoảng thoáng qua, sau đó cậu ấy liền lấy lại dáng vẻ lạnh lùng, "Cũng không còn quan trọng nữa rồi, cậu quyết định đánh cược chưa?"

Tôi đang định trả lời, lại nghe thấy từ phía sau vang lên giọng nói mà tôi mong nhớ, dường như vang vọng từ chốn thiên đường xa xôi, ... thiên đường của riêng tôi, cảnh tượng này khiến tôi cảm thấy mình đang mơ một giấc mơ không có thật.

"Em còn đánh cược cái gì nữa, đã lớn như vậy rồi, dù có xem xét thế nào thì cũng không gả nổi đâu..." Giả Họa quay đầu lại, còn cơ thể tôi cứng đờ. Thậm chí tôi còn không đủ sức để quay đầu lại nhìn xem giọng nói ấy là của ai, có lẽ là do tôi không dám quay đầu lại.

Giả Họa vỗ vỗ vai tôi rồi đứng dậy đi về. Tôi vẫn ngồi im nhìn hồ nước, biết là sẽ có người xuất hiện trong tầm mắt mình. Người đang đứng trước mặt tôi mặc bộ quần áo có kiểu dáng thoải mái, là bộ quần áo mà tôi đã phải vất vả đi làm thêm để kiếm tiền mua nó, khoe miệng nở nụ cười kỳ quái mà tôi vô cùng quen thuộc, trong mắt tôi, bóng dáng anh trở nên mịt mờ, ánh mắt tôi dần mờ hồ.

Vũ Đạo chậm rãi tiến đến gần tôi, vươn tay đưa ngón trỏ của anh nhét vào dưới hàm răng của tôi, tôi dùng hết sức cắn xuống, máu từ trong miệng tôi chảy ra hòa cùng nước mắt đang chảy dài trên mặt. Vũ Đạo nâng khuôn mặt tôi lên, hôn thật mạnh lên môi tôi, tùy ý biểu đạt nỗi nhớ mong điên cuồng trong anh, cho đến lúc tôi gần như ngạt thở, đầu óc choáng váng, anh mới dừng lại, hít một hơi thật dài, anh lại cúi xuống, cẩn thận hôn lên những giọt lệ trên mặt tôi. Một lúc lâu sau, môi anh chạm nhẹ lên trán tôi, rồi từ từ trượt xuống đến cái mũi, giọng nói khàn khàn cất lên: "Đây là quà sinh nhật mà anh giữ gìn cho em!"

Nước mắt tôi lại chảy dài, Vũ Đạo thích thú nói: "Xem ra em rất thích món quà này."

Tôi ghen ngào không nói nên lời, chỉ biết gật đầu. Vũ Đạo lại cười: "Vậy em gả cho anh đi."

Tôi giật mình không biết nói gì, anh ngang ngược nói tiếp: "Không trả lời, anh xem như em đã đồng ý!"

Tôi òa khóc, bất ngờ gơ chân đá cho Vũ Đạo rơi vào trong hồ, tay chống nạnh, miệng quát: "Nếu anh không tìm được đôi giày của em thì đừng mong thăng chức từ giáo viên lên ông xã cầm thú!"

Đó chính là cuộc sống thời đại học của tôi, có nước mắt, có nụ cười, có đau khổ và yêu thương, còn có sự "kiêm tốn" của tôi, tất cả đều là sự thật. Đời người chỉ có một thời tuổi trẻ, cuộc sống cũng chỉ có thể chịu đựng được nhiều như vậy thôi.

Lúc chúng tôi kết hôn, bác sĩ Võ không về tham dự, anh gửi cho tôi một món quà từ nước Anh xa xôi, đó là hình chụp tôi và Vũ Đạo đang đeo tạp dề, còn có một chiếc hộp đựng nữ trang vô cùng xinh đẹp. Anh nói chiếc hộp đó là lời cảm ơn anh dành cho tôi, để tôi dùng nó cất giữ những món đồ quý giá. Tôi liền đem món quà của ông già Noel tặng tôi, đóa hoa hồng đầu tiên tôi được tặng trong cuộc đời này, để vào trong hộp. Ngày hôm đó, chẳng biết Vũ Đạo bị trật gân ở đâu, anh đi học massage chân. Ngoài ra, thấy tôi luôn mong chờ đến lễ Giáng sinh để được đeo chiếc trâm cài áo mà ông già Noel tặng, Vũ Đạo rất bất mãn. Từ đó trở đi, năm nào Vũ Đạo cũng mua cho tôi một cái. Vì vậy, chiếc trâm cài áo mà ông già Noel tặng, cùng với bông hoa hồng giấy không bao giờ tàn, cứ như vậy mà nằm cả đời trong chiếc hộp quý giá của tôi...

(Ghi chú: Lúc tôi lấy chồng, mẹ tôi khóc, nói là cuối cùng cũng có người kế nghiệp hát bài trống cổ truyền Thiên Tân rồi! Vừa khóc vừa tìm Vũ Đạo để trả tiền mua máy vi tính hồi năm đó; ba tôi cũng khóc, nói rằng ông trông chờ đã mấy năm nay, cuối cùng đã có thể cùng anh đứng chung một trận tuyến chống lại kẻ địch bạo ngược rồi, lại lên lút móc ra chút tiền riêng ít ỏi đưa cho anh, cảm giác như cuối cùng mình cũng tìm được người anh em nghèo khổ!

Đám sinh viên cũng khóc, nói là cuối cùng thế giới này cũng có ngày hòa bình, mọi người kích động ôm nhau khóc, giống như vừa trải qua cuộc kháng chiến kéo dài đằng đẵng suốt tám năm, cuối cùng cũng giành được thắng lợi!

Về sau, khi tôi sinh con trai, Vũ Đạo ôm thằng nhóc phấn khích nói: May mà không giống mẹ nó! Nhưng chỉ vài năm sau, anh càng lúc càng hối hận vì sao con trai lại không giống tôi, bởi vì vừa cải tạo thành công khuôn mặt đàn ông của bà xã Vũ Đạo, bây giờ phải đối mặt với khuôn mặt nữ tính của con, tôi thấy cuộc đời của thằng nhóc này nhất định sẽ bị hỗn loạn bởi vấn đề lưỡng tính! Sau cùng, tôi quên không nói, mẹ tôi là người dân tộc thiểu số, họ "Tán!")

Chương 63: Ngoại truyện 1: Hồi ức sau khi thôi miên của Vưu Dung.

Lúc tôi được ba tuổi, cả nhà chúng tôi đi du lịch ở Thanh Đảo. Lúc đến bãi biển, tình cờ tôi phát hiện ra tôi và một bạn gái mặc quần áo khá giống nhau; đôi giày của chúng tôi cũng cùng màu, cùng kiểu; tuổi bạn ấy cũng xấp xỉ tuổi tôi. Tôi và bạn ấy cùng nhau đi nhặt vỏ sò, đột nhiên bạn ấy bị một người đàn ông ôm chặt, thấy bạn ấy vừa giãy giụa vừa gào khóc, tôi liền nhào đến túm chân ông ta, hỏi ông ta có thể dẫn tôi theo cùng không, ai ngờ ông ta lại quăng tôi sang một bên, làm tôi ngã sấp xuống một tảng đá. Người đàn ông đó chê tôi xấu đến nỗi không ai cần, tôi cực kỳ tức giận bèn cõng một chiếc giày quăng vào ông ta, ông ta vội ôm cô bạn nhỏ đó chạy mất.

Tôi nhặt một cái vỏ sò nằm ngay chỗ máu mũi tôi chảy ra, lúc này, một đứa con trai đeo kính chạy đến, thấy trên mặt tôi toàn là máu, cậu ta vội vàng nhào đến ôm lấy tôi, còn gọi tôi là Tiểu Linh. Tôi sợ cậu ta ôm tôi đi nên ra sức cào cậu ta. Cậu ta bị cào đau quá, vì cố gắng tránh móng vuốt của tôi nên mắt đã ngã xuống đất, đầu đập vào tảng đá. Tôi sợ cậu ta chảy máu nhiều quá sẽ chết nên để lại vỏ sò dính máu của tôi cho cậu ta, sau đó dùng quần áo của cậu ta lau máu trên mặt mình, lúc này mới yên tâm rời khỏi nơi đó.

Không lâu sau, tôi gặp phải một đứa con trai khác, cậu ta hỏi tôi có gặp một cô bé trạc chừng tuổi tôi không, tôi nói cho cậu ta biết cô bé đó bị một người đàn ông lạ mặt bắt đi rồi, nghe vậy cậu ta rất đau lòng, cứ nhìn chăm chăm vào chiếc giày còn lại trong tay tôi, hình như còn khóc nữa. Tôi nghĩ chắc là cậu ta rất thích chiếc giày này, liền đem chiếc giày đó tặng cho cậu ta.

Mẹ thấy tôi làm mất giày, quần áo dơ dáy, mũi thì bị rách, giận quá, mẹ đánh tôi một trận thật đau. Hôm nay tôi được đi chơi nhưng lại chẳng vui chút nào, tôi muốn quên đi ngày hôm nay, nhưng từ ngày đó trở đi, cái mũi của tôi hình như không cao thêm được nữa ...

Chương 64: Ngoại truyện 2: Buổi phỏng vấn thú vị.

Thạch Đầu: Sự thật chính là như vậy đấy, vì vậy có thể nói tính cách bác sĩ Võ biến thái như vậy là vì Vưu Dung, về sau, Vưu Dung bị bác sĩ Võ giày vò cũng là báo ứng của cô ấy. (một đồng trứng gà bay đến trước mặt) Lăng phi trứng gà thì không sao, chứ lăng phi trứng chim thì thật đáng hổ thẹn đấy ! Ngoài ra, còn một chuyện mà mọi người đều biết rõ, chiếc giày mà Vũ Đạo giữ chính là giày của bạn học Vưu Dung nhà chúng ta.

Vũ Đạo: (dáng vẻ chột hiều ra) Tôi đã nói rồi mà, đi loại giày có cổ cao quanh năm thì làm sao mà khỏi được bệnh nám chân cơ chứ. Lần trước chân Vưu Dung bị thương phải đưa đến bệnh viện, tôi bị mùi hôi của chiếc giày làm cho ngạt thở gần như không đứng dậy nổi, mức độ này đúng là không bình thường chút nào ! Từ lúc chiếc giày này để trong nhà tôi, tôi trồng hoa thì hoa chết, nuôi cá thì cá ngủm, cuối cùng tôi đành phải ném nó vào trong cái hồ mới xây của trường Nam Khai, ai ngờ lại bị một nữ sinh mò lên ! Bây giờ tôi suy nghĩ cẩn thận lại mới biết, chiếc giày đó đúng là của cô ấy ! Cuộc đời tôi sao lại khốn khổ như vậy chứ, thử đủ mọi cách mà vẫn không thoát khỏi chiếc giày thối kia ! (Cà chua bay đến ...) Mọi người thật là, ném cà chua đi đâu vậy ? Đã ném thì phải ném cho trúng chứ ! (Vừa dứt lời liền bị người ta đập một túi khoai tây vào gáy) Cần phải đem truyền thống tiếp tục phát huy thêm mới được !

Bác sĩ Võ: (thấy sau gáy Vũ Đạo có khối máu bầm, vội nhảy lên, che ở phía trước người Vũ Đạo) Mọi người muốn ném thì ném tôi nè, tôi thích nhất là loại cà chua này đây, nước ép của nó có màu đỏ rất giống màu máu ! (Tất cả mọi người đều dừng tay, không dám ném cà chua nữa, sợ màu đỏ của cà chua nát kích thích bác sĩ Võ nổi cơn điên lên, lại đòi rút máu của bọn họ ! Bởi vì lúc này trên tay bác sĩ Võ đang cầm cái microphone có hình dáng y hệt ống kim tiêm !) Thật ra tôi rất thích bạn học Vưu Dung, tôi nghĩ, nếu tôi và cô ấy lấy nhau, với sự kết hợp gen của chúng tôi, con của chúng tôi sẽ là đứa trẻ được người người kính nể ! (Mọi người nhất trí gật đầu) Nhưng thật là đáng tiếc, thằng nhóc Vũ Đạo đã nhanh tay cướp mất rồi ! (Mọi người xuyết xoa, may quá, chúng ta được cứu rồi ! Nhất định phải ghi nhớ công lao to lớn này của Vũ Đạo !)

Bà Trương: Tôi xin phép được nói vài lời, Triệu ... (Vưu Dung mặt mày xanh lét) Theo suy nghĩ của tôi, bác sĩ Võ với Vưu Dung mới là một đôi trời sinh, Triệu ... (Vưu Dung sắp thở không nổi) Cậu phải cố gắng theo đuổi Vưu Dung, tôi ủng hộ cậu (nhìn Vũ Đạo nói) Hãy chiến đấu với tất cả sự hăng hái của người thứ ba, bây giờ, Triệu ... (Vưu Dung đang ngồi ở bên dưới sân khấu ngã vật xuống, bị bảo vệ khiêng ra khỏi hội trường !) Đúng là điềm báo tốt ! Vì sao kêu là bên thứ ba, bởi vì sau khi bọn họ kết hôn, cậu mới ra tay tấn công ! Hai chúng ta nên bàn bạc kế hoạch cho kỹ hơn mới được ! (Hai người cùng đi xuống khỏi sân khấu, vừa đi vừa thì thào với nhau !)

Vưu Dung: (từ trên cang cứu thương nhảy xuống, xông lên sân khấu) Thật ra tôi chính là đứa con gái bị thất lạc từ nhiều năm trước của Triệu Bàn Sơn !

(Nói xong, lại ngهن ngào quay về nằm trên cáng cứu thương !)

Kẻ trộm: Tôi cũng muốn nói vài lời, tôi về bàn bạc với Ban chấp hành trộm cắp của chúng tôi rồi, bọn họ nói, nếu tôi không tìm được bác gái kia, bọn họ sẽ đuổi tôi ra khỏi hội !

Tiểu Linh: Tôi thật sự không cam lòng, tôi không muốn làm một hồn ma, ngay cả giày của tôi cũng là giày giả, các người nói xem, làm sao tôi có thể chấp nhận được! Đành phải làm một oan hồn suốt ngày đi hù dọa người khác thôi !

Phạm Thái: Để tôi nói, tôi mới là đứa con gái bị thất lạc bao năm qua của nhà bọn họ ! Tôi đã làm xét nghiệm ADN rồi !

Chu Hữu: (đột nhiên ôm lấy Vuư Dung) Chị dâu thứ, chị tha lỗi cho em đi ! (Bị mọi người đá bay !)

Bạn đang đọc truyện *Đời Sinh Viên Khổ Nạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.